

கடலோரக் குருவிகள்

பாலகுமாரன்

கடலோரக் குருவிகள்

பாலகுமாரன்

விசா பப்ளிகேஷன்ஸ்

புதிய எண்: 16, பழைய எண் 55,
வெங்கட் நாராயணா சாலை,
தி.நகர், சென்னை-600 017.

☎: 24342899, 24327696

Fax: 91 - 44 - 24341559

email: enquiry@thirumagalnilayam.com

website: www.thirumagalnilayam.com

முதற் பதிப்பு : ஜூலை, 1995
இரண்டாம் பதிப்பு: அக்டோபர், 1996
மூன்றாம் பதிப்பு : மார்ச், 1999
நான்காம் பதிப்பு : ஏப்ரல், 2008
ஐந்தாம் பதிப்பு : பிப்ரவரி, 2011
ஆறாம் பதிப்பு : ஜனவரி, 2016
உரிமை : ஆசிரியருக்கு ©

KADALORAK KURUVIGAL
By : Balakumaran

Sixth Edition: January, 2016

VISA PUBLICATIONS
New No.16, Old No. 55,
Venkatnarayana Road,
T.Nagar, Chennai - 600 017
Phone : 044 - 24342899, 24327696
email: enquiry@thirumagalnilayam.com
Website: www.thirumagalnilayam.com
<http://www.writerbalakumaran.com>

Available at:
THIRUMAGAL NILAYAM
New No.16, Old No. 55,
Venkatnarayana Road,
T.Nagar, Chennai - 600 017.
Phone : 044 - 24342899, 24327696

என் சத்குருநாதன் திருவண்ணாமலை
மகான் யோகி ராம்குரத்குமார் அவர்கட்கும்
மா தேவகி அவர்கட்கும்
அன்பு காணிக்கையாய்

பொருளடக்கம்

- [1](#)
- [2](#)
- [3](#)
- [4](#)
- [5](#)
- [6](#)
- [7](#)
- [8](#)
- [9](#)
- [10](#)
- [11](#)
- [12](#)
- [13](#)
- [14](#)
- [15](#)
- [16](#)
- [17](#)
- [18](#)
- [19](#)
- [20](#)
- [21](#)
- [22](#)

[23](#)

[24](#)

[25](#)

[26](#)

[27](#)

[28](#)

[29](#)

[30](#)

[31](#)

[32](#)

SHANKAR

ஷங்கர்

16/7, ராஜமன்னார் தெரு,
சென்னை -17
8th June-95

You moved me Bala,

'இந்தியன்' ஷூட்டிங் நெருங்கிடுச்சு. போட்டதிட்டப்படி ஷூட்டிங் நடத்த தயாராய் இருந்தாலும் வெளியே ஏகப்பட்ட பேச்சு. ஆரம்பிக்குமோ ஆரம்பிக்காதோ... ஆகஸ்ட்ல தான்... ஷூட்டிங்காமே... பிரச்னைதான்... கஷ்டம்தான்... என்கிற பேச்சு.

இந்தச் சூழ்நிலையில் கடைசி நிமிஷத்துல கழுத்தறுத்தான் கூடவே உழைச்ச டெக்னீஷியன். உங்க படத்துல நடிக்கறதே பெரிய பாக்கியம்னு நெளிஞ்சு வழிஞ்சு நடிக்க ஒத்துக்கிட்ட ஆர்ட்டிஸ்ட் கடைசி நிமிஷத்துல ஏகப்பட்ட பணம் கேட்டு தட்டி கழிச்சாங்க. வேற சில விஷயங்களும் திருப்தியா வரலே.

சோர்ந்து போய் உங்க புத்தகம் 'கடலோரக் குருவிகள்' எடுத்தேன். டக்குன்னு அந்த 'கர்ப்பிணி மேட்டர்' கண்ணுல பட்டு, மறுபடி மறுபடி படிச்சேன்.

படிக்கப் படிக்க ஒரு பக்கம் மனசுக்குள்ள அடுத்தடுத்து கேள்விங்களா வருது. உடனேயே அதுக்குண்டான பதில்களையும் அடுத்தடுத்து சொல்லியிருக்கீங்க பாலா.

முப்பத்தியொன்று, முப்பத்தியிரண்டு முப்பத்தி மூணு அத்தியாயம் எடுத்து ஒரு ஆள் தன் ட்ரஸிங் டேபிள்ல ஒட்டிக்கலாம். டெய்லி சோர்வடையும் போது டானிக்கோ, க்ளூக்கோஸோ, மருந்தோ தேவையில்லை. உங்க எழுத்தே போதும்.

வாழ்க்கைல பல ஸ்டேஜ்ல உங்க எழுத்து என் சிந்தனையை பாதிச்சுருக்கு, மாத்தியிருக்கு, என்னுடைய தற்போதைய வெற்றிக்கு நிச்சயம் உங்க எழுத்தும் ஒரு காரணம். உங்க எழுத்தை படிச்சா போதும்... நல்ல ஆரோக்கியமான சிட்டிசன்ஸ் உருவாயிடுவாங்கங்கற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கு. சினிமால பிஸியானாலும் உங்க எழுத்து படிக்கற ஆர்வம் எனக்குக் குறையல.

பத்து வருஷம் முன்னாடி நான் மோல்டாயிட்டிருக்கற ஸ்டேஜ்ல

உங்க எழுத்துக்களை படிச்சதால்தான் நான் மன் ஆரோக்கியமான ஆள் ஆனேன். இதுக்கு நீங்கதான் காரணம்கறத என்னால் மறுக்க முடியாது. மறக்க முடியாது.

பத்து வருஷம் கழிச்ச இப்ப இருக்கிற மனநிலைக்கும் மெச்சுரிட்டிக்கும் உங்க எழுத்து ஆறுதலா பொருந்தி வரதை நினைக்கும்போது ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்கு, you are always good teacher, a friendly teacher.

பதினஞ்சு வயசுக்கு மேல் ஆயுசுவரைக்கும் எந்த ஸ்டேஜ்ல உங்க எழுத்தைப் படிச்சாலும் நீங்க படிக்கறவங்களுக்கு உபயோகமாறீங்க. இது ரொம்ப பெரிய விஷயம்.

உங்க எழுத்தை படிக்கற அத்தனை பேருக்கும் ஒரு true friend கிடைச்ச சந்தோஷம் நிச்சயம். பல்லாயிரக்கணக்கான வர்களுக்கு true friendஆ ஒருத்தர் வாழறது எவ்வளவு பெரிய விஷயம், இது யாருக்குக் கிடைக்கும்.

உங்க எழுத்தை எல்லோரும் படிக்கணுமேன்னு ஆதங்கமாகவும் கவலையாகவும் இருக்கு,

வேலையில் perfection முக்கியம் என்று சொல்வது. நம்மைச்சுற்றி திருடர்கள், பொய்யர்கள் இருக்கத்தான் செய்வார்கள் என்று அறிவுறுத்துவது, நேர்மையற்ற வெற்றி கண்டு மயங்காதே என்று தேற்றுவது. நல்லவர்கள் தாங்குவது என்று நிறைய நிறைய இந்த நாவலில் சொல்லித் தருகிறீங்க..

எப்படி ஒருவன் தன்னை உருவாக்கிக்கணும்னு எவ்வளவு அன்பா, அழகா வக்கணையா சொல்லிக் கொடுக்கிறீங்க.

ரொம்ப நாளா இந்த கடலோரக் குருவிகள் படிச்ச எழுதித்தரணும்னு நினைச்சுத் தள்ளிப்போய்கிட்டே இருந்தது. இன்னிக்கு மனசு சூழ்நிலை சரியா இல்லாததால், ஒரு ஆறுதல் தேடி உங்க புக் படிக்க ஆட்டோமாட்டிக்கா முன்னுரை லெட்டர் எழுத உட்கார்ந்துட்டேன். அடி மனசு லேர்ந்து ஒரு பொங்கு பொங்கி எழுத ஆரம்பிச்சுட்டேன். இதுதான் உங்க வெற்றி பாலா. you moved me so many times, so many occasions as also right now. உங்க எழுத்து ஒரு சொத்து பாலா. எல்லோரும் மனசுங்கற bank-ல fixed deposits போட்டு வெச்சிக்கணும்.

என்றென்றும் அன்புடன்
ஷங்கர்

அன்பு பாலாசார் அவர்களுக்கு

வணக்கம்.

உங்கள் கதைகளைப் படித்து முடித்த எல்லா கணங்களிலும்- அந்தக் கதை பற்றிய கடிதம் எழுதவேண்டும், உங்கள் எழுத்து அடிமனசு வரை பாய்ந்து ஏற்படுத்தும் மாற்றங்களைச் சொல்லவேண்டும் என்று தோன்றும். செயல்படுத்த முடியாமல் சிதைந்து போனதில் சின்னதாய் ஒரு வருத்தமும் வரும்.

ஆனால், கற்பூர வசந்தம் மாத நாவலில் தாங்கள் எழுதிய 'கடலோரக் குருவிகள்' நாவலில் என் காதுகளைத் திருகி உட்காரவைத்து, எழுதத் தூண்டி விட்டது.

ஒரு படைப்பாளியின் படைப்பானது அதைப் படிப்பவனுக்கும் எழுத்தாண்டினால் அதுதான் உலகத்திலே சிறந்த படைப்பு என்று யாரோ சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். அந்த வகையில் உங்களின் எழுத்துக்கள் என்னைப் போல் எத்தனையோ பேரை எழுத்தாளனாக்கி வாழ்க்கையின் வாசல்களைத் திறந்து விட்டிருக்கிறது. இதை யாராலும் மறுக்க முடியாது.

நாவல்கள் பொழுதுபோக்குதான்....படித்து முடித்த அடுத்த நிமிடம் பொட்டலம் கட்ட போட்டுவிடலாம் என்பதை மாற்றி, வாழ்க்கையைச் சீர்படுத்திக்கொள்ள மருந்துகளைத் தேனில் குழைத்து தந்த முதல் நாவலாசிரியர் உங்களைத்தவிர வேறு யாருமில்லை.

தத்துவங்களும் வேத உபநிஷத்துகளும் படித்த மேன் மக்களுக்குத்தான் என்பதைப் பொய்யாக்கி 'வா... என் அருகில் வா....எனக்குத் தெரிந்ததைச் சொல்லித்தருகிறேன். தாகம் இருந்தால் கற்றுக்கொள்....தணித்துக் கொள்' என்று உபதேசிக்கும் உங்கள் எழுத்துக்கள் நல்ல குரு. வழிகாட்டி.

கோவில் பட்டைசோறு தின்றுகொண்டு மனைவி-மகனைப் பற்றி கவலைகள் அதிகமின்றி தத்துவம் பேசும் மாதவனின் அப்பா கேரக்டர் ஆரம்பத்தில் மேம்போக்காகத் தெரிகிறது

கட்டின பொண்டாட்டியையும் புள்ளையையுமே சரியா கவனிச்சுக்க முடியாதவர் வாழ்க்கையைக் கற்றுத் தருவதற்கு என்ன யோக்கியதையிருக்கிறது என்று யோசித்து கதையைப் படித்து முடித்தபிறகுதான் தெரிந்தது, ஒட்டுதலில்லாத அவர் வாழ்க்கைதான் நிஜமென்று, போலித்தனங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவர் அவர் என்று.

"எப்படியெல்லாம் வாழக்கூடாதோ, அப்படியெல்லாம் வாழ்ந்து விட்டேன். எனவே இப்படித்தான் வாழ வேண்டும் என்று சொல்லும் யோக்கியதை எனக்கு உண்டு." கவிஞர் கண்ணதாசன் சொன்னது போல்...வாழ்க்கையைப் பற்றிய தெளிவு அவர் வார்த்தைகளில் தெரிந்தது. பிடிசோறும் முழம் துணியும் வேப்பமர நிழலும் போதும் என்பதற்குத்தான் மிகப் பெரிய தைரியம் வேண்டும்.

உதாரணமாக கதையின் முடிவில் மாதவனுக்கும் மீனாட்சிக்கும் அவர் சொல்லும் குருவிக்கதை. "நான் பெற்ற வெற்றிகளுக்கு நான்தான் காரணம். ஆனால் நான் மட்டுமல்ல. பலவற்றின் பல செய்கைகளின் சாதகமான சேர்க்கை... வெற்றி. முயற்சி செய்தால் கிடைக்காதது எதுவுமில்லை. கிடைத்த பிறகு எல்லாவற்றுக்கும் நான்தான் காரணம் என்று தலைகனத்துத்திரிவதின் முட்டாள்தனம்..." இவ்வளவு சுருக்கமான உதாரணக் கதையோடு எந்த எழுத்தாளனும் சொன்னதாக எனக்குத் தெரியவில்லை.

பாலா சார்... ஜெயிப்பதற்காக தன்னம்பிக்கையும், ஜெயித்த பிறகு தலைக்கனம் வராமல் இருக்க- நீங்கள் செய்த முயற்சி சத்யமாக நூறு சதவிகிதம் வெற்றி. அதை என்னால் உணர முடிகிறது.

தான்தோன்றித்தனமாக, கைடாக அஞ்சுபத்துக்காக சுற்றிக்கொண்டிருந்த மாதவனுக்கு இவ்வளவு மெல்லிய உணர்வுகளால் உணர்த்தியது... ஒருகணம் என்னை பிரமிக்க வைத்துவிட்டது. பதினைந்து ரூபாய் கொடுத்தால் இரண்டு கிலோ அரிசி வாங்கலாம். புளிச்ச தயிரா இருந்தாலும் பரவாயில்லை...கொடு என்று ஆழாக்கு தயிர் வாங்கலாம். நாளைப் பிரச்னை ஓயும் என்று வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மாதவன்.

"ஏய்...அந்த செருப்பை ஈரத்தோட தொடாதே 250 ரூபா..." என்று மீனாட்சி சொல்லும்போது 250 ரூபா. ஒரு மாச ரேஷன் செலவு.

ஏழைகள் எல்லோரும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்து பெருமூச்சு விட்டேஇளைத்து விடுகிறார்கள். செருப்பின் விலையோடு ரேஷன் செலவை ஒப்பிட்டுக் காட்டும் போது ஏழ்மையின் வலி எதார்த்தமாகவே

தாக்கி விடுகிறது.

மீனாட்சி போகும்போது கொடுக்கும் 500 ரூபாயின் மிச்சம் 400 ரூபாய்-மீனாட்சி பர்சுல நாற்பதாயிரம் ரூபாய் வச்சிருப்பா...ஹாட்கேஷ்...தோழி விஜி சொல்லும்போது காதலை மீறி, நட்பை மீறி, நன்றியுணர்ச்சியை மீறி ஒரு சின்ன பொறாமை மாதவனுக்குள் தோன்றுகிறது. இது போன்ற சின்னச் சின்ன நகாசு வேலைகளிலேயே அந்த மாதவன் கேரக்டர் வழக்கமான ஹீரோ கிடையாது... இயல்பானவன். உன்னை போல், என்னைப் போல் இயல்பானவன் என்று நீங்கள் காட்ட, படிப்பவர்கள் தங்களை Identify பண்ணிக் கொள்வதில் அந்த கேரக்டர் சுலபமாய் மனசில் பதிந்து போய்விடுகிறது...

உங்கள் வெற்றிக்கு இதுவும் ஒரு காரணம் இல்லையா பாலா சார்.

பேரிங் தொழிற்சாலை அதிபரின் மகளான மீனாட்சி போலி பேரிங்குகள் தங்கள் தொழிற்சாலையிலேயே அதுவும் தன் அண்ணனின் மேற்பார்வையிலேயே நடப்பதைத் தெரிந்து கொள்ளுவது திருப்புமுனை... ஆனால் அதைவிட அதற்கு சுப்ரமணி கொடுக்கும் விளக்கம் சூப்பர்ப்.

"வேற எவனோ நம்ம பேரிங் வீல் போட்டு டூப்ளிகேட் விக்கறதுக்கு பதிலா நாமே செகண்ட் ரேட்டட் பேரிங் வித்தா அந்த டூப்ளிகேட் மேக் சரியும். மத்தவன் பன்றதும் குறையும்."

இன்றைய வியாபாரத் தந்திரம், இன்றைய கால வேக ஓட்டத்தில் ஒருவரை ஒருவர் விழுங்கத் துடிக்கும் நிலை பட்டவர்த்தனமாகத் தெரிகிறது.

போலிகளை ஒழிக்கணும்னா நாமும் போலியாக மாறியே ஆக வேண்டும் என்று சொல்லும்போது திடீரென்று பாலா சார் சொல்வது நியாயமோ... முள்ளை முள்ளால் எடுக்கும் முறையைத் தவிர வேறு வழியே இல்லையா உலகத்திலே... யோசிச்சுக்கிட்டே அடுத்த அத்தியாயத்துக்குப் போனேன். இல்லை, அதைவிட உத்தமமான வழிகள் நிறைய உண்டு என்று வழிகாட்டிவிட்டீர்கள். மீனாட்சி எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டு மாதவனோடு அவன் வீட்டிற்கு போய்... வீட்டிற்கு பின்னால் காவிரி வாய்க்காலில் நீர் மொண்டு கொடுத்து மாதவனின் அப்பா சொல்வது...

"கால் வச்சா வழுக்கும் தாயே. பழைய வீடு. படியெல்லாம் சிதிலமா இருக்கு. காரை வச்சு கட்டின வீடுதானே... ரெண்டு வெள்ளத்துல படி

மொத்தமும் அரிச்சு நொடிக்கிறது. கால்வாய்தான். காணாமப் போயிடமாட்டே. இருந்தாலும் வேகமா இறங்க வேண்டாம்" என்று எச்சரிக்கையில் வாழ்க்கையைப் பற்றி தெளிவும் ஞானமும் உள்ள இவரே ஏன் பயமுறுத்துகிறார் என்று தோன்றினாலும் முன் ஜாக்கிரதை முக்கியம்... தண்ணிக்குள் வைக்கிறதுக்கு முன்னாடி கொஞ்சம் யோசி என்று வாழ்க்கையை சூசகமாக சொல்வதை ரொம்ப ரசிச்சேன்.

அதற்குப்பிறகு மகனையும் மீனாட்சியையும் உட்கார வைத்தும் அவர் சொல்லும் உபதேசம்...இந்த நாவலின் Highlight.

ஆஸ்கார் ஒயில்டின் ஃபேரி டேல்ஸ் வெறும் காதலை மட்டும் சொல்லும். உங்கள் குருவி கதை தொட்ட இடத்திலெல்லாம் ஒரு புதிய angle தோன்றச் செய்கிறது.

இருந்தாலும் ஒரு சின்ன சந்தேகம்.

"நீ கர்ப்பிணிப்பெண். லட்சியங்களைச் சுமந்து கொண்டிருக்கிறாய். நீ அதிர்ந்து நடந்தாலோ, ஆரவாரம் செய்தாலோ கர்ப்பத்துக்குள்ளிருக்கும் குழந்தைக்குத்தான் ஆபத்து. ஒதுங்கிப் போ. ஓசைப்படாமல் நட..." புரிகிறது. அப்படி ஒதுங்கிப் போவதை தங்களுக்குச் சாதகமாக்கிக் கொண்டு சிலர் நம்மை மிதிக்க ஆரம்பிக்கும்போது லட்சியமாவது சுகப்பிரசவமாவது... குறை பிரசவமானாலும் பரவாயில்லை என்று ஒரு வயலென்ஸ் மனசுக்குள் வருகிறதே... அதை வெளிப்படுத்தாமல் அடக்கி வைப்பதா... வெளிப்படுத்துவதா...

வெளிப்படுத்தாவிட்டால் வெற்றி தள்ளிப்போகிறது.

வெளிப்படுத்திவிட்டால் ஊனமாகிவிடுமோ என்கிற பயம் தோன்றுகிறது.

மாதவன் ரௌடிகளிடம் நடந்து கொண்டது தீர்வா? தீர்வுதான் என்பதைக் கடைசியில் முடிக்கும்போது பிரச்னையைச் சொல்லி அதற்குத் தீர்வு அளித்தது சந்தோஷமாக இருந்தது.

உங்கள் நாவல்கள் அனைத்துமே எதாவது ஒரு நல்ல செய்தியை சுமந்து வருகிறது. இந்த வரிசையில் கடலோரக் குருவிகள் தன்னம்பிக்கையை வளர்த்துக்கொள்ள சொல்லித் தருகிறது. ஆணவத்தை அழிக்க கற்றுத் தருகிறது.

இதுபோன்று இன்னும் பல நாவல்கள் எழுத வேண்டும் என்ற ஆவலுடன்,

14-6-95

எப்போதும் அன்பு மாறா
ஏ. ஆர். காந்திகிருஷ்ணா

மாதேஷ்

16/7 ராஜமன்னார் தெரு
சென்னை-17
14-6-95

இனிய பாலா சார்,

நான் ப்ளஸ் டீ முடித்த நேரம் பாலாவின் புத்தகங்கள் படித்துவிட்டு மலைத்துப் போயிருந்த காலம். பத்து பக்கத்திற்குப் பரவசமாய் ஒரு கடிதம்- உங்களின் லாயிட்ஸ் ரோட் விலாசத்திற்கு எழுதி ஒவ்வொரு முறையும் கடிதத்தை எடுத்துக்கொண்டு Post Office வரை சென்று... உள்ளுக்குள்ளே கேள்வியோடு முன்னும் பின்னும் அலைந்து... தகுதி இருக்கிறதா உனக்கு பாலாவை விமர்சனம் செய்யும் அளவுக்கு- நகம் கடித்து... கடைசி வரை போஸ்ட் செய்யாமலேயே அந்தக் கடிதத்தைப் பத்திரப்படுத்தி கடவுளே-கடவுளே... பதினான்கு வருடங்கள் கழித்து நீங்கள் நன்கு அறிமுகமாகி ஒரு வருடத்திற்கு பிறகு அந்தக் கடிதத்தை உங்களிடம் கொடுத்தேன். காகிதம் மக்கி பூச்சி அரித்து சின்னச் சின்ன ஓட்டைகளோடு இருந்த அந்தக் கடிதம் காண்பித்தபோது உங்களைவிட மிகவும் நெகிழ்ந்து போனது நான்தான்.

இப்போது இரண்டாவது கடிதம் இது எழுதும் போது பரவசப்படுகிறேன். இன்னும் கற்றுக் கொடுக்கிறீர்கள். சொல்லிக் கொடுப்பது கடினம். இதைச் சுலபமாக்கியது பாலகுமாரன் என்கிற மனிதன்.

இதைவிட சுலபமா வாழ்க்கையை வேறு யாரும் சொல்லிக் கொடுக்க முடியும்னு தோணவேயில்லை.

ஒரு இளைஞர் பட்டாளமே, சமூகத்தின் ஒரு பகுதியே உங்களால் மாற்றப்பட்டிருக்கிறது. மாற்றப்பட்டிருக்கும் பகுதி மீதி சமூகத்தை மாற்றும். இதுக்கு உதாரணமா என்னை எடுத்துக்கலாம். நான் சாதாரண மனுஷன். எனக்கு அன்பு செய்யச் சொல்லிக் கொடுத்ததே உங்களுடைய புத்தகங்கள் தான். டீன் ஏஜ்ல யாரையும் மதிக்காம யாராலும் மதிக்கப் படாம இருந்த கால கட்டங்களில் உங்க புத்தகம் என்னை மதிச்சது. தம்பி இதுதான் இத இப்படி யோசனை செய்யின்னு என்கூட பேசிச்சு. நான் பாலாவோட புஸ்தகங்களைப்படிச் சுருக்கேன்ன உடனே இரண்டு நாலு ஆறுன்னு சினேகிதர்கள் சேர்ந்தாங்க. பேசினாங்க. பேசினோம். உங்களின் உந்துதலால் எங்களைப்பற்றி,

எங்கள் வாழ்க்கை பற்றி மிகச் சுவையான காலகட்டத்தில் நாங்கள் யோசிக்கத் துவங்கினோம். இன்று பிரச்னைகளைச் சந்தித்து முன்னேறும் ஆளாய் நான் மாற நீங்க போட்ட அடித்தளம் காரணம்.

Life is War என்று எதிலோ எப்போதோ நீங்கள் எழுதியிருந்தது இப்போதும் எனக்கு உதவுகிறது.

இது முதல்லே சொன்னது பாலாதானா- எனக்குச் சொன்னது பாலாதான். வாழ்க்கை என்பது யுத்தம் என்பது மட்டுமில்லை. யுத்தம் என்பது அவமானம்தான் சொல்லிக் கொடுத்தீங்க.

"டேய் இந்தச் செருப்ப ஈரத்தோட தொடாதே... இதன் விலை 250 ரூபா" மீனாட்சி கத்த, மாதவன் அதிர்ந்து போனான்.

250 ரூபாயா. இது என் ஒரு மாத ரேஷன் அரிசி.

ஆமாம்... அவளது செருப்பு உனக்கு அரிசி. இப்ப நீ 250 ரூபா செருப்பு போடணும்னா என்ன செய்யணும்.

கேள்வியும் பதிலும் இந்த நாவல்ல இருக்கு.

எல்லா நாவல்களிலும் பாலா சார் நீங்க சிந்திக்கத் தூண்டுகிறீர்கள். படிச்சுட்டு வெறும் கீழ் போடமுடியாது. உங்க நாவல் தொந்தரவு பண்ணும். என்னை மேற்கொண்டு யோசிக்க வைக்கும். இந்த நாவலைப் படிச்ச பிறகும் யோசிக்காதவனை யாரும் காப்பாற்ற முடியாது.

நீங்கள் வாழ்கிற காலகட்டத்தில் நான் வாழ்ந்தேன் என்கிற பெருமை மட்டுமல்ல, உங்களோடு பேசிச் சிரித்து வியந்து பழகினேன் என்கிற பெருமையும் எனக்கு உண்டு.

என் பேரர்களுடன் நான் உங்களைப் பற்றிச் சொல்லுவேன். என்னைப் பற்றி என் பேரர்கள் பேசும்போது எங்க தாத்தாவுக்கு அதாவது எனக்கு, உங்களை ரொம்ப நல்லா தெரியுமாம் என்று பேசுவார்கள். நாம் எடுத்துக்கொண்ட பல்வேறு புகைப்படங்களை ஆவலாய் பார்ப்பார்கள்.

பதினாறு வருடங்கள் முன்பு கடிதம் எழுதி போஸ்ட் பண்ணாத- நேரே உங்களைப்பார்க்கும்போது இது ரொம்ப நாள் முன்பு உங்களுக்கு எழுதின கடிதம்தான் கொடுத்தது, அதை நீங்க படிக்கிறது பார்த்து நெகிழ்ந்தது மாதிரி அப்பவும் நான் மனம் நெகிழ்ந்து போவேன். என் பேரப் பிள்ளைகளுக்கும் பேத்திகளுக்கும் உங்களைப் பற்றி சொல்லுவேன்.

நீங்க ஒரு லெஜன்ட் பாலா. சந்தோஷமான சரித்திரம். உங்களோட ஒரே தட்டில் சாப்பிட்டதும் ஒரே ரூம்ல தங்கினதும் எனது சரித்திரம். உங்க புகழும் கொஞ்சம்கூட பந்தா பண்ணாத சாதாரணமா எங்க பக்கத்துல உங்கார்ந்து பேசிகிட்டு இருக்கிறது ஆச்சர்யம். உங்க எழுத்து நிஜம்கறதும் நீங்கதான் சாட்சி. உங்க வாழ்க்கை சாட்சி. உங்கள் நலத்துக்காய் நான் மனமுருக பிரார்த்திக்கிறேன்.

பணிவன்புடன்
மாதேஷ்

கடலோரக் குருவிகள்

உள்ளங்கையில் விரித்துப் பிடித்திருந்த மந்தாரை இலையில் மூன்றுபட்டைச் சாதமும் ஒரே நேரத்தில் சொத்தென்று விழுந்ததும் மாதவனுக்கு பசிக்கத்துவங்கியது. வயிறு மெல்ல சுழன்று பசியை அதிகரிக்க வைத்தது. கன்னக்கதுப்பில் சட்டென்று உமிழ் நீர் பொங்கி நாக்கடியில் வழிந்து அதிகப்படியான அந்த எச்சிலை முழுங்க வைத்தது. நாசித்துவாரங்கள் விரிந்து அந்த வெப்ப உணவின் வாசனையை வேகமாய் வாங்கிக்கொண்டு ஒரு சின்ன சுகக்கிறக்கம் அனுபவித்தது. கண்களில் ஒரு களைப்பு ஏற்பட்டது. அந்தக் களைப்பில் விழிகள் அசையாது அந்த வெண் சோற்றையே பார்க்கும்படி ஆயிற்று.

இனி திரும்பி நடக்க வேண்டும். விழாமல் வீடு வரை நடந்து போக வேண்டும். விழுந்தாலும் கையில் உள்ள சோற்றுப்பட்டையில் மண் ஒட்டாது பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அப்படியே விழுந்து வாரி மண் ஒட்டினாலும் தட்டி எடுத்துக் கொண்டு போக வேண்டும்.

அப்பா காத்திருப்பார். அம்மா வாசலில் நின்றிருப்பாள். "மாதவா... உச்சிகால மணி அடிக்கறதுடா, மெள்ள கடலோரக் குருவிகள் கோவிலுக்குப் போய் குஞ்சிதபாதத்துகிட்ட நான் கேட்டேன்னு மூன்றுபட்டைச் சாதம் வாங்கிண்டு வா. மாட்டேன்னு சொல்ல மாட்டான். இதோ தரேன். அதோ தரேன்னு நிக்கவச்சு கொஞ்ச நாழிபண்ணுவான்... மத்தபடி தராம போமாட்டான்."

அப்பா திண்ணைக்குறட்டில் மல்லாந்தபடி பேசினார்.

"மாட்டேன்னுட்டா...?" அம்மா எதிர்க்கேள்வி போட்டாள்.

"எத்தனை நாழி பசி தாங்குமோ அத்தனை நாழி பொறுத்துப்போம்.

அப்புறம் வேட்டியை அடுத்து உத்தரத்துல போட்டுத் தூக்கு மாட்டிண்டு போக வேண்டியதுதான்."

"போறும். சோத்துப்பட்டைக்குத் தூக்குல தொங்கு வாளா? நான் பட்டாமணியம் ராமகிருஷ்ணர்கிட்ட போய் பத்து ரூவா...?"

"கூடாது... எட்டு நூத்தி எம்பளத்தெட்டு ரூபா பாக்கி ராமகிருஷ்ணனுக்கு. எந்த உத்தாரமும் இல்லாம இன்னொரு பத்து ரூவா கொடுன்னு கேட்கப்படாது."

"தருவான்."

"பிச்சை கேட்டா தருவாண்டி. நீ கடன்னா கேட்கப் போற."

"பிச்சைன்னு கேட்கறேன்."

"நான் உசிரோட இருக்கிறவரைக்கும் கேட்காதே. அப்புறம் உன் இஷ்டம். திருப்பித் தரமாட்டேன். எனக்கு அதுக்கு வக்கிலேன்னு போய் நாம நிக்கவே கூடாது."

"கோவில் பட்டைச் சாதம் பிச்சையில்லையா?"

"இல்லை...பிரசாதம். நம்மாதிரி ஏழை ஜனங்களுக்கு எந்தக் காலத்திலயோ, யாரோ எழுதி வச்சிட்டு போன தர்மம்."

"பிராமணா பிச்சை எடுக்கலாம், உஞ்சவிருத்தி பண்ணலாம்னு சாஸ்திரம் இருக்கே..."

"அது சம்சாரியானவனுக்கு இல்லை. பரதேசியா போனவனுக்கு உண்டு. பந்தபாசம் அறுத்து குடும்பத்தைத் துறந்து இனி சமைச்சுச் சாப்பிடறதில்லைன்னு சங்கல்பம் பண்ணிண்டவாளுக்கு உண்டு."

"தியாகையர் உஞ்சவிருத்தி அப்படியா? அவருக்குப் பொண்டாட்டி இருந்தாளே. வீதி வீதியா பாட்டு பாடி அரிசி வாங்கி அதுலதானே சமைச்சுச் சாப்பிட்டார்."

"அப்படி ஒரு சங்கல்பம். நான் தொழில் பண்ண மாட்டேன் ராமா. எனக்குத் தொழில் வாழ்க்கை, லட்சியம் எல்லாமும் நீதான். உம்பேர் சொல்றதுதான்... உம் பேரைச் சொல்லி தெருத் தெருவா போறேன். போடறவா பிச்சை போட்டும். போட்டா சாப்பாடு, இல்லைன்னா இல்லைன்னு இருந்தவர். ராஜா கூப்பிட்டும் போகாத நிதிசால் சுகமான்னு இருந்தவர். என்னை மாதிரி எல்லாத்தையும் தொலைச்சிட்டு ரோட்டுக்கு வந்தவர் இல்லை."

அப்பா எல்லாவற்றையும் தொலைத்தது குடியில் இல்லை. சூதில் இல்லை. அப்பாவுக்கு எந்த கெட்டப் பழக்கமும் இல்லை. அவருக்கு அவர் செலவு செய்த அளவு வருமானம் இல்லை. என்ன செலவு? இரண்டு பெண்கள்தான் செலவு.

இரண்டாவது மகள் விமலாவுக்குக் கல்யாணமாகி ஒரு வாரம் ஆகிறது. மேஜை நாற்காலியெல்லாம் விற்று நாதஸ் வரக்காரனுக்குக் கொடுத்தாகிவிட்டது. ஊஞ்சல் பலகையைக் கழற்றி பெட்ரோமக்ஸ் கணக்கு முடிந்தது. மரக்குதிர் இரண்டு பந்தல் போட்டவனுக்குப் போயிற்று. மற்றபடி நிலம், வீடு, தோட்டம் எல்லாம் கடனில் எழுதிக் கொடுத்து காசு திருப்ப முடியாமலும், ஆண்டு அனுபவிக்க முடியாமலும் இருக்கிறது. எல்லாமும் வட்டியில் மூழ்கும். நீட்டிய இடத்தில் கையெழுத்துப் போட்டு இது என்னுதில்லை என்று ஒருநாள் சொல்லும்படியாகும். இது தவிர திரும்பித் தருகிறேன் என்று புரோ நோட்டுக் கடனாய் ஏழாயிரத்து ஐநூறு இருக்கிறது. இனிமேல் இந்த ஊரில் யாரிடமும் கடன் கேட்க முடியாது.

அப்பாவின் ஒரே கெட்ட பழக்கம் சமூக ஒழுக்கம். மரபு மயக்கம். மரியாதைக்குக் குந்தகம் வரக்கூடாது என்கிற பிடிவாதம்.

டைப்ரைட்டிங் இன்ஸ்டிடியூட் நடத்துகிற மாசிலாமணி விமலாவைக் காதலிப்பதாய் கடிதம் எழுதினான். கண்ணில் வைத்து காப்பதாய் தாய் மீது சத்தியம் செய்தான். "என்னாங்க... இந்த காலத்துல போய் ஜாதி பாக்கறீங்களே. என் மேல ஒரு குறை சொல்லுங்க... நான் பொண்ணு கேட்டது தப்புன்னு கன்னத்துல போட்டுக்கிட்டு போயிடறேன்." அப்பா எதிர்க்கவே வந்து பேசினான்.

"உட்கார் மாசிலாமணி. இப்படி பக்கத்துல வந்து உட்கார். ஜாதிங்கற ஏற்றத்தாழ்வு இல்லை. மனசுத் தன்மை. இந்த மனசுத் தன்மை தொழில் மூலமா ஏற்படறது. தொழிலைப் பாதுகாக்க அப்படி ஒரு மனசுத் தன்மை தேவைப்படறது. நான் வேதம் சொல்றவன். விடிகார்த்தால் எழுந்து தினம் தினம் என் பாடத்தை உரக்கச் சொல்லி மனனம் பண்றவன், அப்பத்தான் சபைல நாலு பேர்க்கு நடுவுல பிசிறு தட்டாத சுருதி மாறாத, தங்கு தடை இல்லாத சொல்ல முடியும். இதுக்கு அமைதியான சுபாவம் வேணும்.

சண்டை சச்சரவுக்கு போகாத, படபடப்பு இல்லாத தன்மை வேணும். கோவம் இல்லாத புத்தி வேணும். கோவம் இருந்தா மனனம் பண்ண முடியாது. சண்டை போடற ஆங்காரம் இருந்தாகுரல்ல சுருதி சேராது. இது எங்க சுபாவம். சண்டைக்குப் போகாத, சமாதான சுபாவம்,

பயந்தாங் கொள்ளின்னு வச்சுக்கோயேன்.

நீ வைசியன், பேச்சுதான் முக்கியம். நாலு ஊர் போய், நாலு சாமான் எடுத்துண்டு வந்து ஒண்ணுக்கு ரெண்டா விலைவித்து. எது விக்கும்னு கணக்கு போட்டு, எல்லாத்துக்கும் விலை போட்டு, என்ன லாபம்னு கணக்கு போடற சுபாவம். நீ விடிஞ்ச பிறகு எழுந்தா போறும், வேகமாக பேசத்தான் வேணும். நல்லவனுக்கு நல்லவனா.., கெட்டவனுக்கு கெட்டவனா ஆட்டம் காட்டணும். இதுக்கு பேச்சுதான் மூலதனம். நீ வந்து படியேறினதுமே பகீர்ங்கறது எனக்கு. என்னாடி, காலங்கார்த்தால் சுத்தறாரு உங்கப்பான்னு நீ சொன்னா வாயடைச்சுடும். நம்ம சுபாவம் ஒத்துப் போகாது மாசிலாமணி. அவ இழுப்புக்கு நீ போய், உன் இழுப்புக்கு அவ வந்து குழப்பாயிடும். உனக்குப் பொறக்கும் குழந்தைகள் கலவரப்படும். எப்படி எங்க வீட்டுப் பொண்ணு உன்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்க முடியாதோ... அதே மாதிரி உன் தங்கையை எங்க வீட்டுப் பையன் கல்யாணம் பண்ணிக்கவே முடியாது. உங்கப்பா ஒத்துக்க மாட்டார்னு சொல்லலை. மனசு ஒத்துப் போகாதுன்னு சொல்றேன். சுபாவம் மாறிப்போறது. கஷ்டம்ங்சுறேன்... புரியாதா?"

அப்பா பேச்சு என்கிற மெல்லிய ஊசியை மாசிலாமணி இருதயம் வரை நோகாது இறக்கினார். அடுத்த வாரமே விமலாவுக்கு வரன் தேட ஆரம்பித்தார். இன்ஸ்டிடியூட்டுக்குப் போக வேண்டாமென்று தடை விதித்தார். அவர் சக்திக்கு மீறி செலவழித்து விமலாவை திருச்சியில் புரோகிதம் செய்யும் சுந்தரேசனுக்குக் கல்யாணம் செய்தார்.

"எங்க பக்கத்து மனுஷா நூறு பேர் வருவா. கார்த்தால் பலகாரத்துக்குக்கூட நுனி இலைதான் போடணும். கிழிச இலை, கீத்து இல்லைன்னு போட்டா சாப்பிட மாட்டோம்."

அமைதியாயிருந்து ஆரவாரத்திற்கு மாறிக் கொண்டிருந்த அடக்கத்திலிருந்து அலட்டலுக்குப் போய்க் கொண்டிருந்த அதே ஜாதி, அப்பாவின் கொஞ்ச நஞ்சு சொத்தையும் சிதற அடித்தது. வீட்டில் உள்ள எல்லா பாத்திரங்களும் பாலீஷ் செய்து சீதனப் பொருட்களாய் மாற்றப்பட்டன. கட்டில், பீரோ, படுக்கை, பவுன், நாலு பந்தி சாப்பாடு என்று காசு கரைந்தது. கல்யாணத்தன்று சாயந்திரமும் கடன் வாங்க வேண்டியிருந்தது. கட்டுச்சாதக்கூடைக்கு பாக்கி தர வேண்டியிருந்தது. அந்த பாக்கி தர வீட்டில் உள்ள எல்லாப் பொருட்களையும் ஒழித்து வெளியே போ என்று வீடு அடமானம் எடுத்தவன் சொன்னால் துணியை கட்டிக் கொண்டு மரத்தடிக்கு போக வேண்டும். சொல்லவில்லை என்பதால் இன்னும் நிழல் தந்து கொண்டிருக்கிறது.

அப்படிச் சொல்லாத காரணம் அப்பாவின் வேத உச்சரிப்பு.

"உம்மைத் தெருவில் துரத்தினால் என் குழந்தைகள் கஷ்டப்படும். இருக்கிறவரைக்கும் இரும். பையனுக்கு வேலை கிடைச்ச மறுநாள் காலி பண்ணிடும். அது போதும்." கருணையோடு கடன்காரன் தந்து விட்டுப்போன ஓட்டு வீடுதான் மானம் காக்கிறது.

இப்போது உயிர் காக்க மகாதேஸ்வரர் கோயில் சோறு. மூன்று பட்டை வெறும் சாதம். மகாதேஸ்வரர் பிரசாதம். குஞ்சிதபாதம் அப்பாவிடம் வேதம் கற்றவன். தனக்குச் சரியாகப் பாடம் வரவில்லை என்று பாதியில் நின்றவன். இந்தச் சோறு அவன் கருணை. தினசரி நூறு ஏழைகளுக்கு நூறு பட்டைச் சாதம் என்பது கோவிலில் எவரோ வைத்து விட்டுப்போன கைங்கர்யம். இப்போது நாலு பட்டை சாதமாகி அந்த நாலு பட்டையில் மூன்று பட்டை இங்கே போடப்பட்டது. நாளைக்கு போடுவானா...தெரியாது.

மாதவனுக்கு பி.எஸ்ஸி., பாட்டனியில் இடம் கிடைத்தது. வாண்டையார் காலேஜில் அப்பா சொல்ல கடைசி நேரம் அவன் கேட்ட கணிதம் மறுக்கப்பட்டு தாவரவியல் தந்தார்கள். தலையெழுத்தே என்று படித்தான். பாஸ் செய்தான். வேலை கிடைக்கவில்லை. எம்.எஸ்ஸி. படி, டக்குன்னு கிடைக்கும் என்றார்கள். படிக்க வசதியில்லை.

இந்த கருந்தட்டாங்குடியில் விவசாயம் தவிர வேறு தொழில் இல்லை. விவசாயம் இதுவரை செய்ததில்லை. வியாபாரம் செய்ய காசில்லை. உள்ளூர் குழந்தைகளுக்கு டியூசன் சொல்லிக் கொடுத்தான். கோடை வந்தது. "மூணு மாசம் கழிச்ச வா போதும். எதுக்கு லீவு டியூசன்" என்று சொல்லிவிட்டார்கள். விமலா கல்யாணம் கோடையில் நடந்தது. வீடு ஜலமில்லாத காவிரி மாதிரி வறண்டு போயிற்று.

"மாதவா... ஒரு நிமிஷம்" குஞ்சிதபாதம் கோயில் கணக்கு மேஜையைத் தள்ளிவிட்டு வெளியே வந்தான்.

"அப்பா கேட்டார்னு சொன்னே... மாட்டேன்னு சொல்ல முடியலை. டக்குன்னு மூணு பட்டை தந்துட்டேன். நாளைக்கும் தான்னு கேட்டா... முடியாது. பரிசாகரன் மேலே இருக்கிறவாளுக்குச் சொல்லிடுவான். 'ஏழைக்குத் தானே சாதம் போடணும். ஏன் ஐயருக்குக் கொடுக்கறே'ன்னு கேட்பார். இது கோவில் வாசல்ல உட்கார்ந்து கேட்கற ஜனங்களுக்குங்கறது அவங்க எண்ணம். நல்ல வேளை... இன்னிக்கு கோவில் வாசல்லயும் யாரும் இல்லை. தயவு செஞ்சு நாளைக்கு வராதே. அப்புறம் எனக்குக் கஷ்ட மாயிடும்" குஞ்சிதபாதம் கைகூப்பினான்.

மாதவன் இலையை மடித்து தூசுபடாமல் வீட்டிற்குப் போனான். அப்பா கண்ணை மூடி மணைப் பலகையில் உட்கார்ந்து மத்தியான ஜபம் செய்து கொண்டிருந்தார்.

சோறு வாசனை அவர் மூக்கில் பட்டு நிமிண்டியிருக்க வேண்டும். தொண்டைக்குழி அசைவது தெரிந்தது. சமயலறையில் மூணு கிழிசல் வாழை இலையில் சாதம் பரப்பி வைக்கப்பட்டது.

அப்பா எழுந்து மணைப்பலகையை ஓரம் வைத்து விட்டு சமையலறைக்கு வந்தார். இலைமுன் அமர்ந்தார்.

"மகாதேவா" என்று நெஞ்சில் கை வைத்தார். இலை சோறு பார்த்தார். கையில் ஜலம் எடுத்து இலையைச் சுற்றித் தெளித்தார். உடம்பிலுள்ள வாயுக்களுக்கு என்று ஒவ்வொன்றும் பெயர் சொல்லி ஒவ்வொரு பருக்கையாய் ஐந்து முறை சாப்பிட்டார். பிறகு பிசைந்தார். வாயில் ஒரு கவளம் போட்டார். மென்றார்.

அழுதார்.

"எதுக்குன்னா அழறேன்?"

"கொடிது, கொடிது வறுமை கொடிது. அதனினும் கொடிது இளமையில் வறுமை. நான் இவனை நினைச்சு அழறேன்டீ. இந்தப் புள்ளைக்கு இப்படி வெறும் சோறு திங்க வேண்டியிருக்கேன்னு அழறேன்."

அம்மா அழுதாள். புடவைத் தலைப்பால் முகம் பொத்தி கேவினாள். மாதவன் அழுதான். அவன் கண்ணில் சூடாய் வழிந்த நீர் உள்ளே ஒரு தீயைக் கிளறி விட்டது. காசு சம்பாதிக்கும் வெறிதழலாய் பறந்தது,

மாதவன் மூன்று கவளம் சாதம் விழுங்கினான். எச்சில் இலையுடன் வெளியேறினான். உடம்பில் நாடி, நரம்புகள் விழுங்கியதை ருசிக்கத் துவங்கின. அமிலமாய் பாய்ந்து அன்னத்தை உருமாற்றின. உயிர் அமைதியாயிற்று. புத்தி யோசிக்கத் துவங்கியது.

மாதவன் எப்படியாவது, ஏதாவது சம்பாதிக்க வேண்டும் என்று வெளியே கிளம்பினான். அவன் கூடப் படிக்கும் விஜயலட்சுமியிடம் பத்து ரூபாய் கடன் கேட்கும் எண்ணம் உதித்தது. அப்படி கடன் கேட்க விஜயலட்சுமியிடம் நிறைய பேச வேண்டும். அவள் கவிதைகளைப் பாராட்ட வேண்டும். விஜயலட்சுமியின் கவிதைகள் பாராட்டும் படியாய் இருக்காது என்பதே நிஜம். ஆனால் நிஜம் சோறு போடாது என்பது இன்னொரு நிஜம்.

இந்த ஊரில் மட்டும் ஏன் இப்படி புழுதி அலைகிறதென்று தெரியவில்லை. தடுத்துப் பிரிப்பதற்கு மலைகளில்லாமல் வெட்டவெளியாய் சமதரையாய் நிலம் இருக்கிற காரணமா என்பது புரியவில்லை. தெற்கத்திக்காற்று வடக்கு நோக்கி ஒரு வேகத்தோடு போகிறது. போகிற வழியில் மோதி எகிறி குன்றுகள் இல்லாத காரணத்தால் காற்று தன்னைத்தானே வலமாய் சுற்றிக்கொண்டு மேலெழும்ப முயற்சிக்கிறது. காற்று சுழன்று எழுவதால் தெருப்புழுதியும் ஐந்தடி உயரத்துக்குக் கூம்பாய் மேலெழும்பி சரசரவென்று நகர்ந்து, நகர்ந்த வேகத்திலேயே தரையில் அழுங்கி, குளத்து அலை மாதிரி இடம் பெயரும். எத்தனை வெள்ளையாய் உடுத்திக் கொண்டாலும் வேட்டியும் சட்டையும் பழுப்பாய் போய்விடும். ஊரில் எங்கு தொட்டாலும் தூசு, எதைத் தொட்டாலும் தூசு என்பதாய் இருக்கும். ஈரத்தை வேகமாய் உள்ளே வாங்கிக் கொள்கிற பூமி. எத்தனை நாள் மழை பெய்தாலும் இரண்டு நாள் வெயிலில் மேல் பக்கம் பொற பொறத்து தூசு சுருள ஆரம்பித்து விடும். பஸ்ஸோ, காரோ தாண்டினால் கூட மூக்கைப் பிடித்துக் கொள்கிற தூசு இரண்டு நிமிடம் காற்றில் மிதந்து விட்டுக் கீழடங்கும்.

செருப்பு என்கிற விஷயம் கல்லூரிப் படிப்புக்கு பிறகு வாங்க முடியாமல் போயிற்று. இருபத்து நாலு ரூபாய்க்கு ரப்பர் செருப்புகள் கிடைத்தன. ஆனால் ரப்பர் செருப்புக் காலில் ஒருவித எரிச்சலைக் கொடுக்கிறது. தோல் செருப்பு அறுபது ரூபாய் ஆகிறது. அதையெல்லாம்விட செருப்பில்லாமல் மெத்து மெத்தென்ற ரோடோர தூசு, உள்ளங்கால் பதியப்பதிய நடப்பதில் சுகமாக இருக்கிறது. கோவிலுக்குப் போகும் போதோ, எவர் வீட்டுக்காவது செல்லும்போதோ, வாசலில் செருப்புவிட்டதை மூளை மெலிசாய் கடித்துக் கொண்டிருக்கும். அந்தக் கடியேயில்லாமல் எங்கும் போய் வருகிற ஒரு விடுதலையிருக்கிறது. ஆனால் கூட வந்தவர்கள் செருப்பு போட்டுக் கொள்கிற போது மனசில் ஒருவித வலியிருக்கும். அதில் யாராவது ஷூ போட்டுக் கொள்கிற போது ஒரு முறை அந்த ஷவைத்தான் போட்டுப் பார்த்துக் கொள்ளமாட்டோமா என்கிற ஆசையிருக்கும்.

அவன் மாதிரியே செருப்பில்லாமல் அந்த ஊரில் ஆறேழு நண்பர்கள் இருந்தார்கள்.

வட்டச் செயலாளர் தம்பிதுரை வீட்டுக்கல்யாணம். ஊர் மொத்தமும் சாப்பிடக் கூப்பிட்டிருக்கான். மெட்ராஸ் கும்பல் ரகமா வந்து இறங்கியிருக்கு, ஒரு ஜதை லவட்டிண்டு வந்துறப்போறேன் என்று போஸ்ட் ஆபீஸ் வீடு பிச்சுமணி தன் ஆத்திரம் சொன்னான்.

"எதுறா எனக்கு நல்லாயிருக்கும்..." என்று கல்யாணக் கூட வாசலில் உட்கார்ந்து பத்தடி தூரத்துக்குப் போட்டிருந்த பல்வேறு ஜதைகளைப் பார்த்துக்கொண்டு கேட்டான். நண்பர்கள் தேர்ந்தெடுத்த ஜதையைப் புறக்கணித்து விட்டு வெள்ளை பட்டையாய் பெருக்கல் குறி மாதிரி போடப்பட்டிருந்த செருப்பை சரட்டென்று மாட்டிக் கொண்டு தேங்காய்ப்பை வாங்கி, "அப்ப நான் வரேங்க" என்று கை குவித்துவிட்டு வெளியே போனான்.

வாசலிலிருந்து பத்தடி போவதற்குள்ளே தபதப வென்று நாலு பேர் வந்தார்கள். தவில் வாசிக்கிறவன் அவனை விருட்டென்று திருப்பி "அவுருடா" என்று கத்தினான்.

"அசந்தா தவில் தூக்கிட்டுப் போயிருவீங்கடா. உக்கார்ந்து நோட்டம் வுடறே போதே நினைச்சேன். செருப்பு திருடப் போறாங்கன்னு. நூத்து நாப்பது ரூவா குடுத்து நேத்து வாங்கின செருப்பத் தள்ளிட்டுப் போயிறலாம்னு பாக்கறேளா? இப்படிக் கண் எதிர்க்க திருடுறீங்களடா பாவிகளா?" என்று கத்தினான். அந்த வெள்ளைப் பட்டைச் செருப்பு நாதஸ்வரக்காரருடையது. ஒரு தவிலை தக்க வைத்துக் கொண்டு, இன்னொரு தவிலை விரட்டிப் பிடிக்கச் சொல்லியிருக்கிறார். பிடித்துக் கொண்டு வந்ததும் பறித்துக் கொள்ளாமல், எடுத்த ராகத்தை முடித்து விட்டுதான் நிமிர்ந்து பார்த்தார். வாத்தியத்தைக் கீழே வைத்து விட்டு எழுந்து வந்து பிச்சுமணியை அணைத்துக் கொண்டார்.

"தம்பி, என்ன நம்ம செருப்பை போட்டுக்கிட்டுப் போயிட்டீங்க?"

"என்னதுன்னு நினைச்சுதப்பா போட்டுட்டுப் போயிட்டேன்யா" பிச்சுமணி செருப்பு சுழற்றத் தயாரானான்.

"தம்பி என்ன பண்ணாப் போல?"

"வேலை தேடிட்டிருக்கேங்க."

"அது நல்ல வேலைதான். தம்பி ஐயருங்களா?"

"ஆமாங்க. தெரியாத பண்ணிட்டேன். விட்டுருங்க."

அவர் தோளில் கை போட்டு கொல்லைபுறச் சந்துக்குக் கூட்டிப் போனபோது திமிறினான். தவிலும் ஒத்தும் அவனை அணைத்தபடியே சந்து நடுவுக்குத் தள்ளிக்கொண்டு போனார்கள்.

"பாப்பானா பொறந்துட்டு செருப்பு திருடுறியடா நாயே!" நாதஸ்வரக்காரர் பளீரென்று அறைந்தார். தவில் முதுகில் குத்தியது. ஒத்து முகத்தில் இடித்தது. இருபது வினாடிக்குள் ஆறேழு அடிகள் விழுந்தன.

"ஒரு மாசத்துக்கு ஆறு ஜோடி செருப்பா ஒருத்தன் வாங்குவான். வக்கு இல்லேன்னா வெறுங்காலோட நடந்து போடா. இனி நீ செத்தாலும் திருடப்படாது" என்று இன்னொரு அறை அறைந்தார். அவர் தொலைத்த ஆறு ஜோடி செருப்புக்கும் பிச்சுமணியே அடி வாங்கினான். தொலைவிலிருந்து பார்த்த நண்பர்கள் சிதறியோடினார்கள்.

"அப்பவே சொன்னேன்... கொஞ்சம் பழைய ஜோடியா எடுத்துக்கடா... புதுசா தொடாதேன்னு. கரெக்ட்டா புது செருப்பு போட்டுண்டு போய்டி படறான் பாரு" வேட்டியை மடித்துக் கட்டிக்கொண்டு பசக் பசக்கென்று மண் சிதற நடந்தார்கள். பிச்சுமணி வந்தபோது துக்கம் விசாரித்தார்கள். நடு முதுகில் தவில் கோலால் மூன்று முறை குத்தி விட்டானாம். அதுதான் வலிக்கிறது என்று பிச்சுமணி அழுது கொண்டே சொன்னபோது, எதையும் எங்கேயும் திருடக் கூடாது என்ற பயம் மாதவனுக்கு வந்துவிட்டது. அடிதாங்க முடிந்தால்தான் திருடலாம் என்ற பாடம் கிடைத்துவிட்டது.

அப்பாவிடம் பிச்சுமணி வாங்கிய உதையை இரண்டு நாள் கழித்துச் சொன்ன போது வாய்விட்டுச் சிரித்தார்.

"ஜாதிகள் ஒண்ணான மாதிரி தண்டனையும் ஒண்ணாயிடுத்து" என்று சொன்னார்.

"சுந்தரசோழர் காலத்தில் ஒரு சட்டமிருந்தது. கொலை, கொள்ளை, கற்பழிப்பு போன்ற மகாபாதகங்கள் பண்ணினா குற்றத்துக்கு தகுந்தாமாதிரி தண்டனையிலலை... குலத்துக்குத் தகுந்தாமாதிரி தண்டனை."

"புரியலையே, தெளிவா சொல்லேன்."

"நாலாவது வர்ணத்தார் பஞ்சமாபாதகம் பண்ணா அவங்களுக்குச் சவுக்கடி. சஷத்ரியன் பண்ணா அவனை ஊரை விட்டுக் குடும்பத்தோட

துரத்தல். வைசியர்கள் பண்ணா அவன் சொத்து மொத்தமும் பறிமுதல். அபராதம். இதுவே பிராமணன் பண்ணா...?"

"மன்னிச்சு விட்டுடுவாளோ?" மாதவன் ஆவலாய்க் கேட்டான்.

"இல்லை. சிரச்சேதம். பிராமணனைக் கொல்ல யாரும் முன்வரலேன்னா அவன் கோபுரத்திலேர்ந்து விழுந்தோ, கல்லைக் கட்டிண்டு கிணத்துல விழுந்தோ, விஷம் சாப்பிட்டோ பிராணஹத்தி செய்துக்கணும்."

இதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த அம்மா "ஐயோ" என்று கன்னத்தில் கைவைத்தாள். "தற்கொலை செய்துக்கறது பாவமில்லையா?" என்று கேட்டாள்.

"அதைவிடப் பாவம், படிச்சவன், சமூகத்துக்கு முன்னோடியாக இருக்கிறவன் திருடறது. இதுக்கும் பின்னால் இன்னொரு விஷயம் நடந்திருக்கு. கோவில் நகைய எடுத்து தாசிக்குக் கொடுத்த பிராமணனை ஊர் குற்றம் சொல்ல சோழராஜா தூக்கில போட்டிருக்கான். அவன் சொத்துக்கள் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்குப் பிரிச்சுக் கொடுத்திருக்கான். அந்த நாதஸ்வரக்காரன் நல்லவன். அறைஞ்சதோட விட்டான். அந்தப் படவாவ அவமானப்படுத்தியிருக்கணும். செருப்பத் தலைல வெச்சு, ஊர் முழுவதும் சுத்த வெச்சிருக்கணும். பொருள் மேல ஆசை இருக்கிறவன் பிராமணனா?"

"ஏன்? பிராமணன் மனுஷன் இல்லையா?"

"இல்லை. சாதாரண மனுஷனில்லை. பிரும்மத்தை அடுத்திருப்பது பிரமச்சார்யம். பிரும்மத்தை அறிய முற்படுபவன் பிராமணன். பொருள் தேடற ஆசை இருக்கிறவன் பிரும்மத்தைத் தேட முடியாது."

"நீ பிரும்மத்த தேடு. ஊருக்கு நல்லது சொல்லுன்னு முன் காலதல் ராஜா அனுசரணையா இருந்தா. இடுப்பு வேஷ்டி, மேல்துண்டு, குடை, செருப்புன்னுதானம் பண்ணினா. இப்ப அப்படியில்லையே..." அம்மா மறுபடியும் நொடித்தாள்.

"உண்மை. அதுக்காக செருப்பு திருடறது உத்தமமாயிடாது. அவர் முதுகில் அடிச்சது மறந்து போயிடும். ஆனா பிச்சுமணிக்கு எப்ப வெள்ளை செருப்ப பார்த்தாலும் திருடினது ஞாபகம் வரும். செருப்பு ஞாபகம் வரும் போதெல்லாம் நாதஸ்வரம் ஞாபகம் வரும். நாதஸ்வரச் சத்தம் கேக்கற போதெல்லாம் செருப்புதான் கண்ணுல நிக்கும். ஒரு சங்கீத சந்தோஷமே காணாத போயிட்டுதே. இந்த வலி சாகற வரைக்கும் இருக்குமே. எவ்வளவு பெரிய தண்டனை அது.

இன்னொருத்தன் தரதண்டனை ஒருபக்கம் இருக்கட்டும். உன் மனசு ஒரு தண்டனை தருமே... அதிலேர்ந்து எப்படித் தப்பிக்கப் போறே? நம்ம மனசு நம்மளையே கேவலமா பாக்குமே... அதிலிருந்து எப்படித் தப்பிக்கமுடியும்? ராமா..." அப்பாபிச்சுமணியின் தவறுக்கு குறுகிக் காதைப் பொத்திக்கொண்டார். மாதவனுக்கு உள்ளே ஒரு விழிப்பு ஏற்பட்டது. அப்பா சொல்லாமல் சொல்லிக் கொடுத்து விட்டார் என்று தோன்றியது.

"சுந்தரசோழன் பத்தியெல்லாம் உனக்கு எப்படித் தெரிஞ்சது?"

"படிப்புதான். சரஸ்வதி மஹால்ல போய்க் கேட்டா நீலகண்ட சாஸ்திரிகள் புக் தரா. கதை பொஸ்தகம் மாதிரி படிச்சுண்டு போகலாம்."

"சோழர்கள் பத்தி எனக்குக் கொஞ்சம் சொல்லேம்ப்பா!" மாதவன் கேட்க, அப்பாவும் அவனும் பெரிய கோவில் போனார்கள். அப்பா பெரிய கோவிலைப்பற்றி கல் கல்லாய் தடவிச் சொன்னார். மிகப் பெரிய சாம்ராஜ்யத்தைப்பற்றி கல் வெட்டு, கல்வெட்டாய் படித்துக் காட்டினார். கோவிலின் இடப்பக்கம் கருவறை நோக்கிப் போகும் படிகளுக்கருகே அப்பா ராஜராஜன் முதல் கல்வெட்டை, அவன் மெய்க் கீர்த்தியை வாய்விட்டுப் படித்தார். மெய்க்கீர்த்தியைத் தாண்டியும் படிக்கத் தொடங்கினார்.

ஸ்ரீ ராஜராஜேஸ்வரம் உடையார்க்கு நாங்குடுத்தனவும் அக்கன் குடுத்தனவும் நம் பெண்கள் குடுத்தனவும் மற்றும் குடுத்தார் குடுத்தனவும் ஸ்ரீவிமானத்தில் கல்லிலேவெட்டுக என்று திருவாய் மொழிஞ்சருள வெட்டின...

"அக்கன்னா யாருப்பா?"

"அக்கா குந்தவைப் பிராட்டி."

"பெண்டுகள்ளா?"

"மனைவியர்,"

"குடுத்தார் குடுத்தனவும்னா?"

"தான் சம்பளம் கொடுத்தவர் கொடுத்ததானம்னு வெச்சுக்கலாம்."

அப்பா ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பான வாழ்க்கை முறையை வியந்து வியந்து சொன்னார்.

"நீ சமஸ்கிருதத்லதான் புலின்னு நினைச்சேன். இந்த தமிழ் இவ்வளவு நன்னா படிக்கிறியேப்பா."

"தமிழை அலட்சியம் பண்றவன் மூடன். பல நாகரிகம் பார்த்த பாஷை அது. பெரியகோவில் விமானத்த பார். ஒரு கணிதமில்லாம இவ்வளவு பெரிய கட்டடம் கட்டியிருக்க முடியுமா? ஒரு இழை பிசகியிருந்தா கோபுரம் கோணலாயிருக்கும். தமிழ்ல கணக்கு இருந்திருக்கடா. ரொம்பத் துல்லியமா இருந்திருக்கு. காவியமும் கணக்கும் இருக்கற பாஷைய கேலி செய்ய முடியுமா? இந்த மொழி பெரிசு அந்த மொழி சிறுசுன்னு சொல்றவன் தற்குறி. சக்கரம் கண்டுபிடிச்சது சிறுசு. மின்சாரம் கண்டிபிடிச்சது பெரிசுன்னு சொல்லமுடியுமா? கண்டுபிடிப்புகள்ல வித்தியாசம் உண்டா? மொழி மனுஷாளோட கண்டுபிடிப்பு. எவரோ கண்டுபிடிச்ச சக்கரத்துல வேற எவரோ மின்சாரம் கண்டு பிடிச்ச வேகமாக ஓட வைக்கலயா? ரெண்டு கண்டுபிடிப்பும் சேர்ந்து இன்னொரு கண்டுபிடிப்பு வரலையா? அப்படித் தான் ரெண்டு மொழி கலந்து வேற மொழி வரும். புதுசாகும். எல்லாக் கண்டுபிடிப்புகளும் மாறும். மொழியை மாறக் கூடாதுன்னு சொல்றவன் மொழியினுடைய துரோகி. யாருக்கு மாறக்கூடாதுன்னு ஆத்திரம் வரும்? தன் மொழி பெரிசுன்னு நினைக்கிற முடவனுக்குத்தான் வரும். மொழி மேல காதல் இருக்கலாம். காமம் இருக்கப்படாது. காமம்ங்கற வார்த்தைக்கு பேராசைன்னு பொருள். பேராசையுள்ளவன் தனக்கும் தான் சார்ந்ததற்கும் எதிரி."

அப்பாவோடு தினமும் பெரியகோவில் போனதில் பெரியகோவிலின் அத்தனை கல்லும் மனப்பாடமாகி விட்டது. அவன் காலேஜ் விஜயலட்சுமி அவன் கல்வெட்டை தடவிக் கொண்டிருப்பது பார்த்து, "இங்க என்ன பண்ற?" என்று கேட்க, இரண்டு வரி படித்துக் காண்பித்தான். "பெரிய ஆள்டா நீ" என்று அவள் தோளைக் குலுக்கிக்கொண்டு போனாள். கல்லூரியில் அவன் கல்வெட்டு படிப்பதைப் பற்றிச் சொன்னாள்.

"பாடத்துல வர தமிழே புரியலை. கோயில்ல எழுதினத படிச்சுட்டு என்ன பண்றது. அதப் போயி ஒருத்தன் படிக்கறான்னாக்க அவனை மடக்கிப் போட்டு மூஞ்சில குத்தணும். எவனோ ரெண்டு பையன் படிக்கறதப் பாத்துட்டு நமக்குக் கல்வெட்டுன்னு பாடம் வெச்சிருவானுக. தேவையா அது" எவனோ அலுத்துக்கொண்டான்

"நீ தினத்தந்திய பாடமா வச்சாக்கூடப் படிக்கமாட்ட. தினத்தந்திக்கு ரெண்டு சுழி 'னா'வா? மூணு சுழி 'ணா' வா-ன்னு கேட்போ " மாதவன் கோபமாய் பதில் சொன்ன போது கிட்டத்தட்ட சண்டை மூளுகிற சலசலப்பு அங்கே வந்துவிட்டது. விஜயலட்சுமி அவனை விலக்கிக் கூட்டிவந்து தன் கவிதைகளைக் காட்டினாள். அவைகளில் பல

கடினமான ஆங்கிலத்திலிருந்தன. விஜயலட்சுமிதன் ஆங்கிலப் புலமைக்கு நாவல்களைக் காரணம் சொன்னாள். அவனையும் சேர்ந்து படிக்க வைத்தாள். சினிமாப்பாட்டு மட்டுமே பேரிலக்கியமாக இருந்த அந்தக் கல்லூரி மாணவக் கூட்டத்தில் விஜயலட்சுமியும் அவனும் சரித்திரம் பற்றியும், கவிதை பற்றியும் நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் பேசினார்கள். விஜயலட்சுமியின் அப்பா ஹோட்டல் வைத்திருக்கிறார். காலையில் போய் இரவுதான் வீடு திரும்புவார். விஜயலட்சுமியோடு பேச இந்த விஷயமும் சௌகர்யமாக இருந்தது.

அவள் வீட்டுப் படியேற, அந்த வராண்டா முழுவதும் நிறைய செருப்புகள் இருந்தன. எல்லாம் புதிய செருப்புகள். ஆனால் பெண்டுகள் போடும் செருப்புகள். உள்ளேயிருந்து 'ஓ' வென்று சிரிப்புக் கூச்சல் கேட்டது. வராண்டாவைத் தாண்டி மாதவன் ஹாலுக்குத் தலை நீட்டினான்.

"ஐயோ, படுபாவி நூறு ஆயுசு உனக்கு. உன்னை எப்படி தேடறதுன்னு நினைச்சேன். நீயே வந்துட்ட, உள்ள வா..."

"இவர்தான் நான் சொன்ன மனிதர். பெரியகோவில் முழுவதும் சுற்றிக்காட்ட மிகச் சரியான ஆள் கிடைத்து விட்டது."

"உங்க ஹோட்டல்ல வேலை செய்யறாரா இவர்?"

"நோ...நோ... என்னுடைய காலேஜ் மேட். ஆனா பெரிய கோவில் பத்தி நல்லா தெரியும். மாதவா, இது ஜானகி. இது வைஷ்ணவி, இவங்க ரெண்டு பேரும் எனக்கு பேனா நண்பர்கள். மெட்ராஸ்ல இருக்காங்க. அவங்க காலேஜோட சௌத் டீர் வந்திருக்காங்க. கொஞ்சம் பெரியகோவில் சுத்திக் காட்டேன்."

எல்லோரும் கிளம்பும்போது நின்று செருப்பு போட்டுக் கொண்டார்கள். மாதவன் முதலாவதாக வெளியே வந்தான்.

"சார், நீங்க சப்பல் போட்டுக்கலையே" கூட்டத்தில் ஒரு பெண் அவனுக்கு ஞாபகப்படுத்தினாள்.

"நான் கோயிலுக்குப் போகும்போது செருப்பு போட்டுக் கறதில்லீங்க!" மாதவன் பதில் சொன்னாலும் மனசு வலித்தது. அந்தப் பெண் அவனின் அழுக்கேறியகாலரை, பழுப்பேறிய வேட்டியை உற்றப் பார்ப்பதைத் தெரிந்து தலைகுனிந்து கொண்டான்.

பெரியகோவில் விமானம் பார்த்து 'ஓவ்' என்று அந்தப் பெண்கள் கூவ, அப்பா சொல்லிக் கொடுத்த விவரங்களை அந்தப் பெண்களுக்கு

மாதவன் நிதானமாய்ச் சொல்லத் துவங்கினான். அவனுக்கு மறுபடியும் பசிக்கத் துவங்கியது.

நிர்மலாவுக்கு தஞ்சாவூர் சுற்றுப்பயணம் விருப்பமில்லை. "குற்றலாம் போய் ஒருநாள் தங்கி, அந்த வழியாகவே கேரளாவுக்குப் போய் பாரதப் புழா அருவி சாலக்குடியில் கொட்டுகிறது. அங்கே இரண்டு நாட்கள் காட்டுக்கு நடுவே கேம்ப் போட்டு..." என்று அவள் ஆரம்பித்ததை யாரும் காது கொடுத்துக் கேட்கவேயில்லை.

"அருவில ஒருநாள் ஒரு மணிநேரம் குளிக்கலாம். அதுக்குப் பிறகு... அது தவிர குற்றாலம் மாதிரி இடத்துல குளிக்கிறதுக்கு எனக்கு விருப்பமில்லை. ஹான்னு எல்லா ஆம்பளையும் பார்க்கறாங்க. எனக்கு அது பிடிக்கலை. காட்டுக்கு நடுவே கேம்ப் அவ்வளோ ஜாக்கிரதையான விஷயம் இல்லை. சருகு அலைஞ்சாலும் பக் பக்குன்னு இருக்கும். வீட்ல பயப்படறது போதாதா. காட்ல வேற போய் அஞ்சி நடுங்கி நிக்கணுமா?" மீனாட்சி கத்தினாள்.

"என்ன பயம்? புலி, சிங்கம் இருக்கிற காடு இல்லை அது. எப்பவாவது யானை வரும்." நிர்மலா பதில் சொன்னாள்.

"சிங்கம், புலிக்குப் பயமில்லை. எவனாவது பத்து குட்டிங்க இருக்குன்னு கதவு உடைச்சு உள்ள பூந்தா என்ன செய்வே?"

"உனக்கு ஒண்ணும் தெரியாது நிர்மலா. நான் இந்த ரிஸ்க் எடுக்கமாட்டேன்."

"தஞ்சாவூர் போர் மீனு."

"உனக்குத் தெரியலை. பெரியகோயில் மட்டுமே ஒரு நாள் போறாது."

"ஹோன்னு இருக்கும் கோவில், பத்தரை மணிக்கு காலை கீழே வைக்க முடியாது. ஒரு தடவ சம்மர்ல போய்ட்டு ஏண்டா போனம்னு ஆச்சு."

"சௌத் சைட் சம்மர்ல எங்கயும் போகக்கூடாது. இது வின்டர். ஜிலுஜிலுன்னு இருக்கும் தஞ்சாவூர். முழங்கால் ஜலம் இருக்கும் காவிரில. நீ பேசாத வா."

மீனாட்சி பேச்சுதான் எடுபட்டது. எப்போதும் அவள் பேச்சுதான் எடுபடும். அவள் எது பேசினாலும் ஆமாம் போட ஒரு கும்பல் கூடவே இருக்கிறது. சந்தியா, வனஜா, ஸ்ருதி, பங்கஜம், ரேவதி, பானு, மிருணாள், ரம்யா, செல்வி என்று பெரும் கூட்டம் எப்போதும் அவளைக் கொண்டாடுகிறது.

காசு, எல்லையற்ற காசு. மீனாவின் வீடு பார்த்துவிட்டு எல்லா சிநேகிதிகளும் இளிக்க ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். அவளோடு இழைய ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். அவள் எது சொன்னாலும் யோசிக்காமல் பின்னால் ஓடுகிறார்கள்.

"ஏய் மீனா, எங்க ப்ரதருக்கு ஒரு வேலை வேணும்டி. பி.ஈ. மெக்கானிக்கல் கடைசி வருஷம். ப்ளீஸ் ஹெல்ப் பண்ணேன்."

படிப்பு முடிந்த மறுநாள் வேலை கிடைக்கும்.

"அப்பாவுக்கு ஹார்ட் அட்டாக். டிரினிடில் அட்மிட் ஆயிருக்கு, எனக்கு கார் வேணும் மீனா..."

"எங்க வீட்டுக்குப் பக்கத்துல ஒரு ஹனுமார் கோவில். கோபுரம் கட்டியாச்சு, கலசம் கிடைக்கலை. தாமிரம் காஸ்ட்லியாம்."

"தங்கை தனியா இலினாய்ஸ் போறா. யாரும் அங்க உங்க அப்பாவுக்குத் தெரியுமா? தீஸிஸ் கொடுத்துட்டு வரணும். ஒரு வாரம்தான் ஸ்டே."

கார் கிடைக்கும். கலசம் கிடைக்கும். கடல் கடந்து போனாலும் உதவி கிடைக்கும். மீனாவின் அப்பாவுக்கு லாரிக்கான டீசல் எஞ்சின் தயாரிக்கும் கம்பெனி இருக்கிறது. இந்தியாவின் எல்லா பாகத்திலும் எல்லா லாரிகளிலும் அவர் எஞ்சின் பிரசித்தம். கார், டிராக்டர், பஸ், புல்டெளசர் என்று பல வண்டிகளுக்குப் பலவிதமான எஞ்சின்கள் அங்கே தயாரிக்கப்படுகின்றன.

நகரின் ஒதுக்கப்புறமாய் தொழிற்சாலை. நகரின் மத்தியில் பெரிய தலைமையகம். தென்திசையில் கடலோரமாய் பெரிய பங்களா.

அந்த வீடுதான் பலரையும் யப்போவ் என்று கூற வைக்கும். கடல் தாண்டி மணல், மணல் தாண்டி தார்சாலை. தார்சாலை தாண்டி காம்பவுண்ட் சுவர்-பிறகு ஏழு கிரவுண்ட் புல்தரை, புல் தரைக்கு நடுவே கப்பல் மாதிரி வீடு.

கட்டும்போதே "தியேட்டரா? தியேட்டரா?" என்று கேட்டார்கள். இவ்வளவு பெரிய வீடா என்று வியந்தார்கள்.

எல்லா தோழிகளும் பரீட்சை நேரத்தின் போது ஏழெட்டு பேராய் ஒன்று கூடி க்ரூப் ஸ்டடி என்கிற பெயரில் நாலைந்து நாட்கள் அங்கேயே சாப்பிட்டுப் படிப்பதுண்டு. அந்த வீட்டின் எல்லா செளகர்யத்தையும் அனுபவித்த நன்றி, அவ்வளவு பணக்காரத்தனமாய் ஒரு தோழி இருக்கிறாள் என்கிற கர்வம், அத்தனை பணம் காசு இருந்தும் நல்ல ஸ்நேகத்திற்கு ஏங்கும் மீனாவின் குணம் அவர்களைக் கட்டிப் போட்டிருக்க வேண்டும். நிர்மலாவும் பணக்காரிதான். அவள் வீடும் தோட்டமும் துரவும் உள்ளதுதான். ஆனால், இப்படி வாரிக் கொடுக்கிற ஒரு கை அவள் வீட்டில் யாருக்குமே இல்லை.

"இப்ப எதுக்கு டீர் போகணும்." என்றுதான் கேட்கிறார்கள். "இரண்டாயிரம் ரூபாய் கொடு" என்று கேட்ட போது ஐந்நூறுதான் கொடுத்தார்கள்.

"காசு கையில் இருந்தா செலவழிக்கத் தோணும். மீனாட்சியோடதானே போறே. அவ பார்த்துக்குவா" என்று காசுதர மறுத்தார்கள். வீட்டில் கொடுத்த ஐந்நூறு ரூபாயைத் தவிர நிர்மலா தன் அக்கா புருஷனிடம் முந்நூறும் அண்ணனிடம் இருநூறும் காசு வாங்கி வந்தாள். ஆனால், காலையில் லாட்ஜிற்கு காசு தர மீனாட்சி பர்ஸ் பிரித்தவுடன் மூச்சடைத்துப்போயிற்று. பத்தாயிரம் ரூபாய் கட்டு இருந்தது. அதுதவிர சுருட்டி, சுருட்டி ரூபாய்கள் மடித்து வைக்கப்பட்டிருந்தன.

"மீனா, என் ஷேர்ல நான் எவ்வளவு தரணும்?" என்று நிர்மலா பர்ஸ் பிரித்தபோது "ஒன்றும் வேண்டாம்" என்று மீனா மறுத்து விட்டாள். ஏனென்று காரணம் கேட்டபோது, "பானு, ரம்யா, பங்கஜம் காசு எடுத்துக்கிட்டு வரலை. நீ உன் ஷேர் தரேன்னா அவங்க அப்செட் ஆகமாட்டாங்களா? எல்லோருக்குமா நான் செலவழிக்கறேன். தேவைப்பட்டா வாங்கிக்கறேன்." என்று கட்டளையிட்டாள். இப்படி கட்டளையிட்டு விட்டேன் என்று பங்கஜத்திடமும் பானுவிடமும் மீனா சொல்லியிருக்க வேண்டும். இரண்டு சனியன்களும் மீனாவுக்குச் செருப்புத் துடைத்துப்போடாத குறைதான். எப்படியும் தொலைந்துவிட்டுப் போகட்டும். அவர்கள் மீனாவைச் சந்தோஷப்படுத்த தன்னைக் கேலி செய்ததுதான் பொறுக்கவில்லை.

பாத்ரூம்லிருந்து "சோப் எங்கேடீ!" என்று மீனா கேட்டபோது தன் கையில் பிரிக்கப்படாதிருந்த லக்மே சோப்பை எடுத்துக் கொண்டு போய் மீனாவுக்கு முதுகு தேய்த்துவிட்டதுதான் பொறுக்கவில்லை.

"நீ சோப்புக்கூட கொண்டு வரலையா" என்று கேட்டது பானுவிற்குத்

தைத்துவிட்டது போலும். அதே சோப்பில், அப்படிக்கேட்டதற்காகவே பங்கஜம், பானு, ரம்யா எல்லோருக்கும் மீனாழுதுகு தேய்த்துவிட்டாள். நாலு பேரும் குளியல் ருமைதாழ் போட்டுக்கொண்டு, ஒருவர் மீது ஒருவர் தண்ணீரை ஊற்றிக் கும்மாளமடித்தார்கள். நிர்மலாவைப் புறக்கணித்தார்கள். தஞ்சாவூரில் லக்மே சோப் இல்லை. "உசத்தி சோப் இதுதாம்மா" என்று மைசூர் சந்தன சோப் கொடுத்தாள். பங்கஜம் இதைப் பார்த்துவிட்டு அவளைக் காலையிலிருந்து சந்தனசோப் என்று அழைக்கிறாள்.

"தஞ்சாவூர்ல முன்னல்லாம் தாசிங்க இருப்பாங்களாம். வீட்ல கல்யாணம் நடந்தா காசு கொடுத்து அவங்கள வர வழைச்சு கல்யாணத்துக்குவர ஆம்பளைங்களுக்கெல்லாம் சந்தனம் தடவச் சொல்லுவாங்களாம். உம் மேலே சந்தன சோப் வாசனையடிச்ச உடனே எனக்கு தாசி ஞாபகம் வந்தது." பங்கஜம் கதை விட்டாள். மற்ற மூவரும் அவள் எதிரில் "தாம் தித்தாம்" என்று ஆடினார்கள். மீனாட்சியும் இந்தக் கேலியில் கலந்துகொண்டாள். கேலி செய்துவிட்டு "ஆல் இன் த கேம்" என்று சொன்னாள்.

மீனாட்சியை மீற முடியவில்லை என்றாலும் நிர்மலாவுக்குள் இந்தக் கேலி உறுத்திக் கொண்டேயிருந்தது. தஞ்சாவூருக்கு வந்தோமா கோவிலுக்குப் போனோமா என்றில்லாமல் எவளோ பழைய ஸ்நேகிதி என்று விஜயலட்சுமி வீட்டிற்கு வந்ததும் நிர்மலாவுக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஏதோ ஒரு சந்துக்குள், சிறிய ஓட்டு வீட்டுக்குள் புழுங்கிக் கிடப்பது வெறுப்பாய் இருந்தது. அந்த விஜயலட்சுமி எம். ஏ. கணிதமாம். பார்க்க மாமி மாதிரியிருக்கிறாள். சுமாராய் ஆங்கிலம் பேசினாலும் நிறைய கட்டுப்பெட்டித்தனங்களிருந்தது.

"இது எங்கப்பா, இது எங்கம்மா" என்று வயதானவர்களை விஜயலட்சுமி அறிமுகம் செய்ததும், மீனா திசை கேட்டு காலில் விழுந்து நமஸ்கரித்தாள். மீனா காலில் விழுந்ததும் எல்லா பெண்களும் காலில் விழுந்தார்கள். நிர்மலா கூடத்திலிருக்கிற போட்டோக்களைப் பார்ப்பது போல் நகர்ந்து விட்டாள்.

"நீங்க நமஸ்காரம் பண்ணலியா?" என்று விஜயலட்சுமி கூப்பிட்டு நமஸ்காரம் பண்ண வைத்ததுதான் கொடுமை. 'வயதானால் என்ன? அதற்காகக் காலில் விழவேண்டுமா?' என்று எவளும் சிந்திக்கவில்லை.

"உங்க மேல ஏதோஜம்ன்னு வாசனை வருதே..."

விஜயலட்சுமி கேட்டதற்கு எல்லாப் பெண்களும் வாய் விட்டுச்

சிரித்தார்கள்.

"ஹோட்டல்ல சந்தனம் ஓசில கிடைச்சது. அப்படியே உள்ளங்கையில் ஊத்தி உடம்பெல்லாம் தேய்ச்சுண்டுட்டா" என்று கேலி செய்தார்கள். வெளியார் இடத்திலிருந்து தன்னைக் கேலி செய்தது நிர்மலாவுக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஊருக்குத்திரும்புவதற்குள் குறைந்தபட்சம் பானுவையாவது அழவைத்து விடவேண்டும் என்ற ஆசை நிர்மலாவுக்கு வந்தது.

பானுவிற்கு அவள் மோதிரத்தை இடது கைக்கும் வலது கைக்கும் மாற்றி மாற்றிப் போட்டுக் கொள்ளும் வழக்கமிருந்தது.

"இந்த மாதிரி பண்ணாத பானு!" மீனாட்சி இரண்டு முறை எச்சரித்தும் இடதுகையிலிருந்து வலதுகைக்கும் வலது கையிலிருந்து இடதுகைக்கும் மாற்றிப் போட்டுக் கொள்வதைத் தவிர்க்க முடியவில்லை.

"உனக்கு எதுக்கு மோதிரம் கொண்டா" என்று பங்கஜம் அந்த மோதிரத்தைப் பிடுங்கி தன் கைப்பையில் போட்டுக் கொண்டாள். "வெல்டன்" என்று அதை மீனாட்சி பாராட்டினாள். விஜயலட்சுமி வீட்டில் கேசரியும் போண்டாவும் கொடுத்தார்கள். இரண்டே இரண்டு ஸ்பூன்கள்தான் இருக்கிறதென்று மீனாட்சிக்கொன்றும் ரம்யாவிற்கொன்றும் கொடுத்தார்கள். நிர்மலாஸ்பூனில்லாமல் எப்படிச் சாப்பிடுவது என்று தயங்க, மீனாட்சி தன் ஸ்பூனை நிர்மலாவுக்குக் கொடுத்துவிட்டாள். கை கழுவ படையாய் எல்லா பெண்களும் விஜயலட்சுமியுடன் கொல்லைப்புறம் போனபோது தரையில் கிடந்த பங்கஜத்தின் பையிலிருந்து சட்டென்று நிர்மலா மோதிரத்தை எடுத்து தன் பையில் போட்டுக் கொண்டாள்.

அந்த மோதிரத்தை விஜயலட்சுமி வீட்டு பீரோவுக்குக் கீழ் போட்டு விடலாமா? வெளியே எங்கேயாவது சாக்கடையில் போட்டு விடலாமா? அல்லது வேற யார் பையிலாவது போட்டு விடலாமா என்று தீவிரமாய் யோசித்தாள். மறுபடி எல்லாப் பெண்களும் கூடத்திற்கு வரும்போது வேட்டியும் அரைக்கைச் சட்டையுமாய் ஒரு பையன் வந்தான்.

"நூறு ஆயுசு அவனுக்கு" என்று விஜயலட்சுமி மறுபடி மறுபடி கத்தினாள்.

"மாதவன் தஞ்சாவூர் கோவில் பத்தி நிறைய சொல்வான்."

எல்லோரும் செருப்பு போடும்போது அவன் வெறுங் காலுடன் நிற்பதை நிர்மலா கவனித்தாள். இவன் பையில் மோதிரத்தைப்

போட்டாலென்ன என்று நிர்மலாவுக்கு யோசனை வந்தது. செருப்பின்றி வேட்டியுடன் நிற்கும் அவனை உற்றுப் பார்த்தாள். அந்த மாதவன் அவள் பார்வைக்கு வெட்கப்பட்டான்.

தஞ்சாவூர் தெருக்கள் வழியே அந்தக் கும்பல் நடந்து போனபோது ஊர் முழுவதும் அவர்களை 'ஹா' என்று வியந்து பார்ப்பது தெரிந்தது.

"தஞ்சாவூர்க்கோவில் விசேஷம் என்ன? உங்களுக்கு ஏதாவது தெரியுமா?"

அந்தப் பையன் கோவில் வாசலில் நிறுத்தி அவர்களைப் பார்த்துக் கேட்டான்,

"கோபுரத்து நிழல் தரைல விழாது."

"விழும்."

அந்தப் பையன் பதில் சொன்னான்.

"ஒரே கல்லாலான நந்தி."

"சரி. ஆனா அது ராஜராஜன் காலத்து நந்தியில்லை. பின்னால் வந்த தெலுங்கு மன்னர்கள் வச்சது."

"கோபுரத்துக்கு மேலே ஒரே கல்லாலான உருண்டை."

"அது கோபுரமில்லை. விமானம். அது ஒரே கல் இல்லை, துண்டு. ஒட்ட வச்சிருக்கு. அப்புறம்..."

ஒரு கோட்டையைத் தாண்டி கோவிலுக்குள் போக வேண்டியிருந்தது. கோவிலின் முதல் கோபுரத்து முற்றம் ஒரு இனம் புரியாத பரவசத்தைக் கொடுத்தது. தொள்ளாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கட்டப்பட்ட கட்டடம் பல கோடிக் கணக்கான மக்களின் வாழ்க்கையை, நாகரிக மாற்றத்தைப் பார்த்த சரித்திரம் என்று அங்கே எல்லோருக்குமே தோன்றியது. "இது முதல் சுற்று, முதல் கோபுரம் இந்த வாசலுக்கு கேரளாந்தகன் வாயில் என்று பெயர். கேரளர்களுக்கு அந்தகன் என்று இது பிரிக்கப்பட வேண்டும்."

"அந்தகன்னா குருடாச்சே, ராஜராஜன் குருடனா?"

"இல்லை. அந்தகன் என்றால் யமன் என்று அர்த்தம்."

"அப்ப யமனைக் குருடன்னு சொல்றீங்களா?"

"உண்மை" கேள்வி கேட்டவளைப் பார்த்து மாதவன் லேசாய் சிரித்தான்.

"ஏன்?" இன்னொரு பெண் கேள்வி கேட்டாள்.

"யமன் குருடன்தான். நல்லவர், கெட்டவர், சிறியவர், பெரியவர், ஆண்கள், பெண்கள், படித்தவர், பாமரர். உங்களைப் போன்ற அழகியர், என்னைப் போன்ற அவலட்சணமுடையவர் போன்ற எந்த பாகுபாடுமின்றி எல்லோரையும் ஈவு இரக்கமின்றி கவர்ந்து செல்வதால் யமன் அந்தகன் எனப்பட்டான். ஆஹா, அழகிய சிறு குழந்தை என்று அவன் இரக்கப்படுவதேயில்லை. புத்திசாலியான அழகி என்று தோற்றம் வைத்து எடை போடுவதில்லை. மனிதர்களாகிய நாம் தோற்றத்தைதான் முதல் விஷயமாகக் கொள்கிறோம். நல்லவனா தெரியறான். கெட்டவனா தெரியறான் என்று பாகுபடுத்திறோம். யமனுக்கு எந்தப் பாகுபாடும் இல்லை. அவனுக்குக் கண்ணும் குருடு. கருத்தும் குருடு."

"ஐயா, இந்தப் பேச்சு போதுமே. கோவிலுக்குள்ள நுழைஞ்சவுடனே யமனைப் பத்தி பேசனுமா?" வாழ ஆசைப்பட்ட எவளோ ஒருத்தி மாதவன் பேச்சைக் குறுக்கே புகுந்து தடுத்தாள்.

"இங்கிருந்து தெரிகிறதே அடுத்த வாயில் அடுத்த கோபுரம். அதற்கு ராஜராஜன் திருவாயில் என்று பெயர். அந்த இரண்டாவது பிராகாரத்தைச் சுற்றி திருச்சுற்று மதிலும் திருச்சுற்று மாளிகையும் ராஜராஜன் ஆணைப்படி அவன் சேனாதிபதி கிருஷ்ணன் ராமனான மும்முடிச் சோழ பிரம்மராயன் என்பவர் கட்டினார்."

"ராஜா கோயில் கட்டினா சேனாதிபதி மதிலா கட்டினான்?"

"ஆமாம். ராஜராஜன் மட்டுமே கட்டிய கோயில் இல்லை இது. பல்வேறு நபர்களின் பங்கு இக்கோயில் கட்டுவதில் இருக்கிறது. அவர்கள் பங்கு என்ன என்பது பற்றி விரிவாய் சாசனமாய் கல்வெட்டாய் இருக்கிறது."

"ராஜராஜன் என்னென்ன கட்டினான் என்பதும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. கோயிலுக்குள் போவதற்குள் மிகச்சுவையான விஷயம் உங்களுக்குக் காட்ட விரும்புகிறேன்." இனிமையான ஆங்கிலத்தில் சொல்லியபடி, மாதவன் முதல் சுற்றில் பிரித்து வைக்கப்பட்டிருந்த வேலியைப் பிரித்து உள்ளே நுழைந்தான். மறுபக்கம் போனான். பெண்கள் பின்தொடர்ந்தார்கள். இடது பக்கமாய்ச் சுற்றிக்கொண்டு மெயின் வாசலுக்கு வந்தான்.

"எங்கடி கூட்டிண்டு போறது இது?" பின்னால் வந்தவர்கள் பேசுவது கருங்கல் மாதிரி சுவரில் பட்டு தெளிவாய் கேட்டது. இடதுபக்கம் நீள மதில் சுவர் வர, வலதுபக்கம் வேலிக்காத்தானும் கற்றாழையும் முளைத்திருக்க, ஒற்றையடிப் பாதையில் வரிசையாய் நின்றிருந்தது.

"வழி முழுக்க அசிங்கம் பண்ணி வச்சிருக்கு. அவனுக்கு வேணும்ன்னா போகட்டுமே. நம்மை எதுக்குப் படுத்தறான்?"

"இங்க என்ன இருக்கு?"

கிட்டத்தட்ட மதில் சுவரின் முடிவில் ஏழடிக்கு ஐந்தடி வாசலுக்கு அருகே மாதவன் நின்றான். "இந்த மேற்குப் புற வாசலை நன்றாக பார்த்துக்கொள்ளுங்கள். இரண்டு புறமும் சாமரம் வைத்திருக்கிற பெண்ணுருவங்கள், வாசல் படியின் உச்சியில் பூரண கலசம். இரண்டு பக்கம் உள்ளே சித்திர வேலைப்பாடுகள்.

"இது வடக்கு வாசல். இதற்கு நேராக இருக்கும் தெற்கத்தி வாசல் சாதாரணமாக இருக்கும். மேற்கே வாயில் இல்லை. கிழக்கே ராஜகோபுரங்கள்."

"இந்த வாசல் மட்டும் அலங்காரமாக இருக்கக் காரணம் என்ன?"

"ராணி போற வாசலா இருக்கும்."

"இல்லை"

"ராஜாவும் ராணியும் ஒரே வாசல்லதான் வருவா. இது மந்திரி போற வாசல்."

"இல்லை."

"பொதுமக்கள் வாசல்."

"இல்லை"

"அந்தணர்கள் போற வாசலாக இருக்கலாமா? பூரணகலசம் கேட்டிருக்கே?"

"தவறு, இது தாசிகள் போகும் வாசல்."

"யாரு?" பெண்கள் முகம் சுருக்கினார்கள்.

"இந்தப் பக்கம் வாருங்கள். கல்வெட்டு இங்கிருந்து ஆரம்பிக்கிறது. இந்த இடத்திலிருந்து என் கைவிரலைப் பின்பற்றி படிக்க முயற்சி செய்யுங்கள்."

"ஸ்ரீ ராஜ ராஜ தேவ உடையார் தளிச்சேரி பெண்டுகளாக சோழ மண்டலத்து தளிச்சேரிகளிலிருந்து கொண்டுவந்து ஏற்றின தளிச்சேரி பெண்டுகளுக்கும் நிவந்தமாக பங்கு செய்தபடி பங்கு வழி பங்கு ஒன்றினால் நில வேலியினால் ஆடல்வல்லான் என்னும் மரக்காலால் நெல்லு நூறு கலமாகவும்..."

"உங்களுக்குப் புரியுதா?"

பெண்டுகள் உதடு பிதுக்கினார்கள்.

"வெளி ஊரிலிருந்து தளிச்சேரிப் பெண்களை அதாவது நடனப் பெண்டுகளை வரவழைத்து கோயிலுக்கு அருகே குடியமர்த்தி அவர்களுக்கு வீடு கொடுத்து, வீட்டுக்கு எண் கொடுத்து, ஒவ்வொருவருக்கு வருடத்துக்கு நூறு கலம் நெல், அரசாங்கம் சம்பளமாகக் கொடுத்து... கோயிலில் நடனமாட நியமித்தான். இங்க படிக்கிறேன் பாருங்க..."

"தெற்கு தளிச்சேரி தென் சிறகு தலைவீடு, திருவையாறு ஒலக்க மஹாதேவி நக்கன் செறமங்கை, மங்கைக்கு பங்கு ஒன்றும் இரண்டாம் வீடு இத்தளி நக்கன் இரண முகராமிக்கு பங்கு ஒன்றும்."

நிதானமாய் மாதவன் எழுத்து கூட்டிப் படித்துக் கொண்டு போனான். நடனப் பெண்களின் பெயர் தெரிந்துகொள்ள இந்தப் பெண்கள் ஆசைப்பட்டார்கள்.

"ராஜ ராஜி, அருள்மொழி, ராஜகேசரி, குந்தவை கன்னர தேவி போன்ற பெயர்கள் வந்தபோது சிருங்காரமாய் அபிநயம் பிடித்தார்கள்,

எடுத்த பாதம், பவழக் குன்றம், மழலைச் சிலம்பு என்று வித்தியாசமாய் பெயர்கள் வந்தபோது மெல்லியதாய் கேலி செய்தார்கள்.

"எச்சு மண்டை, குப்பை" என்று மாதவன் பெயர்கள் படிக்க வாய்விட்டுச் சிரித்தார்கள். நிறையப் பெயர்கள் படித்துவிட்டுத் திரும்பினார்கள். இரண்டாவது கோபுரம் தாண்டி விமானத்தைப் பார்த்து வியந்தார்கள். "பலகை பலகையாய் கட்டப்பட்ட கோபுரம் அது. வெளியே சதுரமாகவும் உள்ளே வட்டமாகவும் அந்த வட்டம் உள்ளுக்குள் சிறுத்துப் போயும் மேரு என்கிற எந்திர வடிவாகவும் இந்த விமானம் இருக்கிறது. வெளியே சதுரம். உள்ளே வட்டம், ஒரு பலகை ஒரு அங்குலம் அதிகமாக செதுக்கப்பட்டிருந்தாலும் கோபுரம் கோணலாகப் போயிருக்கும். நூலிழை தவறாத கணக்கு. சோழ சாம்ராஜ்யத்தில் கட்டடக் கணிதம் உன்னத நிலையை அடைந்திருக்கிறது என்பதை இந்த விமானம் காட்டுகிறது."

மாதவன், ஓரம் வைக்கப்பட்டிருந்த சோழ கால நந்தியைக் காட்டினான். இதே அளவு நந்திதான் கோபுரத்தின் எட்டு மூலைகளிலும் வைக்கப்பட்டிருந்ததைக் காட்டினான். ஓரம் வைக்கப்பட்டிருந்த நந்தி அங்கிருந்த எல்லாநந்தியையும் விட உயரமாய் இருந்தது. கட்டிப்பிடிக்க முடியாத அகலத்தோடு இருந்தது. கீழுள்ள நந்தியின் உயரம்தான் மேலுள்ள நந்தியின் உயரம் என்பது நம்பமுடியாததாக இருந்தது.

"இப்போது ஏறுகிறோமே இந்தப் படிகள்... இது திரு அனுக்கன் வாயில் என்று பெயர்." மண்டபங்கள் தாண்டி இருட்டுக் கருவறைக்கு அடியே போய் நான்கு ஆள் உயர லிங்க ரூபமான பிரகதீஸ்வரரை பெண்கள் கும்பிட்டார்கள். அவர்களை ஓரிடத்தில் நிற்கவைத்து ஓடிப்போய் மாதவன் யாரிடமோ பேசி கோபுரத்தின் மேல் சுற்றுக்குப் போக அனுமதி வாங்கி வந்தான். முதல் சுற்றில் உள்ள நடனச் சிற்பங்களைக் காட்டினான். படியேறி இரண்டாம் சுற்றுக்குப் போனார்கள். விளக்கு வெளிச்சத்தில் தொள்ளாயிரம் வருடங்களுக்கு முன்பிருந்த ஓவியங்களை கோமணமும் கோட்டும் போட்டுக் கொண்டிருக்கிற போர் வீரர்கள், நகைகளை மட்டும் உடையாய் கொண்ட நாட்டிய பெண். இடுப்பில் பூப்போட்ட பாவடையும் மேலே

ஒரு துண்டு மட்டும் அணிந்து கொண்டிருக்கிற அரசிகள்.

இடையே துண்டு மட்டும் அணிந்து தாடியும் மீசையும் கொண்டையுமாய் உள்ள ராஜராஜனை வியப்புடன் பார்த்தார்கள். "ராஜான்னா சினிமாவுல பளபளன்னு வருது... டைட் பேண்ட் போட்டுண்டு ஜிகினா சட்டை மாட்டிண்டு சிவாஜி, எம். ஜி. ஆர். வராங்க..."

"அது பொய்" மாதவன் தீர்மானமாய் சொன்னான்.

"எது பொய்?" ஒரு பெண் கேட்டாள்.

"சினிமா பொய். இதுதான்டிரஸ். ரவிக்கை இல்லை. கச்சு என்பதைக் குலமகளிர் அணிவதில்லை."

"பிரஸ்ட் ஓபனா இருக்கே, சார்"

"அப்படித்தான் இருந்தது மேடம். அதுக்கு யாரும் வெட்கப்படலை."

"கடவுளே!" பெண்கள் வியந்தார்கள். கொஞ்சம் வெட்கப்பட்டார்கள். "ராஜாவைப் பத்தின இமேஜே போயிடுத்து" என்று ஒரு பெண் வேதனைப்பட்டாள்.

"குதிரை ஏறி கைலாயம் போன நாயன்மார் கதையை மாதவன் சொல்லக் கேட்டார்கள். விளக்குகள் அணைக்கப் பட இருட்டில் தட்டுத்தடுமாறி இறங்கினார்கள்.

நிர்மலா மாதவன் கீழிறங்கக் காத்திருந்தாள். அவன் இறங்கி பின்தொடர்ந்தாள். கைப்பையிலிருந்த மோதிரம் எடுத்து படியிறங்கியவள் தோள் வழியே அவன் பைக்குள் போட்டாள்.

அவர்கள் வெளிச்சத்துக்கு வந்தார்கள். கோயிலின் மற்ற இடங்களை அவன் சுற்றிக்காட்ட, வியப்புடன் பார்த்தார்கள்.

"இவை ராஜராஜன் காலத்துக்குப் பிறகு கட்டிய கோயில்கள்" என்று உள்ளே இருந்த முருகன் சன்னதியைக் காட்ட, அங்கு வெறியோடு ஓடும் கல்யாணையின் சிலையைப் பார்த்தார்கள்.

"மேடம், ஒரு நூறு கொடுங்க. பியூனுக்குக் கொடுக்கணும்."

"நூறு ரூபா ஜாஸ்தியில்லை...?"

பானு கேட்டாள்.

"இல்லீங்க. வேறு யாரும் மாடிக்குப் போய் ஓவியத்தை, சிற்பத்தைப் பார்க்கவே முடியாது. உங்களுக்குன்னு ஸ்பெஷலா பர்மிஷன்

வாங்கிட்டு வந்தேன்."

"கொடுத்துருடி" என்று வேறு யாரோ சொல்ல, மாதவனிடம் நூறு ரூபாய் ஒற்றைத்தாள் கொடுக்கப்பட்டது. மாதவன் பைக்குள் ரூபாய் நோட்டைச் சொருக மோதிரம் இடித்தது. மோதிரத்தைப் பைக்குள் விரல்விட்டு மாதவன் எடுத்தான்.

"இதென்ன மோதிரம், என்னை இரூக்கு?" வெகுளியாய் எல்லோர் முன்னிலையிலும் எடுத்து வியப்பாய் பார்த்தான்.

நிர்மலா இருண்டாள். மற்றவர் முகங்கள் பிரகாசித்தன. சட்டென்று அந்தப் பிரகாசம் அடங்கி, 'இதெப்படி உன்கிட்டே' என்கிற கூர்மையான பார்வை பார்த்தன.

மாதவன் அந்தக் கூர்மையான பார்வைகளைப் பார்த்தும் வியப்படங்காமல் நின்று கொண்டிருந்தான்.

"ஏய் இவளே... இது உன் மோதிரமில்லை...? மிஸ்டர், இதெப்படி உன்கிட்ட வந்தது?" நிர்மலா நாடகம் துவங்கினாள்.

இப்போது மெல்ல மாதவன் முகம் இருண்டது.

இத்தனை வெளிப்படையாய் அந்தப் பையன் மாதவன் மோதிரத்தை எடுத்து எல்லோர் முன்னிலையிலும் 'இது எப்படி வந்தது? இது எப்படி என் பையில் வந்தது' என்று நீட்டுவானென நிர்மலா எதிர்பார்க்கவில்லை.

"பங்கஜம், நீதானே என் மோதிரத்தை வாங்கினே. அது என் மோதிரம் மாதிரியிருக்கு..."

"ஆமா. நான்தான்" பங்கஜம் சட்டென்று பர்ஸ் திறந்து பார்த்துவிட்டு, "இதுல மோதிரம் இல்லடீ" மொத்த பர்ஸையும் பங்கஜம் கவிழ்க்க, ரூபாய் நோட்டுகள், சில்லறைக் காசுகள். ஐப்ரோ பென்சில், அவள் அப்பாவின் விஸிட்டிங் கார்ட், கைக்குட்டை, டிஷ்யூ பேப்பர் என்று கொட்டியது. பெண்கள் கூட்டம் விவரம் புரியாமல் நிற்க, மாதவன் கீழே விழுந்தவற்றைப் பொறுக்கி மோதிரத்துடன் பங்கஜத்திடம் நீட்டினான். மோதிரத்தை வாங்கிக்கொள்ளவா, வேண்டாமா என்று பங்கஜம் தவிக்க,

"இந்த மோதிரம் என்னுடையது மிஸ்டர் மாதவன். நான் கழட்டிக் கழட்டி போடறேன்னு பங்கஜம்தான் வாங்கி வச்சா. பங்கஜம், நீ மறந்து போய் உன் விரல்ல போட்டுண்டிருப்பே. நம்ம இருட்டுல பெயிண்டிங்ஸ் பார்த்துக்கிட்டிருந்த போது எப்படியோ நழுவி அவர் பையில் விழுந்திருக்கும்."

பானு ஏதோ சொல்லிச் சமாளித்தாள். பங்கஜம் அவளை விநோதமாய் பார்த்தாள்.

"அதெப்படி என் பையில் நழுவி விழும் மேடம்?" மாதவன் மறுபடியும் வெகுளியாய் கேட்டான்.

"வேற எப்படியும் சான்ஸ் இல்லை மிஸ்டர் மாதவன்." மீனாட்சி குறுக்கிட்டுச் சொன்னாள்.

"யாரோ எடுத்து எம் பையில போட்டிருக்கணும். டெலிப்ரேட்டா இதைச் செய்திருக்கணும்."

மாதவன் முகத்தில் பயமும் கலவரமும் கலந்து நின்றன.

"சேச்சே...எங்க க்ரூப்ல இருக்கிறவங்களளாம் அப்படி விளையாட மாட்டாங்க. எனவே மோதிரம் கிடைச்சிடுச்சு. எங்கிட்ட குடுத்திடுங்க." வாங்கி பானுதன்கையில் மாட்டிக் கொண்டாள். அந்தப் பெண்கள் கூட்டம் அமைதியாய், தனித்தனியே குழம்பிய நினைவுகளுடன் பெரியகோயிலை விட்டு வெளியே வந்தது. எல்லோர் மனதிலும் ஒரு இனம் தெரியாத வேதனை இருந்தது. பங்கஜம்தான் அதிகம் ஆடிப் போயிருந்தாள்.

"ஐயம் ஸாரி பானு. ரொம்ப ஜாக்கிரதையா என் பர்ஸில் வச்சேன்."

"ஒழிஞ்சு போறதுட. விடுறி. மோதிரம் கிடைச்ச பிறகு என்ன பேச்சு."

"மோதிரம் இல்லாத போயிருந்தா எங்க வீட்ல கொன்னுட்டிருப்பாங்க." பானு முகம் வாட்டமடைந்திருந்தது.

"அதே மாதிரி இன்னொரு மோதிரம் நான் வாங்கிக் கொடுத்துட்டு போறேன். அதுக்குப் போயி ஏன் மூஞ்சிய தூக்கிட்டு வரே?"

"அந்தப் பையன் எடுத்திருப்பான்னு நினைக்கிறாயா?"

எல்லோருக்கும் பின்னால் தலைகுனிந்து வருகிற மாதவனைச் சுட்டிக்காட்டி பங்கஜம் மீனாட்சியைக் கேட்டாள்.

"பர்ஸல் வச்சத எடுக்கற பையனா பாக்கெட்லேர்ந்து மோதிரத்தை எடுத்து நீட்டுவான். அவன் எடுக்கலை."

நிர்மலாவுக்கு அவர்கள் பேச்சு சின்ன பயத்தைக் கொடுத்தது.

"அப்படி சொல்லாதட. நீங்க கையலம்பும்போது அந்தப் பையன் நடுக்கூடத்திலே உட்கார்ந்துட்டிருந்தான். ஒரு வேளை பங்கஜம் பர்ஸை அவன் திறந்திருக்கலாம்."

"அப்ப ஏன் இது யாருதுன்னு நடுக் கோயில்ல காட்டறான்?"

"இருட்டுல நான் அவன் மேல முட்டிண்டேன். 'நச்'ன்னு முழங்கையில் ஏதோ இடிச்சது. என்னது பாக்கெட்ல கல்லா வச்சிருக்கீங்கன்னு கேட்டேன். ஒண்ணும் இல்லேன்னுட்டான். நான் கண்டுபிடிச்சுட்டேன்ற பயத்துல ரொம்ப இன்னஸெண்ட்டா நீட்டியிருக்கலாம்." நிர்மலா பேச்சின் போக்கை வேறுவகையாய் மாற்ற பொய்களோடு விளை யாடினாள். எல்லோரும் அவளைக் கூர்மையாகப் பார்த்தனர்.

"வேணாம், இத்தோட விடுங்க. இப்படி நாம பேசறது தெரிஞ்சா விஜயலட்சுமிக்குக் கஷ்டமா இருக்கும். அந்தப் பையன் இன்னஸெண்ட்ன்னு எனக்குத் தோன்றது."

"யாரு இப்படிப் பண்ணினான்னு கண்டுபிடிக்க வேண்டாமா?" நிர்மலாவின் கேள்விக்கு யாரும் பதில் சொல்லவில்லை.

"தொலைஞ்சு போனாத்தானே கண்டுபிடிக்கணும்? மோதிரம் கிடைச்சுச்சில்ல. அப்புறம் எதுக்கு, என்ன கண்டு பிடிக்கணும்." மீனாட்சி அதட்டலுடன் சீறினாள். அவளுக்கு ஏனோ நிர்மலாவின் மீது சந்தேகம் வந்தது. ஆனால், அதை வெளிக்காட்டும் நேரம் இது இல்லை என்றும் தோன்றியது.

"அந்தப் பையனை இதோட கட் பண்ணிடுவோம்டீ."

"முடியாது நிர்மலா. அதுவும் சந்தேகம் வரும். அவன் மேல சந்தேகப்பட்டாவிஜலட்சுமிக்குக் கஷ்டமா இருக்கும். இதை சப்ஜாடா எல்லோரும் மறந்திருங்க. பசிக்குது. மாதவனையும் விஜயலட்சுமியையும் லஞ்சுக்குக் கூப்பிடுங்க. நம்மோட சாப்பிடட்டும். சட்டுன்னு எல்லாத்தையும் மறந்துட்டு ஜாலியாயிடணும். இது என் ஆர்டர், வேன்ல ஏறுங்கடி."

பூங்கொத்தை நெருக்கிக் கட்டினாற் மாதிரி அந்தப் பெண்கள் வேனில் ஏறிக்கொண்டார்கள்.

"மாதவன், உங்களுக்குப் பெரியகோயில் மட்டும்தான் தெரியுமா... இல்ல எல்லா கோயில் கல்வெட்டும் படிப்பீங்களா."

"வேற கோயிலும் தெரியுங்க. ஆனா, அதெல்லாம் இங்க இல்லை, கும்பகோணத்துக்குகிட்டதான் நிறைய கோயில் இருக்கு. அங்க விதவிதமான கல்வெட்டெல்லாம் இருக்கு."

"நீங்க ஹிஸ்டரி ஸ்டூண்ட்டா?"

"இல்லீங்க. பாட்டனி."

"இவ்வளவு அழகா கோயில் பத்தி சொல்றீங்க... அதெப்படி?"

"எங்கப்பா கத்துக் கொடுத்தார்."

"அவரு ஹிஸ்டரி புரொபஸரா?"

"இல்ல மேடம், புரோகிதம்."

"அப்படியா, அவருக்கு உங்களைவிட அதிகமா தெரிஞ்சிருக்குமே?"

"மாதவன் அப்பா ஒரு ஜீனியஸ். அதே சமயம் ரொம்ப ரிஸர்வ் டைப், புரோகிதம் தொழில். சிலசமயம் எங்க ஹோட்டலுக்கு வந்து அவர் சங்கீதம் பத்தி பேசறத கேட்டிருக்கேன். சுத்திப் பத்துப் பதினஞ்சு பேரு ஹான்னு வாயைத் திறந்து கேட்டிட்டிருப்பாங்க."

"ஐ வுட் லைக் டு மீட் ஹிம்."

"வாங்க மேடம்" மாதவன் சட்டென்று தன் வீட்டின் வறுமையை மறந்து அவளை வாய் திறந்து கூப்பிட்டான். கூப்பிட்டு முடித்தவுடன் வந்து விடுவாளோ என்று பயந்தான்.

"லஞ்ச் மூடிச்சுட்டு விஜயலட்சுமியை அவ வீட்ல ட்ராப் பண்ணிட்டு அப்படியே உங்க வீட்டுக்கு வரோம். ஒரு அஞ்சு நிமிஷம் உங்கப்பா கூட பேசிட்டு உடனே கிளம்பிடறோம், சரியா?"

அவனை தாங்கள் குற்றவாளி என்று கருதவில்லை என்று சந்தோஷப்படுத்துவதற்காக மீனாட்சி வலிய வந்து பேசினாள். அவன் வருத்தப்படின விஜயலட்சுமி முகம் கறுப்பாள் என்கிற எண்ணத்தில் இருவருமே சந்தோஷப்பட வைக்கும் நினைப்பில் குஷால் படுத்தினாள். இந்த பத்துப் பெண்களின் வருகையை தன்வீடுதாங்குமா என்று மாதவன் பயந்தான். தன் அப்பா இந்த வருகையை ரசிப்பாரா என்று கவலைப்பட்டான்.

"இந்தக் கல்வெட்டுல்லலாம் என்ன தெரியுது... இவங்க ஆட்சி இன்ன விதமா இருந்ததுங்கறத இந்த பேரு வச்சு எப்படி கண்டுபிடிக்க முடியும். ராஜராஜசோழன் நல்லவங்கறதுக்கு அவன் கொடுத்த தானம்தானே அத்தாட்சி."

"இல்லே மேடம், ரோடு போட்டிருக்கான். நிலத்தை அளந்து சாகுபடி நிலத்துக்கு ஒருவரி, சாகுபடி இல்லாத நிலத்துக்கு ஒரு வரின்னு பிரிச்சு வச்சிருக்கான். ஆதாரச்சாலை அதாவது ஆஸ்பத்திரி கட்டியிருக்கான். அவன் கோயில் கட்டினதே நிறைய பேருக்கு வேலை கொடுக்கணும் தாங்கறது என் அபிப்ராயம்."

ஏதோதோ பேசிக்கொண்டு ஹோட்டலுக்கு வந்தார்கள். சாப்பாடு ஹாலுக்குள் வந்தவுடன் மாதவனுக்கு மறுபடியும் பசித்தது.

"இங்க வாங்க, என் பக்கத்துல உட்காருங்க."

மீனாட்சி மாதவனை உட்கார அழைத்தாள்.

"வேண்டாம் மேடம், லேடீஸ் ஒரு பக்கமா உட்காருங்க, நான் இந்தப் பக்கமா உட்கார்றேன்."

"ஏன், இந்த வரிசையில் ஜென்ட்ஸ் உட்கார்க்கூடாதா?"

"உட்காரலாம், யாராவது பார்த்தா வம்பு."

"யாருக்கு வம்பு?"

"மாதவனுக்குத்தான் வம்பு" விஜயலட்சுமி சிரித்தபடி கூறினாள்.

"ஏன்?" மீனாட்சி விழிகள் விரித்தாள்.

"அப்புறம் தஞ்சாவூர்ல தலைகாட்ட முடியுமா? அவன் ஃரெண்ட்ஸ் பார்த்தா வாரிப்பாங்க."

"இதுல வாரிக்கிறது என்ன இருக்கு?"

"இது மெட்ராஸ் இல்லம்மா, இஷ்டத்துக்கு உட்கார்ந்து பேசு. தஞ்சாவூர். கன்னாபின்னானனு கதை கட்டிவிட்டு வாங்க."

"என்னன்னு?"

"மாதவன் லவ் பண்றானனு."

"லவ் பண்ணினா தப்பா? அப்படியே ஆம்பளையும் பொம்பளையும் பேசினா அது லவ்தானா? ஃரெண்ட்ஷிப்பா இருக்க முடியாதா?"

"எங்க ஊர்ல ஆம்பளை - பொம்பளை ஃரெண்ட்ஷிப்பெல்லாம் ஒண்ணும் கிடையாது."

மாதவன் இந்தப் பேச்சுக்குக்கூட வெட்கப்பட்டு நகர, எதிர்ப்பக்கம் போய் உட்கார், மீனாட்சி எழுந்து போய் அவன் அருகில் உட்கார்ந்து கொண்டாள். பெண்கள் 'ஹே'...என்று சிரித்தார்கள். ஹோட்டல் முழுக்க அவர்களைத் திரும்பிப் பார்த்தது.

"ஏன்னா... எனக்கு ஸ்பெஷலா ஸ்வீட் வாங்கித் தரேளா..." இளம் மனைவியைப் போல மாதவனைக் கேலி பண்ணினாள். மாதவனுக்கு ஒரு அதிர்ச்சியில், வயிறு குழைந்தது. தாங்கமுடியாத சந்தோஷத்திலும் வெட்கத்திலும் காது அடைத்தது. முகம் சிவந்தது.

"மாமி, மாமாகிட்ட இன்னும் நெருக்கமா உட் காருங்கோ..." பங்கஜம் உரக்கக் கத்த, மீனாட்சி அவனுக்கு அருகே இன்னும் நெருக்கமாய் நாற்காலி போட்டுக் கொண்டாள்.

வாழ்க்கையில் இனிமையான பெண் வாசனையை முதல் முதலாய் மாதவன் உணர்ந்தான். உணவு வகைகள் வந்த போது மீனாட்சி சர்வரைப் பார்த்து "அவருக்கு முதல்ல பரிமாறிட்டு அப்புறம் எனக்குப் பரிமாறுங்கோ... அதுதான் முறை."

"அப்படியே செய்யறேங்க!" சர்வர் மாதவனை உறுத்துப் பார்த்தான். அந்த சர்வருக்கு மாதவனைத் தெரியும். மாதவன் அப்பாவைத் தெரியும்.

"ஒரே ஒரு அப்பளம் போடறேன். இன்னும் ஒரு அப்பளம் போடுங்கோ."

"ஒரு எக்ஸ்ட்ரா அப்பளம் நாப்பத்தஞ்சு பைசா மேடம்."

"நாப்பத்தஞ்சு பைசாவா! அப்ப நாலு அப்பளம் போடுங்கோ. எங்க ஆத்துக்காரருக்கு அப்பளம்ன்னா ரொம்ப பிடிக்கும்."

சர்வருக்கு மாதவனின் வெட்கமும் மீனாட்சியின் கேலியும் புரிந்து போயிற்று.

"மாதவா, உன் காட்ல இன்னிக்கு மழை" என்று உரக்கக் கூறிவிட்டு அப்பளம் எடுக்க உள்ளே போனான். உள்ளே வேலை செய்துகொண்டிருந்த சக ஊழியர்களிடம் மாதவன் அதிர்ஷ்டத்தைச் சுட்டிக்காட்டினான்.

"அவனுக்கு மச்சம்டா...'தள்ளி நின்று சகலமும் கவனித்த ஊழியர்கள் பொறாமைப்பட்டார்கள். மாதவனுக்குப் பசித்தது. ஆனால், வேகமாய்

சாப்பிட வெட்கமாய் இருந்தது. ரசித்துச் சாப்பிட வேண்டுமென்ற ஆசை வந்தது. அப்படிச் சாப்பிடுவதில் ஒரு சங்கடமிருந்தது.

"ஹலோ, யாரங்கே... இன்னும் கொஞ்சம் கோஸ் கொண்டுவாங்க!"

வெளிப்பார்வைக்குக் கேலி செய்தாலும் மாதவன் சாப்பிடுகிற வேகம் பார்த்துவிட்டு மீனாட்சி லேசாய் அதிர்ந்து போனாள்.

"ரொம்ப பசியா மாதவன்?" என்று சாதாரணமாய்க் கேட்டாள். மாதவனுக்கு அந்தக் கேள்வி உறுத்திவிட்டது. அவளைத் திரும்ப வெறிக்க பார்த்தான்.

"ஆமா மேடம். இப்படிச் குழம்பு, ரசம் மோர்ன்னு சாப்பிட்டு இன்னியோட பதினேழு நாளாச்சு. பதினேழு நாளைக்கு முன்னாடி என் ஃப்ரெண்ட் வீட்ல திவசம். அதுக்கு விஷ்ணு இலைல சாப்பிட உட்கார்ந்தேன். அதுக்குப் பிறகு இப்பதான் அப்படிச் சாப்பிடறேன். கார்த்தால் ஒண்ணுமே சாப்பிடலையான்னு கேட்காதீங்க மேடம். சாப்பிட்டேன். கோயில்ல உருண்டை கட்டிக் கொடுத்தா. மூணு வாங்கிண்டு வந்து நான், எங்கப்பா, அம்மா ஜலம் விட்டுச் சாப்பிட்டோம். ஏன் வீட்ல அரிசி இல்லையான்னு கேக்காதீங்க மேடம். எங்க வீட்ல அரிசி வைக்கிறதுக்கு பாத்திரம்கூட இல்லை. ஏன் இல்லை அப்படின்னு கேள்வி வருதா? அது தலையெழுத்து. பாத்திரம், பண்டம், நகை, ' நட்டு, பீரோ, கட்டில் எல்லாத்தையும் வித்து போன மாசம் எங்கக்காவுக்குக் கல்யாணம் பண்ணினோம். எங்க வீட்டுக்கு அவசியம் வரணுமா! வந்து எங்க வறுமையை வேடிக்கை பார்க்கணுமா? ப்ளீஸ்... நீங்க வராதீங்க மேடம். அது எனக்குக் கஷ்டம். எங்கப்பாவுக்குக் கஷ்டம்..." பொத்தல் விழுந்த கோணியிலிருந்து அரிசி பிய்த்துக்கொண்டு கொட்டுவது போல மாதவன் சாதத்தில் தயிர் ஊற்றி பிசைய, மீனாட்சி அவனை விநோதமாய் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். வறுமை என்பதன் ஒருநுனி அவளுக்கு லேசாய் புலப்பட்டது. அதை முற்றிலும் தெரிந்துகொள்ள விரும்பினாள்.

"நோ... ஐயாம் கமிங். நிச்சயம் உங்க வீட்டுக்கு நாங்க எல்லோரும் வரோம்." ஒரு முடிவோடு பேசினாள். அந்த, முடிவில் ஒரு கருணையிருந்தது,

ஒரு இருபது வயசுப் பெண் தனது எட்டுத் தோழிகளுடன் ஒரு பையனைத் தேடி அவன் வீட்டுக்கு விருந்தாளியாய் வருவது என்பது தஞ்சாவூரில் அபூர்வம். நாகரிகம் என்பது ஊருக்கு ஊர் மாறும் விஷயம். பம்பாயில் உள்ள பெண் காபி சாப்பிட வருகிறாயா என்று வலியக்

கேட்பாள். சென்னையிலுள்ள பெண் கூப்பிட்டால் வருவாள். தஞ்சையில் பெயர் சொல்லி அழைத்தாலும் பெண்ணுக்குக் கோபம் வரும். சாப்பிட அழைத்தால் கொலையே நடக்கும்.

அவர்களில் எவரும் தவறானவர்கள் இல்லை. யாரும் உசத்தி, மட்டம் இல்லை. அந்தந்த இடத்தின் சூழ்நிலை அது. தஞ்சாவூர் ஒரு தூங்கும் நகரம். ஒரு காலத்தில் சோழ மன்னர்களின் தலைநகராகக் கொடிகட்டி வளர்ந்த இடம். சரபோஜி காலத்தில் பட்டணமாய் உருவான இடம். அங்கேயே நின்றுவிட்டது. நானூறு வருடங்கள் பின்தங்கி விட்டது. அந்த நகரம் விரிவாவதற்கான சூழ்நிலை இல்லாது சாக்கடை சந்துகளாய் கார் திரும்ப முடியாத குறுகிய தெருக்களாய் இன்னமும் இருக்கிறது. மாறிக்கொண்டே இருக்கிற மரபுகள் அங்கே அதிகம் மாறாது இருந்தன. ஊர் என்பது மக்கள், மக்களுக்கு வேலைவாய்ப்பும், வசதியும் இல்லாதபோது மாறுதலும் இல்லாது போகும். ஏனெனில் மரபு மாறுதல் பொருளாதார மாறுதலோடு சேர்ந்தது. பொருளாதார மாறுதல் அதிகம் அடையாத தஞ்சையின் இளைஞர்கள் மரபு மாறுதலுக்குத் தாக்குப்பிடிக்க முடி யாமல் திணறினார்கள். வாரப்பத்திரிக்கையின் அட்டையில் வரும் ஜின்ஸ் போட்ட பெண்ணை நேரில் பார்த்ததும் திகைத்துப் போனார்கள். தமிழ் படத்தின் கலர்கலராய் சிலும்பிக்கொண்டு இங்கிலீஷ் பேசும் ஹீரோயின் போலவே நேரில் எட்டுப் பெண்கள் வர, திகைத்துப் போனார்கள். மாதவன் மீது பொறாமையானார்கள்.

"பெரியகோயில் காட்டறேன்னு மொத்தக் குட்டிகளையும் அணைச்சாப்பல கூட்டிட்டுப் போயிட்டான். ஆறு, மூங்கித்தோப்பு, வெத்தலைக் கொடிக்கால்னு அந்தப் பொண்ணுங்க பாக்க வந்திருந்தா நானும் பூந்துருப்பேன். பெரியகோயில் போச்சுங்களா... ஐயோன்னு போயிடுச்சு எனக்கு. அறியாத பொண்ணுங்களா இருந்தா வாய்க்கு வந்தத வுட்டிருக்கலாம். அதுங்க கோயில் பத்தி மடக்கி மடக்கிக் கேக்குதுங்க. தொலைவா நின்னு வெந்துட்டு வந்துட்டேன்."

"பொறந்ததுலேர்ந்து பாக்கறியே, இந்தப் பெரியகோயில் பத்தி நாலணா புஸ்தகமாவது வாங்கிப்படிக்கக்கூடாது. உள்ளூர் பொண்ணுங்களைச் சுத்தறதுக்காக நீங்க கோயிலுக்குப் போகறீங்களேகண்டி உருப்படியா ஏதாவது தெரிஞ்சுக்கறீங்களா? சமயத்துக்கு உதவுமில்லே...?"

"இனிமே தெரிஞ்சுக்கணும்பா. ஆனா நாப்பத்தாறு ரூபா சொல்றான் புஸ்தக விலை. நமக்குக் கட்டுபடியாவுமா? எங்கனா லைப்ரரியில்

பீராயணும்."

"சரஸ்வதிமஹால் லைப்ரரியில் உன்னைச் சேரோட தூக்கி வெளில் போட்டாங்களா இல்லையா? தினம் வந்து தூங்கறேன்னு துரத்தினாங்களா இல்லையா? நீ லைப்ரரிக்கும் போக முடியாது, வேற ஏதானாதான் செய்யணும்..."

"வேற என்ன செய்யறது?"

"மாதவன் கிட்டயே கேட்டுக்கறது."

"செலவு பார்க்காத ரெண்டு இட்லி வடை சாம்பார் வாங்கிக் கொடுத்து கல்லுல எழுதியிருக்கிறதெல்லாம் படிச்சு சொல்லுடான்னு கேட்டுக்கறது."

"அப்படித்தான் செய்யணும். மாதவன் பொண்ணுங் களோட ஓட்டலுக்குப் போயிட்டான். நாம நாலு பேரும் பேசாத அவங்க வீட்டுக்குப் போவோம். அவன் அதுங்களை வேன் ஏத்தி அனுப்பிச்சிட்டு வீட்டுக்கு வருவான். குறைந்த பட்சம் அந்தப் பொண்ணுங்க பேராவது தெரிஞ்சுக்குவம்."

"இன்னும் நாலு ஜன்மத்துக்கு உனக்கு எது பத்தியும் கத்துக்கப் போறதில்லை. சாப்பாட்டுக்கு இல்லாத பையன் அழுக்கு வேட்டி, கிழிசல் சட்டைகளோட ஒட்டுமொத்தமா தள்ளிட்டுப் போயிட்டான். நாம ஜொள்ளுவுட்டுகினு கிடக்கறோம்."

"மாதவன் நல்லா இங்கிலீஷ் பேசறாம்பா."

"அதாவது கத்துக்க."

"ரஜினி பேசற இங்கிலீஷ்தான் நமக்கு. வேற எதுவும் தெரியலையே. பி. காம். இங்கிலீஷ்ல சேர்த்தாங்கன்னு அழுது அடம்புடிச்சு தமிழில் சேர்ந்தியே, இப்ப கண்ட பலன் ஜொள்ளு வுடறதுதான்."

"அதுசரி...கரந்தை தமிழ் கல்லூரியிலாவது சேர்ந்துக்கணும். சுத்திப் பார்க்கற பொண்ணுங்ககிட்ட நாலு கவிதையை விட்டு அசத்தி இருக்கலாம். நமக்குக் கொத்தமல்லி வாசனை தவிர வேற கவிதையே தெரியாது. ஒட்டுமொத்தமா நாம பாழா போயிட்டம்னு எனக்கு ஒரு நினைப்பு. அக்கா பொண்ணையும் அத்தை பொண்ணையும் கல்யாணம் கட்டி மத்தியான வெயில்ல க்யூவுல நிக்க வெச்சு சினிமா பாக்கறதோட லைஃப் முடிஞ்சு போச்சு."

"இன்னொரு வாட்டி அந்த மெட்ராஸ் பொண்ணுங்களைப் பார்க்கணுமே. என்ன பண்ணலாம்?"

"உடுப்பி ஓட்டல் வாசல்ல பிச்சைக்காரன் மாதிரி உக்காரு. அதத் தவிர வேறு வழி கிடையாது."

"ஓட்டல் உள்ள போலாம்ன்னா என்கிட்ட ஒரு ரூபாதான் இருக்கு. டீக்குக்கூட பத்தாது."

"சும்மா தண்ணி குடிக்கிற மாதிரி போனா...?"

"அப்படிப் போறதுக்குக் கல்லு சந்துல முட்டிக்கிட்டுச் சாவலாம்."

"ஏண்டா?"

"அடுத்த ஜென்மத்திலையாவது நான் இஷ்டப்பட்ட பொண்ணுகிட்ட இஷ்டப்பட்ட நேரத்துல பேசி சிரிக்கணும்னு வரம் வாங்கத்தான்."

"ஐயோ! எனக்கு அந்தப் பொண்ணுங்களைப் பார்க்கணுமே?"

"மறந்துரு, மாதவனைப் பார்க்கலாம், வா..."

அவர்கள் பொடிநடையாய் புழுதி பறக்கும் சாலைகளுடே நடந்து மாதவன் வீட்டுத் திண்ணையில் உட்கார்ந்தார்கள். வெயிலில் வாடிக் கசங்கிப் போயிருந்தார்கள். சட்டை முதுகில் ஒட்டி அவர்கள் வியர்வை நாற்றமே அவர்களை வேதனையுறச் செய்தது.

களைப்பாய் சுவரில் சாய்ந்து கண்களை மூடி மனசுக்குள் விதவிதமாய் பாட்டுப்பாடி கனவுகள் நெஞ்சை அரிக்க தூங்கிப்போனார்கள். தமிழ்நாட்டின் மிகப் பெரிய இளைஞர் கூட்டம் அநேகமாய் இப்படித்தான் இருக்கிறது. எந்த ஆற்றலையும் வெளிப்படுத்தாமல் கிடைத்த திண்ணையில் சுருண்டு தூங்குகிறது. கனவுகள் கிளறி, கிளறி கண்களை மறைக்க நிஜம் மறந்து வாழ்கிறது.

வேன் வந்து நின்றது. இறங்கி அத்தனை பெண்களும் மாதவன் வீட்டிற்குள் போனதும் அவர்களுக்குத் தெரியாமல் போயிற்று. வேட்டியும் சட்டையுமாய் திண்ணையில் சுருண்டு தூங்குகிற பையன்களைப் பார்த்தபடியே அந்தப் பெண்கள் உள்ளே போனார்கள்.

முற்றமும் தாழ்வாரமும் பெரியஹாலும் வீட்டுக்கூரையும் குனிந்து போக வேண்டிய நிலைப்படியும் விதவிதமாய் ஒலியோடு திறக்கும் மரக்கதவும் அவர்களுக்கு வியப்பாய் இருந்தன.

"இது எங்கப்பா, இது எங்கம்மா!" மாதவன் அறிமுகப் படுத்தினான். நெடு நெடு என்று உயரமாய் குடுமியும் தாடியுமாய் நெற்றியில் சந்தனக் கீற்றும் முகத்தில் புன்னகையுமாய் இருந்த அப்பாவைக் கண்டதும் கரம் குவித்து வணங்கினார்கள்.

"யாரு... விஜயலெக்சுமி... உன் சினேகிதிகளா? ஊர் எதுவோ? மெட்ராஸா? படிச்சிண்டிருக்கேளா? என்ன படிப்பு? காலேஜா? ஊர் சுத்திப் பார்க்கணும்னு வந்தேளா? பெரியகோயில் மட்டும்தான் பார்த்தேளா? சரஸ்வதி மஹால் பார்த்திருக்கப்படாதா? ஏண்டா, அங்க இவாளை அழைச் சுண்டு போகப்படாதா. சோழர் காலம்னா தஞ்சை மாவட்டத்தோட கும்பகோணத்துலதான் சான்றுகள் அதிகம். சோழன்மாளிகை, அம்மன்குடி, பட்டிஸ்வரம், நாகேஸ்வரம் கோயில் இன்னும் எத்தனையோ இருக்கு பார்க்க. அதுல தாராசுரம் ரொம்ப முக்கியம். சுண்டு விரல் பாதிக்கு புள்ளையார் பொம்மை செதுக்கி வச்சிருக்கான். கல்லைக் களிமண் மாதிரி புரட்டிப் புரட்டி பொம்மை அடிச்சிருக்கான். எல்லாத்தையும் விட்டுட்டு இந்தக் கிழவன் வீட்டுக்கு எதுக்கு வந்திருக்கேள்! நீங்க சந்தோஷப்படும்படியா ஒண்ணுமில்லை இந்த வீட்ல, ஒரே ஒரு விஷயம் தவிர."

"என்ன அது?" பெண்கள் வியந்தார்கள்.

"கொல்லைல காவேரி ஓடறது. குளிக்கலாம், இஷ்டம் இருந்தா?"

"ஹு...!" என்று பெண்கள் போட்ட கூச்சலில் கூரை ஓடு நகர்ந்து முற்றத்தில் விழுந்து உடைந்தது. எந்த அனுமதியுமில்லாமல் கொல்லைப்பக்கம் ஓடினார்கள். சுழித்து கலங்கலாய் ஓடும் வாய்க்காலைப் பார்த்தார்கள்.

"குளிக்கணும் போல இருக்கு... குளிக்கணும் போல் இருக்குடி." என்று ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கேட்டுக் கொண்டார்கள். "மாமா.. மாமா... குளிக்கலாமா?" பர்மிஷன் கேட்டார்கள்.

"மாதவா...அவா குளிக்கட்டும். நீ வாசலுக்குப்போ." என்று பையனை அனுப்பிவிட்டு மனைவியையும் பக்கத்து வீட்டுப்பெண்களையும் துணைக்கு அழைத்து கொல்லையில் இன்னும் குலை தள்ளாத வாழையை வெட்டி தாம்புக் கயிறால் கட்டி வாய்க்கால் குறுக்கே போட்டு மாதவன் அப்பா அவர்கள் குளிப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்தார்.

நெஞ்சில் தெறித்த வாழைக்கறையைத் துடைத்துக் கொண்டு ஹாலுக்கு வந்தார்.

"வாசல்ல உன் சினேகிதா யாரோ படுத்துக்கிட்டிருக்கா போல இருக்கே."

"ஆமாப்பா, இப்ப எழுப்பினாஹான்னு கொல்லைப்புறம் போய் நிப்பா... அப்படியே கிடக்கட்டும்."

"உனக்குப் போகத் தோணலியா...?"

"இல்லைப்பா..."

"ஏன்?"

மாதவன் பேசாது நின்றான். "ஏன்னு கேட்கறேன். பதில் சொல்லு." அப்பா பிள்ளையைக் கூர்மையாகப் பார்த்தார்.

"மத்யானம் கொலைப்பசி. இவர்தான் ஹோட்டல்ல சாதம் வாங்கிக் கொடுத்தா. ரொம்ப நாளைக்கப்புறம் சந்தோஷமா சாப்பிட்டேன். சாதம் போட்டவாளைத் தப்பா பார்க்கலாமா? தப்பா பார்க்கும்படியா மனசு சஞ்சலப்பட்டா அது எனக்கே கேவலமில்லையா?"

ஆனால், பெண் உதவி என்று கூப்பிட்டால் எந்த நேரமாயினும் எந்த இடமாயினும் எப்பேர்ப்பட்ட விரதத்தில் இருந்தாலும் எவ்விதமான சமயத்தில் இருந்தாலும் ஒரு ஆண் உதவிக்குப் போகவேண்டும் என்று தர்மசாஸ்திரம் சொல்கிறது. பெண் ஓலமிட கண்டும் காணாது செல்பவன் நரகத்தை அடைவான் என்று சொல்கிறது.

வாய்க்காலின் குறுக்கே போடப்பட்டிருந்த வாழை மரத்தில் வந்து ஏறி அமர்ந்து வாட்டர் ஸ்கூட்டர் என்று கற்பனை பண்ணி "சைக்கிளும் ஓட மண் மேலே - இரு சக்கரம் சுழல்வது போலே" என்று கல்யாணப் பரிசு பாட்டுப்பாடி மீனாட்சி அந்த தாரில் ஈரம் சொட்டப்போட்ட ஆட்டம் தாங்காமல் வாழை புரண்டது. அவள் கனம் அவளைச் சேற்றில் அழுத்தியது. வாய்க்கால் சுழி அவளை இழுத்துக்கொண்டு போயிற்று. எதிர்த்து நீந்தியவளின் கை சோர்ந்து போயிற்று. ஓடும் நீரோடு அடித்துக் கொண்டுபோய் மூன்று கொல்லைகள் தாண்டி நான்காவது கொல்லையில் பயத்தோடு மீனாட்சி அனைத்துக்கொண்டாள். நீர் இழுக்கச் செடியை இறுக்கினாள். முள்செடி அவள் நெஞ்சு முழுவதையும் கிழித்தது. எல்லா பெண்களும் கத்த, அப்பாவும் பிள்ளையும் கொல்லைக்கு ஓடினார்கள். வாசல் பக்கத்து இளைஞர்கள் கூச்சல் கேட்டு விழித்துக்கொண்டு திசை தெரியாமல் தவித்தார்கள்.

மாதவன் ஜாதகம் அன்று நல்ல திசையை நோக்கி மெல்லத் திரும்பியது.

"யுத்தம் என்பது சமமான பலம் உள்ளவர்களோடு செய்யப்படுவது. நான் பெண், மெல்லியள். ஆடவனை அண்டி வாழ்பவள். மாமழையே கைலாய மலையைப் பெயர்த்து புரட்டியெடுத்த உனக்கு என் மீது என்ன கோபம்? எதற்கு இப்படி பெய்து என் காதலரை வராது போக வைத்து என்னைத் துன்புறுத்திக் கொண்டிருக்கிறாய். நான் பெண், மெல்லியள். யுத்தம் என்பது சமமான பலம் உள்ளவர்களோடு உள்ளவர்களால் செய்யப்படுவது."

துணைப் பாடமாக இருந்த தமிழில் மாதவனுக்கு ஒளவையார் பாட்டு பிடித்தமானது. பொழிப்புரையாய் சொல்லப்படும் அர்த்தத்தைத் தாண்டியும் அந்தக் கவிதையில் நிறைய விஷயங்கள் புதைந்து கிடப்பதாய் மாதவனுக்குத் தோன்றும். மனிதன் இயற்கையோடு ஒட்டியவன். அந்த இயற்கை அவனை உசுப்பியும் அடக்கியும் வைத்திருந்தது. வீட்டில் இருக்கிற என்னையே கோடை இப்படித் தகிக்கிறதே... சரளை கற்கள் மிகுந்த கொடிய கானகத்தில் பொருள் தேடிப் பிரிந்த என் காதலர் எத்தனை தவிப்பாரோ என்று கவிதை பாடிய பெண்ணே, குளிர், மழையைக் கண்டித்து கவிதை பாடுகிறாள். மழை வேண்டல் என்று கவிதை பாடுகிறவர்களே மழை வந்த பிறகு 'ஐயோ.. என்ன மழை' என்று அலுத்துக்கொள்கிறார்கள். எந்த ஆற்றுநீர் ஆனந்தக்கூத்தாடுமிடமாக இருந்ததோ, அதுவே அவலமாக வும் போய்விட்டது. எந்தச் செடி வெயிலுக்கு இதமாய் நிழல் தந்ததோ அதுவே நெஞ்சு கீறியும் விட்டது.

கரையிலிருந்து தள்ளிப்பாய்ந்து நாலு எட்டில் மீனாட்சியை அடைந்து ஓட்டத்தை எதிர்த்து கால் அளைந்தபடியே அவள் இடுப்பு பற்றி தன்பக்கம் திருப்பி அப்படியே குப்புறத் தூக்கி முதுகில் சாய்த்து இடது கையால் அவள் தொடைகளை இறுக்கிக்கொண்டு வலதுகையால் நீருக்கு எதிரே வீசி நீரின் ஓட்டத்தைக் கிழித்து கரையில் கால் இடிக்க அவளை உந்திக் கரையில் போட்டு அவள் மணலில் புரண்டு எழுந்ததும் தன் பலத்தைத் தளரவிட்டு ஆற்றோடு போய் ஒரு வீச்சில் மறுபடி கரையேறி அவள் தடுமாறி உட்கார்ந்த இடத்திலிருந்து பத்தடி தள்ளி கரையில் எகிறி உட்கார்ந்து "எங்கயும் காயப்படலியே"

என்று கேட்டபோது "இல்லை" என்று அவள் நெஞ்சு மூடிக் கொண்டாள். காயம் பட்டிருப்பது தெரிந்து போயிற்று. மருந்து போட தன்னால முடியாது. அவளைத் தாண்டி கரையோடு தன் வீட்டுக் கொல்லைப் பக்கம் போய் எதிரே வந்த விஜயலட்சுமியிடம் "நெஞ்சில் முள்ளு குத்திருக்கு. வேலிக்காத்தான் முள் கடுக்கும். ஏதாவது களிம்பு போடணும். வேற எங்காவது காயமிருக்கான்னு பார்க்கணும். கொஞ்சம் 'பார்த்துரு விஜய லட்சுமி' என்றான்.

கொடிக்கயிறை அவிழ்த்து வாழைமரத்தின் அடியில் சுருக்கு போட்டுக் கொல்லைப்புறம் நட்டு வைத்த கல்லோடு கட்டினான். "இப்ப மரம் அசையாது, குளிங்கோ" என்று வீட்டுக்குள் புகுந்து கொண்டான். அப்பாவும் பின் தொடர்ந்தார்:

"பயந்துட்டாளா?"

"ஆமாம், இழுப்பு வேகமாக இருக்கு. பழக்கமில்லாததால் புரண்டு ஓடிப் போய்ட்டா..."

"உனக்கு வேற வேட்டி இருக்கோ?"

"இல்லை,"

"என் வேஷ்டி தரேன்." அப்பா கொடியிலிருந்து தன் மடிவேஷ்டியை இழுத்துக் கொடுத்தார்.

சட்டையும் சுத்தமாய் நனைந்து போய்விட்டது. இப் போது பிழிந்து போட்டாலும் உலர சாய்ந்தரம் ஆகிவிடும். இவர்கள் உடனே ஹோட்டலுக்குக் கிளம்பினால் போட்டுக் கொள்ள சட்டையில்லை. பெட்டிக்குள் இரண்டு சட்டை இருக்கிறது. ஒன்றில் நாலு பட்டனும் இல்லை. இன் னொன்றில் காலர், கை இரண்டும் கிழிசல். நாலுநாளாய் போட்டுக் கொண்ட ஒரு நல்ல சட்டை துவைக்கப்படாமல் கிடக்கிறது. அவர்கள் கிளம்பி விடுவார்களா... தெரியவில்லை. வெளியே கிளம்பினால் கூப்பிடுவார்களா... தெரியவில்லை. கூப்பிட்டால் போகமுடியுமா என்று தெரிய வில்லை. போவதற்குள் பிழிந்து போட்ட இந்தச் சட்டை காயுமா என்று தெரியவில்லை. இத்தனை அழகான பெண்களோடு, பிழிந்து பாதி உலர்ந்த சட்டையோடு போவது தேவைதானா என்பது புரியவில்லை.

ஒளவையார் இன்னொன்றும் சொல்லியிருக்கிறார். கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது, அதனினுங் கொடுமை இளமையில் வறுமை. மாதவனுக்குள்ளே துக்கம் மண்டியது. அவிழ்த்துப் போட, சொத்தென்று தரையில் விழுந்த ஈரச் சட்டையும் நானும் ஒன்று என்று தோன்றியது.

துக்கத்தில் நனைந்த மனசு என்று ஒரு வார்த்தை வந்தது. சரி, துக்கப்பட்டு என்ன, என்னிடமிருப்பது இவ்வளவுதான். என் வறுமை சிரிப்பென்றால் சிரித்து விட்டுப் போகட்டும். பட்டன் இல்லாத சட்டைக்கு இரண்டு குண்டுசி தேடிக் குத்திக் கொண்டு போகலாம்.

"என்ன தஞ்சாவூர் ஸ்டைலா?" என்று எவளாவது கேட்டால். "ஆமாம்!" என்று அடக்கமாய் பதில் சொல்லலாம். எதிர்க்கிற போதுதானே வலி. கேலி செய்பவர்களுக்குக் கொண்டாட்டம். 'ஆமாம்' என்று ஏற்றுக்கொண்டால், என் வாழ்வு அப்படித்தான் என்று ஒப்புக்கொண்டுவிட்டால் என்ன கேலி செய்யமுடியும். மேலும் வறுமையைக் கேலி செய்ய என்ன இருக்கிறது. வறுமையில் செம்மை என்னிடம் உண்டே. அவர்களுக்குப் புரியுமா? மாதவன் சுழித்துக் கொண்டு ஓடும் காவிரிக் கால்வாய் போல இடைவிடாது யோசனை பண்ணிக் கொண்டிருந்தான். அவன் கைகள் சட்டையை கசக்கிப் போட்டன. உதறி சட்டையை வெயிலில் காயவைத்த போது வாசலிலுள்ள நண்பர்கள் ஞாபகம் வந்தது. எட்டிப் பார்த்தான், எவருமில்லை. எங்கே போயிருப்பார்கள் என்ற யோசனையுடன் வேட்டியை உதறிக் காயப் போட்டான். கொல்லைப்புறம் போயிருப்பார்களோ என்று பயந்தான். அவனுக்குக் கொல்லைப்புறம் போகத் தயக்கமாக இருந்தது. அள்ளியெடுத்து தோளில் போட்டுக் கொண்டு வந்ததால், அந்தப் பெண் மீனாட்சி தன்னைப் பார்க்க வெட்கப்படுமோ என்கிற கவலை வந்தது.

"சுண்ணாம்பு வச்சா சரியாப் போயிடுங்க." அந்தப் பையன்களில் ஒருவன் சொல்ல, "சரி. நாங்க வச்சுக்கிறோம். நீங்க போங்க" என்று விஜயலட்சுமி அதட்டினாள்.

"சுண்ணாம்பு வாங்கிட்டு வரட்டுங்களா?" என்று அவன் மறுபடி கேட்க, விஜயலட்சுமி அவனை முறைத்துப் பார்த்தாள். மீனாட்சிக்கு அந்தப் பையன்களின் பார்வை படரும் வேகம் புரிந்தது. துணி ஒட்டக்கிடப்பவளின் உடம்பைஉற்று பார்க்கிற கேவலத்திற்கு கோபம் வந்தது. எட்டி நெஞ்சில் உதைக்க வேண்டும் என்கிற ஆத்திரம் வந்தது. ஆனால் உடம்பு இன்னும் உதறிக் கொண்டிருந்தது. காலோ, கையோ ஆடவில்லையென்றாலும் உடம்பு எலும்புக்குள் இடை விடாத ஒரு அதிரல் நடந்து கொண்டிருந்தது. இது பயம். செத்துப் போய் விடுவோமோ என்கிற பயம். இரண்டு முறை புரட்டி, நீர் அடியே சொருகிய போது 'நச்' சென்று புத்தியைத் தாக்கி நடுங்க வைத்த பயம். காப்பாற்றிக் கரையில் தூக்கிப் போட்டப்போது, உடம்பு உட்கார்ந்து எழுந்தபோது உள்ளுக்குள்ளே அந்த பயம் விடாது ஆடிக்

கொண்டிருந்தது. செத்துப் போயிருந்தால் என்ன ஆகியிருக்கும் என்று நடந்ததையே துரத்திக் கொண்டிருந்தது. பையன்களின் பார்வை தாங்காமல் மீனாட்சி உள்ளே போக முடிவு செய்தாள். மீனாட்சி உள்ளே வந்ததும் மற்ற பெண்கள் பின்னே நகர்ந்தனர். அவர்கள் உள்ளே வருவது கண்டு, அப்பாவும் பிள்ளையும் வாசலுக்கு நகர்ந்தார்கள். அவர்கள் அப்படி நகர்வது மீனாட்சிக்குப் பிடித்திருந்தது. அதுதான் அழகான ஆண்மை என்று தோன்றியது.

பெண் தன் உடம்பு குறித்து பெருமையுள்ளவள். அப்படி யொரு பெருமை இருப்பதாலேயே அதன் இகழ்ச்சி குறித்து கவலையும் உள்ளவள். இதனால் அவ்வுடம்பைக் காணப்படும் நேரங்கள் வித்தியாசப்படுகின்றன. பெண் பட்டாம்பூச்சியாகவும் கூட்டுப்புழுவாகவும் மாறி மாறி இருப்பவள். கூட்டுப்புழு மூடிக் கொள்வது போல் மூடிக் கொண்டும் பட்டாம்பூச்சியின் அலையல்போல ஆட்டம் காட்டியும் இருப்பவள். அவளின் இந்த இரண்டு குணத்தையும் புரிந்து கொள்ள முடியாத போதுதான் ஆணுக்குப் பெண் வியப்பாகிறாள். விசித்திரமாகிறாள். அவளை அறிந்து கொள்ளும் ஆவலில் மீறிப் பார்ப்பவனை "சீச்சீ" என்று விலக்குகிறாள். உன்னை அறிய வேண்டாம் என்று விலகி நிற்பவனை ஆர்வத் தோடு பார்க்கிறாள். பெண்கள் ஈர உடையோடு உள்ளே நுழைந்ததும் அப்பாவும் பிள்ளையும் வெளியே போனபோது அவளுக்குப் பிடித்திருந்தது. அந்தப் பையன்களும் வீட்டைச் சுற்றிக்கொண்டு திண்ணைக்கு வந்தார்கள். மாதவனை நோக்கி அன்றுதான் புதுசாய்ப் பார்ப்பது போலக் கையசைத்தார்கள்.

"தண்ணில விழுந்துட்டாங்க போலருக்கு. நீச்ச தெரியாது போல, வேலிக்காத்தானை புடிச்சுட்டாங்க."

"ஆமாம்."

சுண்ணாம்பு வச்சா சரியா போயிடும்னு சொன்னேன், கேட்டுக்கல."

மாதவன் அதற்குப் பதில் பேசவில்லை.

"யாரோ வாழைமரம் வெட்டிப்போட்டிருக்காங்க. அதையும் தாண்டி அடிச்சுட்டுப் போயிடுச்சு. இன்னும் கொஞ்சம் தள்ளிப் போயிருந்தாங்கன்னா கண்மாய்ல சொருகிட்டிருப்பாங்க."

"அந்த இடம் சுழல் ஜாஸ்தி."

மாதவன் அப்பா இந்தப் பேச்சு பிடிக்காமல் போஸ்ட் ஆபீஸ் ஐயர் வீடு நோக்கிப் போனார்.

போஸ்ட் ஆபீஸ் ஐயருக்குக் காலில் நிரந்தர புண். வகை வகையான ஆயின்மெண்ட்டுகள் வாங்கி வைத்திருப்பவர். பழைய ட்யூப் ஏதாவது இருந்தால்கூட பிதுக்கி போடச் சொல்லலாம் என்று நினைத்தபடி கடன் வாங்கப் போனார். மாதவன் அப்பா நகரும் வரை காத்திருந்து விட்டு பையன்கள் மாதவனை நோக்கித் திரும்பினார்கள்.

"குடிக்க தாகமா இருக்கு. ஒரு சொம்பு ஜலம் குடேன்,"

"தரேன்."

"தரேன்னு நின்னுகிட்டே இருக்கே"

"உள்ளே லேடீஸ் இருக்காங்களா..."

"உனக்குக் கூச்சமா இருந்தா எங்கிட்ட விட்டுடு. நான் போயி உங்கம்மாகிட்ட வாங்கிட்டு வரேன்."

"இப்ப போகக்கூடாது."

"ஏன்?"

"அதுதான் உள்ள லேடீஸ் இருக்காங்கன்னு சொல்றேனே..."

"என்ன சரபோஜி வம்சா அத்தனை லேடீசும்... அதுதான் வாழைமட்டையைப் புடிச்சுக்ஷுந்து நீச்சடிச்சத பார்த்தமே..."

மாதவன் இதற்கும் பதில் சொல்லவில்லை.

"உனக்குச் சொந்தமா?"

"இல்லை..."

"நம்ம விஜயலட்சுமி நிக்குது. அதுக்குச் சொந்தமா?"

"தெரியாது."

"எங்க புடிச்ச இதுங்களா?"

"கோயில் சுத்திக்காட்ட கூப்பிட்டாங்க... போனேன்."

"வேற ஏதாவது காட்டுவியா?"

"என்ன?"

"வேறெதனா கோயில் காட்டுவியான்னு கேக்கறேன்..."

"அவங்க புரோகிராம் தெரியலை."

"அந்த மீனாட்சிதான் லீடரா...?"

"யாரு மீனாட்சி...?"

"டேய், இது மரியாதையில்லை."

"என்ன உன் முறைப் பொண்ணயா முறைச்சுப் பாக்கறோம். இல்ல உன் அக்கா தங்கச்சியா. யாரோ மெட்ராஸ் போற பொண்ணுங்க. என்னமோ உங்க கூட மட்டும்தான் பேசுற மாதிரி அலட்றியே..."

"கூப்பிட்டு ஓட்டல்ல சோறு போட்டாங்கன்ன, அடுத்த வேளைக்கு நாம் பங்குக்கு வந்துடுவோமோன்னு பயப்படறான். அதுங்க நல்லாதாம்பா பேசுது. இவன் என்னமோ அடைக்கோழி மாதிரி கொத்தறான்."

"மெட்ராஸ்ல எங்கேயாம்?"

"தெரியாது!"

"படிக்கிற பொண்ணுங்க மாதிரி இருக்கு."

"இருக்கும்."

"எங்களோட சேர்ந்து நீயும்தானே பால்குடம் தூக்கிற பொண்ணுங்களடாவடிக்கற. பால்குடத்துக்கு ஊர்வலமாய் போற பொண்ணுங்களை டாவடிச்சே... இப்ப பிரிச்சு பேசறியே. நாங்க மடக்கமுடியாதா அந்தப் பொண்ணுங்கள்..."

"போறபோது வேனைப் பார்த்து ரெண்டு கல்லு விட்டம்னா கதை கந்தர்கோலம் ஆயிடும். நாங்க என்ன குடிக்கத் தண்ணிதானே கேட்டோம். உன் சாப்பாட்டுக்கா வந்து நின்னோம். ஆத்தோட போற தண்ணி, நீயும் குடி, நானும் குடி. என்னப்பா சொல்றது..."

மாதவன் பேசாது நின்றான். வேனிலிருந்து ஒரு பெட்டியை விஜயலட்சுமி எடுத்துக்கொண்டு போகும்போது மறித்துக் கொண்டிருந்த மாதவனையும் கால்மாற்றிக் கொண்டிருந்த பையன்களையும் உற்றுப்பார்த்தபடி போனான். விஜயலட்சுமிக்குத் தஞ்சாவூர் பையன்கள் அத்துப்படி. அவர்கள் மூர்க்கம் அனுபவ பாடம். எதிலும் எல்லை கடக்கவே அவர்கள் பிரயத்தனப்படுவது தெரிந்த விஷயம். மாதவன் அப்பா பழைய மருந்து ட்யூப்புடன் வர, பையன்கள் ஒதுங்கிக் கொண்டார்கள். பெண்கள் வீட்டை விட்டு உடைமாற்றிக் கிளம்பிப் போவது தெரிந்து சரசரவென்று தெருவோடு போனார்கள். மாதவன் இருப்பதா, போவதா என்று தெரியாமல் பயந்தான். உள்ளே போய் பழைய சட்டை அணிந்து கொண்டு, பட்டன் இல்லாத இடத்தில் இரண்டு சேஃப்டியின் குத்திக்கொண்டான். அவர்கள் வண்டியேற,

முன்பக்கம் அமர்ந்து கொண்டான். வண்டி உறுமி அவர்கள் தெரு திரும்பியது. திருப்பத்தில் இரண்டு கற்கள் பறந்து வந்தன. முதல் கல் மாதவன் அமர்ந்த பக்கத்து கண்ணாடியைத் தாக்கியது. இரண்டாவது கல் வேனின் கூரை மீது விழுந்தது. வேன் டிரைவர் வண்டியை நிறுத்தி விட்டு பாய்ந்து ஓடினான். தெருவில் கூட்டம் கூடியது.

அந்த டிரைவருக்கு இந்தப் பெண்கள் கூட்டம் வண்டியில் ஏறியதிலிருந்தே பயம் வந்துவிட்டது. கால் தூக்கி உட்காரும் விதத்தாலும் ஒருவரையொருவர் உந்தித்தள்ளி விளையாடும் விளையாட்டிலும் வேனின் இருக்கைகள் பாழாகி விடுமோ என்று பயந்தான். கதவை ஓங்கி அறைந்து சாத்துவதைப் பார்த்துவிட்டு விளிம்போ, பிடியோ சேதமாகும் என்று பயந்தான். அந்தப் பெண்கள் அக்ரஹாரத்து வீட்டுக்கு வரும்போது வாசலிலுள்ள பையன்களைப் பார்த்துவிட்டு "இங்கேயும் வந்துட்டானுங்களா!" என்று அந்தப் பையன்களைப் பார்த்து வெறுப்படைந்தான். அந்தப் பெண்களின் குலுக்கையும் மினுக்கையும் பையன்களின் அலைமோதலையும் அமைதியாய் காரின் ஒரு தகர உறுப்பாய் இருந்து பார்த்துவிட்டு, 'இந்தக் கூர்ல ரெண்டு பேர்ல யாருக்கோ இன்னிக்குப் பொழுது சரியாப் போகாது' என்று நிச்சயித்தான். அந்தப் பையன்கள் அரக்கி அரக்கி மாதவன் வீட்டைவிட்டுப் போகும்போது, "இப்படிப் பொண்ணுங்க பின்னால் அலையறதவிட நாண்டுக்கிட்டுச் சாகலாம். போங்கடா போங்க" என்று மனசுக்குள் அவர்களை அலட்சியப்படுத்தினான். வேனைத் தொடர்ந்து இந்தப் பையன்கள் சைக்களில் வந்தால் அப்படி வரும் சைக்கிளை ஓரம் ஒதுக்க வேண்டும். உரசாமல் சாய்க்க வேண்டும் என்று கோபப்பட்டான். ஆனால் தன் மீதே இந்தப் பையன்களின் கோபம் உரசும் என்று எதிர்பார்க்கவில்லை. தெரு திரும்பும் போது அந்தப் பையன்களில் ஒருவன் வண்டியை நோக்கி கல் எறிந்ததும் கல் வண்டியில் பட்டு விடக்கூடாது என்று கலவரப்படும் போதே, கல் வண்டியைப் பலமாகத் தாக்கியதும் அவனுக்குக் கடும் கோபம் கொடுத்தது. வீட்டிற்கு இறங்கியபோது கலகலப்பாய் இருந்த பெண்கள் மறுபடி வண்டியில் ஏறும்போது அமைதியாய் ஏறியதையும் வழிகாட்டிய ஐயர் பையனின் முகம் வெளிறியிருந்ததையும் கவனித்துவிட்டு, 'சரி... ஏதோ பொண்ணுகளுக்குள் தகராறு என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தவன் கல் வண்டியில் பட்டதும், 'இந்தப் பையன்களால்தான் தகராறு' என்று முடிவுகட்டினான். வண்டியை விட்டிறங்கி கல் எறிந்த பையன்களை நோக்கி ஓடினான்.

முதற்கல் வீசியவன் இவன் துரத்தியதும் காபிகிளப்புக்குள் ஓட, டிரைவரும் காபி கிளப்பிற்குள் புகுந்தான். கிளப்பின் பின்பக்கம் பாத்திரம் அலம்பி அலம்பி சேறான இடத்தில் கால்வைத்து, பொறிக்குள் சிக்கிய பெருச்சாளி மாதிரி அந்தப் பையன் முழித்துக்கொண்டிருக்க, நாலே எட்டில் அவன் மயிரைப் பிடித்தான். கிளப்பிற்குப்பின்பக்கம் கட்டை விரல் தடிமனில் கிடந்த சவுக்குக் கொம்பை டிரைவர் எடுத்துக் கொண்டான். சொடேரென்று கூசாமல் அந்தப் பையனின் காலில் அடித்தான். உந்தி வெளியே தள்ளிக்கொண்டு வந்தான். ஒரு விடுதலைக் கவிதை போலும் ஆங்காரமான தஞ்சாவூர் கெட்ட வார்த்தைகள் அந்த டிரைவர் வாயிலிருந்து வெளியே வந்தன. நாலைந்து அடிகள் பையன் முதுகில் விழுந்தன. இன்னொரு பையனை, அவன் ஓடுவதன் காரணம் புரியாமல் கடைத்தெரு பிஸ்தா மடக்கிப் பிடித்துக்கொள்ள, அவனையும் டிரைவர் கம்பால் தாக்கினான்.

"பண்ணாடைக்குப் பொறந்தவனே, எதுக்குடா என் வண்டியில் கல் அடிக்கற...?"

"நான் அடிக்கல!" பையன் திமிறினான்.

"நீ அடிச்சத நான் என் கண்ணால் பார்த்தேன்..."

யாரோ ஒரு சமையல் ஐயர் அழுத்தம் திருத்தமாகப் பேசினார்.

"மெட்ராஸ்லேர்ந்து கோயில் பார்க்க பொண்ணுங்க வருது. சுத்திச் சுத்திப் பின்னால் வரன்னுங்க. காரணமில்லாத கல்லடிக்கறானுங்க..."

"இவ்ளோவ் பெரிய கல்லு. ஆள் மேல பட்டிருந்தா என்ன ஆயிருக்கும்?" யாரோ கத்த.

"நானூத்தம்பது ரூபாய்ங்க ஒரு சைடு கிளாசு" டிரைவரும் கத்தினான்.

"எல்லாம் விளையாட்டாய்ப் போயிடுச்சுங்க, தண்டச் சோறு பசங்க. வெரலை உடைச்சாதான் புத்தி வரும்."

வேறு யாரோ உசுப்பேற்ற, இன்னும் இரண்டு மூன்று அடிகள் கிடைத்தன.

"அடிச்சா என்னய்யா லாபம். கண்ணாடி கிடைக்கப் போகுதா...?"

பையன் மீது விழுந்த அடியைத் தன் மீது விழுந்த அடியாய் நினைத்துக்கொண்டு ஒருவர் சமாதானம் செய்தார்.

"உமக்கு வண்டியிருந்து, உம்ம வண்டிமேல கல்லடிச்சா நீர் என்ன

செய்வீர்?"

"புடிச்சு போலீஸ்ல குடு."

"போலீஸ்ல வண்டிக்குக் கண்ணாடி மாட்டுவானான்னா, உங்கிட்டேர்ந்து ஒரு அஞ்சு பத்து புடுங்குவான்."

"அந்த வண்டிலே இருக்கிற லேடீஸ்ஸெல்லாம் யாரு?"

கூட்டம் பார்த்துவிட்டு புதிதாய் வந்தவர் உடனே தன் கேள்விக்குப் பதில் கிடைக்கும் என்று கேட்டார். யாரும் பதில் சொல்லாது போகவே மறுபடி கேட்டார்.

"எல்லோரும் உன் கொளுந்தியாளுங்கதான். சட்டையை அவிருடா..." பிடித்த பையனின் சட்டையைப் படபடவென்று பட்டன் அறுத்து, பின்பக்கம் இறுக்கி எட்டி வேனுக்கு டிரைவர் கொண்டுபோனான். இன்னொரு பையனின் முடியைப் பற்றி இழுத்துக்கொண்டு போனான். கதவு திறந்து வண்டிக்குள் ஏற்றினான்.

"நல்ல அப்பன் ஆயிக்குப் பொறந்தவனா இருந்தா என் கண்ணாடிக்கு வழி சொல்லு" என்று கத்தினான். அந்தப் பையன் பதில் பேசவில்லை. அந்த டிரைவர் அந்தப் பையன்களை பெண்களுக்கு நடுவே தரையில் உட்கார வைத்தான். அந்தப் பையன்கள் தலைகுனிந்து எல்லார் பாதத்தையும் பார்த்தபடியிருந்தார்கள். வண்டி உறுமிக் கிளம்பி தஞ்சாவூர் வடக்குப் பக்க போலீஸ் ஸ்டேஷன் நோக்கிப் போயிற்று.

"எதுக்கு இவங்க கல் அடிச்சாங்க...?" மீனாட்சி வண்டி சத்தம் மீறி டிரைவரை நோக்கிக் கேட்டாள்.

"வெளக்குமாத்துக்குப் பொறந்தவனுங்க. யாரும் நல்லாருந்தா எங்க ஊரு பண்ணாடைங்களுக்குப் பிடிக்காது."

"இவங்கள என்ன செய்யப்போறீங்க...?"

"ஸ்டேஷனுக்குக் கொண்டுபோகப்போறேன். என் கண்ணாடிக்கு வழி வேணுமில்லை."

"என்ன ஸ்டேஷன்...?" கேட்க ஆரம்பித்தவள் நிறுத்திக் கொண்டாள். 'இது போலீஸ் கேசாவது தனக்கு இடைஞ்சலாகுமோ' என்று வருத்தப்பட்டாள்.

"சைடு கண்ணாடி விலை என்ன?" மறுபடி விசாரித்தாள்.

"நானாறு ரூபாய்" டிரைவர் திரும்பாமல் பதில் சொன்னான்.

"அவ்வளவு இருக்காது. இருநூறு ரூபாதான் இருக்கும்" மாதவன் திரும்பிப் பார்த்துப் பேசினான்.

"இருநூறு ரூபாய் நான் கொடுத்துடறேன்... இவங்கள் விட்டுடுங்களேன்..."

அந்தப் பையன்கள் அத்தனை வேதனையிலும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டார்கள். மறுபடி தலைகுனிந்து பெண்களுடைய பாதங்களைப் பார்க்கத் துவங்கினார்கள்.

"நீங்க ஏன் தரணும்? இந்த கம்மனாட்டிக்குப் பொறந்தவனுங்கள் உள்ள தள்ளினாத்தான் என் மனசு ஆறும்."

"போலீஸ் கேசானா எங்களுக்குக் கஷ்டமில்லையா... அதனால்தான் சொல்றேன். நான் இருநூறு ரூபா தரேன், அவங்களை விட்டுடுங்க, இப்பவே தரேன்."

பர்ஸிலிருந்து காசு எடுத்து அந்தப் பையனைத் தாண்டி டிரைவரிடம் நீட்டினான். அந்தச் செய்கையில் அவள் ஈர உடுப்பு அந்தப் பையன் முகத்தில் பட்டது. அந்தப் பையன் பரவசத்தோடு அந்த உடுப்பின் ஜில்லிப்பை உணர்ந்தான். இன்னும் பரவசமானான். டிரைவருக்கு அதை வாங்கிக் கொள்வது இழுக்கு என்றுபட்டது. அதனால் பையன்கள் மீதுள்ள கோபம் குறையாது என்று தோன்றிற்று. அதே சமயம் போலீசிற்கு போனால் இருநூறு ரூபாய் செலவாகுமே தவிர, கண்ணாடி மாட்டும் வகை கிடைக்காது என்று தோன்றியது. வண்டியை மெல்ல ஓரங்கட்டி நிறுத்தினான். இருநூறு ரூபாய் வாங்கிக் கொண்டான்.

"மாதவன் வீட்டுக்குப் பின்னாடி உங்கள் பார்த்தேனே... எதுக்கு எங்க வண்டில கல்லடிச்சீங்க..." மீனாட்சி பிரச்சனையைச் சுமுகமாக தீர்க்க வேண்டி அவர்களோடு பேசினாள்.

"நாங்க கல் அடிக்கவே இல்லீங்க. இந்த டிரைவர் ஒரு மடையன்."

"செருப்பு பிய்ஞ்சிடும்" டிரைவர் திட்டினான்.

"இவங்க அடிச்சானுங்க. நான் பார்த்தேன்" விஜயலட்சுமியும் சீறினாள்.

"ஏய் குண்டு விஜயலட்சுமி... என்ன பார்த்தே நீ?" அந்த பையன் முறைப்பாய் தலைநிமிர, மீனாட்சி மிரண்டாள். எல்லாப் பெண்களையும் வெறித்துப் பார்க்கிற அந்தப் பையன்களை இழிவோடு நோக்கினாள்.

"உங்களுக்கு அக்கா தங்கையே கிடையாதா?" கடுப்பாய்

பேசினாள்.

"உண்டு. இவன்தான் சொன்னான், உங்கள் பார்த்தா அவன் தங்கச்சி மாதிரி இருக்குன்னு. சரி நீங்க என் ஸ்நேகிதன் தங்கச்சிதானேன்னு உங்களுக்குச் சுண்ணாம்பு குடுக்கறதுக்கு ட்ரை பண்ணினேன். நீங்க தப்பா நினைச்சுட்டீங்க." அந்தக் குரலிலிருந்த கேலியை மீனாட்சி புரிந்து கொண்டாள்.

"அப்ப உன் தங்கச்சி யாரு?"

"குண்டு விஜயலட்சுமி!" சொல்லிவிட்டு வாயை இறுக்க மூடி, பேப்பர் கிழிப்பது போல் சிரித்தாள்.

"ஓஹோ, உன் தங்கச்சிய அவன் பார்ப்பான். அவன் தங்கச்சிய நீ பார்ப்பியா. அதுக்குத்தான் பின்னாடி சுத்தினீங்களா?" மீனாட்சி உஷ்ணமானாள்

"பொண்ணுங்க போனா ஆம்பளைங்க பார்க்கத்தான் பார்ப்பாங்க. என்னமோ கற்பழிச்சிட்ட மாதிரி கத்தறீங்களே..."

"என்னைக் கற்பழிக்க முடியுமாடா உன்னால...?"

"மீனாட்சி..."

"சும்மா இருடீ, என்னைக் கற்பழிக்க முடியுமாடா உன்னால." மீனாட்சி தன் உக்கிரம் முழுவதையும் மண்டைக்குக் கொண்டுவந்தாள். நின்று விட்ட வேனின் கதவைத் திறந்தாள். அந்தப் பையனை உந்தித் தள்ளினாள். பணப் பையை அருகிலிருந்த விஜயலட்சுமியிடம் கொடுத்துவிட்டு, பையனோடு தானும் புழுதிச் சாலைக்கு வந்தாள். இரண்டு பக்கமும் வயல்கள் இருந்த தார்ச்சாலையில் அவனை விரல் சொடுக்கிக் கூப்பிட்டாள்.

"கம், கம் அண்ட் ரேப் மீ. பாஸ்டர்ட். பாஸ்டர்ட்ன்னா அர்த்தம் தெரியுமா உனக்கு? இங்கிலீஷ் படிச்சிருக்கியா? கம், மேக் ஆன் அட்டெம்ப்ட், பொட்டைராஸ்கல்" அவன் மீது துப்பினாள். அந்தப் பையனும் ஆங்கிலம் பேச விரும்பினான்.

"போடீ பிட்ச்" என்று திட்டினான். அவள் கோபத்தை அதிகப்படுத்த அந்த வார்த்தையே போதுமானதாக இருந்தது. அவள் கையை நீட்டி, அவன் சட்டையைப் பற்றி, காலால் கால் இடறி அவன் மூக்கு நடுவே பலம் கொண்ட மட்டும் அடித்தாள். அடுத்த பையன் ஓடிப்போய் அவள் தோள் பிடிக்க, முழங்கையால் அவன் நெஞ்சு தாக்கினாள். பெண்கள் பாய்ந்து வண்டியிலிருந்து இறங்க, அவர்களை நிற்கச் சொல்லி அதட்டி,

தோளைத் தொட்டவன் வயிற்றில் எட்டி உதைத்தாள். கீழே விழுந்தவன் தொடையை மிதித்தாள். வயிற்றில் அடிப்பட்டு குனிந்தவன் தலையை பளிச்சென்று பூமியை அழுத்த, இரண்டு நிமிடத்தில் ஒருவன் குப்புறப்படுத்தும், ஒருவன் மல்லாக்க கிடந்தும் பூமியில் நெளிந்தார்கள். மாதவன் இறங்கி ஓடிவந்து "ப்ளீஸ்... வேணாங்க ப்ளீஸ்" என்று கைகூப்பியதும் தணிந்தாள்.

"உனக்குப் பொம்பளை அத்தனை தேவையா இருந்தா உங்கம்மா மேலே கைவடா, போ!" வலியோடு எழுந்தவனைப் பின்னோக்கித் தள்ளினாள், மாதவனும் அவளும் ஏறிக்கொள்ள வண்டி பின்னோக்கி நகர்ந்து முன்னோக்கி நகர்ந்தது.

"சே, தமிழ்நாட்ல ஏன் பொம்பளைய யாருக்கும் மதிக்கவே தெரியலை. பொம்பளையை ஏன் உடம்பாவே பார்க்கறாங்க...." அவள் தனக்குத்தானே பேசியது மாதவனுக்கு மிகவும் உறுத்தியது. தான் பெண்களை எப்படிப் பார்க்கிறோம் என்று கேள்வியைக்கொடுத்தது. மாதவன் கலங்கிப் போய் மனசுக்குள் தட்சிணாமூர்த்தி ஸ்தோத்திரம் சொல்லத் துவங்கினான். உலகத்தின் எல்லா அனுபவங்களிலிருந்தும் எனக்குப் பாடம் கற்றுக்கொடு என்று வேண்டினான்.

"அப்ப நாங்க வரோம்." எல்லா பெண்களும் தனித் தனியே மாதவன் அருகே வந்து விடைபெற்றுக் கொண்டார்கள்.

"கோயில் கோயிலுனு சுத்தறாளே ரொம்ப போர் அடிக்குமேன்னு நினைச்சேன். நல்லவேளை நீங்க கெய்டா வந்தீங்க. பெரிய நாவலை படிச்சா மாதிரி இருந்தது நீங்க கோயில் பத்தி சொன்னதெல்லாம்." ஒரு பெண் வந்து அவன் புறங்கை தொட்டுப் பேசினாள்.

"மறக்க முடியாத அனுபவம் உங்க வீடுதான், அந்த வாய்க்காலும் செம்பருத்திச் செடியும் துளசி தோட்டமும் கண்ணுலியே இருக்கு." இன்னொருவள் "வாசனை மூக்கைத் துளைத்தது" என்றாள்.

"உங்க அப்பாவுக்கு ரொம்ப நன்றி சொல்லணும். வாழை மரம் வெட்டிப் போட்டு அதை கயிறுல கட்டி குறுக்கப் போட்டு எல்லோரும் வாய்க்கால்ல குளிச்சது மறக்கவே முடியாது."

மாதவன் மௌனமாய் அந்த பேச்சை ஏற்றான்.

"மீனாட்சியைக் காப்பாத்தினதுக்கு டபுள் தாங்க்ஸ்" இன்னொரு பெண் முன்னேறி கை குலுக்கியது.

"சிலர் பேரை ரொம்ப நாள் வரைக்கும் மறக்கவே முடியாது மாதவன். உங்களை நான் அந்த வகையில் சேர்க்கறேன். உங்க வீடு ஒரு நல்ல பேமிலி. உங்கப்பா ஒரு ஜென்டில்மேன். நாங்க வாய்க்கால்ல இறங்கின உடனே உள்ளே நகர்ந்து போய்ட்டார். நான்தான் பேலன்ஸ் பண்ணத்தெரியாத குப்புற விழுந்தேன். கரைலகைமனி ஏறத் தெரியாம முள்ளுச் செடிய பிடிச்சுட்டேன். எனிவே எல்லாம் ஒரு எக்ஸ்பீரியன்ஸ். இத்தனை சிநேகிதமா எங்களுக்கு ஹெல்ப் பண்ணத்துக்கு தேங்க்ஸ்ன்னு சொல்ல முடியாது. மச் மோர் தென் தெட். மெட்ராஸ் வாங்க, இது என் அட்ரஸ். வீட்டுக்கு வரபோது போன் பண்ணிட்டு வாங்கோ. நான் வரட்டுமா! விஜயலட்சுமி வரேண்டி." விஜயலட்சுமியின் கன்னத்தில் மீனாட்சி முத்தமிட்டாள்.

பஸ் ஏறினாள்.

மதுரை போகிறார்களாம். அங்கிருந்து திருநெல்வேலி, குற்றாலமாம். அவர்கள் பஸ்ஸுக்குள் ஏறியதும் கலகலப்பு இடம் மாறியது. பஸ்ஸுக்குள் ஒரு ரம்யம் வந்து விட்டது. பாதிபாதியாய் மூடிய கறுப்புக் கண்ணாடி கதவுகளுக்குப் பின் கீச்சுக்குரல்களும் சிரிப்பும் கூச்சலும் அதட்டலும் கேட்டன. பஸ் கிளம்ப எல்லாதலைகளும் எட்டிப்பார்த்தன. சிகப்பாய், பழுப்பாய், வெளுப்பாய், சங்குவளையல்களாய், வெள்ளி வளையல்களாய், பிளாஸ்டிக் சலசலப்பாய் கைகள் விரித்து ஆட்டி டாட்டா சொல்லின.

பெட்ரோமாக்ஸ் விளக்கை கல்யாணக்கூடத்திலிருந்து வாசலுக்கு எடுத்துப்போனதுபோல் மனதுக்குள்ளே ஒரு இருட்டு பரவியது.

ஊர் முழுக்க மின்சாரம் நின்றுபோய் அகல்விளக்குகள் மட்டும் எரிவது போல் தோன்றியது. தியேட்டரில் படம் அறுந்து மெல்ல நடு பல்பு வெளிச்சமாவது போல் மனசுள் ஒரு ஒளி மாறியது. அந்தப் பெண்களின் சிரிப்புகளும் அசைவுகளும் மெல்லிய வெளிச்சமாய் மின்ன அவர்கள் இருப்பு பளிச்சென்று மறைந்தது.

யார் பெற்ற பெண்களோ, ஆனால் எல்லார் மீதும் ஏதோ ஒரு நேசம் வந்துவிட்டது. நானும் மதுரைக்கு வரட்டுமா என்று கேட்கத் தோன்றியது.

வேண்டாம். அப்படிப் போவது அவர்களுக்கு இடைஞ்சலாகலாம். தனக்குச் சிரமமாகலாம் என்கிற எண்ணம் ஏற்பட, கேட்காது நிறுத்திக் கொண்டான்.

"கொஞ்சம் இரு... மாதவா, உன்கூட பேசணும்" விஜய லட்சுமி சொல்லிவிட்டு பஸ்ஸ்டாண்ட் பத்திரிகை கடைக்குப் போனாள். நூறு ரூபாய் நீட்டி ஏதோ தடிமனான ஆங்கிலப் பத்திரிகை வாங்கினாள்.

இதுக்குத்தானே வந்தோம். பத்து ரூபா கடன் கேட்கலாம் விஜயலட்சுமியை என்றுதானே வீட்டைவிட்டுக் கிளம்பினோம். விஜி பன்னிரண்டு ரூபாய் புத்தகம் வாங்குகிறாள், காசு பிரளல் அதிகம் போல் தோன்றுகிறது. பதினைந்து கேப்பமா... வர மாசம் கொடுத்துடறேன் விஜி. ப்ளீஸ்... ரொம்ப அர்ஜண்ட் செலவு. என்ன செலவுன்னுகூட உன் கிட்ட சொல்ல முடியாத நிலை. கேட்போமா?

எப்படிச் சொல்ல முடியும். சாப்பாட்டுக்குக் காசு இல்லை விஜி என்று ஒரு பெண்ணிடம் ஒரு ஆண் எப்படிக் கேட்க முடியும்.

பதினைந்து ரூபாய் கொடுத்தாலும் இரண்டு கிலோ அரிசி வாங்கலாம். புளிச்சதயிரா இருந்தாலும் பரவாயில்லை கொடு என்று

ஆழாக்குத் தயிர் வாங்கலாம். நாளைய பிரச்னை ஓவர். நாளைய மறுநாள் என்ன செய்வது? தெரியவில்லை. நீங்க நல்ல கெய்ட் என்று ஒரு பெண் சொன்னது நினைவில் மின்னியது. காலையில் எழுந்து பெரியகோயில் பக்கம் வந்துவிட வேண்டும். வெளியூர் பார்ட்டிகள் வருகிறபோது ஆங்கிலமோ, தமிழோ, தெரிந்தவர்கள் வரும்போது கோயில் பற்றி விளக்கிச் சொல்லி...அஞ்சோ பத்தோ கிடைக்காதா?

மனது எங்கெங்கோ அலைந்து என்னென்னவோ கணக்குப் போட்டது.

'ஏய். அந்தச் செருப்பை ஈரத்தோட தொடாதே, இருநூற்று நாற்பது ரூபா.' மீனாட்சி கத்தியது ஞாபகம் வந்தது. ஒரு ஜதை லேடீஸ் செருப்பு இருநூற்று நாற்பதா? அது ஈரம் படக்கூடாத பொருளா, கடவுளே ஒரு மாச அரிசி எனக்கு அது. உள்ளே அப்போது விம்மியது இப்போது மறுபடி நினைவுக்கு வந்தது.

ஆனால் அந்தச் செருப்பு போட்டுக்கொண்டுதான் உறுதியாய் கால் விரித்து நின்றாள். எட்டி உதைத்தாள். பளிச் சென்று அந்தப் பையனை மல்லாக்கத்தள்ளி 'கம்மான்ட்ரை மி' என்று கத்தினாள். ட்ரை பண்ணவே முடியாதோ? வேறு ஒரு சிந்தனை முளைவிட்டது. நாலு ஆம்பளையா சேர்ந்தா என்ன செய்வா? இரண்டு பக்கம் ரெண்டு பேர் கைகளைப் பிடித்துக்கொள்ள சரட்டென்று சுடிதாரை கிழித்தால் என்ன செய்வாள். மனசுள் துணி கிழிப்பட்டது. வேண்டாம். அது தவறு. தலை உலுக்கிச் சரிசெய்து கொண்டான். அவள் உடம்பு ஈரத்துடன் தன் உடம்பில் பட்டதை நினைவுக்குக் கொண்டு வர முயன்றான். உருவம் மனசில் தெரியவில்லை. உடம்பில் உடம்பு பட்டது கொஞ்சம் நினைவுக்கு கொண்டு வரமுடிந்தது. மல்லாக்கக் கிடத்தியபோது வாய் வழியே நீர் பொங்கியதுதான் மறுபடி ஞாபகம் வந்தது. ஆனால் இப்படி நினைப்பது தவறு.

'பொம்பளைய ஏன் உடம்பாகவே பார்க்கறாங்க. ஏன் பொம்பளைய யாருக்கும் மதிக்கவே தெரியலை?' மீனாட்சியின் குரல் உள்ளே மிரட்டியது.

உடம்பில்லாது பெண்ணை எப்படி உணர்வது, உடம்பு இல்லாதவளை உடம்பாய் எப்படி கற்பிதம் செய்து கொள்வது? கை, கால், முகம், முதுகு என்கிற அங்கம் தெரியாது யாரை, என்ன பெயர் சொல்லி அழைப்பது?

ஆண் என்பவனை பெண்கள் உடம்பாய் பார்க்காமல் என்னவாய்

பார்க்கிறார்கள், உணர்வாகவா? உணர்வாய் பார்ப்பது எப்படி?

விஜயலட்சுமி அவன் யோசிப்பை அருகில் வருவதன் மூலம் நிறுத்தினாள்.

"ஒரு நாள் ஜாலியா இருந்ததில்லே" கேட்டாள்.

"ஆமாம்..."

"பைத வே நீ கோயில்ல கெய்ட் பண்ணதுக்கு உங்க வீட்டு வாய்க்கால்ல குளிக்க ஏற்பாடு பண்ணினதுக்கு மீனாட்சி ரொம்ப தேங்க்ஸ் சொல்லச் சொன்னா... வார்த்தையா எவ்வளவு சொன்னாலும் போறாதுன்னு இந்த கவர் தரச் சொன்னா."

"லெட்டரா... எழுதி கொடுத்துருக்காளா...?"

"இல்லை."

"வேற...?"

"பிரிச்சுப் பாரேன்..."

பிரித்தான். நாலு நூறு ரூபா நோட்டுக்கள் இருந்தன. சட்டென்று அத்தனை காசு பார்த்ததும் ஒரு சந்தோஷம் படபடப்பு வந்து விட்டது. 'எனக்கா, எனக்கா இது?' என்று கேள்வி குடைந்தது.

"என்ன இது விஜி?"

"காசு..."

"தெரியறது. ஏன்?"

"இது என்ன கேள்வி. நீ ஹெல்ப் பண்ணதுக்கு அவ ஹெல்ப் பண்ணா, வச்சுக்கோ..."

"இது கிடைக்கும்ன்னா நான் செய்தேன்."

"அப்ப பெரியகோயில் உண்டில போட்டுறு."

"இத்தனையுமா?"

'மாதவா அலட்டாதே... உனக்குக் காசு வேண்டாமா. அது அவஸ்யமில்லாத விஷயமா?'

"அது தெரிஞ்சு கொடுத்துருக்கா. உள்ள ஒரு விஸிட்டிங் கார்ட் இருக்கும். காசுக்கு ரொம்ப தேங்க்ஸ், விஜி நானாறு கொடுத்தா. சமயத்துக்குக் கிடைச்சதுன்னு ஒரு போஸ்ட் கார்ட் எழுதிப் போடு."

"அவஸ்யம் போடனுமா?"

"இல்லை. நான் தரலைன்னு நினைச்சுடலாம். நீ எழுதறது எனக்கு நல்லது."

"என்ன இப்படிப் பேசற...?"

"எனக்கு இருநூறு கவர்ல போட்டுக் கொடுத்தா..."

"வாங்கிண்டியா..."

"சந்தோஷமா வாங்கிண்டேன். வுமன் ஈரா நான் காசு கொடுத்து வாங்க முடியுமா. ரொம்ப நாளா வாங்கணும்னு ஆசை. அவ காசுல வாங்கிண்டேன்."

"நீ டிபன் பண்ணி போட்டதுக்கா காசு."

"எல்லாத்துக்கும்தான். நாப்பது இட்லி செலவாயிருக்கு."

"எப்படி விஜி இதுல கணக்குப் பார்க்கற?"

"நானும் ஒண்ணும் பணக்காரியில்லை மாதவா! தரலைன்னா கேட்கமாட்டேன். தந்தா மறுக்க மாட்டேன். அது தவிர, அவ செருப்பு எனக்குக் கொடுத்துட்டு போயிட்டா... அவ ஞாபகார்த்தமா!" கால்களைக் காட்டினாள்,

"இருநூற்று நாற்பது ரூபா செருப்பா?"

"இந்தக்காசுக்கு செருப்பு வாங்கினா இதை ஓரமா எடுத்து வச்சுட்டு பழசப் போடும்பார் எங்க அப்பா. இப்ப பழசே எனக்கு ப்ரஸண்ட் மாதிரி கிடைச்சிருக்கா. யாரும் ஒண்ணும் சொல்ல முடியாது."

மாதவன் விழி விரிய அவளைப் பார்த்தான்.

"ஸோ, நான் ஒரு மாதிரி பிச்சை. நீ ஒரு மாதிரி பிச்சை. வருத்தப்படாத வாங்கிண்டு போய் வீட்டுக்கு உபயோகமா செலவுபண்ணு. ஏன் முழிக்கறே...?"

"எத்தனை சமாதானம் சொன்னாலும் உள்ள காசு வாங்கறோமேன்னு ஒரு வெட்கம் இருக்கு."

"அது உனக்கு எனக்கு வேண்டாம். இந்த ஜென்மத்துல ஒரு செருப்பு இப்படி நான் காசு கொடுத்து வாங்க முடியாது."

"எம்.எஸ்ஸி. படிக்கறே விஜி. படிச்ச படிப்புக்கு நல்ல வேலை கிடைச்சா வாங்க முடியாதா?"

"நமக்கு மனசு வராது மாதவா. ப்ளடி மிடில் கிளாஸ்."

"மீனாட்சி ரொம்ப ரிச்சா?"

"உன்னால கற்பனை செய்து பார்க்க முடியாத பணம்."

"ரொம்ப விசித்திரம்."

"என்னது?"

"உலகம்."

"ஏன்?"

"இன்னிக்கு ராத்திரிக்கு எனக்குச் சாப்பாட்டுக்கு வழியில்லை. மீனாட்சிக்கு கற்பனை செய்ய முடியாதபடி பணம். ஏன் இப்படி ஒரு விசித்திரம்?"

"ஜாதகம்."

"இல்லை. வேற ஏதோ இருக்கு."

"என்ன?"

"தெரியலை விஜி. கற்பனை செய்ய முடியாதபடி பணம்!"

"அவங்க கம்பெனி மதிப்பே நூற்று நாற்பது கோடி. வெரி பிக் இண்டஸ்ட்ரி."

"விஜி?"

"என்ன?"

"மெட்ராஸ் போனா ஒரு வேலை போட்டுத்தருவாளா. மீனாட்சியைக் கேட்கலாமா?"

"உன்னால அவ்வளவுதான் கேட்க முடியும். ஏன்ன உன் ஜாதகம் அப்படி. கூலி வேலை செய்யற ஜாதகம். அவ செருப்பு புதுசுன்னு நான் போட்டுக்கறது என் ஜாதகம். என்னிக்கு உண்மையாகவே நாம் பணக்காராளர் ஆகப் போறோம். இந்த ஜென்மத்துல அது இல்லை. உனக்குத் தெரியுமா மாதவா. அவ பர்ஸ்ல நாற்பதாயிரம் ரூபாய் வச்சிருக்கா. நாற்பதாயிரம் ஹாட் கேஷ்!"

மாதவன் தன் கையிலுள்ள நானூறு ரூபாயைப் பார்த்தான். மீனாட்சி மீது பொறாமைப்பட்டான். அந்தப் பொறாமையில் மீனாட்சி மீதுள்ள சிநேகம் சிறிது குறைந்தது.

சட்டென்று ஸ்நேகிதமெல்லாம் மறந்து அந்த நானூறு ரூபாயே மிகச் சந்தோஷமான விஷயமாய் போயிற்று மாதவனுக்கு. நான் சம்பாதித்தது என்கிற கர்வம் பொங்கிற்று. தன்னால் இதுபோல் நிறைய சம்பாதிக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கை வந்தது.

தினம் கார்த்தால் போய் தமிழ்நாடு டூரிஸம் பங்களா வாசல்ல நிக்க வேண்டியது. நான் தஞ்சாவூர் சுற்றி காட்டறேன்னு அங்க போய் ஆஸ்பிடிக்க வேண்டியது. பத்தோ இருபதோ முப்பதோ வாங்கிண்டு பெரியகோயில் அக்கு வேற ஆணிவேற அலசி சொல்லவேண்டியது. ஒரு நாளைக்கு முப்பது ரூவா கிடைச்சா போறாதா. போறும். சாப்பாட்டுக்குக் கஷ்டமில்லாத இருக்கலாம். ஆனா போறாது. சாப்பாடு மட்டும் போறாது. சாப்பாட்டுக்கு மட்டும் சம்பாதிக்கறதுல சந்தோஷமில்லை. அப்பா அப்படித்தான் சம்பாதிச்சார். அப்பாவுக்கு அப்பா கொடுத்த வீட்டை வச்சண்டு தானம் கொடுக்கிற வேஷ்டி, புடவையை வாங்கிண்டு சாப்பாட்டுக்கு மட்டும் சம்பாதிச்சா போறும்னு ஒரு நாளைக்கு அஞ்சு ரூபா, பத்துரூபான்னு சம்பாரிச்சார். அப்பா சோம்பேறியில்லை. கர்வி, காசால என்னை யாரும் அடிமைப்படுத்த முடியாது என்கிற அலட்சியம். காசு இருக்கறவனுக்கு கவலைதான் அதிகம் என்கிற தப்பான அபிப்பிராயம்.

"நாலு பேருக்குச் சாதம் போட்டு ஆளுக்கு அஞ்சு ரூபா தட்சணை கொடுக்கலாம்னு நினைச்சேன். எல்லோருக்கும் சாதம் போடறேன். ஆனா தட்சணை ரெண்டு ரூபாயா குறையும்."திவசம் பண்ணுகிறவர் கணக்குப் பார்த்துப் பேச, எல்லோரும் சண்டை போடுவார்கள். அப்பா மட்டும் சிரித்தபடி உட்கார்ந்திருப்பார். எவ்வளவு கொடுத்தாலும் சந்தோஷம் என்று வாங்கிக்கொண்டு வீடு வருவார்.

"எனக்கு அஞ்சு ரூவான்னு ஒத்துண்டல்லியா அதக்கொடு, மத்தவங்களுக்கு உன்னால முடிஞ்சத கொடு!" ஏனைய புரோகிதர்கள் சண்டை போட அப்பா 'நாராயணா' என்று உட்கார்ந்திருப்பார். "உங்களுக்கு எவ்வளவுதரணும்"திவசம் செய்கிறவர் உணர்ந்து கேட்க, "இதென்ன கூலியா, இல்லை மாசாந்திர, வருஷாந்திர சம்பளமா. இதுக்குப் பேரு தட்சணை, சன்மானம். நீங்க ரெண்டு ரூபா

கொடுத்தாலும் சன்மானந்தான். ரெண்டாயிரம் ரூவா கொடுத்தாலும் சன்மானந்தான். சகதர்மிணியோட பக்கத்துல நின்னு, கைகூப்பி, உங்க படிப்புக்குத் தட்டு நிறைய வராகன்தரணும். எனக்கு அத்தனை முடியலை, யத்கிஞ்சிதம் அதாவது என்னால முடிஞ்சதத் தரேன்னு சொல்லுங்கோ. இவ்வளவு தான் முடியும்னு மனப்பூர்வமா சொல்லுங்கோ. நான் சந்தோஷமா வாங்கிண்டு போறேன். காசு குறைஞ்சா மந்திரம் குறையுங்கறது எங்கிட்ட கிடையாது. அப்படி மந்திரத்தைக் குறைச்சா கஷ்டப்படப் போறது நீங்க இல்ல, நான். அதனால மந்திரம் குறைக்கற காரியம் பண்ணவே மாட்டேன்."

திவசம் செய்தவர்கூட ஒரு ரூபாய் வைத்துக் கொடுப்பார். அப்பா அதற்குமேல் எதுவும் பேசாது ரொம்ப திருப்தி, ரொம்ப திருப்தி என்று வீடு நோக்கி வருவார்.

இந்த மாதிரி விஷயங்களால் சுற்று வட்டாரக் கிராமங்களில் அப்பாவுக்கு நிறைய மரியாதையிருந்தது.

"என்னவோய் இந்த குளிர்ல மேல்துண்டோட வெளியே கிளம்பிட்டீர். எங்கிட்ட பழைய சால்வை இருக்கு. தரட்டுமா?"

"பழசு வாங்கப்படாது. புதுசா வாங்கிக் குடுன்னு உன்னைக் கேட்கப்படாது. யாராவது குடுத்தா வாங்கிக்கலாம். குடுக்காத வரைல இந்த மேல்துண்டு போறும்."

வாண்டையார் வீட்டில் இருபது பேருக்குச் சால்வை கொடுத்தார்கள். அப்பா தனக்குப் போர்த்திய சால்வையை வயதான ஒரு கிழவிக்குக் கொடுத்துவிட்டார்.

"யாருப்பா அது?" மாதவன் கேட்டான்.

"பால்காரப் பொண்ணு. அவ அம்மா எனக்குப் பத்து வயசு இருக்கறச்சே ஒரு மாட்டுப் பாலை வேத பாடசாலைக்குக் குடுத்துருவோ. கிட்டத்தட்ட ஒரு டம்ளர் பசும்பால் கிடைக்கும். அப்ப இந்தக் கிராமத்திலேயே இவதான் ரொம்ப அழகி. இவளைக் கல்யாணம் பண்ணிக்க பெரிய போட்டி... உடுராஜமுகி ம்ருக ராஜகடி, கஜராஜ விராஜித ராஜி அப்படின்னு இவ வர போது பாடசாலை பசங்க பாடுவாங்க."

"என்ன அர்த்தம் இதுக்கு?"

"நட்சத்திரங்களுடைய ராஜா சந்திரன். உடுன்னா நட்சத்திரம்னு அர்த்தம். சந்திரன் மாதிரி முகம் உடையவளும் மிருகத்தினுடைய ராஜா

சிங்கம்... சிங்கத்தைப் போன்ற இடுப்புடையவனும் யானைகளில் மிகப் பெரிய யானையின் நடையைப் போன்ற பின்புறம் உடையவனும்னு அர்த்தம்."

"உனக்கும் அவமேல சின்ன லவ் உண்டாப்பா?"

"முட்டாள். அழகைப் பார்த்துட்டு லவ் பண்றவன் முட்டாள். அந்த அழகுதான் அவளுக்கு ரொம்ப துன்பத்தைக் குடுத்தது. அவ புருஷனைத் தொட்டதுக்கெல்லாம் சந்தேகப் பட வச்சது. அவப்பட்டகஷ்டந்தான் எனக்கு இப்ப மனசில் இருக்கு. தான் ரூபாவைக் கொடுத்தது லவ்வுல இல்லை. நன்றில. கார்த்தால் நாலுலேர்ந்து எட்டு மணி வரைக்கும் கணம் சொல்லிட்டு சுடச்சுட ஒரு டம்ளர் பால் குடிச்சா இன்னொரு நாலு மணிநேரம் படிக்க முடியும். அப்படித்தான் நான் படிச்சேன்."

"தப்பா நினைச்சுக்காத... சின்ன வயசில்கூட பொம்மனாட்டி ஆசையே கிடையாதா?"

"நேரமில்லை. அது தவிர பயம். நாரி.ஸ்தனபர நாபீ தேசம், த்ரீஷ்டவா மகா மோஹாவேசம், ஏதன்மாம்ஸ வஸாதி விகாரம், மனஸி விசிந்திய வாரம் வாரம்.

உடம்புங்கறது ஒரு விகாரம். ஆத்மா விகாரமடைந்து உடம்பாயிற்று. விகாரப்பட்டதை எப்படி அழகுன்னு சொல்கிறது. மார்பழகின் விகாரம் வியர்வை. இடையழகின் விகாரம் மலம். வியர்வையையும் மலத்தையும் எப்படிக் காதலிப்பது?"

"அப்போ அம்மாவைக் கல்யாணம் பண்ணிண்டது?"

அப்பா சிரித்தார். விகாரம் விகாரத்தைத் தொட்டு விகார முண்டாக்கிற்று. "மண் மண்ணைக் கூட்டி இன்னொரு மண்ணைப் பிறப்பித்தது. விகாரமனு புரிஞ்சு போச்சுன்னா மோஹாவஸ்தையில்லை. மரணபயம் இல்லை. என்னுடைய உடம்பும் வேர்வையும் மலமும்தான்... அதுக்காக வெட்டி கொன்னுக்க முடியுமோ. விகாரத்த நினைச்சுக்காம், அதை பௌடர் பூசிக் கொண்டாடாம, எது நான், எது விகார மடையாத நான்னு உட்கார்ந்திருக்க வேண்டியதுதான்."

கேட்க கேட்கக் கேள்வி குறைந்தது. பதில் அறுந்தது. எதற்குப் பிறப்பு என்று மனசு முட்டிக்கொண்டது. வீட்டிற்குள் தத்துவம் பேசிவிட்டு வெளியே வந்தால் வெளியேயுள்ளவர்கள் செல்வம் வாயைப் பிளக்க வைத்தது. நைலக்ஸ் புடவையில் எல்லாப் பெண்களும் அழகாக இருந்தார்கள். ஹோண்டா மோட்டார் சைக்கிளில் யார் போனாலும்

கம்பீரமாகத் தெரிந்தான். காண்டஸாகாரில் தலையணையை வைத்துச் சாய்ந்து கொண்டு வருபவனைப் பார்க்கும்போது, மூச்சி நின்று தடுமாறி மறுபடி வாங்கிற்று. இரண்டு நெய் - மசால் தோசை என்று ஒருவனே ஆர்டர் பண்ணும்போது வாயில் எச்சில் ஊறியது. புத்தி மலரும் பருவத்தில் மாதவன் இரண்டு தத்துவங்களால் பலமாய்த் தாக்கப்பட்டான். ஒரு வண்டிக்கு முன்பக்கமும் பின்பக்கமுமாய் இரண்டு ஏர்க்கால்கள் இருக்க முடியுமா, இரண்டு பக்கமும் மாடு கட்டி இழுத்துப் போக முடியுமா, ஏதாவது ஒரு ஏர்க்காலைத் தனித்து விட்டால்தான் வண்டி ஓடும். எந்த ஏர்க்காலைத் தறிப்பது என்று தெரியாமல் மாதவன் தயங்கினான். அந்த நானூறு ரூபாய் காசு வந்தபோது அப்பா சொன்ன தத்துவங்களைத் தறித்து விட மனசு முனைந்தது. அந்த நானூறு ரூபாயை எப்படி செலவு செய்வது என்று திட்டம் போட்டது.

ராயர் ஓட்டலுக்குப் போய் நாளாயிற்று. கோதுமை அல்வா சாப்பிட்டு ஒரு வருடமாயிற்று. ரெண்டு கோதுமை அல்வாவுக்கு ஆர்டர் கொடுத்துவிட்டு, மேஜையில் தாளம் போட்டபோது, முதல் அல்வாவை வேகமாகவும் இரண்டாவது அல்வாவை நிதானமாகவும் சாப்பிட வேண்டுமென்று மனசு திட்டம் போட்டது. அடுத்தது பேப்பர் மசாலாவா, ஸ்பெஷல் ரவாவா என்று யோசிக்க வைத்தது. ரவா தோசை எதிரே வைக்கப்பட்ட போது, மற்ற மூன்று நாற்காலிகளில் மூன்று பேர் உட்கார்ந்தார்கள். அவன் சாப்பிடுவதையே கவனித்தார்கள்.

"நம்ம பசங்கள் அடிச்சுட்டு இங்க உட்கார்ந்து டிபன் சாப்பிடறான்பாத்தியா, ஒரு அறை தாங்குவானா?" அவர்கள் பேசத்துவங்க மாதவனுக்குத் திக்கென்றது. வாயில் மென்ற தோசையோடு அவர்களை வெறித்துப் பார்த்தான்.

"நம்மூர்ல எத்தனி பொண்ணுங்க போகுது, யார்னா எதுனா பேசறானா? பஜாரி பொண்ணுங்க பத்து வந்தது யார்றா அதுன்னு பார்த்திருக்கான். வண்டில கூட்டிட்டுப் போயி அடிச்சீங்களாமே, சும்மா விட்டுருவோமா, சாப்பிட்டு வெளியே வரட்டும். குத்தற குத்துல தோசையெல்லாம் கக்கிர்றான் பாரு."

மாதவனுக்கு உடம்பில் நடுக்கம் பரவியது.

"நீங்க யாரைச் சொல்றீங்க?" குளறலாய்க் கேட்டான்

"உன்னையத்தான்."

"நான் அடிக்கலை."

"காட்டிக் குடுத்த, இல்லையா. நம்மூர் பசங்கள் அடிக்கற போது

வாயில விரலை வச்சுக்கினு வேடிக்கை பார்த்தல்லியா... இப்ப உன்னைய மடக்கி அடிச்சா யார்னா உதவிக்கு வருவானா?"

"நான் ஒண்ணுமே செய்யலை."

"அதுதான் தப்பு. அந்தப் பொண்ணு எட்டி உதைச்சபோது தடுத்திருக்க வேண்டாம். அந்த வேன் தஞ்சாவூர்ல ஓடுமா? அப்படியே ஓடினா கண்ணாடி அந்த வேன்ல இருக்குமா? ஊர்ல கல்லுன்னு ஒரு விஷயம் எதுக்கு இருக்கு."

"இப்ப என்ன சொல்றீங்க."

"அடிச்ச பையனுக்கு ஏதாவது குடு."

"எங்கிட்ட ஏதும் இல்லை."

அருகிலிருந்தவன் அவன் சட்டைப் பைக்குள் கை விட்டு கவர் எடுத்தான். மாதவன் தடுக்க முயன்றபோது கன்னத்தில் அறைந்தான். ஹோட்டல் முழுவதும் அந்த 'ப்ளார்' சத்தத்திற்குத் திரும்பிப்பார்த்தது. அறைவாங்கிய வெட்கத்தை விட எல்லோரும் திரும்பிப் பார்த்த வெட்கம்தான் மாதவனை கடித்துக் குதறியது.

"கடன் வாங்கறபோது காலை புடிச்சுக் கெஞ்சரல்ல. திருப்பிக் கேட்டா தனியா பதுங்கறியேடா." அடித்தவன் உரக்கக் கத்தினான். பார்த்தவர்கள் சமாதானமானார்கள்.

"அந்தப் பொண்ணுங்க கொடுத்ததா. ரெண்டு பசங்களுக்கும் ரெண்டு நூறு ரூபா. எங்க டிபன் செலவுக்கும் ஒரு நூறுரூபா. இந்தா நீ வச்சுக்க. நான் சொல்றது புரியுதா. நம்ம ஊர் பசங்கள நாமே காட்டிக்கொடுக்கக்கூடாது. வேத்தாள் அடிக்கும்போது நின்னு வேடிக்கை பார்க்கக்கூடாது. நாம் சம்பாரிச்ச நாலு பேருக்குக் கொடுக்கணும். அதுதான் மரியாதை. அழகு. புரியுதா? அழுவாத, தோசையைச் சாப்பிட்டுடு. ஆறிப்போனா நல்லாயிருக்காது."

மாதவன் எழுந்திருக்க முற்படகாலரைப்பிடித்து உட்கார வைத்தார்கள். அவர்களும் தோசை ஆர்டர் செய்தார்கள். "எங்க பில்லை இவர் கிட்டே கொடுத்திரு" என்று அவசரமாய்ச் சாப்பிட்டார்கள். எழுந்துபோனார்கள். மிஞ்சினநூறு ரூபாயில் நாற்பத்திரண்டு ரூபாய் பில் கொடுத்துவிட்டு மாதவன் ஹோட்டலை விட்டு வெளியே வந்தான். காற்றால் தள்ளப்பட்ட காகிதக்குப்பை போல் மனசு அலைந்தது. நெஞ்சைத் தாக்கியது, எங்கேயோ தனியாக உட்கார்ந்து ஹோவென்று அழவேண்டும் போலிருந்தது. பெரியகோயில் வெளிப்பிராகாரத்தில்

போய் அமர்ந்து கொண்டான். எதிரே விமானம் தெரிந்தது. திரும்பி அறைய முடியவில்லையே என்கிற வேதனை பிடுங்கியது. எந்த எதிர்ப்பார்ப்பும் காட்டாமல் முந்நாறு ரூபாயை இழந்தது காலாகாலத்திற்கும் தன்னைக் கொல்லும் என்று தோன்றியது. அடி வாங்கிய இடது கன்னம், காது வலித்தது. மாதவன் அழுதான். கருங்கல்லில் முதுகு சாய்த்து முகத்தைப் பொத்திக் கொண்டு கேவினான். எதிரே விமானத்தின் வலது பக்கம் பூணூலும் தடித்த உடம்பும் தலைப்பாகையுமாய் நான்கு அந்தணர்கள் உருவங்கள் அமர்ந்திருந்தன. நடுவிலுள்ள உருவம் பெரி தாயும் மற்றவை அதைவிடச் சிறியதாயும் இருந்தன. "அது பிரம்மராயரா இருக்குமோன்னு எனக்குத் தோன்றது மாதவா..." அப்பா அதைச் சுட்டிக்காட்டி பேசியிருக்கிறார்.

"எந்த பிரம்மராயர்?"

"கிருஷ்ணன் ராமனான பிரம்மராயர் சேனாதிபதி."

"பிரம்மராயன்னா பிராமணன்தானே! பிராமின் சேனாதிபதியா?"

"இருந்திருக்கான். மூணு தலைமுறைக்கு சேனாதிபதியா இருந்திருக்கான், அந்தச் சிலைக்கு நேர் எதிர்க்க, இங்க பார் இங்கதான் அவனைப் பத்தி கல்வெட்டு இருக்கு, அவன் உட்கார்ந்த இடம் இதுவாகூட இருக்கலாம்."

அப்பா அந்தக் கல்வெட்டைத் தடவிக் காட்டினார். அருகே உட்கார்ந்து கொண்டார்.

"சேனாதிபதின்னா சண்டைக்குப் போயிருக்கணுமே?"

"போயிருக்கான்."

"கத்தி வச்சிண்டிருக்கணுமே...?"

"வச்சிண்டிருந்திருந்தான்..."

"பிராமின் கத்தி எடுக்கலாமாப்பா...?"

"நிர்ப்பந்தம். வேற வழியில்லை. வரியரா, போர் வீரனா இருக்கும்படி ஒரு நிர்ப்பந்தம். யுத்தம்ங்கறது வெறும் உடம்பு பலம் மட்டுமல்ல. புத்தியும் முக்கியம். உடம்புல வலுவும் நெஞ்சில் உரமும் கூரிய புத்தியும் அவனுக்கு இருந்திருக்கணும். இல்லாம ராஜராஜசோழன்கிட்டே அவன் காலம் தள்ளியிருக்க முடியாது. சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் முது கெலும்பே இவன்தான்னு எனக்கு அபிப்பிராயம்."

அப்பா சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது. மாதவன் தான் உட்கார்ந்த
இடத்தை பிரம்மராயரை நினைத்தபடி மெல்லத் தடவினான்.

வாழ்க்கை என்பது பிறர் பேசுவதைக் கேட்டு, நடப்பதைப் பார்த்து, தன் அனுபவத்தை ஒப்பிட்டுதானாய் புரிந்து கொள்வது. எல்லாம் தெரிந்து இங்கு பிறந்தவன் எவருமில்லை. அப்படிப்பிறப்பவனை கடவுள் என்று உலகம் கொண்டாடுகிறது. அவன் யுகத்துக்கு யுகம் அவதரிப்பான் என்று உறுதி கூறுகிறது. மற்றபடி, மனிதர்கள் அறிவுரை கேட்டு அதை அனுபவத்தில் தோய்த்து மேற்கொண்டு நடப்பவர்கள். அறிவுரையைக் கேட்க மாட்டேன் என்பவன் நிர்மூடன், சொல்ல மாட்டேன் என்பவன் அகம்பாவி. இங்கே நீ கற்றதனைத்தும் பிறர் எச்சம். பிறர் வாழ்ந்து அனுபவித்ததின் மிச்சம்.

அது பிரம்மராயரா தெரியவில்லை. சோழநாட்டு வெண்ணாட்டு அமண்குடி என்ற கிராமத்தில் பிறந்த மூன்று தலைமுறை சோழ மன்னர்களுக்கு சேனாதிபதியாய் இருந்த பிரம்மராயரா.. தெரியவில்லை. ஆனால், அந்தத் திடகாத்திரமான உடம்பும், முகத்தின் தெளிவும், அடக்கமான புன்முறுவலும் அவராய் இருக்குமோ என்கிற ஆவல் சேர்ந்த எண்ணத்தைத் தூண்டிவிட்டது. அவர்தான் என்று மனசு எண்ணி அந்த உருவத்தை நோக்கிக் கைகூப்பியது.

"உங்களை எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது பிரம்மராயரே! உங்களை நினைக்கும் போதெல்லாம் எனக்கு ஒரு ஆச்சரியம் பரவுகிறது. அதெப்படி மூன்று தலைமுறை சோழ மன்னர்களின் சேனாதிபதியாய் உங்களால் சேவகம் பண்ண முடிந்தது? உடைவாள் தரித்து குதிரை ஏறி காந்தளூர் சாலையும் கொள்ளிப்பாகையும் வெங்கொடு நாகும் போய் போரிட முடிந்தது? என் தலையிலடித்து ஒருவன் முன்னூறு ரூபாய் பிடுங்கிக் கொண்டு போனானே.. அப்படி உம்மை யாரும் செய்ததுண்டா? அப்படிச் செய்திருந்தால் பதிலுக்கு என்ன செய்திருப்பீர்? நான் அழுதேனே பிரம்மராயரே, அடி பட்டதற்கு இல்லை. அடித்தவனை அடிக்க முடியவில்லையே என்கிற ஆத்திரத்தில் அழுதேன் பிரம்மராயரே, உம்மால் எப்படி போர் செய்ய முடிந்தது? நாரீஸ்தனபர நாபீ தேசம் என்பதை மோக விகாரம் என்று உமக்குத் சொல்லித் தரவில்லையா? அத்வைதம் உபயோகமில்லை என்று சேனாதிபதி ஆகிவிட்டீரா? காசு முக்கியமில்லை. அன்றைய

உணவுக்குச் சம்பாதித்தால் போதும்... கற்பதும் கற்பிப்பதுமே வாழ்க்கை, வேள்வி செய்வதும் வேள்வி செய்விப்பதுமே தொழில். ஏற்றலும் ஏற்பித்தலுமே இயல்பு என்கிற ஆறு கட்டளைகள் உமக்குப் பொருந்தாதா?" மாதவனுக்குள்ளே கேள்விகள் எழுந்தன.

அப்பாவால் சொல்லப்பட்ட சோழ சரித்திரம் நெஞ்சில் ஓடியது. ராஜராஜத் தேவர் திருவாய் மொழிந்தருள இத்திருச் சுற்று மானிகை எழுப்பித்தான். சேனாதிபதி அமண்குடி கிருஷ்ணன் ராமன்... அம்மன்குடி ஊர் பெயர். கிருஷ்ணன் என்பது அப்பா பெயரா... ராமன் அவன் பெயரா? ஏ.கே. ராமன் என்று இப்போது உயிரோடு இருந்தால் கையெழுத்துப் போடுவானா? இப்போதும் இந்தச் சோழநாட்டில் எங்கேயாவது பிறந்து பெங்களுர், பெல்லாரி என்று சுற்றிக் கொண்டிருப்பானா... இப்போதும் ஏ.கே. ராமனாய் இருப்பானா?

எனக்கேன் இத்தனைப் பேரமை இந்தக் கோயிலின் மேல்? நானும் இங்கே பிறந்தவனோ... சோழ சரித்திரத்தில், ராஜராஜன் வாழ்ந்த காலத்தில் வாழ்ந்தவனோ... என்னவாய் இருந்திருப்பேன். இதே போல் பயந்த பார்ப்பாரப் பையனாகவா... அரசர் வருகிறார்... அரசர் வருகிறார் என்று பயந்த அந்தணனாகவா... கூனிக்குறுகி கும்பிடு போட்டு எல்லோருக்கும் பின்னால் இரண்டுங் கெட்டானாய் விழி விரிய நின்று ராஜராஜத் தேவர் வாழ்க என்று குரல் கொடுத்து விட்டு யஜுர் வேத ஸாகை சொல்லி ஒரு கழஞ்சு தட்சணை வாங்கி திருப்தி... திருப்தி என்று அரசன் காதுபடச் சொல்லி நகர்ந்து போகிற கும்பலில் ஒருவனோ... கூட்டத்தோடு கூட்டமாய் கரைந்து செத்துப் போனவனோ. பிரம்ம ராயருக்குப் பின்னால் மூன்று பதுமைகள் இருக்கின்றன. அவர்கள் யார்... பிரம்மராயன் மகனா? ஒருவன் பிரம்ம ராயன் மகன், மற்றவர் உதவி ஆட்களா? பிரம்மராயருக்கு வடக்கரம், இடக்கரம் போன்றவர்களா? அவர்களும் குதிரையேறி உடைவாள் தரித்துப் போயிருப்பார்களா? சோழ தேசத்தில் அவ்விதம் வாழ்ந்தவன் இப்போது பிடரியில் அடி வாங்கி அழுவானா? சம்பாதித்த காசைப் பிடுங்கிக் கொண்டு போக அனுமதிப்பானா?

ச்சே... என்ன கேவலம். ஒரு வார்த்தைகூட நான் எதிர்க்கவில்லை. ஏனென்று கேட்கவில்லை. என்னவோ ஒரு மயக்க நிலையில், என்னால் எதிர்க்க முடியாது என்று தீர்மானத்தில் இருந்து விட்டேன். எந்தத் தவறு செய்யாத போதும், மானம் கெட்ட மடையனாய் தோசையைப் பிடுங்கி விடப் போகிறானோ என்கிற பயத்தில் உறைந்து விட்டேன்.

உள்ளே வெஞ்சினம் புரள்கிறது. ஆனால் கையாலாகவில்லை.

கோபம் யோசிப்பில் வருகிறது. ஆனால் உடனே எழவில்லை. பயம்... பயம்... பயம் எல்லாவற்றுக்கும் பயம். நாரீ ஸ்தனபர நாபீ... தேசம்... பயம். அது மோக விகாரம் என்கிற பயம். பயத்தில் ஆசையை அடக்கிக் கொண்டிருக்கிறேன். மீனாட்சியின் கைகோத்து, தோள் உரச நடக்க வேண்டும் என்று ஆசை. ஆனால் பயம். என் பயத்திற்கு என்ன காரணம். வளர்ப்பா... வசதியின்மையா?

மாதவன் கண்மூடி தன்னைப் பற்றித் தானே ஆராய்ச்சி செய்தான். ஆயிரம் வருடத்திற்கு முன்பு வாழ்ந்த அந்தணனோடு தன்னை ஒப்பிட்டுக் கொண்டான். தன்குறை எது, தன் நிறை எது என்று முதன்முதலாய் யோசிக்கத் துவங்கினான்... அவமானத்திற்குப் பயப்படுகிறேன் என்று முடிவு செய்தான்.

ஹோட்டலுக்கு வந்து அருகே உட்கார்ந்தவர்கள் உரத்துப் பேசினார்கள். அப்படி உரத்துப் பேசுவற்கு அவர்கள் அவமானப்படவில்லை. பெண்கள் குளிக்கும் போது நண்பர்கள் வெறித்துப் பார்த்தார்கள். அப்படி வெறித்துப் பார்ப்பது அவமானம் என்று அவர்கள் உணரவில்லை. உதை வாங்கியதோடு விட்டுவிடவில்லை. யாரையோ தூண்டி என்னை அவமானப் படுத்தியிருக்கிறார்கள். இப்போது போய் பார்த்தால் சிரிப்பார்கள்.

"என்னா ஐயரே... ரவா தேசையா?" என்று சிரிப்பார்கள். மறுபடி அவமானப்பட நேரும். அதற்குப் பயந்து அவர்கள் கண்ணில் படாமல் ஒளிந்து கொள்ளத் தோன்றும். முதன் முதலாய் குதிரை ஏறியபோது பிரம்மராயனும் பயந் திருப்பான், எகிறி விழுந்திருப்பான் "என்னையா தள்ளே" என்று சீறி மறுபடி ஏறியிருப்பான். மூன்று தலைமுறை அரசர்களுக்கு அமைச்சனாய், சேனாதிபதியாய் இருந்தவன் 'எகத்துக்கு அவமானப்பட்டிருப்பான். ஆனால் அவையேதும் சரித்திரமாய் இல்லை. "ராஜராஜத்தேவர் திருவாய் மொழிஞ் சருள இத்திருச்சுற்று மானிகை எழுப்பித்தான் சேனாதிபதி கிருஷ்ணன் ராமன்" என்றுதான் இருக்கிறது. என்னால் முடியுமா... ஆயிரம் ஆண்டுகளாய் நிற்கிற இத்திருச்சுற்று மானிகை மாதிரி ஒரு மானிகை என்னால் எழுப்ப முடியுமா?

என்னால் போர் செய்ய முடியுமா? என்னால் அவமானம் தாங்க முடியுமா? என் ஆசைகள் வெறும் ரவா தோசையாய் போய்விடுமா? பசிக்குச் சோறு தின்பதே ஆசையாய் போய் விடுமா? எவனோ ஒரு பெண் என்று முப்பது வயசில் யாருக்கோ தாலி கட்டி அவளுக்கு என்னைப் பிடிக்கிறதா என்று கேள்வி கேட்காமல் மயங்கி ரெண்டு ரூபாய் தட்சணை வாங்கி 'த்ருப்தி... த்ருப்தி' என்று முடிந்துவிடப்

போகிறேனோ...

இல்லை. முடியாது. எனக்குக் குதிரை வேண்டும். உடைவாள் வேண்டும். போர் போர் என்று வெறியோடு பாயவேண்டும். அடிக்க வேண்டும். அடிபட வேண்டும். அஞ்சாது அவமானம் தாங்க வேண்டும். சதா நேரமும் போர் வெறியோடு இருக்க வேண்டும். கோயில்பட்டைச் சாதம் கூடாது. அப்பா வாழ்ந்த விதம் என்னால் முடியாது. நான் அந்தணன் இல்லை. போர் வெறியன். ராஜராஜத் தேவன். இல்லை, நான் முழுக்க தேவன் இல்லை. முழுவதும் அந்தணன். இல்லை நான் அந்தணத்தேவன். எனக்கு தஞ்சாவூர் போதாது, தெற்கு, வடக்கு, கிழக்கு எல்லாம் வேண்டும்.

சட்டென்று கனவு உதறி எழுந்தவன்போல் மாதவன் எழுந்து நின்றான். எழுந்த வேகத்தில் கால் இடறியது. வலக்கால் வைத்த இடத்தில் கல் புரண்டு முன்னே தள்ளியது. அருகே இருந்த அரளிச்செடியைச் சட்டென்று பிடித்துக் கொண்டு நின்றான். கால்விரலால் கல்லை எத்தி செடிக்கருகே தள்ளினான். கோயிலை வலமாய் சுற்றிக்கொண்டு வெளியே நடந்தான். எதற்கு என்ன செய்யப் போகிறோம் என்று தெளிவாய் தெரியவில்லை. என்னவோ செய்யப் போகிறோம் என்பதாய் தோன்றியது. திரும்பி மறுபடி பிரம்மராயரைப் பார்த்தான். அந்தக் கோணத்திலிருந்து உதட்டுச் சிரிப்பு பெரிதாய் தெரிந்தது. அவனையே பார்ப்பது போலிருந்தது. கைகூப்பி தலை வணங்கினான். நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

"பிரம்மராயரே... என்னோடு இரும்" என்று உரத்துக் கூவினான். கையசைத்து கோயில் சுற்றி வெளியே போனான். பையிலிருந்த காசுக்கு அரிசி, பருப்பு வாங்கி அதைப் போட்டு கொள்ள துணிப்பை வாங்கி பஸ் ஏறினான். ஊரின் கடைத்தெருவில் இறங்கினான். அந்த இரண்டு பசங்களும் மாலைமலர் போஸ்டர் படித்துக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. உள்ளே ஆத்திரம் பொங்கிற்று, போய் சட்டையைப் பிடித்து உலுக்கி அடிக்க வேண்டும் என்று தோன்றியது. போய் அடிக்கலாமா? வெறியெல்லாம் சேர்த்து முகத்தில் குத்த லாமா? இல்லை. இப்போது கூடாது. அரிசியும் பருப்பும் சிதறும். அவை முக்கியம். ஆனால் இவர்களை அறையாமல் இந்த ஊர்விட்டு போகக் கூடாது. வீட்டுக்கு வந்து அம்மா விடம் பைகளை இறக்கி வைத்துவிட்டு ஐந்து ரூபாய் தவிர மீதி சில்லறையை அம்மாவிடம் கொடுத்துவிட்டு வாசலுக்கு ஓடினான். அப்பா எதிர்பட்டார்.

"எங்கே... வந்தே... ஓடறே. என்ன சமாசாரம்...?"

"ஃப்ரண்ட்ஸ் ரெண்டு பேரைப் பார்க்கணும்."

"மீனாட்சி கிட்ட உதைப்பட்டாளே..அவா ரெண்டு பேரையுமா?"

"எப்படி உனக்குத் தெரியும்?"

"எவனோ பார்த்தானாம். கடைத் தெருவுல கதையா சொல்லிண்டிருக்கான். நம் ஊர்தான் எதையும் சாதாரணமாக விட்டு வைக்காதே. அந்தப் பசங்களுக்கு ஆளனுப்பி வர வழைச்சு என்னன்னு கேட்டாங்க. அவன் உன்னைக் குத்தம் சொல்றான்."

"நீ என்னப்பா பண்ணினே...?"

"கேட்டுண்டிருந்தேன்."

"அப்புறம்...?"

"அதெப்படி நம்மூர் பையனை வெளியூர் பொண்ணு அடிக்கலாம்னு ஆறேழு பேர் கிளம்பிப் போனாங்க. உன்னை விசாரிக்கணும்னாங்க. விசாரிச்சாங்களா?"

"இல்லை." மாதவன் பொய் சொன்னான்.

"நீ அவங்ககிட்ட போய் என்ன பேசப்போறே?"

"வந்து சொல்றேன்."

"மாதவா."

நகர்ந்த மாதவன் அப்பாவைப் பார்த்து நின்றான்,

"எண்ணித் துணிக கருமம் துணிந்தபின்
எண்ணுவம் என்பது இழுக்கு."

எதற்குத் துணிந்திருக்கிறேன் என்பதை, அப்பாவிடம் சொல்ல மனசு வரவில்லை. சொன்னால் அப்பா என் புத்தியை மாற்றிவிடலாம். ஆலோசனை கேட்டால் அபிப்ராயங்களைத் தகர்த்துவிடலாம். கடைத்தெருவுக்குப் போகும்வரை போய் என்ன செய்யப் போகிறோம் என்ற எண்ணம் எழவே இல்லை. ஒரு பதற்றம் மட்டுமே அவனைத் துரத்திக் கொண்டிருந்தது. வெற்றி அல்லது வீரமரணம் என்கிற வேகம் மட்டுமே அவனை ஆட்கொண்டிருந்தது.

அந்தப் பையன்கள் அங்கே நின்றிருந்தார்கள். கடையில் ஓசி வாங்கிய புத்தகத்தை இரண்டு பேராய் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மாதவன் இதிரே போய் நின்றான். அவர்கள் நிமிர்ந்து பார்த்தார்கள். சிரித்தார்கள். அந்தப் புத்தகத்தைப் பிடுங்கி

மாதவன் தெருவில் வீசினான். புத்தகம் பிடித்திருந்தவன் முகத்தில் பளிச்சென்று குத்தினான். அடுத்து நின்றவனை மல்லாக்கத் தள்ளினான். தாக்கப்பட்ட இரண்டு பேரும் "ஏய்!" என்று எழுந்து நின்றார்கள். அவனை வெறியோடு பார்த்தார்கள். மாதவன் நெஞ்சுக்குள் ஒரு பயம் எழுந்து அடங்கியது. அவன் சகலத்துக்கும் தயாராய் தன் முஷ்டி மடக்கி காத்திருந்தான்.

மரணம் போன்ற நேரம் அது. இதோ இதோ என்று தினமும் பயமுறுத்தி நெஞ்சக் குழிக்குள் வலித்து முறுக்கி உயிர் பிரியும் கலவரம் போன்ற நேரம் அது. உந்தி உந்தி மூளைக்குள் நகர்ந்த கோபத்தை பல் கடித்து முஷ்டி மடக்கி நச்சென்ற குத்தாய் எதிரியின் முகத்தில் இறக்கியாயிற்று. அவனை வலிக்கச் செய்தாயிற்று. இனி வலிதாங்க வேண்டும். எங்கே குத்து விழும்... எங்கே வலி ஏற்படும் என்றே கலவரம் துவங்கும். எதிரியின் வீச்சை தடுக்கிற கைகள் முதலில் வலிக்கும். பிறகு உதடா, தலையா, முதுகா, மாரா, வயிறா தெரியவில்லை. எங்கோ ஒரு இடம் எதிரியால் தாக்கப்பட்டு 'விண்விண்' என்று நோகும். இனி வலி நிச்சயம். வலிக்க வலிக்க வலியைக் கோபமாக மாற்றவேண்டும். அந்தக் கோபத்தைச் சிறிதுகூட வெட்கமின்றி, வெட்கத்தால் ஏற்படும் தயக்கமின்றி எதிரியின் மீது செலுத்த வேண்டும்.

சுற்றி எல்லோரும் பரபரப்பாகி விட்டார்கள். அவனுடைய முதல் குத்தை மிகுந்த அதிசயத்துடன் பார்த்து தொடர்ந்து நடப்பவற்றுக்கு தயார்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

"செம குத்து விட்டான்ய்யா!" ஒருவர் வாய்திறந்தே பாராட்டினார். துண்டை உதறித் தோளில் போட்டுக் கொண்டு அடுத்த குத்து எப்போது, எவ்விதம், எவரால் என்று எதிர்பார்க்கத் துவங்கிவிட்டார்கள். அவர்கள் எவருக்கும் வலிக்கப் போவதில்லை. சிறிதளவும் அவமானம் இல்லை. மாறாய் பொங்குகிற சந்தோஷத்தோடு அந்தச் சண்டையை வெகுநாள் விவாதிப்பார்கள். அடித்தவனை உற்சாகப்படுத்தி, அடிப்பட்டவனை இகழ்ச்சியாகப் பேசுவார்கள். இங்கே யார் ஜெயிப்பார்கள் என்கிற கவலை அவர்களுக்கு இல்லை. ஜெயித்தவர்கள் பக்கம் சேர்ந்து கொள்வார்கள். இவர்கள் மட்டுமில்லை இந்த மொத்த உலகமும் ஜெயித்தவர்கள் பக்கம்தான் இருக்கிறது. எப்படி ஜெயித்தார் என்று பார்க்காது. அந்த ஜெயித்தலுக்கு எத்தனை வேதனைப் பட்டானென்று யோசிக்காது, "பொரட்டிப் பொரட்டி அடிச்சாம்பா..." என்று பாராட்டும். "துரத்தித் துரத்தி உதைச்சாம்பா" என்று புகழ் பேசும். தோற்றுப் போனால் "உனக்கு ஏண்டா இது" என்று இளக்காரம் சொல்லும். "எங்க நோவுது... இங்கயா?" என்று நொந்த இடத்தில் விரல் வைத்து அழுத்தும்.

வீங்கிப் புடைத்த வலியைவிட விரல் வைத்து அழுத்திய போது ஏற்பட்ட வலியில் உயிர் துடிக்கும். யுத்தம் துவங்கிவிட்டது. இனி ஜெயிப்பதே முக்கியம்.

எதிரிகள் சுதாகரித்துக் கொண்டார்கள். இரண்டு பேராய் இருப்பதால் சட்டென்று வியூகம் வகுத்தார்கள். அடிவாங்கி விட்டோம் என்று அவமானத்தில் அடித்த மாதவனைக் காட்டிலும் வெறியாய் இருந்தார்கள்.

"எதுக்குடா அடிச்சே?" அடிப்பட்டவன் பிளிறினான்.

"நான் கஷ்டப்பட்டுச் சம்பாதிச்ச நானாறு ரூபாய் ஆளவிட்டு அடிச்சுப்புடுங்கிப் போறியே நியாயமா? உனக்கு நான் என்னடா கெடுதல் செய்தேன்? ஒருவேளை சோத்துக்குத் திண்டாடற என் காசுதானா உனக்குப் புடுங்கக் கிடைச்சது." தான் பேசியது தனக்கே பரிதாபமாய்ப் பட மாதவன் மீண்டும் தாக்கினான். அவன் பேச்சிலுள்ள தர்மம் எதிரியைத் தாக்கியிருக்க வேண்டும். தான் செய்தது அநியாயம்தானே என்று தடுமாற்றம் வந்திருக்க வேண்டும். இதைப் பேசித் தீர்த்துக்கொள்ளலாமே. அடிப்பதா என்று நொய்மை ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். அவன் பின்வாங்கினான். ஆனால், தர்ம நியாயங்கள் எல்லா இடத்திலும் செல்லுபடியாவதில்லை. சிலரிடம் நியாய வாதம் எடு படாமலும் போகும். இதுவரை அடிபடாதிருக்க இரண்டாவது ஆளுக்கு மாதவன் கோபமும் வேகமும் கலவரத்தைக் கொடுத்தன. இவன் நம்மையும் தாக்கினால் என்ன செய்வது என்கிற பயத்தில் அடிக்கு அடிதான் மருந்து என்கிற விதத்தில் மாதவனை நோக்கி வெறியோடு நகர்ந்து அவன் முகத்துக்குக் குத்தை இறக்கினான். மாதவன் வலதுகை அதைத் தடுத்தது. தடுத்த கையே எதிரியின் கையைப் பற்றி வெடுக்கென்று இழுத்துப் போட்டது. வேகமாய் வருகிறவனை இன்னும் வேகமாய் இழுக்க... எதிரி நிலைகுலைந்தான். முன்பக்கம் சாய்ந்து தரையில் விழுந்தான். புரண்டு எழுந்து மாதவனை நோக்கிக் காலால் உதைத்தான். மாதவன் நகர்ந்து கொள்ள எதிரியின் கால் காற்றை உதைத்தது. அடுத்த கணம் மாதவன் கால் எதிரியின் தொடையில் அழுந்த மிதித்தது. மாட்டு மிதி அது. தசை புரண்டு ஓவென்று கத்த வைக்கும் வலி அது. அவனுடைய ஒரு அங்கம் செயல்பாட்டை முற்றிலுமாய் இழந்தது. எழுந்து நிற்கும் முயற்சியை செய்வதற்குள் மாதவன் அவன் இடுப்பில் எட்டி உதைத்தான். அந்த இரண்டாவது எதிரி மல்லாக்கப் புரண்டான். மாதவனுக்கு எட்டி உதைத்த கால் வலித்தது. பழக்கமின்மையால் சுளுக்கு பிடித்துக் கொண்டது. ஆனால் சுதாரிக்க முடிந்தது. முதல் எதிரி ஆவேசத்தின்

உச்சநிலையை அடைந்திருந்தான். தன் தோழன் தாக்கப்பட்டதை உணர்ந்து மிக கவனமாய் மாதவனை நெருங்கி, மிக வேகமாய் கையை வீசினான். இரண்டு மூன்று குத்துகள் காற்றில் போய் நான்காவது குத்து மாதவனின் இடது புஜத்தில் விழுந்தது. பேய்க் குத்து அது. குத்து வாங்கியதில் உடம்பு ஆடியது. இடது கை வலு இழந்து விடுமோ என்று தோன்றியது. மாதவன் விலகினான். மீனாட்சி இடது காலை ஊன்றி, வலது காலைச் சுழற்றியதை ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டான். அதே நேரம் சில ஆங்கிலப் படங்களில் அவன் பார்த்த சண்டைக்காட்சிகளும் ஞாபகம் வந்தன. கை முஷ்டியை இறுக்கிப் பிடித்து இடது காலில் மனது செலுத்தி அழுந்த ஊன்றி, வலது காலை மடித்து குதிகாலை எதிரியின் முகம் நோக்கி ஹோ... என்ற சப்தத் துடன் வீசினான். சப்தமும் கால்வீச்சும் ஒன்றாய்க் கலந்தன. அதிர்ஷ்ட வசமாய் அந்தப் பையனின் முகமும் அருகே வர, அந்தப் பையனின் தாடை மீது மாதவனின் குதிகால் முழு பலத்துடன் பட்டது. கைக்கிருந்ததை விட அதிகமான பலத்துடன், வேகத்துடன், தாளம் தப்பாது அந்த அடி விழுந்தது. அந்தப் பையன் துள்ளிக் கீழே விழுந்து மல்லாந் தான். அவன் பிருஷ்டமும் முதுகும் சொத்தென்று தரையைத் தாக்கின. பின்மண்டை மண்ணில் மோதியது. விழுந்த வேகத்தில் அவன் கால்கள் உயர தூக்கின. அடுத்த ஸ்டெப் வலது காலை முன்வைத்து, இடது காலால் தூக்கப்பட்ட எதிரியின் காலை உதைக்க அந்தப் பையன் சொத்தென்று விழுந்தான், அவனது தொடையும் சேதாரமாகியது. இரண்டு பேரும் தரையில் கிடந்தார்கள். மாதவனுக்கு அபரிமிதமான சந்தோஷம் ஏற்பட்டது. படுத்திருந்தவனைத் தாக்க முற்படுகையில் சுற்றியுள்ளோர் சண்டை முடிந்தது தெரிந்து மாதவனைப் பிடித்துக் கொண்டார்கள். மாதவன் திமிர், கடைப்பலகையோடு அழுத்தி நிற்க வைத்தார்கள்.

"சாஸ்திரிகள் புள்ளதான நீ, என்னடா தெருப்பொறுக்கி மாதிரி சண்டை போடற..." டிக்கடைக்காரன் கையை ஓங்கினான்.

"நான் என்னிக்காவது சண்டை போட்டுப் பார்த்திருக்கியா? எப்பவாவது சத்தம் போட்டுப் பேசியிருக்கேனா? நானாறு ரூபா... வயிறு எரியுது. ஆளு விட்டு அடிச்ச எடுத்துக்கிட்டுப் போயிட்டாங்க..."

"என்ன நடந்தது? சொல்லு!"

"மெட்ராஸ்லேந்து பத்து பொண்ணுங்க வந்ததுங்க, பெரியகோயில் பார்க்கணும், காவேரி பார்க்கணும்னு கேட்டாங்க. எங்கப்பா கூட்டிட்டுப் போயிகாமிடன்னாரு. கல்லு கல்லா பெரியகோயில் காட்டினேன். புஸ்தகம் வாங்கிக் கொடுத்தேன். எங்க வீட்ல தங்க வச்சு

குளிக்க, சாப்பிடன்னு ஏற்பாடு பண்ணினோம். லேடீஸ் குளிக்கிற போது கொல்லைப்பக்கம் வந்து எட்டிப் எட்டிப் பார்க்கறானுங்க. அந்தப் பொண்ணு திட்டுச்சு. அவங்க வந்த வண்டில கல் அடிச்சமுன்சீட் கிளாஸை உடைச்சுட்டானுங்க. அந்தப் பொண்ணுங்க துரத்திட்டுப் போயி இவங்களை திட்டுச்சு. ரெண்டு பேரும் பொண்ணுங்ககிட்ட உதை வாங்கினானுங்க. வேன் டிரைவர் போலீசுக்குப் போகணும்னு குதிச்சான். 'போலீசுக்குப் போகாத. போனா எங்களுக்கும் கஷ்டம். நஷ்டத்தை நாங்க கொடுக்கறோம்'னு குடுத்துட்டு, ஊர் முழுக்க சுத்தி பாக்காது பாதியிலேயே போயிட்டாங்க. அவங்களுக்காக நான் பண்ணின செலவுக்கும் சுத்திக் காட்டினதுக்கும் கூலியாவும் நானாறு ரூபா குடுத்தாங்க. கட்சிக்காரங்களை விட்டு அந்த நானாறு ரூபாயையும் புடுங்கிட்டுப் போயிட்டான். எனக்கு காசு வேணாங்க. நம்ம ஊரைப் பார்க்க வந்த பட்டணத்துப் பொண்ணுங்கள் அசிங்கமா பேசினாங்களே இவங்கள அடிக்காம விடக் கூடாது. டேய், உங்க அக்கா தெருவில் போட்டும் அவளைப் பேரைச் சொல்லி வாடன்னு கூப்பிடலை என் பேரை மாத்திக்கறேன்."

தள்ளாடிக்கிடக்கிற பையன்களை நோக்கி மாதவன் கூவினான்.

"மாதவா, இதெல்லாம் தப்பு- நீ செய்யக்கூடாது."

"தப்புதாங்க. ஆனா இவங்க அடிச்சா திருந்தற ஜாதியில்லை. அசிங்கப்படுத்தினாதான் திருந்துவானுங்க. திருந்தற. மாதிரி அடிக்கணும்."

விழுந்த ஒருவன் தலை மயிரை கடைக்காரர் கொத்தாய் பிடித்துத் தூக்கினார்.

"இவனுங்க வேன்ல கல் அடிக்கறத நான் பார்த்தேங்க-" இன்னொருவர் திடீரென்று சாட்சியாய்க் கிளம்பினார். "அது உங்க வீட்டுக்கு வந்த பொண்ணுங்களா, ஏதோ ட்ராமா பார்ட்டியோன்னு நினைச்சேன்."

"படிச்ச வசதியான பொண்ணுங்க சார். கோயில் பார்க்க வந்தவங்கள வழி முழுக்கக் கேலி பண்ணினாங்க. எங்கப்பா கூட வருத்தப்பட்டார், ஏன் இப்படி சுத்தறாங்கன்னு..."

மாதவனைவிட மாதவன் அப்பாவுக்கு நல்ல பெயர் இருந்தது.

"இவனுகள் விடக்கூடாதுப்பா. போனவாரம் கூட பஸ்ல பொண்ணுங்கமேல பூ போட்டுக்கிட்டிருந்தானுங்க... என்னடா இதுன்னு நானும் கவலைப்பட்டேன். இவனுங்க சரியேயில்லை."

இன்னொருவர் நகர்ந்து போய் ஒரு பையன் தலையில் அடித்தார்,

"எந்தக் கட்சி ஆளுங்க உன் தலைல அடிச்சது?"

மாதவன் பெயர் சொன்ன அந்தக் கட்சிக்கு எதிர்க்கட்சி ஆள் விறைப்பானார். அங்கிருந்தவர்கள் புறந்தள்ளி மாதவனை நோக்கி வந்தார்.

"மாதவா, நீ போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு வா. ஒரு கை பார்த்திரலாம்..."

மாதவனின் தோளில் கையைப் போட்டுக் கொண்டு தெரு முனையிலுள்ள போலீஸ் ஸ்டேஷனை நோக்கிப் போனார்.

"இவனுங்க வேணாமா?" யாரோ கேட்டார்கள்.

"அவங்கள வரவைக்கற விதத்ல வரவைக்கிறேன். நாட்ல அராஜகம் ஜாஸ்தியாகிப்போச்சு. இன்னிக்கு வெளியூர் பொண்ணக் கேலிபண்ணுவான். நாளைக்கு உள்ளூர் பொண்ணைக் கேலிபண்ணுவான். இந்த மாதிரி ரெண்டு பேரை புடிச்சு உள்ள போட்டாதான் இந்த ஊர் பசங்களுக்கு ஒரு பயம் இருக்கும்."

நாலு நிமிடத்தில் போலீஸ் ஸ்டேஷனை அடைய, கொஞ்சம் சோம்பலாய் பல் குத்திக் கொண்டிருந்த ஸ்டேஷன் சுறுசுறுப்படைந்தது.

"போலீஸ்காரங்க - தேடிட்டு வரதுக்குள்ள நீயா போயிடு..." என்று அந்தப் பையன்கள் பயமுறுத்தப் பட்டிருக்க வேண்டும். வாசலில் தயங்கி நின்ற பையன்களை 'தரதரவென்று கூட்டிக்கொண்டு வந்து குத்திட்டு உட்கார வைப்பதில் போலீசுக்கு சந்தோஷம் இருந்திருக்க வேண்டும். இது ஒரு கட்சி பிரச்னை. இரண்டு கட்சிகளின் பிரச்னை என்பதாக போலீஸ் கருதியிருக்க வேண்டும். விஷயம் பெரிதாகியது. புகார் எழுத்தாகியது. எழுத்துப் பதிவாகியது. சட்டம் சோம்பலும் திமிருமாய் விரல் சொடுக்கியது. ஹோட்டலில் காசு பறித்தவர்கள் தானாய் ஸ்டேஷனுக்கு வந்து போலீசிற்கு வணக்கம் சொன்னார்கள்.

"துட்டு எங்க..." என்று போலீஸ் கேட்டதும் பையில் கைவிட்டு எடுத்து வைத்தார்கள்.

"சோறுதான் சாப்பிடற நீ. உன் கட்சி கொடி பிடிக்கறவனெல்லாம் உத்தமனா? ஊருக்கு வந்த பொண்ணுங்களைக் கேலி பண்ணியிருக்கானே நியாயமா?"

"அப்படிப்பட்ட பசங்க இல்லை சார்"

"அப்படியா உட்கார். வேன் நம்பர் என்ன, அந்த டிரைவரைக்

கூப்பிடு-தஞ்சாவூருக்கு ஃபோன் போடு, உங்கப்பா யாரு... அந்தக் குடுமி வச்சு, கழுத்துல மாலை போட்டிருப் பாரே அவருதானே. ஏட்டு அவரைப் போயி விவரம் சொல்லி இட்டா."

மாதவன் அப்பாவின் வருகைக்குத்தான் பயந்தான். அவர் வந்ததும் தலைகுனிந்தான். அவனுக்குக் கால், கை, புஜம் எல்லாம் அப்போதுதான் வலிக்கத் தொடங்கியது.

"ஐயா வாங்க" மேஜையின் விளிம்பில் கோணலாய் உட்கார்ந்திருந்த இன்ஸ்பெக்டர் எழுந்திருந்து, கை கூப்பி அப்பாவை வரவேற்றார்.

"உட்காருங்க." நாற்காலி காட்டினார்.

அப்பா கை கூப்பலையும் தலையசைப்பையும் ஒன்றாய் செய்து இன்ஸ்பெக்டரின் மரியாதையையும் நாற்காலியின் மறுப்பையும் ஒரே நேரத்தில் தெரிவித்தார்.

"நான் இந்த ஸ்டேஷனுக்கு வந்து நாலு வருஷமாச்சு. பல தடவை உங்களைப் பார்த்திருக்கேன். ஒருக்கா காந்தி படம் திறந்து வச்சீங்களே... அப்ப ஐயா யாருன்னு கேட்டு, ஊர் சொல்ல விவரம் தெரிஞ்சிருக்கேன். போலீஸ்காரன் கெட்ட வங்களை மட்டும் விசாரிச்சு வச்சுக்க மாட்டான். நல்லவங்களையும் விசாரிச்சு வைப்பான். ஏன்னா அவனுக்குக் கெடுதல்னு வரும்போது நல்லவங்க நாலு பேர் துணை வேணும். மத்தியஸ்தம் பேச சரியானவங்க துணை வேணும். உங்களுக்கு என்னைத் தெரியாத இருக்கலாம்..."

போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் என்னைத் தெரியுமா என்பது போல அப்பாவைப் பார்த்து பேச்சை நிறுத்தினார்.

"தெரியாத என்ன, இன்ஸ்பெக்டர்ஜான் பிரிட்டோன்னா தஞ்சாவூர்லேர்ந்து கும்பகோணம் வரைக்கும் எல்லோர்க்கும் தெரியறதே. ஜனங்க உங்க பேரைச் சொல்லி, 'ஐயோ அவர் வரார்'ன்னு ஒதுங்கிப் போறதே."

"கெட்டவன் ஒதுங்குவான். நல்லவன் ஒதுங்கவேண்டிய அவசியமில்லை."

ஜான்பிரிட்டோ நாடகப்பாணியாய் பேசினார்.

"சில கெட்டவாள நீங்க ஹாண்டில் பன்றதப் பார்க்கற போது நல்லவாளுக்கும் வயிறு கலக்கும். இதைப் பார்க்க வாண்டாம்னு கெட்டவாகிட்டேர்ந்து ஒதுங்கி இருக்கத் தோணுது. அது உங்களக்

கண்டு ஒதுங்கறதில்லை.

இரண்யகசிபுவ மடியில் போட்டு நரசிம்மர்கிழிச்சபோது பிரகலாதன் கண்ணை மூடிண்டு கையக்கூப்பிண்டான். அது அப்பாவைக் கொன்ற பயம் மட்டுமில்லை, அப்பாவை வதை பன்ற நரசிம்மனைப் பார்க்கவும் பிரகலாதனுக்குப் பயம். ஊர்ஜனங்களுக்கு உங்க மேல ஒரு நரசிம்ம பயம்."

"அடேங்கப்பா. காவியமா தூக்கி வச்சுட்டங்க. கேக்கக் குளுமையாதான் இருக்கு. இதெல்லாம் புள்ளைக்கு சொல்லித் தரக்கூடாதா. பிரகலாதனைப் பத்தி அவங்கிட்ட பேசியிருக்கப்படாதா. அவங்கிட்ட கதை சொல்றபோது நரசிம்மரைத் தூக்கிச் சொல்லிட்டங்க போலிருக்கு. நடுத்தெருவில் சண்டை போட்டு, ஒரு ஆள் தொடையை மிதிச் சிருக்கான். ரெண்டு அங்குலம் தள்ளி மிதிச்சிருந்தா அந்தச் சோம்பேறி விரைக்கொட்டைமிதிப்பட்டிருக்கும். அப்புறம் கண்ணை மூடி என்ன... கையக் கூப்பி என்ன ஐயர் புள்ளை கம்பி எண்ணாங்கற அசிங்கம்தான் ஏற்பட்டிருக்கும். அடிதடி ரகளை பன்றவனை நாங்க விடுறதில்லீங்க."

"தண்டிச்சிருங்கோ."

"என்னது."

"இதுக்கு என்ன தண்டனை உண்டோ அதைத் தயங்காம கொடுத்துடுங்கோ."

"அடேங்கப்பா பெரிய மனுஷாள் பெரிய மனுஷாள் தான். எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலேயும் மாறுறதில்லை. என்னப்பா மாதவன், உங்கப்பா சொல்றது கேட்டியா? தண்டிச்சிடலாமா? எழுபத்தஞ்சுல புக் பண்ணி உள்ள போட்டுருவேன். ஆனா உன்பக்கம் ஒரு நியாயம் இருக்கு. நானாறு ரூபா ஆள் வச்சு புடுங்கிட்டான்ற கோவத்துல செய்துட்ட. பொண்ணுங்களக் கேலி பண்ணி, கார் கண்ணாடி உடைச்சு அவங்க பலதும் செய்தது தாங்காம கைநீட்டிட்ட. அப்ப நாங்க என்னத்துக்கு இருக்கோம். புடுங்கவா. ஐயா இது இது இப்படி ஆச்சுன்னு ஒரு வெள்ளைப் பேப்பர்ல எழுதிக் கொடுத்திருந்தா நாங்க விசாரிச்சிருப்பமில்ல. படிச்சப்புள்ள... நல்ல குடும்பத்துப்புள்ள நீ ரோடு சண்டை போட்டா உனக்கென்ன மதிப்பு? பதில் சொல்லுப்பா."

மாதவன் பதில் சொல்லாது அவரையே பார்த்தபடி நின்றிருந்தான், அவன் பார்வையில் ஒரு அலட்சியமும் விறைப்பும் இருந்தன. அதைக் குறைக்க இன்ஸ்பெக்டர் ஜான்பிரிட்டோமுடிவு செய்தார். மெல்லச்

சிரித்தார்.

"உன் பக்கம் என்ன நியாயம் இருக்கட்டும். அடிதடில் இறங்கிட்டவன் இன்னொரு அநியாயக்காரன். சட்டத்த அலட்சியம் பண்றவன், சினிமால ஹீரோவசனம் பேசறான்ல 'சட்டம் தன் வேலையச் செய்யல. நான் சட்டத்த கையில் எடுத்துக்கிட்டே'ன்னு. அதில இன்ஸ்பையர் ஆகியிருப்பீங்க. சட்டத்தைச் சரியானபடி அணுகினாதான் சட்டம் அதன் வேலையச் செய்யும். வீட்ல உட்கார்ந்து அழுதா சட்டத் துக்குக் காது கேக்காது. நீ நடுரோட்ல அடிச்சது தப்பு. என்ன சொல்ற...?"

இப்போதும் மாதவன் பேசாதிருந்தான். ஆனால், வயிற்றி லிருந்து ஒரு பயம் நெஞ்சுக்குள் உதறி உதறி ஓடிக் கொண்டிருந்தது. அதேசமயம் "ஐயா தப்பிய்யா" என்று சொல்லவும் வெட்கமாக இருந்தது. ஒரு யுத்தம் செய்தபின் அந்த யுத்தத்திற்காக மன்னிப்பு கேட்பது யுத்தத்திற்கு அவமானம். அந்த வீரனுக்கு அவமானம் என்று தோன்றிற்று. இன்ஸ்பெக்டர் ஜான்பிரிட்டோ அவன் முகபாவத்தைக் கூர்ந்து கவனித்தார். முகம் மாறினார். ஓரக்கண்ணால் ஐயர் முகத்தை ஒருமுறை பார்த்துக்கொண்டார். ஐயர் முகம் சலனமற்று எல்லா பாரத்தையும் கடவுள் தலையில் இறக்கி வைத்து விட்டது தெரிந்தது. இங்க நிற்க வேண்டியிருக்கிறதே என்கிற வேதனை இருந்தது.

"உனக்கு நான் பேசறது புரியவில்லையா?" இன்ஸ் பெக்டர் அவனுக்கு அருகே நின்று கேட்டார். மாதவன் பயந்தான்.

"புரியவைக்கிறேன்."

அவனிடமிருந்து திரும்பினார். மாதவன் முகம் மறுபடி சாதாரணமாயிற்று. அவனிடமிருந்து மூன்று தப்படி நடந்தபோது ஒரு அலட்சியம் தோன்றத் துவங்கியது. இன்ஸ்பெக்டர் சட்டென்று ஒரே தாவலில் அவனை அணுகி பளீரென்று அவன் கன்னத்தில் அறைந்தார். மாதவனுக்குப் பொறிகலங்கியது. அடி தாங்காமல் சொத்தென்று தரையில் விழுந்தான். கன்னத்தைப் பொத்திக் கொண்டான்.

"நோகுதா? கிர்ன்னு வருதா? சண்டைக்குப் போறவன் எதுக்கும் தயாராய் இருக்கணும். இப்ப கொடுத்தது சாம்பிள். இந்த மேஜையில் எத்தனை பேரலாடம் கட்டியிருக்கேன் தெரியுமா? லாடம் கட்டறதுன்னா என்னன்னு தெரியுமா? எழுந்திரு. இங்க வா. இந்த மேஜையில் குப்புறப் படு... எழுந்திருடா" அவரது வலது பூட்ஸ் கால் எழுந்து முகத்திற்கு முன்னே நின்றது. மிக மெதுவாய் அவன் முகத்தில்

இடித்தது. மாதவன் வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு எழுந்திருந்தான். அப்பா இடது கையால் முகத்தைப் பொத்திக் கொண்டார்.

"இங்கே...இங்க" என்று மேஜையை சுட்டிக்காட்ட அவன் மேஜையின் மீது குப்புறப்படுத்தான். ஒரு கான்ஸ்டபிள் தலைமயிரைப் பிடித்துக்கொள்ள, இன்னொரு கான்ஸ்டபிள் குப்புறக் கிடந்த அவன் முழங்கால் வளைவு மீது லத்தியால் அழுத்திக் கொண்டார். அந்த இரண்டு கான்ஸ்டபிளுக்கும் லாடம் கட்டுவது சிரிப்பான விஷயம் போலும். அதிகமான இனிப்போடு அவர்கள் செயல்பட்டார்கள். லட்டியால் முழங் கால்கள் அழுத்தப்பட, பாதங்கள் மேல் நோக்கி நின்றன.

"இப்ப இந்தக் கால்ல அடிசேன்னா தலைக்கு ரத்தம் போகும். விரின்னு ஏறும். ஒரு இருபது முப்பது தடவை அடிச்சுட்டுச் சட்டுன்னு நிமிர்த்துவோம், மண்டை ரத்தம் உடம்புக்கு இறங்கும். சர்ன்னு இறங்கும். மரணவேதனை, மரண வேதனைன்றாங்களே அப்பத்தான்' என்னான்னு புரியும். யாப்பா முப்பத்தாறு பன்னிரண்டு, தம்பிக்குக் கல்யாணம் நடத்திரலாமா?"

"நடத்திரலாம் சார்."

"ஐயா நீங்க போங்க. நான் தம்பிய கொஞ்சம் விசாரிச்சுட்டு அனுப்பறேன்."

அப்பா பேசாமல் நின்றார்.

"இந்தப் பசங்க இங்க வரும்போது புரியலைய்யா. இப்ப புரிஞ்சு போச்சு. இவங்க மூஞ்சி எப்படி வீங்கியிருக்கு பாருங்கள். மேலுதடு, கீழ் உதடு, முகவாய்க்கட்டை எல்லாம் வீங்கிப் போயிருக்கு. கேட்டா ஹோய்ன்னு சத்தம் போட்டு எட்டி உதைச்சானாம். இப்ப வர்ற சினிமா பன்ற தப்புய்யா இது. வன்முறை சொல்லித் தர்றாங்க. ஆறு பேரை அடிச்சுட்டு ஹீரோ அலுங்காம் நடந்து போறதா காட்டறாங்க. அது எப்படி முடியும்? அது நிஜம் இல்லீங்க. உங்க புள்ளை அடிச்சது இன்னும் என் கை எரியுது. அடங்க இன்னும் அரைமணி நேரம் ஆகும். அடிச்சா நோகும்னு சினிமால காட்டல, நாங்க காட்ட வேணாமா? எல்லாரும் வன்முறைல இறங்கிட்டா பூமி தாங்குமா? நரசிம்மர் கடைசியில்தான் வருவாரு. அதுக்கு முன்னாடி நாங்க நடவடிக்கை எடுக்க வேணாமா? நீங்க போங்க."

"நான் இருக்கேன்."

அப்பா அமைதியான தீர்மானத்துடன் பேசினார்.

"அவரு புகார் கொடுத்தவரு. அதனால் அவரை அடிக்க மாட்டோம்னு பார்க்கிறீங்களா? நாலு பேரை அடிச்சுட்டு வந்து புகார் கொடுத்துட்டா அடிச்சவன் உத்தமானாயிட முடியுமா? ஐயா, அவன் இந்த மாதிரி செய்துட்டான்னு எங்கிட்ட வந்து சொன்னா அது மரியாதை. அடிதடி ஈடுபட்டா எங்களுக்கு எல்லாரும் ஒண்ணுதான். ஒரு ஐயர் பையன் அடிதடி ஈடுபடறான்னா, அது பர்ஸனலா எனக்குப் புடிக்கலை"

"எனக்குப் புரியறது."

"அப்ப போங்க. நான் அடிக்க மாட்டேன்னு நினைக்கிறீங்களா?"

"அப்படி அடிச்சா மரண வேதனை வரும்னு சொல்றேன். நான் நின்று எம்புள்ளைய கூட்டுட்டுப் போகணுமோன்னோ... கைத்தாங்கலா கூட்டிட்டுப் போக ஆள் வேணுமோன்னோ... நான் அதுக்காகத்தான் நிக்கறேன்."

"என்ன தம்பி ஆரம்பிக்கலாமா?" மாதவன் முகவாயை மேஜையில் வைத்து அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

"இனி அடிதடி ஈடுபடறதில்லைன்னு சொல்லு."

அவர் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லாது மறுப்பைக் காட்டி அமைதியாக இருந்தான்.

"ரோடல் போற பொம்பளையக் கேலி பண்ணுவினா, கார் கண்ணாடில் கல் எறிவினா?"

ஜான்பிரிட்டோ சடேரென்று அறையின் மூலைக்கு ஓடி அங்கே உட்கார்ந்திருந்த இரண்டுபேர் முதுகிலும் படேர் படேர் என்று அறைந்தார். தலையைப் பிடித்து உலுக்கினார். படுத்திருந்த நிலையிலிருந்து அறையின் மூலை தெரியவில்லை.

"மாட்டேங்க. இனி சாமி சத்தியமா செய்யமாட்டோங்க..." இரண்டு பேரும் அலறினார்கள். அடித்த இடத்தை வலி தாங்காமல் தடவிக் கொண்டார்கள்.

"சாமி... உங்களுக்கு ஏதுடா சாமி?"

ஏதோ கட்சியின் பெயரைச் சொல்லித் திட்டினார். அவர்களை கழுத்தைப் பிடித்து லாக்-அப்பிற்குள் நெட்டித் தள்ளினார். கதவு சாத்தினார்.

"அவன் பொறுக்கி, அப்படித்தான் இருப்பான். நீ அடிதடி"

இறங்கினதுதான் தப்பு. சொல்லு... இனிமே அடிதடில
இறங்கமாட்டேன்னு சொல்லு."

மாதவன் அந்த நேரடியான கேள்விக்கு மௌனம் சாதித் தான்.
பாதங்களை இன்னும் உயரத்தூக்கினான்.

"எனக்குப் புரிஞ்சு போச்சு. உங்களுக்கு வீரம் இருக்கான்னு
சோதிச்சுப் பார்க்கிறீங்க. துணிஞ்சவனுக்குத் தூக்கு மேடை பஞ்சு
மெத்தைன்னு உள்ளுக்குள்ள வசனம் பேசிக்கிட்டிருக்கீங்க... ஒரு
லெவல் வரைக்கும் அசிங்கப்பட்டுட் டோம். இனி மொத்தமும்
பார்த்துடலாம்னு நினைக்கிறீங்க. தூக்குமேடை பஞ்சு மெத்தையா
இருக்கலாம். போலீஸ் ஸ்டேஷன் பஞ்சு மெத்தை இல்லை. முப்பத்தாறு
பன்னி ரண்டு, இறுக்கப்பிடி."

லட்டி முழங்காலை நெரித்தது. முதலடி வலது உள்ளங் காலில்
விழுந்தது. அடுத்த அடி இடது உள்ளங்காலில் விழுந்தது. நெஞ்சு
குலுங்கியது. அடிவேகத்தில், மார்பு மரம் ஏறி உராய்ந்தது. மூன்று,
நான்கு ஐந்து, ஆறு, ஏழு...மிக பலமாய் பாதங்கள் தாக்கப்பட்டன.
ஒவ்வொரு அடிக்கும் கண்ணுக்குள் ரத்தம் தெறித்தது. ஈரலுக்குள் ரத்தம்
வழிந்தது. தொண்டைக்குள் ரவா தோசை காரம் எட்டிப் பார்த்து உள்ளே
போயிற்று. காதுகளில் குத்துவலி ஏற்பட்டது. "ஸ்டாண்ட் அப்!" ஜான்
பிரிட்டோ கத்தினார். சட்டென்று சட்டைக் காலரைப் பிடித்து நிற்க
வைத்தார்கள். மாதவன் சுருண்டு விழுந்தான். போலீஸ் ஸ்டேஷன்
சுவர்கண்முன்னே எழும்பி, தலைக்குமேல் போய், பின்பக்கம் சரிந்து,
கால் வழியே நகர்ந்து, மறுபடியும் பழைய நிலைக்கு வந்தது. யாரும்
குலுக்காமலேயே போலீஸ் ஸ்டேஷன் குலுங்கியது. கண்கள் சொருகிக்
கொண்டன. மூக்கில் நீர் வழிந்தது. காதுகளில் ரீங்காரம் அதிகரித்தது.
தலை, முதுகு, பிடரி எல்லாவற்றிலும் கடுமையான வலி இருந்தது.
மாதவன் அக்குளில் லட்டியைக் கொடுத்து போலீஸார் தூக்கினார்கள்.
தள்ளாடும்முன் நிற்கவைத்தார்கள். மேஜையிலிருந்த முன்னூறு
ரூபாயை எடுத்து, கசக்கி ஜான் பிரிட்டோ அவன் முகத்தில் வீசினார்.

"நீ பார்ப்பானே இல்லடா" என்று கத்தினார். "நீ வெளில போ"
என்று அவன் முதுகில் கை வைத்துத் தள்ளினார். மாதவன் அப்பாவின்
எதிரே போய் நின்றான். தள்ளாடினான். அப்பாவைத் தாண்டினான்.
உள்ளங்காலைத் தரையில் வைக்கும்போதெல்லாம் வலித்தது. காலை
அகட்டி தெருவில் வீடு நோக்கி வந்தான். அந்த வலிக்குத் தெருப்
புழுதியின் மிருது இதமாய் இருப்பது போல் ஒரு பிரமை தோன்றியது.
கடைத்தெருவில், நிறைய பேர் அவனை வேடிக்கை பார்த்தார்கள்.

"உன்னையும் அடிச்சுட்டாங்களா! நீதான் போய் புகார் கொடுத்த. யார் அடிச்சது? ஜான்பிரிட்டோவா? அந்தாளு ரொம்ப முரடம்ப்பா." அவன் முதுகுக்குப் பின்னால் பேசினார்கள். யாரையேனும் பிடித்துக்கொண்டு நடக்க வேண்டுமென்று மாதவனுக்குத் தோன்றிற்று. திரும்பி அப்பா வருகிறாரா என்று பார்த்தான். அப்பாவரவில்லை. மாதவன் தனியே நடக்கத் துவங்கினான். வீட்டிற்குப் படியேறி கொல்லைப்புறம் போய் உட்கார்ந்தான். துவைக்கிற கல்லுக்கு கீழே அமர்ந்து, முதுகைக் கல்லில் சாய்த்துக் கொண்டான், அவன் கண்ணிலிருந்து ஜலம் வழிந்தது. ஆனால் அது அழுகையில்லை. அது துக்கம். ஒருவர் தன் வலியை, அவமானத்தை யாரோடும் பகிர்ந்து கொள்ள முடியாது என்று தெரிந்து போனதுக்கம். யுத்தத்திற்கு தயார் என்று சொல்லி துணிந்து இறங்கியவன் எல்லோருமே, தனிமைப்படுத்தப்பட்டுத்தான் ஆகவேண்டும் என்கிற துக்கம்.

மாதவனுக்கு அவன் துக்கமும் அழுகையும் பிடித்தன.

"என்ன ஐயரே, பையன போலீஸ்ல அடிச்சுட்டாங்களா? லாடம் கட்டினதா சொன்னாங்க."மாதவன் அப்பாவை ஊர் மறித்துக்கொண்டது. அது சிறிய ஊர். தஞ்சை நகருக்கு அருகே இருக்கிற கிராமம். கும்கோணத்திற்குப் போகிற வழி என்பதால் ஒரு பஸ் போகிற ரூட்டும் பஸ் போகிற வழி என்பதால் கடைத்தெருவும் ஏற்பட்ட இடம். அந்தக் கடைத் தெருவே ஊரின் ஹிருதயம். அதுவே ஊரின் தகவல் மையம், ஒவ்வொரு வீட்டில் நடப்பதும் இறப்பும் பிறப்பும் அங்கே நிச்சயம் பேசப்படும்.

மாதவன் அப்பா ஊர் கேட்ட கேள்விக்குப் பேசாது நின்றார். அவர் மௌனத்தை ஊர்மிகுந்த துக்கம் என்பதாய் எடுத்துக் கொண்டது,

"போலீஸ்காரனுங்க அப்படித்தான். அடிதடி சண்டைன்னா வெல்லக்கட்டி மாதிரி. அடிதடில இறங்கறவன கண்டா போலீஸ்காரனுக்குப் பயம். அவன் அடிச்சவனையும் அடிப்பான், அடி வாங்கினவனையும் அடிப்பான், எதுனால அடிச்சான், ஏன் அடிச்சான்றதெல்லாம் அப்புறம். நான் ஒருத்தன் இருக்கச் சொல்ல நீ யார்ரா அடிக்கறதுன்னு அடிப்பான்."

யாரோ சகலமும் தெரிந்தது போல பேசினார்கள்.

"லாடம் கட்டற அளவுக்கு ஜான்பிரிட்டோ போக மாட்டரே... அதுதான் ஆச்சரியம் எனக்கு?"

வேறு யாரோ வியந்தார்கள்.

"முறைச்சிருப்பான். கைகால் ஆட்டி பேசியிருப்பான். போலீஸ் கடுப்பாயிட்டிருக்கும்."

"மாதவன் நல்ல புள்ளைப்பா. வர்றது போறதே தெரியாது."

"அதுதான் லாடம் கட்டினதுக்கே காரணம். போலீஸ் இப்ப ரௌடிகள் அடிக்கறதேயில்ல. அவங்களண்ட பொறுமையா போயிடும். ரெண்டு மாசம், ஒரு வருஷம் போயி இருன்னு மாமியார் வீட்டுக்கு அனுப்பிச்சிரும். புதுசா ஒருத்தன் அடிதடில இறங்கினான் பாருங்க... அவனை போலீஸ் டின்னு கட்டிடுது. அவன்

ரௌடியாயிடக் கூடாதுன்னு பயமுறுத்தது."

"அடி வாங்கறவன்தானப்பா ரௌடியாகறான்."

"அது வேற விஷயம். இத பாரு, புள்ளை ஏடாகூடம் பண்ணா அப்பாவுக்குக் கஷ்டமாகுது. நீங்க போங்க ஐயரே, போயி புள்ளைக்கு நல்ல வார்த்தை சொல்லுங்க. படுக்காத சாய்ஞ்சாப் போல உட்காரச் சொல்லுங்க. படுத்தா தலை சுத்தும்."

மாதவனின் அப்பா ஊரின் இரக்கத்தை மௌனமாக ஏற்றுக்கொண்டு வீடு நோக்கி நடந்தார். அவர் மனைவி பிள்ளையைப் பார்க்க கொல்லப்புறம் ஓடுவதும் வாசலுக்கு வந்து அவர் வருகையைப் பார்ப்பதுமாய் இருந்தாள்.

"என்ன ஆச்சு? என்னமோ மாதிரி உட்கார்ந்துண்டிருக்கான். நீங்களும் கவலையா வரேள்."

அவள் குரலில் பதற்றத்தைவிட பயம் அதிகமாக இருந்தது.

"நீ புள்ள வேணும்... புள்ளை வேணும்னு ஆசைபட்டது தப்பு. நீ மூணாவதும் பெண்ணாவே பெத்துருக்கலாம்."

"ஏன் என்ன பண்ணினான்?"

"ரௌடி. ரௌடியாயிட்டான், அந்தப் பொண்ணுங்க கிட்ட கை நீட்டி காசு வாங்கியிருக்கான். ஊர் சுத்திக் காட்டினதுக்கு ஏதாவது போட்டுக் கொடுங்கோன்னு கெஞ்சியிருக்கான். பொம்மனாட்டி கிட்டேர்ந்து வாங்கின காசு அதமம். அதமம் ஆங்காரம் தரும். ஆங்காரம் ரௌடித்தனம் தரும். யாரோ அந்த காசை புடுங்கிக்க, உன் புள்ளைக்குக் கோபம் வந்துடுத்து. யாரையோ அடிச்சு, யாரையோ மிதிச்சு போலீஸ் வரை ஃகும் போயிருக்கு. அவனை ஸ்டேஷன்ல நீ மனுஷன் இல்லை, மாடுன்னு சொல்லி, என்னமோ லாடமாம் அது கட்டி அனுப்பிச்சிருச்சா."

"கால்லியா?" அவர் மனைவி வெகுளியாகக் கேட்டாள்.

"தலையில லாடம் கட்டுவாளான்னு எனக்குத் தெரியாது. ஆனா மாட்டைவிட கேவலமா அடி வாங்கினான்."

"உங்க எதிர்க்கயா அடிச்சா, வாண்டான்னு சொல்ல வேண்டியதுதானே. இந்த ஒரு தடவை மன்னிச்சுக்கோங் கோன்னு சொல்லியிருக்கப் படாதோ."

"நான் கேட்டா அவனை மன்னிப்பாளா, அவன்ல கேக்கணும். உன் புள்ளை எங்கேயோ பெரிய தப்பு பண்ணறான். இப்ப பண்ணித விட

பெரிய பெரிய தப்பெல்லாம் பண்ணப் போறானோன்னு பயமா இருக்கு. சில பேருக்குப் புத்தி சொன்னா ஆங்காரம் வந்துரும். நான் சொல்லப் போறதில்லை. இனி அடிதடில் ஈடுபடாத இருந்தா அவன் இங்க இருக்கட்டும். இல்லையா கண்காணாத எங்கயாவது போகட்டும்."

"வேண்டாம். இப்போதைக்கு ஒண்ணும் பேச வேண்டாம்!" மாதவன் அம்மா பரபரத்தாள்.

"வேதனையோட வேதனையா இதையும் பேசிடறது நல்லது. அவனைப் போயி உள்ள கூட்டிண்டு வா. என் எதிர்க்க உட்காரச் சொல்லு. ரெண்டே கேள்வி அவனைக் கேக்கப் போறேன். அவன் சொல்ற பதிலை பொறுத்துதான் அவன் வாழ்க்கை அமையும்."

கொல்லைப்புறத்திலிருந்து மாதவன் வர மறுத்தாலும் அவன் அம்மா வலுக்கட்டாயமாய் அவனைக் கூட்டி வந்தாள். மாதவன் அப்பாவின் எதிரே உட்கார்ந்தான். அப்பா தரை நோக்கி தீவிர சிந்தனையிலிருந்தார். நிதானமாய் மாதவனை நோக்கி ஊடுருவிப் பார்த்தார், மெல்லச் சிரித்தார்.

"மாதவா" என்று அடிக்குரலில் அவனைக் கூப்பிட்டார். என்ன நடந்தது என்று அப்பா கேட்கப் போவதாய், அதற்கு விரிவாய் விளக்கம் சொல்லும் முயற்சியாய் மாதவன் தொண்டையை செருமிக் கொண்டான்.

"தெருவில் ஒரு பர்ஸ் இருக்கு மாதவா... உள்ள சலவை நோட்டா பத்தாயிரம் ரூபா இருக்கு. உங்கிட்ட பத்து பைசாகூட இல்லை. அதில விலாசமோ, பேரோ எதுவும்மில்லை. நீ என்ன பண்ணுவே?"

பர்ஸில் பத்தாயிரம் காசு என்றதும் அம்மாவும் அருகில் உட்கார்ந்துகொண்டாள். மாதவன் முகம் சுருக்கி அப்பா வைப் பார்த்தான். என்ன செய்வேன் என்று யோசித்தான். பேண்ட், சட்டை, ரவாதோசை, கோதுமை அல்வா, தோல் செருப்பு என்பதாய் பட்டியல் மனசுக்குள் ஓடியது.

"யாருதுன்னு தெரிஞ்சா அவாகிட்ட கொடுப்பேன். யாருதுன்னு தெரியலைன்னா கடவுள் எனக்குக் கொடுத்ததா எடுத்துப்பேன்."

"நிச்சயமாவா?" அப்பா அவனைக் கூர்ந்து பார்த்துக் கேட்டார்.

"பாதிய ஏழை பாழைகளுக்குக் கொடுத்துட்டு, மீதிய நாம் வச்சுக்க வேண்டியதுதான்." அம்மா ஆவலோடு பதில் சொன்னாள். பத்தாயிரம் காசு உள்ளங்கையில் வந்தது போல் மற்றவர்கள் யாரையோ அவள் ஏழை பாழைகள் என்று சொன்னதற்கு அப்பா ஒருமுறை வாய்விட்டுச்

சிரித்தார். கூர்மையானார்.

"அஞ்சாயிரத்தை நீ வச்சுண்டு அஞ்சாயிரத்தைத் தானம் பண்ணிடுவேங்கறியா?"

"உடனே தானமா கொடுத்துருவாளா. மொள்ள மொள்ள அஞ்சு பத்தா..." அம்மா தான் சொல்வது சரியோ என்பதுபோல் பார்த்தாள். அப்பாவின் முகம் வாடியது.

"மறுபடி சொல்லு மாதவா. நீ என்ன பண்ணுவே?"

"அது என்னுது. நான் எடுத்துப்பேன், வாட் இஸ் ராங். நான் திருடலை. கொள்ளையடிக்கல, யாரையும் ஏமாத்தல. கீழே கிடந்தது. வாட் இஸ் ராங்."

"நான் அதைத் தொடமாட்டேன். நான் அதைத்தாண்டிப் போயிடுவேன். எனக்கும் அந்த பர்ஸுக்கும் சம்பந்தமில்லைன்னு விலகிப் போயிடுவேன்." அப்பா பேசினார்.

"அந்த பர்ஸ்ல விலாசமிருந்தா."

"அது என் வேலையில்லை. அந்த பர்ஸ் உடமஸ்தானுக்குக் கிடைக்கணும்னா கிடைக்கும். என் பொருளில்லாததை நான் தொட முடியாது."

"என்ன சொல்ல வரேப்பா?"

"பணத்தோட என் சம்பந்தம் இவ்வளவுன்னுதான் சொல்ல வரேன்."

"இன்னொரு கேள்வி என்னவோ கேக்கணும்னேளே?"

"பளீர்ன்னு உன் கன்னத்துல ஒருத்தன் அடிக்கறான். நீ தப்பு பண்ணியதா நினைச்சோ, இல்ல தப்பு பண்ணியோ, இல்ல தப்பு பண்ணாதயோ உன்னை அடிக்கிறான். நீ என்ன செய்வே?"

"இன்னொரு கன்னத்தக் காட்டணுங்கறியா?"

"உன் பதில் சொல்லு மாதவா."

"நான் தப்பு பண்ணலைன்னா எனக்குக் கோபம் வரத் தான் வரும். நான் திருப்பி அடிப்பேன், ஏண்டா நாயேன்னு கேட்பேன்."

"நீ நாஸ்திகன். உனக்குக் கடவுள் நம்பிக்கையில்லை. அவனை தண்டிக்க நீ யார்?"

"என்னைத் தண்டிக்க அவன் யார்?" மாதவன் சீறினான்.

"அவனுக்கும் கடவுள் நம்பிக்கையில்லை. ஆனா நாம் அவனை பத்தி பேசலை."

"இன்னொரு கன்னத்த காட்டணுங்கறியா?"

"இல்லை. அதுவும் கடவுளுக்கு எதிராக நடக்கற நிகழ்ச்சி. வன்முறை உள்ளவனை தொடர்ந்து வன்முறையில் இறக்கி வாட வைக்கிற முயற்சி."

"என்னதான் பண்ணணும்?"

"பேசாத அடியை ஏத்துண்டு மௌனமா இருக்கணும். அந்தச் சோதனையான நேரத்தைக் கடவுள்கிட்ட ஒப்படைச் சுட்டு மௌனமா இருக்கணும்."

"என்னை அப்படி இருக்கிறியா?"

"இருக்க முடியுமான்னு கேக்கறேன்."

"முடியாது."

"நான் அப்படி இருந்தேன் மாதவா. இன்னும் இருக்கேன்."

"உன்னை மாதிரி நான் ஏன் இருக்கணும்?"

"தேவையில்லை. நீ உன் விருப்பப்படியே இருக்கலாம்."

"நான் அப்படித்தான் இருக்கேன்."

"இங்க இருக்கக் கூடாது."

"ஏன்?"

"எலியும் பூனையும் ஒரே கூண்டில் இருக்குமா. புழுவும் பட்சியும் ஒரே கிளைல இருக்குமா? இருந்தா என்ன ஆகும்?"

"ஒன்று அழியும்" அம்மா பதில் சொன்னாள்.

"எது அழியும்?" அப்பா மாதவனைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

"எது வலிமையில்லாததோ அது அழியும்."

"நீ புழுவா, பட்சியா?"

"என்னால புழுவா இருக்க முடியாது."

"அப்ப பறந்து போ மாதவா, பறந்து பறந்து உலகத்தைப் பாரு. ஒருநாள் உனக்குப் புரியும். உன் பாடத்தை நீயே 'கத்துக்கோ. ஏன்னா

உனக்குச் சொல்லித்தர எனக்குத் தெரியலை."

"என்னை வெளில துரத்தறியாப்பா?"

"இதுக்குத் துரத்தறதுன்னு அர்த்தமில்லை, மாதவா. பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போன்னு சொல்றது வீட்டைவிட்டு துரத்துறதா அர்த்தமா? உலகம் பெரிய பள்ளிக்கூடம். உன் மேல எனக்கு நம்பிக்கை வந்துடுத்து. ஒண்ணு அது உறுதிப்படணும். இல்ல, ஆட்டங்காணணும். இங்க என்கிட்ட இருந்தா நீ ரெண்டுங்கெட்டானா இருப்பே. பாதி நேரம் பயப்படுவே. மீதி நேரம் ஆத்திரப்படுவே. எப்போ எது செய்யணும்னு தெரியாம திண்டாடுவே."

"நான் செய்தது தப்பாப்பா?"

"என்னைக் கேட்டு நீ எதுவும் தெரிஞ்சுக்க வேண்டாம். நீயே தெரிஞ்சுக்கோ. இனிமே உனக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்து வராது."

"என்னை துரத்தற மாதிரி பேசறியே..."

"இன்னொரு தடவை என்னால போலீஸ் ஸ்டேஷன் போக முடியாது மாதவா. நீ அடிபடறதை என்னால பார்க்க முடியாது."

"உனக்கு அவமானமாயிடுத்தா?"

"இல்லை. ஒரு மாடு பாரம் இழுக்கறது அவமானமில்லை. ஐயோ இத்தனை பாரம் இழுக்கறதேங்கற வேதனைதான். ஒண்ணு பாரத்திலேர்ந்து மாட்டை அவிழ்க்கணும். இல்லை மூஞ்சியைத் திருப்பிக்கணும். ரெண்டுமில்லாத வெறுமனே புலம்பிண்டிருக்கறது எனக்கும் வேதனை. மாட்டுக்கும் லாபமில்லை. நான் மூஞ்சியைத் திருப்பிக்கறேன் மாதவா உங்கிட்டேர்ந்து, உன் வாழ்க்கைலேர்ந்து மூஞ்சியைத் திருப்பிக்கறேன்."

"ஒரு கை மாட்டுக்கு உதவியா வண்டிய தள்ளினா ஆகாதா?" அம்மா கோபம் கொண்டவளாய் கேட்டாள்.

"எத்தனை தூரம் தள்ளமுடியும், எத்தனை நாள் தள்ள முடியும்?"

"எம்மேல கோபமாப்பா உனக்கு?"

"இல்லை மாதவா. எனக்குக் கோபமோ, சந்தோஷமோ இல்லை. உன் ஆசைக்கு நீ போராடற குணம் உனக்கு வந்துடுத்து. இன்னிக்குத் தடுத்தா நாளைக்கு நான் செத்த பிறகு சபிப்பே. நான் இடைஞ்சல்ன்னு

நினைப்பே. நான் இடைஞ்சலா நிக்கக்கூடாதுன்னுதான் உன்னை வெளில அனுப்பறேன். உங்கிட்ட கொடுக்கறதுக்கு எங்கிட்ட ஒண்ணுமில்லை. என் ஆசீர்வாதம்."

அம்மா விழித்தாள். மாதவன் தயங்கினான்.

"இது தண்டனையில்லை மாதவா. உனக்கு நான் பன்ற பெரிய உதவி. இதைப் பின்னால் புரிஞ்சுப்பே. நீ கிளம்பு. உன்கிட்ட காசு இருக்கு. அது நீ சம்பாதிச்ச காசுன்னு உனக்குக் கர்வம் இருக்கு. அந்தக் காசோட கிளம்பு."

"அப்பா, நீ உன் சாப்பாட்டுக்கு என்ன பண்ணுவே?"

"பகவான் இருக்கார். அதைப்பத்தி நீ கொஞ்சம்கூடக் கவலைப்பட வேண்டாம். நீ கிளம்பு மாதவா."

அடுத்த அரைமணியில் தன்னிடமிருந்த சில துணிகளை ஒரு ஏர்பேக்கில் மடித்துக்கொண்டு ஒரு பொட்டலத்தில் மடித்த காசோடு மாதவன் அப்பா எதிரே நின்றான். மீனாட்சி கொடுத்த காசில் ஒரு ஐம்பது ரூபாயை எடுத்து, அப்பா வாங்கிக் கொண்டால்தான் போவேன் என்று பிடிவாதம் பிடித்தான். அப்பா வாங்கிக்கொண்டார். அவன் அறியாத போது அவன் ஏர்பேக்கில் அதைச் சொருகினார். அவனை தடவிக் கொடுத்தார். மாதவன் அவரை நமஸ்கரித்துவிட்டு, "எனக்கு ஏதாவது சொல்லேம்ப்பா" என்று நின்றான்.

அவன் அப்பா கண்களை மூடிக்கொண்டார்!

மூன்று பக்கமும் ஓடுகள் சரிந்த முற்றத்தில், கள்வரோ, காக்கையோ இறங்கி விடலாகாது என்று எப்போதோ போட்ட இருப்புக் கம்பித் தடுப்பில் மாலை வெயில்பட்டு தகப்பன் மீதும் பிள்ளை மீதும் கோடுகோடாய் விழுந் திருந்தன. அம்மா சற்றுத் தொலைவிலிருந்து புருஷனையும் பிள்ளையையும் காதலோடும் கவலையோடும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

"இனியும் நீ குழந்தையில்லை மாதவா. நீயாய் சகலமும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய வயது வந்து விட்டது. பறக்கத் தெரிந்த குஞ்சுகளை கோழி அருகில் சேர்ப்பதில்லை. விரட்டி விரட்டி விலக்கிவிடும். நீயும் நானும் விலகி நிற்க வேண்டிய நேரம் வந்துவிட்டது. என் சுயநலத்துக்காக உன்னைக் குழந்தை, குழந்தையென்று பொய்யான வாஞ்சையுடன் உன்னை இறுக்கிக் கொண்டால், நீ பாழ்பட்டுப் போவாய். உன் மத்திம வயசில எந்த விவரமும் தெரியாது போவாய். நீ உலகம் கத்துக்கணும்னே உன்னை வெளியே அனுப்பறேன். எல்லாம் எனக்குத் தெரியும். நானே பார்த்துக்கறேன்னு கிளம்பாம எனக்கு ஏதாவது சொல்லேம்பானு நடுமுற்றத்துல நிக்கறியே... இது ஒண்ணு போறும். நாம ரெண்டு பேரும் சண்டை போட்டு பிரியலேன்னு இதுல தீர்மானமாயிடுத்து. நல்லதோ கெட்டதோ நடக்கும். நாம் ஒருத்தரை ஒருத்தர் நினைச்சுப்போம்னு உறுதியாயிடுத்து."

"ஏதாவது சொல் அப்பான்னு நீ கேட்டது எனக்கு சந்தோஷம். சொல்றேன். மனுஷா மனசு விசித்திரமானது மாதவா. மனசுக்கு நீ எதைக் கொடுக்கறியோ அதை வச்சிக் கிட்டுதான் விளையாடும். உன் மனதை நீ உற்றுக் கவனிக்க கத்துக்கணும். ஏன் ஏன் மனசு இப்படியோசிக்கிறது அப்படின்னு யோசிக்கக் கத்துக்கணும், இதைச் செய், அதைச் செய்யின்னு ஏன் மனசைத் தூண்டுதுன்னு பார்க்கக் கத்துக்கணும். மனசை உற்றுப் பார்க்கக் கத்துக்கணும், மனசை உற்றுப் பார்க்க பார்க்க அது கனிய ஆரம்பிச்சுடும்."

"மனசு கனியறத எப்படிபா தெரிஞ்சுக்கறது?"

"அன்பா பாக்கற புத்தி வந்துரும். எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலேயும்

சிரிப்போட அமைதியா இருக்கும்."

"எந்த நேரத்திலேயும் மனசை உற்றுப் பார்த்துண்டேயிருக்க முடியுமா?"

"முடியும். ஆரம்பத்துல கொஞ்சம் பயிற்சி அவசியம். அதுக்குத் தியானம்னு பேரு. தியானம் பண்ணியும் மனசு கனியாம போகலாம்."

"எப்படிப்பா?"

"தியானம் பண்ணோம்ங்கற பெருமையே கர்வத்தைக் கொண்டுவந்து கொடுத்துடும். அந்தக் கர்வம் உன்னை அழிக்கும். தியானம் பண்ணி மனசு மாறுவதைக்கூட கவனிச்சுட்டு அலட்டாத இருக்கணும்."

"மனசு மாறிடுத்துன்னு எப்பத் தெரியும்?"

"நல்லா தூங்கினேன்னு உனக்கு எப்போ தெரியறது. விழிச்சுக்கற போதுதானே. ஒரு விடுதலை உணர்வு தோணும். இதை வார்த்தையில சொல்ல முடியாது. வாக்கியமா மாற்ற முடியாது. தித்திப்பை எவ்வளவு தித்திப்புன்னு யார்கிட்டே சொல்லுவே, அது ஒரு உணர்வு. அவ்வளவுதான். எதுபற்றியும் வருத்தம் இருக்காது. எது பற்றின எக்காளமும் இருக்காது."

"கோபமில்லாத எப்படிப்பா இருக்கறது? எனக்கு வருதே... அடிக்கடி கோபம் வருதே?"

"கோபம் வரபோது உள்ள இருக்கற மனசைக் கேள்... யாருக்கு இந்தக் கோபம்னு கேள். உள்ளே அடி மனசில அந்தக் கோபம்னு இருக்கான்னு பார். நாம் நிறைய நடிக்கறோம் மாதவா. மத்தவங்களுக்காக நடிக்கறோம். மூணாவது மனுஷன் பார்க்கணும்னே கோபம், சந்தோஷம் எல்லாம். நம்ம நடிப்பே நம்மை ஏமாத்திடறது. நமக்குத் தேவையில்லாத விஷயத்துக்கு கூட நடிப்பு வந்து நிக்கறது. கோபம் வரும்போது மூக்கு நுனில சுவாசத்தைக் கவனிச் சுப்பார். மனசு தானா நழுவி உள்ள போகும்."

"அப்பா, நான் வாழ்க்கையில் ஜெயிக்கணும்னு வீட்டை விட்டுப் போறேன். நீ என்னமோ சுவாசம் மனசுன்னு ஆன்மீகமா சொல்லித்தரியே."

"வாழ்க்கை வேற, ஆன்மீகம் வேறயா. நல்ல வாழ்க் கைக்குப் பேரு. ஆன்மீகத்துக்குப் பெயர் நல்ல வாழ்க்கை. நீ சம்பாதிக்கப் போற பணம் உனக்கு சந்தோஷத்தைத் தர வேண்டாமா? உன் சம்பாத்தியம் உனக்குப்பயத்தைக் குடுத்ததுன்னா? உன் சௌகர்யம் உனக்குச் சோர்வு

கொடுத்ததுன்னா என்ன பிரயோஜனம். உன் மனசை உற்றுப் பார்க்க எமோஷன் குறையும். எமோஷன் குறைஞ்சா எதிரே இருக்கறவாள புரியும். நீ எங்க போனாலும் எது பண்ணினாலும் பிழைச்சுக்கலாம். எந்த இடத்திலேயும் நீ உன்னைத் திணிச்சுக்காத மாதவா. நீ இருக்கற இடத்துக்கு இயல்பா இருக்கியான்னு பாரு. தண்ணீர்ல சப்பணமிட்டு உட்கார முடியாது. தரைல மிதந்துண்டே போகமுடியாது. இவ்வளவு தான். போயிட்டுவா."

மாதவன் ஏதோ ஒரு அதிசயம் தாக்க, வாய் பிளந்தபடி அப்பாவையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றான். அப்பா அவனை வாஞ்சையோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

"உங்கிட்ட ஒண்ணுமே கத்துக்காத போறேனோன்னு தோணுதுப்பா."

"உலகம் என்னைவிடப் பெரிசு மாதவா. அது கத்துக் கொடுக்கும். கத்துக்கறதுக்கு ஒரு பணிவு வேணும். எனக்குத் தெரியுங்கற திமிர் இல்லாத இருக்கணும். மனசைக் கவனித்து சொல்றது இதுக்காகத்தான்."

"நீ சொல்றபோது, நீ சொல்ற விஷயம் சுலபமா தோன்றது. ஆனா பிராக்டிகலா பார்க்கிறபோது..."

"தப்பு. நீ பிராக்டிகலா பார்க்கலை, அப்பா என்ன சொன்னார்ன்னு உள்ளே வாங்கிக்கலை. உன் மனசில கவனிக்கலை. காதில மட்டும் வாங்கிண்டு புரியலையேன்னு சொல்ற. இப்ப இந்த சூஷணமே பிராக்டிகலா பார். மனசு என்ன சொல்றது?"

மாதவன் யோசித்தான். "அப்பா சொல்றதை அப்படியே கேட்டுண்டு மனசைக் கவனிக்க ஆரம்பித்து சொல்றது. நான் கவனிச்சுண்டிருக்கேன். இது உடனே புரியாது. பல தடவை கவனிக்கப் பழகணும்னு தோன்றது. இப்பக் கேள்வி கேக்காதேன்னு மனசு சொல்றது."

"அவ்வளவுதான். அவ்வளவேதான்."

அப்பா கூவலாய் பேசினார். அருகே வந்து அவனை ஆரத் தழுவிக் கொண்டார்.

"ஜெய விஜயீ பவ. உனக்குக் கொடுக்கறதுக்கு இப்ப எங்கிட்ட ஏதும் இல்லை. இப்ப நான் சொல்லிக் கொடுத்தது எப்பவும் உன்னைக் காப்பாற்றும். என்னால் என் பிள்ளைக்குன்னு செய்ய முடிஞ்சது

ஒண்ணுதான். நான் உசிரோட இருக்கறவரைக்கும் தினமும் கார்த்தால ஏழு மணிக்கு ஆயிரத்து எட்டு காயத்ரி சொல்வேன். என் மனசார அதை உனக்குன்னு தத்தம் பண்ணறேன். எல்லாம் புரிஞ்சவனா நீ இருக்கணுங்கறது என் ஆசை. செளக்யமா போயிட்டு வா."

மாதவன் அப்பாவை நஸ்கரித்தான். கண்ணில் வளர்த்தவர்களைத் தனியே தவிக்க விட்டுட்டுப் போவதாய் ஒரு துக்கம் பொங்கியது. வாழ்க்கை தன்னைப் பிரித்து வேறெங்கோ இழுத்துப் போவது போல ஒரு பதற்றம் ஏற்பட்டது. எங்கும் போக வேண்டாம். எதையும் தேட வேண்டாம். இங்கே இந்த கோயில் சோறே போதும் என்று இருந்து விடலாமா என்று ஒரு அயர்ச்சி தோன்றியது. மாதவன் தோல்பையைப் பிடித்தபடி வெளியேறினான். திண்ணைக்கு வந்தான். நாளை காலை இந்தத் திண்ணையில் உட்காரமுடியாது. இப்போதைக்கு இந்தத்தூணைப்பிடித்து நிற்க முடியாது. இனி வேறு எந்த திண்ணை. வேறு ஏதோ தூண். வேறு ஏதோ உலகம். அந்தத் தெருவே அவனுக்கு வித்தியாசப்பட்டது. அவன் தெருவில் இறங்கி நடக்க... உள்ளே அம்மாவின் அழுகை கேட்டது. பதற்றம் ஏற்பட்டது. உள்ளே போய் அம்மாவைச் சமாதானப்படுத்தலாமா என்று தோன்றிற்று. ஒருநிமிடம் நிதானித்தான். என்னவென்று சமாதானப்படுத்துவது? எவ்வளவு நேரம்? இதனால் என்ன பயன்? கேள்வி கேட்டான்.

மனசு 'ஒன்றுமில்லை' என்று பதில் சொல்லியது. உன் வேலையைக் கவனிக்கப் போ என்று உத்தரவிட்டது. மாதவன் சலனமின்றி தஞ்சாவூர் ஜங்ஷன் நோக்கி நடந்தான். நடக்கும்போது உள்ளங்கால் வலித்தது. முழங்கால்கள் இரும்பைக் கட்டியது போல் கனத்தன. தொடை இடுக்கில் நெரிகட்டிக் கொண்டது போல் கால் அசைக்க ஒரு வலி ஏற்பட்டது.

'இப்போது எங்கே போவது? சென்னைக்கா, சென்னைப் பட்டணத்துக்கா? எல்லோரும் போவது போல் அங்கே போகிறேனா? இல்லை பம்பாய், கல்கத்தா என்று வேறு நகரம் போய் விடுவோமா?'

"வேண்டாம். சென்னைக்கே போவோம். மீனாட்சியைப் பார்ப்போம். ஏதாவது கம்பெனியில் வேலை போட்டுக் கொடுக்கும்படி கெஞ்சுவோம். அழுவோம். நானூறு, ஐந்நூறு என்று சம்பளம் கொடுத்தாலும் ஒப்புக்கொள்வோம். கால் ஊன்றி இனி சோற்றுக்குக் கவலையில்லை என்கிற போது, வேறு ஊர் பற்றி யோசிக்கலாம். போகும் முன் விஜய லட்சுமியிடம் சொல்லிவிட்டுப் போகலாம். 'நான் மீனாட்சியைப் பார்க்கப் போறேன். ஏதாவது செய்தி உண்டா?' என்று

சொல்லலாம்.'

தஞ்சாவூரை அடையும்போதே இருட்டிவிட்டது. விஜய லட்சுமி வீட்டு வாசலில், அகல்விளக்குகள் ஏற்றப்பட்டிருந்தன. ஆனால், கதவுகள் சாத்தப்பட்டிருந்தன.

விஜயலட்சுமியின் அம்மா கதவைத் திறந்தாள். அவள் ஜங்ஷனுக்கு புத்தகம் வாங்கப் போயிருப்பதாய் சொன்னாள்.

"ஒண்ணும் இல்ல. நான் வேலை விஷயமா மெட்ராஸுக்குப் போறேன்னு விஜயலட்சுமிகிட்ட சொல்லுங்க."

அந்த அம்மாவின் அடுத்த கேள்வியைத்தடுக்க அவசரமாய் படியிறங்கி பெரிய கடைத் தெரு வழியே ஜங்ஷன் நோக்கி நடந்தான். ராமேஸ்வரம் வரும். இரண்டாவது வகுப்பு ஜெனரல் கம்பார்ட்மெண்ட் டிக்கெட் வாங்கிக் கொண்டால், விடிகாலையில் சென்னை சேர்த்து விடுவார்கள். சில சமயம் ராமேஸ்வரம் காலியாய் கிடக்கும். தூங்கிக் கொண்டு கூடப் போகலாம். கொஞ்சம் தூங்கினால்தான் மனசிலுள்ள சோர்வு போகும்.

இப்போது மனசு என்ன சொல்கிறது. தன்னை ஊன்றிக் கவனித்தான். ஒரு சோர்வு, தூக்கம், பயம், பரபரப்பு எல்லாம் இருக்கிறது. கூடவே ஒரு சந்தோஷம் இருக்கிறது. ஜெயிக்க முடியும் என்கிற நம்பிக்கை இருக்கிறது. ஜங்ஷன் படியேற விஜயலட்சுமி எதிர்ப்பட்டாள்.

"ஏய் எங்கே?" என்றாள். "மீனாட்சி கொடுத்த காசுக் கெல்லாம் புக்ஸா வாங்கிட்டேன். இன்னும் ரெண்டு புக்ஸ் வாங்கணும். கையில காசு இல்லை. தீர்ந்து போச்சு. நீ எங்க பையோட கிளம்பிட்டே?"

"மெட்ராஸுக்கு."

"மீனாட்சியை பார்க்கவா."

மாதவனுக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்று தெரியவில்லை. 'ஆமாம்' என்றால் அவமானமோ என்று யோசித் தான். "ஒரு பொண்ணை நம்பி மெட்ராஸ் போறியேடா" என்று கேலி செய்வாளோ என்று பயந்தான்.

மெல்லிய குரலில் "ஆமாம்" என்று பதில் சொன்னான்.

"இன்னிக்கு வடக்கே சூலம். போயும் போயும் இன்னிக்கு மெட்ராஸ் போறியே. அதுந்தவிர மீனாட்சி மதுரையில் இருப்பா."

"நாலைஞ்சு நாள்ல வந்துருவால்லியா... அப்ப பாத்துக்கறது."

"இன்னிக்கே வடக்கே சூலம்" விஜயலட்சுமி மறுபடியும் சொன்னாள்.

"அதெல்லாம் நான் பாக்கறதில்ல விஜி."

"அப்ப சரி. அவள பார்த்தா நான் எல்லா காசுக்கும் புகுஸா வாங்கிட்டேன்னு சொல்லு. இன்னிக்கே வாங்கிட்டேன்னு சொல்லு."

"வடக்கே சூலம்னா தெற்கே போகலாமா?"

"ஏன் மீனாட்சியைப் பார்க்க மதுரைக்குப் போகப் போறியா?"

"தெரியலை விஜி. என்னால இந்த புழுதியிலே உட்கார்ந்துண்டிருக்க முடியாது. எங்கயாவது போகணும். ஏதாவது செய்யணும். இன்னிக்குப் பல விஷயங்கள் என்னை வெளியே போன்னு சொல்லிடுத்து. ரொம்ப நாளா போகணும்னு ப்ளான். இன்னிக்குத்தான் முடிஞ்சது."

"அதுசரி. டக்குனு நானாறு ரூபா உன்னால் எப்படிப் புரட்ட முடியும்?"

"அதுவும் காரணம். இல்லேன்னா இந்த நானாறு ரூபா ரவா தோசையா, சோத்துப்பானையா செலவளிஞ்சிருக்கும்."

"மீனாட்சியோடது ராசியான கை. எல்லா புக்கும் பாதி ரேட்ல கொடுத்தான்."

"சரி. நான் இப்ப தெற்கே போகட்டுமோ, வடக்கே போகட்டுமா?"

"ஏன் இவ்வளவு குழப்பம்?"

"எங்கேயாவது போயாகணும் விஜி. இந்த ஊர்ல இருந்தா செத்துடுவேன்."

விஜி அவனைப் பரிதாபத்துடன் பார்த்தாள். யோசித்தாள்.

"ஒத்தப்படை வந்தா வடக்கு. ரெட்டைப்படை வந்தா தெற்கு. சரியா?"

"என்ன அது ஒத்தப்படை, ரெட்டைப்படை?"

"புக்கு ஜோசியம்." சட்டென்று கையிறக்கி புத்தகத்தைப் பிரித்தாள்.

"முந்நூற்று முப்பது. கூட்டினா ஆறு. நீ தெற்கே போ. அவளை பார்த்தா எனக்கு லெட்டர் எழுது. நான் வரட்டுமா? ஆல் த பெஸ்ட்!" அவன் புறங்கையைத் தொட்டுவிட்டுப் போனாள்.

மாதவன் குழப்பினான். தன் மனதைக் கேட்காமல் எதிரே வந்த பெண்ணிடம் பேசி, அவள் புத்தகம் பிரித்து, இரட்டைப் படை என்று சொல்லிவிட்டுப்போக, இப்போது தெற்கு நோக்கிப் போக வேண்டியிருக்கிறதே... இது சரியா என்று யோசித்தான். தன்னுள் உற்று நோக்கி தன் மனசைப் பார்த்தான். "எங்கே போகட்டும்... எங்கே போகட்டும். வடக்கா, தெற்கா?" என்று கேட்டான். அவன் மனசு எங்கே வேண்டுமானாலும் போ என்று பதில் சொல்லியது. மாதவன் மேலும் குழப்பினான்.

அடுத்ததாக என்ன செய்ய வேண்டும் என்ற புரியாத ஒரு நிலை இருக்கிறதே, அதுதான் ஒரு மனிதனின் அற்புதமான நேரம். அங்கே அவனுடைய புத்தி முற்றிலும் வீரியமிழந்து தன் செயலிழந்து, தன்னிலும் மேலான ஒரு சக்தியிடம் தன்னையுமறியாமல் சரணடையும் நேரம் அது.

ஆனால் ஒரு வேடிக்கை, இப்படிப் புத்தி செத்துப்போன நேரத்தை நினைவுகூரும் பொழுது, என்ன செய்வது என்று சிறிது திகைத்ததாகவும் பிறகு இந்த விதமாய் முடிவெடுத்ததாகவும் அதனால் வெற்றி கிடைத்ததாகவும் அந்த நினைவு பொய் சொல்லும். முடிவு தோல்வியுற்றால்-ஏதோ குழம்பிப் போய் சரியே யோசிக்காது முடிவெடுத்ததாகவும் சற்று ஆழ்ந்து யோசித்திருந்தால் சரியான முடிவெடுத்திருக்கலாம் என்றும் சொல்லும். இந்த இரண்டு முடிவுகளும் தவறானவை. கற்பிதமானவை. எந்த முடிவெடுக்காமல் குழம்பிப் : போனதை, புத்தி வலிமையற்றுக் கிடந்தது என்பதை மனிதர்கள் ஏற்பதேயில்லை. புத்தி வலிமையற்றுக் கிடக்கும் தருணங்கள் உண்டு என்பதை ஏற்றுக்கொள்வதே வலிவு. தன்னால் தீர்மானிக்க முடியாத அந்த நேரத்தை, ஆளுமை செய்ய முடியாத அந்தத் தருணத்தை தன்னிலும் மீறிய சக்தியிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு, அமைதியாய் இருக்க வெகு சிலருக்கே தெரியும். இப்படித் தெரிய, தன்னை உற்றுப் பார்க்க வேண்டும்.

வெறிச்சோடிக் கிடந்த தஞ்சாவூர்ஜங்ஷனில் உட்கார்ந்து அப்பா சொன்னபடி மாதவன் தன்னை உற்றுப் பார்த்தான். "எங்கு வேண்டுமானாலும் போ" மறுபடி மனசு சொல்லியது.

"எனக்கு ஏதாவது வழி சொல்லுன்னா எங்க வேணாலும் போங்கறியே, திரும்பி வீட்டுக்குப் போயிடட்டுமா?"

"இல்லை-வீடு உன் இடமில்லை."

"அப்படியானால் எங்க இருக்கு உன் உலகம்."

"வெளியே.... வெளியே...."

"அடச்சீ. இந்த மனசை உத்துப் பார்க்கறதெல்லாம் வீண் வேலை."

'அப்ப புத்தின்னு ஒண்ணு எதுக்கு இருக்கு. மாதவா, கரெக்ட்டா யோசனை பண்ணு. மெட்ராஸ் போறது சரியா, மதுரைக்கு போறது சரியா? இன்னும் நாலு நாள் ஆகும் மீனாட்சி மெட்ராஸ் வர்றதுக்கு. அதுவரைக்கும் சோத்துக்கு என்ன பண்ணுவே. காசு செலவழிஞ்சு போய், கிழிசலா அவ வீட்டுக்குப் போறதுக்கு பதிலா, மதுரைக்குப் போய் மீனாட்சியைக் கண்டுபிடிக்க... முடியுமா? அவ்வளவு பெரிய 'ஊரில் மீனாட்சியைக் கண்டுபிடிக்க முடியுமா? ஏன் முடியாது. கோயிலுக்குத்தானே வந்தாகணும். பார்க்கலை. மதுரையில் என்ன பண்ணுவே. மதுரையில் இருக்கலேன்னா மெட்ராஸ் போகலாம். நீ மதுரையில் என்ன கத்தை கட்டுவே. நீ பேசாம மெட்ராஸுக்குப் போய்...' யோசிக்க யோசிக்க குழம்பியது. மறுபடியும் வெறுமை படர்ந்தது. தலைநிமர, ஸ்டேஷன் சுறுசுறுப்பாவதை உணர்ந்தான். ஏதோ வண்டி வருவதற்கு ஆயத்தமாவதை உணர்ந்தான்.

"என்ன வண்டிங்க வருது?"

"ராமேஸ்வரம் பாஸஞ்சர்."

"அடிசக்கை-அப்போ மெட்ராஸ்தான்."

மாதவன் சந்தோஷமாய் டிக்கெட் கவுண்டரை நோக்கி ஓடினான். மூன்று பேர் நின்ற கியூவில் மூச்சிரைக்க நின்று, எட்டி எட்டிப் பார்த்தான்.

"வண்டி வந்துடுச்சு சார். டிக்கெட் வாங்கணும். கொஞ்சம் வழி விடுங்க சார்.."

முன்னால் இருப்பவரைக் கேட்டான், அவர் நகர்ந்து கொள்ள அடுத்து நிற்பவரை நச்சரித்தான், கவுண்டரில் டிக்கெட் வாங்கிக் கொண்டிருப்பவரைத் தாண்டி,

"மெட்ராஸுக்கு ஒரு டிக்கெட்" என கூச்சலிட்டான்.

"நாங்களும் மெட்ராஸ்தானே போறோம். உங்களுக்கு மட்டும் என்னா அவசரம்?"

"வண்டி வந்துடுச்சே."

"அது ராமேஸ்வரம் வண்டி."

"அதுக்காகத்தான் டிக்கெட் கேக்கறேன்."

"கடவுளே, அது ராமேஸ்வரம் போற வண்டி. ராமேஸ்வரம் பாஸஞ்சர் முன்னேயும் போகும், பின்னேயும் போகும். நீ எங்க போகணும்...?"

பின்னால் நின்றவர் தலையிலடித்துக் கொண்டார். அதற்குள் அவன் நீட்டிய நூறு ரூபாயை கவுண்டரில் உருவிக் கொண்டார்கள்.

"இந்த வண்டி மெட்ராஸ் போகாதா?"

"போகும். முதல்ல ராமேஸ்வரம் போயிட்டு நாளைக்கு சாயங்காலமாமெட்ராஸ் கிளம்பும்."

"எங்கய்யா போகணும்?" டிக்கெட் கவுண்டர் அதட்டியது.

மாதவன் விழித்தான், யோசித்தான். தன் புத்தியை சீக்கிரம் பதில் சொல் என்று அதட்டினான். புத்தி பேசாதிருந்தது.

"எங்க போய்த் தொலையணும். திருச்சியா, மதுரையா, ராமேஸ்வரமா?"

"மதுரை" மெல்லிய தேய்ந்த தோல்வியான குரலில் பதில் சொன்னான்.

"மெட்ராஸ் போகணும்னீங்க?" பின்னால் நின்றவர் வம்புக்கிழுத்தார்.

"மதுரை போயிட்டு மெட்ராஸ் போறேன்."

"ஏன், ராமேஸ்வரம் போயிட்டுப் போறது! தலையைச் சுத்திகூட மூக்கைத் தொடலாம். தப்பில்லை!" அவர் கேலிக்கு நாலு பேர் வாய்விட்டுச் சிரித்தார்கள்.

வாழ்க்கையின் ஆரம்பமே கேலியாக அமைவதைப் பார்த்து மாதவன் வேதனையுற்றான்.

"தயவுசெய்து இதை வச்சுக்கிட்டு மெட்ராஸ் டிக்கெட் குடுங்க சார்" கேட்கலாமா. வேண்டாம். மறுபடியும் அவமானம் வரும். கடவுள் விருப்பம் மதுரையெனில் மதுரைக்கே போவோம்.

ஆனால் அது கடவுள் விருப்பமா, தன் குழப்பமா என்று தீர்மானம் செய்ய முடியாமல் புத்தி தவித்தது. ஸ்டேஷனுக்குள் போக, வண்டி கிளம்பத் தயாராக இருந்தது. நீண்ட விசில் ஒலியோடு பச்சைக்கொடி அசைந்தது.

"நஷ்டமானா பரவால்லேன்னு இந்த டிக்கெட்டை கிழிச்சுப் போட்டுட்டு, மெட்ராஸுக்கு வேற டிக்கெட் வாங்கிடுவோமா."

காசு நஷ்டப்பட்ட புத்தி ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. வண்டி நகர, மாதவன் உள்ளே தாவி ஏறினான். அவனுக்கு மதுரைக்குப் போவது

பிடிக்கவில்லை. ஆனால் மதுரைக்குப் பயணமானான். மறுபடியும் மனசை உற்றுப்பார்த்து, "நான் மதுரைக்குப் போவது சரியா?" என்று கேட்டான். மனசுக்குள்ளே அப்பா வாய்விட்டுச் சிரிப்பது கேட்டது.

"சபாஷ், எடுத்த உடனே இத்தனை குழப்பமா, உன்னால உருப்பட முடியும்னு நினைக்கறியா. போ மதுரைக்குப் போ. எல்லா காலையும் மதுரையிலேயே செலவழிச்சுட்டு மெட்ராஸுக்குக்கூட போக முடியாதபடி திண்டாடு. கிழிசல் சட்டையும் அழுக்கு பேண்டுமா திருட்டு ரயில் ஏறி திருப்பி தஞ்சாவூருக்கே வா. கோயில்ல பட்டைச்சாதம் கொடுப்பா. காவிரில தண்ணீர் இருக்கு. ஆனந்தமா திண்ணையில் படுத்துத் தூங்கு. தெரு நாய் மாதிரி புழுதியில அலைஞ்ச ஊரோடேயே கிட... யார் வீட்ல கல்யாணம்... யார் வீட்டுல கருமாதின்னு திங்கக் காத்துண்டிரு. கருமாதி சோறு திங்கக் கொடுத்து வச்சிருக்கணும். நாலு வீட்ல தொடர்ந்து சாப்பிட்டா மத்த சாவுக்கும் உன்னையே கூப்பிடுவா, சுடுகாட்டுக்குக் கூட்டிண்டு போயி எரிஞ்ச பொணத்துல எலும்பு எடுக்கச் சொல்லுவா. எடுத்தா இருபது ரூவாதருவா. அப்படி எடுக்கறவன் பேரு சவண்டி. சவண்டி கொத்தன். அப்பா வைதீகம் - புள்ளை சவண்டி - சபாஷ்."

மனசு செய்த கற்பனைகளில் உடம்பு கிடுகிடுத்து ஆடியது. உள்ளே நகரக்கூட இடமில்லை. நல்ல கூட்டம். கால்கள் துவளத்துவங்க மாதவன் கக்கூஸிற்கு அருகிலேயே உட்கார்ந்து கொண்டான். நாற்றம், குடலைப் பிடுங்கியது. மிகவும் மோசமான நிலைக்குத்தான் தள்ளப்பட்டிருப்பதை உணர்ந்தான். தன்னை விதி எங்கோ இழுத்துக்கொண்டு போவதாய் வேதனைப்பட்டான். உள்ளே வேதனையின் விரிசலால், கேவல் எழுந்தது, "கடவுளே, ஏன் என்னை இப்படிச் சோதிக்கிறீர்?" என்ற ஏக்கம் படர்ந்தது. எல்லாவற்றையும் எல்லா செயல்களையும் எங்கோ ஒப்படைத்து விட வேண்டும் என்று தோன்றியது - எதுவுமே செய்ய தான் லாயக்கில்லாதவன் என்கிற விம்மல் எழுந்தது. தன்னை லாயக்குள்ளவனாக மாற்ற யாரிடமோ கெஞ்ச வேண்டுமென்று விம்மல் எழுந்தது. ஐந்து வயதில் அம்மாவுடன் பாடிய அபிராமி அந்தாதி ஞாபகம் வந்தது.

'கொடியே இளவஞ்சிக் கொம்பே
எனக்கு வம்பே பழுத்த படியே
மறையின் பரிமளமே
பனிமால் இமயப் படியே
பிரமன் முதலாய தேவரைப்
பெற்ற அம்மே

அடியேன் இறந்து இங்கு இனிப்
பிறவாமல் வந்தாண்டு கொள்ளே.'

"என்ன அர்த்தம் இதற்கு. இந்தப் பாட்டு ஏன் இப்போது தோன்றுகிறது. ஒவ்வொரு தோல்வியும் சாவுதான், சாவு நிகர்த்த தோல்வி. மறுபடி மறுபடி தோல்வியுற்றுச் சாகாமல், தோல்வியே ஏற்படாமல் ஆண்டருள் புரிவாய் என்று பாட்டு சொல்கிறதா அம்மா. ஜெகதீஸ்வரி, சர்வலோகநாயகி. மீனாட்சித் தாயே. எந்த வேதனையுமின்றி தோல்வி எதுவும் சந்திக்காமல் என் பயணத்தை வெற்றியுடையதாக்கு." உள்ளே அழுகை தோன்றியது. ஆரவாரம் குறைந்தது. மாதவன் தன் பயணத்தைக் கடவுளிடம் ஒப்படைத்தான். பேசாதிருந்தான்.

மீனாட்சி அந்த ஹெஸ்ட்ஹ வசில் தனி அறையில் படுத்திருந்தாள். அது அவள் அப்பாவின் கம்பெனி கெஸ்ட் ஹவுஸ். ஆறு அறைகளை அவள் தோழிகளுக்காக ஒழித்துக் கொடுத்திருந்தார்கள். அவள் அப்பா வந்து தங்கும் அறையை அவளுக்குக் கொடுத்திருந்தார்கள்.

"அப்பா இந்த ரூமிலே வேற யாரையும் தங்கவிட மாட்டார் மேடம். ப்ளீஸ்... உங்க ஃபிரண்ட்ஸ் யாரும் இங்க வரவேண்டாம். உங்க அப்பாவுடைய பி.ஏ. ரொம்ப பர்டிகுலரா இதைச் சொன்னார். உங்களை வேற எங்கேயும் தங்க வைக்கக் கூடாதுன்னு சொல்லிவிட்டார்."

சாப்பாடெல்லாம் ஒரே இடத்தில் தங்குவது மட்டும் தனி இடத்தில், அடுத்த ரூமிற்குப் போக ஐம்பது கஜம் நடந்தாக வேண்டும். அடுத்த அறையிலிருந்து பாட்டும் கூச்சலும் கேட்டன. அங்கு போய் கலந்துகொண்டால் திரும்பும்போது தோழிகள் அவளுடனேயே இந்த அறைக்கு வந்துவிடக் கூடும். இந்த அறைக்கு வந்த பிறகு இங்கேயே தானும் தங்குவதாய் எவளாவது சொல்லக்கூடும். மறுத்தால் வருத்தப்படக் கூடும்.

அப்பா இப்படி ஏன் சொன்னார் என்று தெரியவில்லை.

"உங்க அப்பா உங்களை காண்டாகட் பண்ணுவார்னு நினைக்கிறேன். ராத்திரி எட்டு மணிக்கு மேல ஃபோன் வந்தா உங்களோட பேசணும்னு ஆசைப்படலாம். உங்க ஃப்ரண்ட்ஸ்க்கு நடுவில் நீங்க பேசறது கஷ்டமா இருக்கலாம். அதனால நீங்க இங்கேயே இருங்க."

"அப்பா ஏன் எனக்கு ஃபோன் பண்ணணும்?"

"தெரியலை. பண்ணுவார்னு நினைக்கிறேன்."

கம்பெனியின் ஜெனரல் மானேஜர், ஐம்பத்தாறு வயது ஆள் குனிந்து கைகூப்பிவிட்டு நகர்ந்து போனார். அந்த மதுரை கம்பெனியில் சிறிது யூனியன் ப்ராப்ளம் இருந்தது. உற்பத்தி பாதிக்கப்பட்டிருந்தது. அது பற்றிப் பேசுவாரோ, ஆனால், எந்த கம்பெனி பற்றியும் மீனாட்சிக்கு எதுவும் தெரியாது. தெரிந்துகொள்ள முயற்சித்ததுமில்லை. சினேகிதிகள் அங்கேயிருக்க தான் மட்டும் தனியே, இந்த ஏ.ஸி. அறையில் ஐரோப்பிய பாணி கட்டிலில் மல்லாந்து கிடப்பது வேதனையாக இருந்தது. ஆனால் வேறு வழியில்லை. இது பணத்தால் வரும் பிரச்னை. பணம் சந்தோஷமான விஷயமில்லை. அது மிகுந்த கவலையைக் கொடுக்கிறது. அதைக் காப்பாற்ற எந்நேரமும் தூக்கமில்லாமல் இருக்க வேண்டியிருக்கிறது.

"எங்க அப்பா ஃபோன் வந்தா நான் பேச இஷ்டமில்லைன்னு சொல்லிடுங்க." போய்விடலாமா, தவறு. அப்பா தேவையில்லாமல் பேசமாட்டார். தேவையில்லாமல் பொறுப்புதரமாட்டார். அப்பா எவ்வளவு செய்திருக்கிறார். அவருக்கு இங்கேயே இருந்து ஏதாவது செய்தால் என்ன, ஸ்நேகிதிகளை ஐஸ்கிரீம் கொடுத்து தாஜா செய்து கொள்ள லாம். இப்போது அப்பாவின் ஃபோனிற்காக காத்திருப்பது நல்லது. அப்பாவிற்கு உதவுவது சந்தோஷம். முப்பத்திரண்டு கம்பெனிகளை ஒருவரே நடத்துவது சிரமமான காரியம். தன் குழந்தைகளிடம் அவர் உதவி கேட்பது தவறில்லை. லெட் மீ ஹெல்ப் அப்பா.

அவள் காத்திருந்தாள். இரவு ஒன்பது மணிக்கு டெலிஃபோன் ஒலித்தது.

"மீனுக்குட்டி" அப்பாவின் குரல் கொஞ்சலாய் கேட்டது. "எனக்கு உதவி செய்யணும். உன் டூர்ப்ரோகிராம் கொஞ்சம் மாத்தணும்" பேச்சு தொடர்ந்தது.

மாதவன் மதுரையில் இறங்கினான்.

வட இந்தியாவில் செய்யப்படும் ஒரு காருக்கு தென்னிந்தியாவில் அந்த கம்பெனி டீலர்ஷிப் எடுத்திருந்தது. வெறும் டீலர்ஷிப் மட்டுமில்லை. அந்தக் காருக்கு ஹிருதயம் போன்ற ஸ்பேர் பார்ட்களை மதுரையிலேயே செய்து வட இந்தியாவுக்கு அனுப்பியது. விற்பனை மட்டுமில்லை, சர்வீசும் செய்தது. சர்வீஸ் ஒரு குறிப்பிட்ட காருக்கு மட்டும் செய்வதில்லை. எல்லா மாடல் கார்களுக்கும் செய்யப் பட்டன. ஆகவே எல்லா கார்களின் உதிரிப் பாகங்களும்

அங்கு கிடைத்தன.

அந்த கம்பெனி பற்றி மீனாட்சியின் அப்பாவுக்கு ஒரு புகார் வந்தது. தரம் வாய்ந்த இரும்பினால் செய்யப்பட்ட உதிரிப் பாகங்களை வெளியே விற்றுவிட்டு மட்டமான உதிரிப் பாகங்களை கம்பெனி லேபிள் போட்டு கம்பெனி அதிகாரிகளே விற்கிறார்கள், வாங்கின இரண்டாம் நாளே உதிரிகள் பழுதாகி விடுகின்றன என்கிற குற்றத்தோடு, உடைந்த உதிரிகள் அவருக்கு அனுப்பப்பட்டன. நம்பிய யாரோ நம்பிக்கை துரோகம் செய்கிறார்கள் என்பது அவருக்குப் புரிந்து போயிற்று. அவர் நேரடியாக வந்து புகாரைப் பற்றி விசாரித்தபோது இது பொறாமையால் சொல்லப்பட்ட விஷயம் என்று அவருக்குச் சமாதானம் கூறப்பட்டது.

அவர் வருகை தெரிந்த உடனேயே மோசமான உதிரிகள் ஒளித்து வைக்கப்பட்டு நல்ல உதிரிகள் பார்வைக்கு வைக்கப் படுகின்றன என்று இன்னொரு புகார் வந்தது. கம்பெனியிலுள்ளவர்களே உண்மை விளம்பி என்ற பெயரில் இந்தப் புகார்களைச் சொல்கிறார்கள் என்பதை அவர் அறிந்து கொண்டார். இதை வளரவிட்டால் இந்த கம்பெனியின் பெயர் கெடும். அதே சமயம் தடயம் கிடைக்காமல் நடவடிக்கை எடுப்பது அதிகாரிகளிடையே முகச்சுழிப்பை ஏற்படுத்தும். இந்த வேலைக்கு தன் மகளை உபயோகப்படுத்த நேற்றுதான் தோன்றியது. குறிப்பாய் பேரிங்குகள் பற்றி புகார் அதிகமிருந்தது. நானுறு ரூபாயிலிருந்து ஆயிரம் ரூபாய் வரை விதவிதமான பேரிங்குகள் இருந்தன. வாங்கின மூன்றாம் நாளே பேரிங் உடைந்ததால் வயிற்றெரிச்சல். உயர் வேகத்தில் வண்டி போகும் போது பேரிங் உடைய வண்டிக்குப் பலத்த சேதமாகும்.

விபத்து ஏற்பட வாய்ப்பு உண்டு. நடுக்காட்டில் குழந்தை குட்டிகளுடன் தவிக்க நேரிடும். பயணத்தின் சுவை கெட்டுப் போகும். வாங்கின கம்பெனியை வாயாரச் சபிக்க நேரிடும். ஏமாற்று கம்பெனியா என்று இழிவு பெயர் ஏற்படும். இதுவரை கம்பெனிக்கு இப்படி பெயர் இல்லை. இப்போது வந்திருக்கிறது. யாரோ அதிகாரி காசுக்கு ஆசைபட்டு இந்த நீசச் செயலைச் செய்யத் துவங்கியிருக்கிறான். கையும் களவுமாய்ப் பிடிக்கவேண்டும். கடுமையாகத் தண்டிக்க வேண்டும்.

"மீனா, நீ என்ன பன்ற, கோயிலுக்குக் கிளம்பறா மாதிரி கிளம்பு. மதுரையிலேயிருந்து குற்றாலம் போறேன்னு புரோகிராம் சொல்லு. குற்றாலத்துல கெஸ்ட் ஹவுஸெல்லாம் ஏற்பாடு பண்ணச் சொல்லு. ஆனா குற்றாலம் போகாதே. மத்தியானம் மூணு மணிக்கு சடாரன்னு கம்பெனிக்குப் போ. நீயா ஸ்பேர் பார்ட்ஸ் செஷனுக்குக்குள்ள நுழை. நான் சொல்ற நம்பரை நோட் பண்ணிக்கோ, ஆறு வித பேரிங் சொல்கிறேன். ஒவ்வொரு பேரிங்லேர்ந்தும் பத்து பத்து சாம்பிள் எடு. வேற எங்க தனியா இருந்தாலும் அதையும் எடு. உடனே எனக்கு பார்சல் செய்து சீல் பண்ணி அனுப்பு. பார்சல் பன்ற போது கோல்மால் பண்ணாம இருக்கானான்னு பார். உனக்குப் பிரச்னை புரியறதில்லையா. கம்பெனி பேர் கெடறது மீனா. இது உன் கம்பெனி. அந்தப் பொறுப்போட செயல்படும். மத்தபடி யார்கிட்டேயும் ஹார்ஷா பேசாதே. ப்ராபரா டெலிவரி செலான் போட்டு வாங்கிக்க. ரொம்ப டிக்லிஷ் ப்ராப்ளம். எவ்வளவு கவனமா ஹேண்டில் பண்ண முடியுமோ, அவ்வளவு கவனமா ஹேண்டில் பண்ணு. அதுக்குப் பிறகு நீ குற்றாலம் போகலாம். பார்சல் மேல் அரக்கு சீல் வெச்சு உன் கழுத்து செயின்ல ஸ்வஸ்திக் டாலர் இருக்கே அதை சீலா வை. மாட்டக்கூடாதுன்ற பயத்துல கூரியலேர்ந்து பார்சலைப் பிடுங்கி உடைச்சு வேற மாத்திடு வாங்க. ஜாக்கிரதையா கெட்டிக்காரத்தனமா அந்த வேலையைச் செய்யணும். முடியுமோ?"

"முடியும்பா-நிச்சயமா முடியும்."

மீனா துள்ளிக் குதித்தாள். "நீ சபாஷ்னு சொல்ற மாதிரி இந்தக் காரியத்தைச் செய்துட்டு இன்னிக்கு நாலுலேர்ந்து அஞ்சுக்குள்ள உனக்கு ஃபோன் பண்ணேன்." மீனாட்சி போனை வைத்துவிட்டு யோசிக்க ஆரம்பித்தாள். எந்த அதிகாரியா இருக்கும் என்று யோசிக்க ஆரம்பித்தாள். எப்படிச் செய்வது என்பதை திட்டமிடத் துவங்கினாள். வாசல் கதவைத் தட்டும் சத்தம் கேட்டது. 'மதுரை பிரிவின்' ஜெனரல் மேனேஜர் குரல் கேட்டது.

"மேடம், ஃபோன் பேசிட்டிங்களா?"

கதவுக்கு அப்பால் குரல் கேட்டது. ஒருவேளை இவன் தான் அவனோ? கதவில் காது வைத்து ஒட்டுக் கேட்டிருப் பானோ? உள்ளே லேசாய்க் கலவரம் வந்தது. கலவரம் கண்ட முகத்தைக் கண்ணாடியில் பார்த்துக் கொண்டாள். கண்ணாடியில், தெரிந்த முகத்தைப்பார்த்து மெல்ல புன்னகை செய்து முகத்தை மாற்றிக் கொண்டாள். இயல்பாகிக் கொண்டாள். கதவு திறந்தாள். நடிக்கத் துவங்கினாள்.

"வாங்க சார், உள்ளே வாங்க."

"இருக்கட்டும்மா. அப்பா பேசினாரா? ஏதாவது சொன்னாரா?"

முகத்தில் பயமிருந்தது. ஒருவேளை அவன்தான் திருடனோ. அவசரப்பட்டு முடிவு செய்யக் கூடாது. உற்றுப் பார்த்த கண்களை ஊடுருவக்கூடாது.

"பேசிட்டேன் சார். உங்களை ரொம்ப விசாரிச்சாரு."

"என்ன?" இம்முறை குரலில் பயம்.

"இடம் சௌகர்யமா இருக்கா. சாப்பாடு சரியா இருக்கா. சரியாகவனிச்சுக்கறாங்களான்னு கேட்டாரு. ஏக்ளாஸ்ன்னு சொல்லிட்டேன். கொசுத் தொந்தரவு ஜாஸ்தி இருக்கும். கதவை அடிக்கடி திறக்காதேன்னு சொன்னார்."

"வேண்டாம். கதவு திறக்க வேண்டாம்."

ஜி.எம். பின்வாங்கினார். "நாளைக்கு ப்ரோக்ராம் கேட்கலாம்னு வந்தேன்..." தாழ்ந்த குரலில் பேசினார்.

"மதுரை மொத்தமும் சுத்திப் பார்த்துட்டு நாளைக்கு மத்தியானம் குற்றாலம் போறோம். அங்க கெஸ்ட் ஹவுசுக்கு ஏற்பாடு பண்ணிடுங்க. நான் கொண்டுவந்த வண்டி கொஞ்சம் சர்வீஸ் பண்ணணும். லோகலா சுத்தறதுக்கு வேற வண்டி ஏற்பாடு பண்ணிடுங்க. உங்களை காலைல மீட் பண்ணேன்."

அடுத்த நாள் சந்தேகம் வராமல் நடந்து கொள்வது எப்படி என்று யோசித்தாள். தூங்கிப் போனாள்.

வேலை செய்து முடிக்கவேண்டும் என்கிற ஆர்வத்தாலே என்னவோ உள்ளுக்குள்ளே ஒரு பயம் வந்தது. அந்தப் பயம் இறைஞ்சுதலைக் கொடுத்தது. அந்த இறைஞ்சுதல் கனவாக வந்தது. துவாரபாலகி மாதிரி கோரைப்பற்களும், கதையுமாய். கோரமாய் ஒரு பெண் உருவம் நிற்க,

அவளிடம் கைகூப்பி மீனாட்சி இறைஞ்சினாள். அப்பா சொன்ன வேலையைத் தப்பில்லாமல் முடிக்க வேண்டுமென்று அவளிடம் கெஞ்சினாள். அந்த உருவம் விரல்களைச் சுண்டியது. சுண்டப்பட்ட இடத்திலிருந்து ஒரு ஆள் வெளியே வந்து விழுந்தான், தோளில் பையும் கலைந்த தலையுமாய் இருந்தான். அவளிடம் ஏகமாய் அரக்கு முத்திரை குத்தப்பட்ட ஒரு பார்சலை மீனாட்சி கொடுத்தாள். கொடுக்கிற போது அவன் முகத்தைப் பார்த்தாள் அவன் மாதவன் என்று தெரிந்த போது விழிப்பு ஏற்பட்டது. கண் விழித்து, மாதவன் இருந்தால் அவன் மூலம் பார்சல் அனுப்பலாமே என்று நினைத்துக் கொண்டாள். மறுபடி தூங்கிப் போனாள்,

மாதவன் அன்று முழுவதும் பஸ் ஸ்டாண்டில் கழித்தான். பொதுக்கழிப்பிடத்தில் காசு கொடுத்து விட்டுக் காலைக் கடன்களை முடித்துக் கொண்டான். இரவெல்லாம் தூக்கமில்லாமல் கண்கள் எரிந்தன. தூக்கம் கண்களை அழுத்தியது. ஹோட்டல் ஹோட்டலாகத் தேடலாமா என்று நினைத்தான். எப்படியும் கோயிலுக்கு வந்துதானே ஆகவேண்டும் என்று கணக்குப் போட்டான். வழிநடையாய்ப் பார்த்து உட்கார்ந்து கொண்டான். பெரிய கதவின் மீது தலை சாய்த்துக் கொண்டான். சிறுது நேரம் கண்கள் முடினான். தூங்கிப் போனான். மீனாட்சி வேலை பற்றிய சிந்தனையிலேயே கோயில் வலம் வந்தாள். 'என்ன சொல்லி ஸ்டோருக்குப் போவது, யாரிடம் என்ன பேசுவது' என்று மனசுக்குள் ஒத்திகை பார்த்துக்கொண்டாள். அப்பா கட்டளையிட்ட காரியத்தை முடிக்க வேண்டுமே என்ற டென்ஷனில் இருந்தாள். முகத்தில் கர்சீப்பைப் போட்டு தூங்குகிற மாதவனை எல்லோரும் தாண்டிப் போனார்கள். அது மாதவன் என்று தெரியாமல் நடந்தார்கள். அவர்கள் உள்ளே போன நேரத்திற்கு மாதவன் விழித்துக் கொண்டான். வெளியே போய் ஹோட்டல் ஹோட்டலாய்த் தேடினான், திசை தெரியாமல் அலைகிறோமோ என்று கவலைப் பட்டான். அப்பா சொன்னது ஞாபகம் வந்தது. மனசோடு பேச... அது வழிகாட்டும் என்று சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது.

மாதவன் மீனாட்சி கிடைப்பாளா என்று மனசிடம் கேட்டான். "கிடைப்பாள்" என்று புத்தி சொல்லிற்று.

"இப்பொழுது தேடவா, வேண்டாமா?" என்று கேட்டான்.

"தேடு" என்று மனசு பதில் சொல்லிற்று.

கிடைக்கும் என்கிற பொருளைத் தேடுவானேன் என்கிற கேள்வி எழுந்தது. "என்ன சொல்ற? சரியாகச் சொல்லு" என்று மனசை அதட்ட,

மனசு சுருங்கிக்கொண்டது.

தேடிக் கொண்டிருந்த மாதவனை மீனாட்சி அம்பாஸடர் காரில் கடந்தாள். அவள் காரைத் தொடர்ந்து இன்னொரு அம்பாஸடர் காரில் நன்கு தோழிகள் கடந்தார்கள். யாரும் மாதவனைப் பார்க்கவில்லை. கறுப்புக் கண்ணாடி ஏற்றப்பட்ட காரில் உள்ளேயிருப்பது பெண்கள் என்று மாதவனுக்குத் தெரியவில்லை. மாதவனுக்குப் பசித்தது. முழுச் சாப்பாடு ஏழு ரூபாய். அளவுச் சாப்பாடு ஐந்து ரூபாய் என்று எழுதப்பட்ட சின்ன ஹோட்டலில் நுழைந்தான். அளவுச் சாப்பாடு என்று முதலில் சொல்லிவிட்டு, பிறகு முழுச் சாப்பாடு என்று டிக்கெட் மாற்றிக்கொண்டான். இலையில் நீர் தெளித்து காய்கறிகள் போடப்பட்டன. புடலங்காய் கூட்டை எடுத்து வழித்து வாயில் போட்டுக் கொண்டான். ஹோட்டல் வாசலை மீனாட்சியின் கம்பெனி கார் கடந்தது. "டிரைவர்... டிரைவர்" என்று கத்திக்கொண்டே ஹோட்டல் வாசலை நோக்கி ஓடினான். கார் நாலு கட்டடம் தாண்டி நகர்ந்து மெல்ல ஊர்ந்தது. மாதவன் பசியோடு கார்பின்னாடி ஓடினான். கார் இன்னும் முன்னே நகர்ந்தது. தொடர்ந்து மாதவன் காருக்கு பின்னாடி அதன் முதுகைப் பலமாய்த் தட்டினான், கார் டிரைவர் கோபத்துடன் வேகமாக வண்டியை நிறுத்த, முட்டிக் கொண்டான்.

பசியோடு ஓடி வந்ததில் வயிறு வலித்தது. சுருங்கிச் சுருங்கி விரிந்தது.

"எந்தச் சோம்பேறி கார்ல அடிக்கிறது?" கார் டிரைவர் கோபமாக இறங்க.

"நான்தான் சார்" என்று கைகூப்பினான்.

"நீதானா, ஏன் கார்லே அடிக்கிற?"

"மீனாட்சி... மீனாட்சியம்மாவ பார்க்கணும்." மூச்சிரைத்தது.

"ஏன் ஒரு மாதிரியா பேசற? தண்ணி போட்டிருக்கியா"

"இல்லீங்க, பசி" மாதவன் காரைப் பிடித்துக் கொண்டு லேசாய் மயங்கியபடி பேசினான்.

"வா... வந்து வண்டில உட்கார்."

"சாப்பாடு டிக்கெட் வாங்கிட்டேங்க. சாப்பிட்டு வந்துட்டுமா?"

"நான் கம்பெனிக்கு போகணும். நம்ம வண்டி சர்வீஸ் பார்த்தாங்க. அதுதான் டிரையல் ஓட்டிப் பார்த்தேன். டம்டம்முன்னு பின்னாடி சத்தம்

வரவே பயந்துட்டேன். கம்பெனில சாப்பிட்டுக்கலாம். வா!"

"ஏழு ரூபாய் டிக்கெட்டுங்க."

"ஒழிஞ்சு போகட்டும். வாகம்பெனில சாப்பிட்டுடலாம். கம்பெனி சாப்பாடு நல்லாயிருக்கும். ஒரு கார குழம்பு ஊத்தினான் பாரு... ஸெம டேஸ்ட்!"

மாதவனுக்கு அதிகம் பசித்தது. வண்டியில் ஏறிக் கொண்டான்.

"மீனாட்சி எங்கே?"

"கார்லே கோவிலுக்கு போயிருந்தது. சாயந்திரம் குற்றாலம் போறோம். நீயும் வர்றியா?"

"எப்படியும் மீனாட்சி இந்த வண்டிக்கு வந்திரு வாங்கள்ல..."

"வரணும். ஒருவேளை அவங்க வேன்ல போறாங்களோ என்னமோ?"

வண்டி சர்வீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் போயிற்று. மீனாட்சி ஸ்பேர்பார்ட்ஸ் செஷனுக்குள் நுழைந்தாள். அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த ஷெல்பிலிருந்து பேரிங் எடுக்க ஆரம்பித்தாள். ஜெனரல் மேனேஜர் பதறினார். கம்பெனி சலசலத்தது. அதிகாரிகள் அதிர்ந்தார்கள்.

"இப்படிச் செய்ய உங்களுக்கு யார் அதிகாரம் கொடுத்தது?"

ஜெனரல் மேனேஜர் சீற, மீனாட்சி நிதானமாய்ப் பதில் சொன்னாள். அப்பாவின் உத்தரவை விளக்கினாள். தரம் குறைந்த பேரிங்குகள் எவை என்று சுலபமாய் அவளால் கண்டுபிடிக்க முடிந்தது. பாதிக்குப் பாதி பொய்யும் மெய்யும் கலந்திருந்தன. அவர் எதிரேயே பேரிங்குகள் மரப்பெட்டியில் அடுக்கி வைக்கப்பட்டு மேலே இரும்புத்தகடு பூட்டப்பட்டு, இரும்புத்தகட்டின் மீது காக்கி பேப்பர் சுற்றப்பட்டு, காக்கி பேப்பர் மீது நூல் போடப்பட்டு, அவள்டாலரின் அரக்கு சீல் பதிக்கப்பட்டது. டெலிவரி சலானில் கையெழுத்துப் போட்டு அவள் அந்தப் பெட்டியை வேன் இருக்கும் இடத்திற்கு எடுத்து வரச் சொன்னாள். வேனுக்கருகே மாதவனைப் பார்த்து "ஹேய்" என்று கத்தினாள். அவளைப் பார்த்தவுடன் மாதவனுக்கு உயிர் வந்தது. மீனாட்சிக்கு சந்தோஷம் வந்தது.

"மெட்ராஸ் போறயா மாதவன். ஒரு முக்கியமான வேலை சொல்கிறேன். செய்யறியா? மெட்ராஸ் போய் எங்கப்பாகிட்ட இந்த

பார்சலைக் கொடுத்துடறயா?"

மாதவன் சந்தோஷமாய் தலையாட்டினான்.

சொடுக்கு நேரத்தில் சோதனை துவங்கி எல்லா திசைகளிலும் விரிந்து எங்கெங்கே குற்றம் இருக்கும் என்று அவள் மனத்திற்குத் தோன்றியதோ அங்கெல்லாம் நிகழ்ந்து அரை மணியில் அந்தக் கம்பெனி முழுவதும் கலக்கி குற்றத்திற்கான தடயங்கள் பிடிபட்டு பெட்டியில் இடப்பட்டன. பெட்டி சென்னைக்குப் போகவேண்டும். கூரியர் சர்வீஸ் குறித்து மீனாட்சிக்குப் பலத்த சந்தேகம். வண்டியில் பெட்டி ஏற்றப் படும்போது மொத்தமும் மாற்றப்படலாம். தடயங்கள் அழிக்கப்படலாம் என்கிற சந்தேகம். அந்தப் பெண்களை அங்கேயே இருக்கச் சொல்லி விமானத்தில் சென்னைக்குப் போய்விடலாமா என்கிற எண்ணம். தோழிகள் அவள் செய்கையைப் புரிந்துகொண்டார்கள். இதற்குப்பிறகு அங்கே தனியாக இருக்கப் பயப்படுவார்கள்.

"சர்ப்பரைஸ் செக் பண்ணத்தான் நீர்வரா மாதிரி வந்தியா. முன்னால் சொல்லியிருந்தா நான் டூர் வந்திருக்கவே மாட்டேன்."

"ஏன்?"

"ஏதோ வெறுப்புல எவனாவது உன்னை ரெண்டு வச்சு என்னையும் அறைஞ்சானா தேவையா இது..." ஒரு தோழி கடுப்படித்தாள்.

"சரி. மெட்ராஸுக்கு ரெயில் ஏத்தி விட்டுடட்டுமா?" என்று மீனாட்சி கேட்டதற்கு பதில் சொல்லாது போனாள். தோழியை அடக்கிவிட்டாலும் மீனாட்சிக்கு அந்தப் பயம் இருந்தது. புற்றுக்குள் கைவிட்டபிறகு பயந்து புண்ணியமில்லை. அப்பா என்கிற தடுப்புக்ளவுஸ் போட்டுக் கொண்டதையும் மீறி பாம்பு கொத்தலாம். கொத்தாமலும் போகலாம். குறைந்தபட்சம் சீறவாவது செய்யலாம். எல்லாவற்றையும் விட முக்கியம் பார்சலை சென்னைக்கு அனுப்புவது.

மாதவன் சட்டென்று எதிரே வந்து நின்றது தெய்வச் செயல். பெரிய உதவி. இந்த மாதவனிடம் ஏதோ ஒரு நல்ல குணம் இருக்கிறது. மாதவன் நல்ல வளர்ப்பு.

இதைச் செய் என்றால் விசுவாசமாய் செய்பவன் என்பதாய்

தோன்றுகிறது. ஆனால் ஒரு பயம். இவனை வண்டியில் அனுப்ப வேறு காரில் கம்பெனி ஆட்கள் யாராவது துரத்திப் போய் மடக்கி பேச்சுக் கொடுத்து பெட்டி மாற்றிவிட்டால்?

எவர் எது சொன்னாலும் இந்த பெட்டிதான் சென்னை போக வேண்டும் என்று கண்டிப்பான கட்டளை தரலாமா...

கட்டளையை மாதவன் நிறைவேற்றுவான். ஆனால் நடுவே எவரேனும் வன்முறை காட்டினால்...?

"கொடுறா பெட்டியை" என்று தலையில் அடித்தால் தாங்குவானா? அவர்கள் வன்முறை காட்ட மாட்டார்கள், வேறு வேலை செய்வார்கள். கரன்ஸி காட்டுவார்கள். பெரிய தொகை கண்முன்னே பரப்புவார்கள். மாதவன் ஏழை, பரம ஏழை. மனம் மாறலாம். மாறமாட்டேன் என்றால் அடிபடலாம். இவனைப் போய் எதற்கு இந்த வம்பில் மாட்டி வைக்க வேண்டும்.

மீனாட்சி தீவிரமாய் யோசித்தாள்.

"எல்லோரும் வண்டில ஏறுங்க" என்றாள். தோழிகள் உடைமைகளோடு காரில் ஏறியபின் தானும் ஏறி கதவு சாத்திக் கொண்டாள்.

"மேடம், நீங்கள் எங்கே போகப் போகிறீர்கள் என்று எனக்குத் தெரிந்தாக வேண்டும்." ஜெனரல் மேனேஜர் முகம் இரும்பாய் இருந்தது.

"சென்னை."

"எந்த வழியில்?"

"ஏதோ ஒரு வழியில்!"

"தயவுசெய்து எனக்குச் சொல்லுங்கள்!"

"ஏன்?"

"வழியில் உங்களுக்கு ஏதேனும் ஆபத்தெனில்...? எனக்குத் தெரிந்திருப்பது நல்லது."

"ஆபத்து வருமா?"

"வரலாம்!"

"ஏன்?"

"நான் பேசுவதற்கில்லை."

"எந்த ஆபத்தையும் நான் எதிர்கொள்ளத் தயார். உங்கள் உபசரிப்புக்கு நன்றி. நான் கிளம்புகிறேன்."

வண்டி மெல்ல நகர்ந்து கம்பெனி விட்டு வெளியேறி மதுரையின் தெருக்களில் ஊர்ந்து போயிற்று.

"இப்ப எங்க போகணும்மா?"

ட்ரைவர் கேட்டார். மீனாட்சிக்குப் பதில் சொல்ல முடியவில்லை.

தோழிகள் பயந்து போயிருந்தார்கள்.

"சத்யமாக இங்க நடக்கிறது என்னன்னு புரியலை, பிடிக்கவில்லை."

"த்தோ பார் மீனாட்சி. நாங்க ஜாலியா டூர் போலாம்ன்னு தான் ஜாயின் பண்ணோம். உன் கம்பெனி செக்கப்பை நீ தனியா கவனிச்சுக்க வேண்டியது தானே. எங்க மூடை ஏன் கலைக்கறே?"

"நிச்சயமா ஆபத்து வரும்ன்னு சொல்றது ஜெனரல் மேனேஜர்."

"என்ன ஆபத்து. அவனே பின்னால ஆளைவிட்டு வழியில் மடக்கித் தலைல நாலு உருட்டுக்கட்டையால் போட்டு பார்சலைப் புடுங்கிக்கப் போறான்."

"மெட்ராஸுக்கு கோயம்புத்தூர் வழியா சுத்திக்கிட்டுப் போனா?" வேறு ஒருத்திக் கேட்டாள்.

"எந்த வழில போனாலும் ரிஸ்க் உண்டு."

"மெட்ராஸ் போறதுக்கா மதுரை வந்தோம். ச்சே... குற்றாலத்துல ஜாலியா குளிக்கலாம்னு நினைச்சேன்."

"எல்லாம் போச்சு."

"பேசாத மாதவன் மூலமா அனுப்பேன்."

"அவன் உதைபட்டுச் சாகட்டும்னு சொல்றியா. பாவம் அது."

அவர்கள் பேச்சுக்கு மீனாட்சி பதில் சொல்லாது உட்கார்ந்திருந்தாள்.

மாதவன் அவளுக்கு ஆறுதலாய் ஏதும் பேச நினைத்தான். அடக்கிக்கொண்டான். அவள் ஆழ்ந்த கவலையோடு யோசிப்பது அவனைக் கவர்ந்தது. கம்பெனியில் ஏதோ சிக்கல். அதைக் கண்டுபிடித்து விட்டாள். அந்த ஜெனரல் மேனேஜர் கோபமாய்

இருக்கிறான். பேசாமல் பயமுறுத்துகிறான் என்பது புரிந்தது.

எவ்வளவு பெரிய கம்பெனி. இது மீனாட்சிக்கு சொந்தமா? அடங்கப்பா. இதில் ஒரு வேலை போட்டுக் கொடுத்தால் எத்தனை நன்றாய் இருக்கும். கம்பெனி கூர்க்கா கூட ட்ரிம்மாய் சலவை காக்கி சட்டையாய் இருக்கிறான்.

கேன்டனில் சாம்பார், ரசம், தயிர் கப் கொடுத்து ஒரு ரூபாய்தான் வாங்குகிறார்கள். போதும் போதும் என்கிற வரையில் கோஸ் கறி போட்டார்கள் என்று ட்ரைவர் சொன்னான். பசிக்கிறது.

எங்கேயாவது சாப்பிட வேண்டும். மறுபடி மதுரை வந்தால், இந்த கேன்டனில் யாரையாவது காக்காய் பிடித்து ஒரு வேளை சாப்பிட வேண்டும். பேயாய் பசிக்கிறது. மீனாட்சியிடம் 'கொஞ்சம் வண்டியை எங்கேயாவது நிறுத்துங்களேன். ஒரு வாய் சாப்பிட்டு வந்து விடுகிறேன்' என்று சொல்லலாமா?

வேண்டாம். மீனாட்சி ஏதோ கவலையில் இருக்கிறாள். அவள் கவலையை விட பசி பெரிசில்லை. பசி பழக்கம்தான். தாங்குவோம்.

"ட்ரைவர், வண்டிய ஏர்போர்ட்டுக்கு விடுங்கோ." மீனாட்சி கட்டளையிட்டாள்.

"ஏய், மெட்ராஸ் போறியாடி? ப்ளைட் போயிருக்குமே!"

"ட்ரைவர், ஏர்போர்ட் போங்க." மீனாட்சி மறுபடி கட்டளையிட வண்டி ஏர்போர்ட் நோக்கி விரைந்தது.

"எதுக்கு ஏர்போர்ட் போற... சொல்லு மீனா?"

"மெட்ராஸ்- மதுரை விமானம் அனேகமா டிலேயாக தான் வரும். தாமதமாகத்தான் கிளம்பும். போய் பார்ப்போம்."

"அப்படி ப்ளைட் மெட்ராஸுக்கு இருந்தா இத்தனை பேருக்கு டிக்கெட் கிடைக்குமா?"

"வெய்ட் அண்ட் ஸீ."

"ஏய், ரொம்ப அலட்டாதடி. ஒன்பது பேருக்கு டிக்கெட் தந்து ஓவர் லோட் ஏத்த அது திருவள்ளூர் டிரான்ஸ்போர்ட் இல்லை."

"சும்மா பேசாதே. கொஞ்சம் ஸைலண்டா இரு."

"மூடே போச்சு உன்னால."

"கொஞ்சம் பொறுத்துக்கங்க."

மீனாட்சி மட்டும் உள்ளே போனாள். ஆள் அனுப்பி மாதவனை மட்டும் வரச் சொன்னாள்.

"மாதவன் இதுக்கு முன்னாலே விமானத்துல போயிருக்கிங்களா?"

"இல்லை மீனாட்சி. இதான் ஏர்போர்ட்டுக்கே முதல் தடவையா வரேன்."

"நான் நினைச்ச மாதிரிப்ளைட் லேட், பத்து நிமிஷத்துல வரும். வந்த பத்து நிமிஷத்துல கிளம்பும். அந்த பார்சலோட என் வீட்டுக்குப் போகணும். இது அட்ரஸ்" விசிட்டிங் கார்ட் கொடுத்தாள். "பார்சலை அப்பாகிட்டே பர்ஸனலாதரணும். நான் அப்பாவுக்கு போன் பண்ணிட்டுறேன்."

"ப்ளைட் கொஞ்சம் பயம். " மாதவன் சந்தோஷத்திலும் பயத்திலும் தடுமாறினான். விமானத்தில் போக இந்த உடை சரியா என்று யோசித்தான். ரொம்ப சுமாரான பேண்ட் என்று வருத்தப்பட்டான்.

"ஒரு பயமும் இல்லை. முக்கா மணி நேரத்துல மெட்ராஸ் போயிடும். ஏர்போர்ட்டுக்கு கார் வரும். ஆள் அனுப்புவார் அப்பா. அந்த ஆள் உங்கிட்ட அப்பா ஸைன் பண்ணின் விசிட்டிங் கார்டு காட்டுவாரு. அதக்காட்டினா அந்த வண்டி ஏறி வீட்டுக்குப் போகணும்."

"காட்டலைன்னா...?"

"நீங்களா வண்டி பிடிச்ச போகணும். பெட்டி ஜாக்கிர தையா எடுத்துக்கிட்டுப் போகணும்."

"பெட்டிய கால் கீழே வச்சுக்கறேன்."

"முடியாது." மீனா சிரித்தாள்.

"அது தனியா லக்கேஜோட வரும். மெட்ராஸ்ல தனியா கன்வேயர் பெல்ட்ல உங்ககிட்ட வரும்."

"பெல்ட்டா? புரியலையே?"

"நேரா பார்த்தா புரியும். அது முக்கியமில்லை மாதவன். இந்தப் பெட்டி திறக்கப்படாத, மாற்றப்படாத அப்பாகிட்ட போகணும்."

"அப்புறம் அப்பாகிட்ட போனபிறகு...?" மாதவன் கேள்விக்கு மீனா திகைத்தாள். அது பற்றி அவள் யோசிக்கவில்லை.

"மெட்ராஸ்ல உங்களுக்குத் தெரிஞ்சவா யாரும் இல்லையா?"

"உண்டு"

"யார்?"

"நீங்கதான் மீனாட்சி!"

"ஓ... காட்! வேற யாரும் இல்லையா?"

"இல்லை."

"அப்பா, அப்பாகிட்ட நான் சொல்றேன். நான் மெட்ராஸ் வரவரைக்கும் அங்கேயே என் வீட்டிலேயே கெஸ்ட் ஹவுஸ்லே தங்கி இருங்க."

"சரி."

விமானம் வந்தது. பெட்டி எடை போட்டு தனி லக்கேஜ் டிக்கெட் கொடுத்து ஏற்றப்பட்டது. மாதவனுக்கு டிக்கெட் வாங்கப்பட்டது. பெட்டி தனியே போக மாதவன் பிறகு போனான்.

"ரொம்ப நன்றி மீனாட்சி. உங்களாலேதான் ப்ளேன்ல ஏறிப் போறேன்."

"ஆல் த பெஸ்ட். என் வீட்டிலேயே இருங்கோ. பெட்டி பத்திரம்."

"சரி"

விமானம் கிளம்புகிற வரையில் தோழிகளோடு வேனில் அமர்ந்திருந்தாள்.

"இது பிரமாதமான ஐடியா. பொட்டியும் ஜாக்கிரதையா போயிடும். நாமும் டூர் கண்டிசன்யு பண்ணலாம்."

"கொஞ்ச நேரத்துக்குள் நிறைய பேசிட்டிங்கம்மா. பாவம் மீனாட்சி... உங்களாலே வேற அப்செட் ஆயிட்டா."

"கிரிமினல் புத்திடி உனக்கு. ப்ளைட் டிலே ஆகும்னு எப்படித் தெரிஞ்சது?"

"மாதவன் பாவம் ப்ளேன்ல வயித்த புடிச்சுண்டு உட்கார்ந்து விடும். முதல் ப்ளைட். கலக்கித் தீர்த்துடும்."

"மாதவனை விட பெட்டி முக்கியம். அது போய்கரெக்டா சேர்ந்துடும் இல்லையா மீனா?"

"ஸோ... நௌ ஸ்டெரெய்ட்டு குற்றாலம்." தோழிகள் கலகலப்பாய் பேசி பயணம் தொடர்ந்தார்கள்.

கார் தென்காசி திசை நோக்கி பாட்டும் கூச்சலுமாய் ஓடியது.

மீனாட்சி வழியில் நிறுத்தி அப்பாவுக்கு போன் செய்தாள். விவரம் சொன்னாள். மாதவன் அடையாளம் சொன்னாள்.

"அப்பா அவரை கடைசியிலே..."

போன் தொடர்பு ஏனோ அறுந்து போயிற்று.

"த்தோ பார்... குற்றாலம் போய் பொட்டி ஞாபகமா இருந்தே கொன்னு போட்டுருவேன்." தோழிகள் பயமுறுத்தினார்கள்,

"மாதவனைக் கூட நினைக்கக் கூடாது."

பேயாய் சிரித்தார்கள்.

அருவி பார்த்ததும் எல்லாம் மறந்து போயிற்று. மேலே போனார்கள். அந்த மாலையில் எவரும் இல்லாத அருவிக் கரையில் அட்டகாசமாய் குளித்தார்கள்.

மீனாட்சி மாதவன் நினைவாகவே இருந்தாள். ஆனால், வெளியே காட்டிக்கொள்ளவில்லை.

மாதவன் சென்னை வந்து இறங்கிக் கொண்டு பெட்டியை கன்வேயர் பெல்ட்டிலிருந்து எடுத்துக் கொண்டான்.

ஆள் கையெழுத்திட்ட விசிட்டிங் கார்ட்காட்ட, வண்டி யேறினான். வீட்டுக்குள் வண்டி நுழைந்தது.

இவ்வளவு பெரிய வீடா? பயந்தான். மீனாட்சி அப்பா வெளியே வந்தார்.

"எங்கே பெட்டி?"

காட்டினான்.

பெட்டி அவரோடு உள்ளே போயிற்று. அவன் வராண்டாவிலேயே நின்றான்.

அவனுக்குக் கடும் பசி எடுத்தது. ஆனால், அது பற்றி அங்கே யாரும் கேட்கவில்லை. வேறு எதுவும் பேசவில்லை.

மாதவன் நின்று கொண்ட இடத்திலிருந்து ஐம்பதடி தொலைவுக்கு மரகதப்பச்சையாய் ஒரு புல்வெளி. செழுமையான சீரான புல்வெளி. பிறகு காம்பெளண்ட் சுவர், அது தாண்டிதார்சாலை. அதையும் தாண்டி கடற்கரையில் மணல் மேடு. மேடு சரிந்து இன்னொரு. மேடாய்க் கடல். அவ்வப்போது எட்டிப் பார்த்து- 'மாதவா, மாதவா' என்று கூப்பிடும் வெள்ளைகள். தத்தித்தத்தி புறங்காட்டிப் போகும் காக்கைகள். கடலும் வானும் சந்திக்கும் இடத்தில் ஒரு படகு. வயிறு அடிக்கடி பசியை ஞாபகமூட்டினாலும் பார்த்துக் கொண்டேயிருக்க வேண்டுமென்று தோன்றியது.

சிறிது நேரம் கடலை வியந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்து விட்டு மாதவன் திரும்பி வீட்டுக்கூடத்தை எட்டிப் பார்த்தான். கூடத்திற்குள் யாருமில்லை. ஒரு சுவர் கடிகாரம் மட்டும் கண்ணை உருட்டி உருட்டி, இடதும் வலதுமாய்ப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தது. அப்படிப் பார்க்கும் கடிகாரத்தையே தொடர்ந்து பார்க்கும் ஆவலைத் துண்டிற்று. அந்தக் கடிகாரத்தின் கண்ணைசைவு ஒரு சிரிப்பைக் கொடுத்தது. இந்த வீட்டுக்குத் திருஷ்டி பூசணிக்காய் வைப்பதற்குப் பதில், கடிகாரத்திலேயே ஒரு திருஷ்டி பூசணிக்காய் பண்ணி வைத்துவிட்டார்களோ என்று தோன்றிற்று. உள்ளே வெகு தொலைவில் மரப்பெட்டியை திறக்கிற சத்தம் கேட்டது. காகிதங்கள் பிரிபடும் ஓசைக் கேட்டது.

சட்டென்று திரைச்சீலையை விலக்கி, யாரோகாரியஸ்தர் போல வேட்டியும் கதர் சட்டையும் ஒட்ட வெட்டிய கிராப்புமாய் வந்தார்.

"நீங்க எங்கேர்ந்து வரேள்?" என்று கேட்டார்.

"மதுரையிலேர்ந்து."

"உங்களுக்கு பெட்டியார் கொடுத்தா?"

"மிஸ் மீனாட்சி"

"கம்பெனியிலே பொட்டிய வாங்கிண்டேளா, இல்லை..."

அவர் பேசி முடிக்கும்முன் மாதவன் முந்திக் கொண்டான். சர்வ ஜாக்கிரதையாய் தனக்கிட்ட, வேலையை தான் செய்து முடித்ததாய்ச் சொல்லத் துடித்தான்.

"நானே பக்கத்துலேர்ந்து, கம்பேனி உள்ளேர்ந்து கொண்டுவந்தேன். ஏர்ப்போர்ட் வரைக்கும் மீனாட்சி வந்தாங்க. நான் ப்ளேன்ல ஏறின பிறகுதான் வெளில போனாங்க."

அந்த காரியஸ்தர் உள்பக்கம் தலைதிருப்பி, "நீங்க சொன்னதுதான்" என்று குரல் கொடுத்தார்.

"ம்ம்ம்... எல்லாம் சரியா இருக்கும். அவனைப் போகச் சொல்லு." உள்ளேயிருந்து மீனாட்சியின் அப்பாவின் குரல் கேட்டது.

"நீங்க போகலாம்" காரியஸ்தர் அவனை நோக்கிக் கட்டளையிட்டார். மாதவன் விழித்தான்.

"என்னை இங்கே தங்கச்சொன்னா..." என்று தயங்கித் தயங்கிச் சொன்னான்.

"இங்கேன்னா, எங்கே?" காரியஸ்தர் குரல் அதட்டலாய் இருந்தது.

"அவுட் ஹவுஸில்..." மென்று விழுங்கினான்.

"மீனு அவுட்ஹவுஸ்லே தங்கச் சொல்லித்தாமே..."

"அதெல்லாம் தங்க முடியாது." உள்ளேயிருந்து சீறல் வந்தது. வேகமான ஆங்கிலத்தில் தொடர்ந்து காரியஸ்தருக்குக் கட்டளைகள் பிறப்பிக்கப்பட்டன. காரியஸ்தர் கட்டளைக்குத் தலையாட்டிவிட்டு,

"இங்கேல்லாம் தங்க முடியாது. ஏதாவது ஹோட்டல்ல தங்கிக்குங்க."

"ஹோட்டல்லியா. ஹோட்டல் எங்கேயிருக்கு?" மாதவன் அப்பாவியாய்க் கேட்டான். காரியஸ்தர் அந்தக் கேள்விக்குக் கேவலமாய் அவனைப் பார்த்தார்.

"எனக்குத் தெரியாது. நீங்க போகலாம். பெரியவர் ஏக கோபமா இருக்கார். இங்க நின்னு உதை வாங்காத ஒழுங்கா ஊரு போய்ச் சேருங்க."

"என்னை மெட்ராஸ்லே இருக்கச் சொன்னா."

"இருங்கோ."

"அதான் எங்க இருக்கிறது?"

"எனக்குத் தெரியாதாய்யா, செக்யூரிட்டி இந்த ஆளை வெளில அனுப்பு."

ஐம்பதடி தொலைவிலிருந்து செக்யூரிட்டிதடதடவென்று ஓடிவந்தான். காரியஸ்தர் முதுகு பார்த்து சல்யூட் அடித்தான்.

"வாங்க சார்" மாதவனை நோக்கி அதட்டினான். காரியஸ்தர் உள்ளே போனார். மாதவன் செக்யூரிட்டியிடம் கெஞ்சினான்.

"ஒரு நிமிஷம் இருப்பா. கொஞ்சம் விவரம் கேட்டுட்டு வந்துடறேன்."

"வெளில போன்னு சொல்றதுக்கு முன்னாடி கேட்டிருக்க வேண்டியதுதானே. அங்க தான் நிக்கறாரு. சீக்கிரம் கேளு."

"சார்" மாதவன் ஹால் நோக்கி குரல் கொடுத்தான். காரியஸ்தர் உள்ளே போனார். மாதவன் ஹாலுக்குள் காலடியெடுத்து வைத்தான். இந்த முறை சற்று உறக்க "சார்" என்று கூப்பிட்டான். திரைச்சீலை அசைய உள்பக்க சோபாவில் பெரியவர் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தது தெரிந்தது. இன்னும் முன்னேறி "சார்" என்று கத்தினான்.

"வாட் யு வாண்ட்?" இந்த முறை பெரியவர் எழுந்து வெளியே வந்தார். முகம் சிவந்திருந்தார். எரிச்சலும் ஏமாற்றமும் வேதனையுமாய் முகம் சுருங்கிக் காணப்பட்டார்.

"என்னை இங்க தங்கச் சொன்னா."

மாதவனுக்குச் சட்டென்று ஆங்கிலம் வரவில்லை. தமிழ்தான் பேச முடிந்தது.

"வாட் யு வாண்ட்?" அவர் அதட்ட, ஒரு பயத்தில் நாக்கு மேல் அண்ணத்தில் ஒட்டிக்கொண்டது. தமிழும் பேச முடியாது போயிற்று. அவன் மிரள மிரள அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

"இங்க தங்கறதுக்குன்னு-"

"நோ, வி நெவர் அலோவ் எனி ஸ்கவுண்டரல் டு ஸ்டே ஹியர். மாசம் நாற்பத்தியாறு லட்சம் நஷ்டம் வர்ற கம்பெனியாடா இது. திருட்டு வேலையா பண்ணேள். படவா பசங்களா... எதுக்கு மரம் மாதிரி நின்னுண்டிருக்கே. இழுத்துக் கொண்டு போய் விடு இவனை. யுனியன் நடத்தி பயமுறுத்தப் பார்க்கிறேளா? ஒரு வாரத்துல எல்லாத்தையும் ஒழிச்சுக் கட்டிடறேன் பார்."

அவர் செக்யூரிட்டியை நோக்கி கையாட்ட, மாதவன் தரதரவென்று

இழுத்துப் போகப்பட்டான். இழுத்துப் போகப்பட்ட விதம் அவனுக்கு அசிங்கமாய்ப் பட்டது. அவனாகவே வெளியே நடந்து வந்தான்... அவனாகவே கம்பெளண்ட்கதவைத் தாண்டினான். இனி என்ன செய்வது என்று யோசித்தான். அப்பா, 'பிரச்னையான நேரங்களில் மனசோடு பேசு' என்று சொன்னது ஞாபகம் வந்தது. தலையைக் குனிந்து இப்போது என்ன செய்வது என்று மனசை நோக்கிக் கேட்டான்.

"முதலில் போய் ஏதாவது சாப்பிடு. சிறிது நேரம் இளைப்பாறு. பிறகு என்ன செய்வது என்று யோசிக்கலாம்."

மனசு பதில் சொல்லிற்று. பாக்கெட்டிலிருக்கிற பணத்தைத் தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டு மாதவன் அந்தக் கடற்கரைச் சாலையிலிருந்து விலகி, திருவான்மியூர் நோக்கி நடந்தான். கண்ணுக்குத் தென்பட்ட உடுப்பி ஹோட்டலில் நுழைந்து இட்லிக்கும் மசால் தோசைக்கும் ஆர்டர் கொடுத்து விட்டு, வாசல் பக்க கடையிலிருந்து ஒரு சினிமா பத்திரிகை வாங்கி வந்து, அந்த சினிமாப் பத்திரிகையைப் பார்த்தபடியே சாப்பிடத் துவங்கினான். தன் வேலையை மறந்து போய் குண்டாய் இருந்த நடிகைகளையும் கவர்ச்சியாய் இருந்த நடிகைகளையும் உற்று உற்றுப் பார்த்தான். வெளியே வந்து திருவான்மியூர் குளத்தைச் சுற்றினான். அவன் வாசலுக்கு வந்த போது, ஒரு அம்பாஸ்டர் காரிலிருந்து அந்தக் காரியஸ்தர் ஹோட்டலுக்கு எதிரே சற்றுத்தள்ளியிருந்த மாமிசக் கடையிலிருந்து தனித்தனியே இரண்டு ப்ளாஷ்டிக் பேக்குகளில் துண்டு துண்டான மாமிசம் வாங்குவது தெரிந்தது.

"அடப்பாவி மனுஷா. அந்த வீட்ல இருந்தபோது பரம்பரை பிராமணன் மாதிரி பேசினேன். இப்ப கறி வாங்கிட்டுப் போறியா..." அவன் முகத்தில் அருவருப்பு படர்ந்தது.

ஆயினும், சென்னையில் எங்கே தங்கலாம் என்று அவரிடம்தானே கேட்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் ஏற்பட்டது. கறிவாங்கித் திரும்பட்டும் என்று காத்திருந்தான். திரும்பிய பிறகு கை கூப்பினான்.

"யாரு?" காரியஸ்தர் கனியோடு விசாரித்தார்.

சற்று முன் அவனைச் சந்தித்ததைச் சுத்தமாய் மறந்தவர் போலக் கேட்டார்.

"நான் மாதவன்."

"மாதவன்னா?"

"மதுரையிலேர்ந்து பேரிங் கொண்டுவந்தேனே."

"நீதானா அது, வராண்டாவிலே எதிர் வெளிச்சமா இருந்தது. முஞ்சி தெரியலை. என்ன?"

அவர் முகம் மாறிற்று.

"மெட்ராஸ்ல சீப்பா எந்த ஹோட்டல் இருக்கும்?"

"என்னைய்யா திருப்பித் திருப்பி அதையே கேட்டுண்டு. உங்க ஆபீஸ்லே எங்க தங்கச் சொன்னாளோ அங்க தங்கறது."

"ஆபீஸ்ல என்னை யாரும் எங்கேயும் தங்கச் சொல்லலையே!"

"அப்ப பைய துக்கிக்கிட்டு மதுரைக்கே போகறது."

"மதுரையில் எனக்கு யாரையும் தெரியாது."

"என்னது...?"

"மதுரையில் எனக்கு யாரையும் தெரியாது சார். எனக்குச் சொந்த ஊர் தஞ்சாவூர்."

"அப்ப நீ ஏன் பேரிங் எடுத்துண்டு வந்தே...?"

"மிஸ் மீனாட்சி எடுத்துண்டு வரச் சொன்னா, எடுத்துண்டு வந்தேன்."

"மீனாட்சி எடுத்துண்டு வரச் சொன்னாளா? அப்ப நீ மதுரை ஆபீஸ் இல்லையா?"

"இல்லை சார். நான் எந்த ஆபீசும் இல்லை. மீனாட்சியைப் பார்க்க மதுரைக்குப் போனேன். மீனாட்சி தஞ்சாவூர்லே இருந்த போது எங்க வீட்லதான் தங்கியிருந்தா. எங்க வீட்டுக்குப் பின்னாடி ஓடற வாய்க்கால்லதான் குளிச்சா. மதுரையில் பார்த்தப்போ எனக்காக ஒரு சின்ன வேலை பண்ணுன்னு பொட்டியோட ஏரோப்ளேன்ல ஏத்தினா. மீனாட்சி வர்ற வரைக்கும் என்னை அந்த வீட்டு அவுட் ஹவுஸிலேயே தங்கச் சொன்னா."

"அப்போ நீ கம்பெனிகாரன் இல்லை."

"இல்லை சார்."

"பேரிங் கம்பெனிக்கும் உனக்கும் எந்தச் சம்பந்தமும் இல்லை?"

"ஒரு சம்பந்தமும் இல்லை சார்."

"அந்த பொட்டில் என்ன பிரச்னை இருக்குன்னு உனக்குத் தெரியாது."

"பொட்டில் பேரிங் இருக்குதுனு தெரியும். பிரச்னை என்னன்னு தெரியாது!"

"சரி. மெட்ராஸ்ல யாரையாவது தெரியுமா?"

"தெரியாது சார்..."

"அப்ப மீனாட்சியை எப்படித் தெரியும்?"

"தஞ்சாவூர்ல என் கூடப் படிச்ச பொண்ணுக்கு மீனாட்சி ஃப்ரெண்ட். தஞ்சாவூர் கோயிலை சுத்திக்காட்ட என் ஃப்ரெண்ட் விஜயலட்சுமி கூப்பிட்டா. அப்ப பழக்கமாச்சு."

"தஞ்சாவூர்ல என்ன பண்ணிக்கிட்டிருக்கே நீ?"

வினாடி நேரம் மாதவன் யோசித்தான்,

"ஓரிஸம் டெவலப்மெண்ட்ல கெய்டா இருக்கேன் சார்."

"கெய்டா! அப்ப பெரியவர் உன்னைத் திட்டற போது ஏன் மரம் மாதிரி நின்னே...?"

"ஏன் திட்டறார், எதுக்குத் திட்டறாருன்னே தெரியலை சார். எங்கப்பா உன்னை நல்லா ரிஸிவ் பண்ணுவார். எங்க வீட்லேயே சாப்பிட்டு, அவுட்ஹவுஸிலே தங்கிக்கோன்னு சொன்னா. இப்படிக்கத்துவாருனு சொல்லலையே."

"அப்படியா சங்கதி. பெருசு கத்தற போதே நினைச்சேன்... இது ஏதோ வெறுப்புல கத்தறதுன்னு. நீ சரியா பேசியிருக்கப் படாதோ? அது இன்னும் கத்திண்டிருக்கு. நாய்க்குக் கறி போடறவன் வரலை. அவன் கறி போட்டாதான் நாய் திங்குமா? நீங்க போட்டாதிங்காதா? போய் வாங்கிட்டு வா. வந்து வேக வச்சு நாய்க்குப் போடு. அப்படின்னு கட்டளை. எனக்கு மன்னார்குடி. முட்டை வீச்சம்கூடத் தாங்காது எனக்கு. என் தலையெழுத்து... கறிய வாங்கிண்டு போயிண்டிருக்கேன். நாய் ஏன் கத்தறதுன்னு என்னைக் கத்தறாரு. சரி உனக்குக் கறி சமைக்கத் தெரியுமா?"

"தெரியாது சார். எங்கப்பாவைதீகம். இத்தனைகிட்டக்க மாமிசம் பாக்கறது இதுதான் முதல் தடவை."

"பார்க்கறது ஒண்ணும் தப்பில்லை. சமையல் பண்ணுங்கறானே..."

அதுதான் கொடுமை."

"வெறும்னே வென்னீர்ல கொதிக்க வச்சுட்டு கொஞ்சம் உப்பு, மஞ்சள் கலந்து போட்டா போறாதோ" மாதவன் கேட்டான்,

"போறுமா?" அவர் திகைத்தபடி வினவினார்.

"போறும்னு தோணறது."

"போயி பண்ணி பார்ப்போமா?"

அவர் திடுமென்று அவனைக் கூட்டு சேர்த்துக் கொண்டார். மாதவனுக்கு வேறு வழி தெரியவில்லை. சரி என்று மிக லேசாய்த்தலையாட்டினான்.

"கார்ல முன்பக்கம் ஏறு. இந்தா இது ரெண்டுத்தையும் முன்பக்கமே வச்சுக்க. டேய் - மணி, வீட்டுக்கு விடுறா!"

பின்பக்கம் ஒயிலாகச் சாய்ந்து கொண்டார். ஒரு அசப்பில் அவர் மிகப் பெரிய பணக்காரர் போலவும் வேறொரு அசப்பில்- சாதாரண சமையல்காரரைப் போலவும் மாதவனுக்கு இரண்டாகக் காட்சியளித்தார்.

மணி என்கிற அந்த டிரைவருக்கு காரில் அமர்ந்திருப்பவர்களைப்பற்றி எந்தவிதச் சம்பந்தமும் இல்லை போலிருக்கிறது. 'எனக்கு இந்த கார், இந்த காருக்கு நான்' என்பதாய் அவன் முகம் வைத்துக் கொண்டான், மாதவன் அவனை நோக்கி ஸ்நேகமாய் சிரித்தபோது முகம் திருப்பிக் கொண்டான். தொலைவிலேயே கார் வருவதைப் பார்த்துவிட்டுக் கதவுகளை அகலத் திறந்து வைத்திருந்தார்கள். கார் வேகம் குறையாமல் வீட்டுக்குள் நுழைந்தது. வீட்டிற்குப் பின்புற மாய் போய் ஒட்டி நகர்ந்து கடைசியில் போய் நின்றது. மாதவன் வீட்டின் வேறொரு கோடிக்குத்தான் வந்து விட்டதை உணர்ந்தான்.

"அங்கே கேஸ் ஸ்டவ், பாத்திரம் எல்லாம் இருக்கு. டக் கென்று மாமிசம் சமைச்சுடு. நான் உள்ளே ஒரு வேலை முடிச்சுட்டு வரேன்."

இரண்டு நிமிடங்கள் மாமிசம் வெறுத்துப் பார்த்த மாதவன் சட்டென்று சுதாரித்து சமைக்கத் துவங்கினான். ஐந்து நிமிடத்தில் மாமிச வாடை தாங்க முடியாது வீசியது. மஞ்சள் உப்பு ஒரு குத்து மதிப்பாய் போட... வீச்சம் அடங்கியது.

வெந்து விட்டது என்று கண்பார்த்த கணிப்பில் பாத்திரம்

இறக்கினான். அடுப்பு அணைத்தான்.

வெகு அருகே நாய்கள் குரைப்பது கேட்டது. எழுபது அடி தொலைவில் வீட்டின் மறு கோடியில் இரண்டு டாபர் மேன்கள் முழுவேகத்தில் ஓடி வந்தன.

எதிரே பாய்ந்து வரும் நாய்களைவிட மாதவனுக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது, அந்த டிரைவர் மணி பயந்து காருக்குள் ஏறி, கதவு சாத்திக் கொண்டதுதான்.

அந்த வீட்டிற்குப் பழக்கமான டிரைவரே, அந்த நாய்கள் கண்டு பயந்தாரென்றால் தன் கதி என்னாவது. நாய்களின் உயரத்தைப் பார்க்கும் பொழுது பெருமூச்சு தொண்டைக் குழியில் சுருண்டு கொண்டிருந்தது. தட்டைக் கீழே போட்டு விட்டு கார் மீது ஏறி நின்று விடலாமா என்று தோன்றியது. மாதவனுக்கு அருகே இருக்கிற உயரமான இடம் அதுதான். ஆனால், கார் மீது தன்னால் ஏற முடியுமா, அவ்வளவு உயரமான நாயால் கார் மீது ஏற முடியாதா.

"இறங்குடா கீழ் கம்மனாட்டி" என்று மணி அதட்டுவானோ-காருக்குள்ளிருந்தபடியே கத்துவானோ, விவரம் தெரியாமல் இந்த வீட்டுக்கு வந்து விட்டோமே. "பிரகதீஸ் வரா காப்பாற்று." மனசு அலறியது.

மாமிசத் தட்டைக் கீழே வைத்தான். நாய்கள் அவனின் மிக நெருக்கமாக நின்று கொண்டன. தொடையையும் புறங்காலையும் வேகமாய் முகர்ந்து பார்த்தன. பயத்தில் உடம்பு வியர்த்து விறுவிறுத்தது. கோரைப்பற்கள் எந்நேரமும் உடம்பில் பதியும் என்று தோன்றியது. வாசனையாலும் நாய்கள் அவனை அந்நியன் என்று கண்டுகொண்டிருக்க வேண்டும். அவன் நெஞ்சின் மீது கால்களை வைத்து மாறி மாறி குரைத்தன. மாதவன் அம்பாஸ்டர் காரோடு ஒட்டி நிற்குகொண்டான். என்னை என்ன வேண்டுமானாலும் செய்து கொள் என்பது போல மாதவன் நின்றான். நாய்கள் அந்தக் கறித்துண்டு தட்டை முகர்ந்து பார்த்தன. அவற்றின் வால் குழைந்து ஆடத் துவங்கியது. நீண்ட நாக்கில் எச்சில் ஊறிதரையில் சிதறியது. மாமிசத்தை நக்கி, முகர்ந்து பெருந் துண்டாய் ஒன்று கடித்து, சுவரோரம் இழுத்துப் போயின. முன்காலால் மாமிசத்தை அழுத்தி பல்லால் இழுத்தன. மாமிசம் இன்னும் வெந்திருக்க வேண்டுமோ தெரியவில்லை. நாய்கள் அந்தத் துண்டை இழுப்பதில் சிரமப்பட்டன. பிய்த்து சிறு துண்டுகளாகப் போடலாமா. மாதவன் தட்டு நோக்கி நகர்ந்த போது, கறித்துண்டை

விட்டுவிட்டு, மாதவனை நோக்கி, நகராதே என்பது போல குரைத்தன. மாதவன் மறுபடியும் வண்டியோடு ஓட்டிக் கொண்டான். அவை மாமிசம் நோக்கி ஓடின. ஒரு நாய் குனிந்து கறி தின்று கொண்டிருந்தபோது, இன்னொரு நாய் அவனைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தது. மறுநாய் குனிந்த போது, இன்னொரு நாய் உற்றுப்பார்த்தது. அவற்றுக்குள்ள காவல் கலையை மாதவன் புரிந்து கொண்டான். அவற்றுக்கு தான் அந்நியனில்லை என்று தெரிவிக்க விரும்பினான். இதுவரை, அவை ஏன் தன்னைக் கடிக்கவில்லை என்று ஆச்சரியப் பட்டான். மிரட்டலே அவற்றின் முதன்மையான பணி என்பதைப் புரிந்து கொண்டான். வதக்கிய மாமிசத்தை நெருங்கி, அங்கு குத்திட்டு உட்கார்ந்தான். ஒரு நாய் ஓடிவந்து அவன் தலையில் இரண்டு கால்களையும் வைத்தது. அதன் கனம் தாங்காமல் மாதவன் குனிந்து கொண்டான். கறியைக் கையால் பிய்த்து தரையில் போட்டான். நாய்கள் கவ்விப் போன கறித்துண்டை விட்டுவிட்டு அவன் பிய்த்துப் போட்ட கறித்துண்டுகளுக்குப் பாய்ந்தன. இன்னும் பிய்த்துப்போடு என்பது போல் நின்றன. வால் நன்றியில் சிறிது நேரம் ஆடியது. நின்றது.

கறியைப் பிய்ப்பது அவ்வளவு எளிதான காரியமாக இல்லை. கார் ஷெட்டில் கத்தி இருந்தது. போனால் நாய்கள் குரைக்குமோ என்று தோன்றியது. இரண்டு கையையும் உதறி நிற்க, நாய்கள் தள்ளி நின்று அவனைப் பார்த்து உறுமின. "என்ன செய்யப் போறே, இப்ப நீ" என்பதாய் அந்த உறுமல் இருந்தது. நாய்களைப் பார்த்துக்கொண்டே பின்னடைவதை விட சாதாரணமாய் திரும்பிப் போவதே நல்லது என்று மாதவனுக்குப் பட்டது. அப்படித் திரும்பிப் போக, பளிச்சென்று ஒரு நாய், அவன் பேண்டைக் கவ்வியது. பற்களால் பேண்டைக் கவ்விக் கொண்டு, நீ எங்கும் போகக் கூடாது என்பது போல் அவனை இழுத்தது. இன்னொரு நாய் அவன் வழியை மறித்தது. மாதவன் காலை இழுத்துக் கொண்டே ஷெட் நோக்கி நடந்தான்.

"என் காலை விடு. கத்தியை எடுத்துண்டு வரேன்." அதோடுப் பேசினான். நாய் அவன் காலை விட்டுவிட்டு நிமிர்ந்து பார்த்தது.

"உனக்குச் சாப்பாடு கொடுக்கணுமோன்னா... போய் கத்தியை எடுத்துண்டு வந்து நறுக்கிக் கொடுக்கறேன். வழி விடு." என்று சொன்னான்.

"ஓய், இங்கிலீஷ்ல பேசும். அப்பத்தான் நாய்க்குப் புரியும். நீபாட்டுக்கு கொணகொணன்னு தஞ்சாவூர் தமிழ்ல பேசாதே!" மணி சொன்னான்.

மாதவன் தன் வார்த்தையை ஆங்கிலத்தில் பேசத் தயாராகும் போது மணியின் கேலி புரிந்து விட்டது. நாய்க்கு மொழி முக்கியமில்லை. மொழியிலுள்ளத்வனி முக்கியம். எல்லா மொழிகளிலும் அன்புக்கு ஒருத்வனியும் கோபத்திற்கு வேறு ஒருத்வனியும் இருக்கின்றன. அந்தத்வனியை மிருகங்கள் கூர்மையாய்க் கவனிக்கின்றன. மாதவன் ஆங்கிலத்தைப் புறக்கணித்து விட்டு, "வா, போய் கத்தியை எடுத்துண்டு வரலாம் வா" என்று காலுக்கருகே இருந்த நாயைப் பார்த்து சொன்னான். நடந்தான். நாய் கூடவே வந்தது. கத்தியை எடுத்து, தட்டருகே வந்து, அந்த மாமிசத்தைத் துண்டு போடத் துவங்கும் போது, இரண்டு நாய்களும் நட்பாய் முனக ஆரம்பித்தன. மாதவன் சப்பளிக்க தரையில் உட்கார்ந்து, பெரிய துண்டுகளைச் சிறிய துண்டுகளாக மாற்றி, அவற்றுக்குப் பரிமாறுகையில் மிக ஆவலாக அவை சாப்பிட்டன.

"என்ன பன்ற நீ?" எங்கிருந்தோ குரல் கேட்டது.

"உன்னைத்தான். என்ன பன்றே நீ?"

குரல், சற்று உயரமான இடத்திலிருந்து வந்தது.

மாடி ஜன்னலிலிருந்து அந்தப் பெரியவர் அவனைக் கூர்மையாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

"உங்க காரியஸ்தர் கறி சமைக்கத் தெரியுமானு கேட்டார். அதுதான்..."

"இவ்வளவு பெரிய துண்டா போடுவே. நாய் தொண்டையில் சிக்கிண்டா செத்துப் போயிடுமே."

"அதுதான் சின்ன துண்டா பண்ணிண்டிருக்கேன்."

நாய்கள் அவரைப் பார்த்து செல்லமாய் உறுமின. அவரை நோக்கி பந்து போல் எகிறின. வால் குழைத்து ஊளையிட்டன.

"அங்கேயே இரு. வரேன்."

அவர் ஜன்னலை விட்டு நகர்ந்தார். நாய்கள் மாதவனை நோக்கி வாலாட்டின. இன்னும் சிறிய துணுக்குகளாக மாதவன் மாமிசத்தை நறுக்கத் துவங்கினான்.

"அறிவிருக்கா உனக்கு. யாரை வேணா, எந்த வேலைக்கு வேணாலும் அனுப்பிச்சுறதா. அவனுக்கு மட்டன் சமைக்கத் தெரியுமானு கேட்க வேண்டாமா?"

கட்டடத்திற்குள்ளிருந்து குரல் நடந்து வந்தது.

"இந்தாப்பா. நீ எழுந்திரு."

காரியஸ்தர் அதட்டல் கேட்டது. பெரியவரும் காரியஸ் தரும் பின்வாசல் வழியாக மாதவன் இருக்குமிடத்திற்கு வந்தார்கள்.

"என்ன பண்ணே நீ?" மறுபடியும் அந்தக் கேள்வி கேட்கப்பட்டது.

"நாய் சாப்பாடு." மாதவன் விழித்தான். காரியஸ்தர் அவனை உறுத்து, 'வாயை மூடிக் கொண்டு இரு' என்பது போல் ஒரு கட்டளையை அவனுக்குப் பார்வையின் மூலம் அனுப்பினார்.

"உன்னை யார், இந்த வேலையெல்லாம் செய்யச் சொன்னா?"

மாதவன் மௌனமாக இருந்தான்.

"இதுக்கு முன்னாடி மட்டன் சமைச்சிருக்கியா நீ? இல்லைன்னு உன் முஞ்சியே சொல்றதே."

இதற்கும் மாதவன் மௌனமாக நின்றான்.

"இந்த புள்ளை மதுரை ஆபீஸ் இல்லை. இவர் மீனுக்கு ஃப்ரெண்டாம். குரியர்ல அனுப்பிச்சா சரியா வராதுன்னு பேரிங்கை, கூடப்படிச்சவர் மூலமா அனுப்பிச்சிருக்கா போலருக்கு. இவனாவது சரியா சொல்லப்படாதோ."

"நான், நம்ம கம்பெனி ஆளுன்னுதான் கத்திட்டேன்."

பெரியவர் மிக லேசான வருத்தத்துடன் சொன்னார்.

"நானும் அது மாதிரியேதான் நினைச்சேன். அப்புறம் மட்டன் வாங்கப் போறபோது இவன் அழுதுண்டே சொன்னான். 'சரி, சரி, அழாதே, நான் பெரியவர்கிட்ட சொல்றேன்'னு கூட்டிண்டு வந்தேன்."

"முட்டாள்தனமா, இவனை ஏன் மட்டன் சமைக்கப் சொன்னீர்?"

"இவனைப் பார்த்தா எனக்குப் பிராமணனா தோணலை. தெரியுமாடான்னு சும்மா கேட்டேன். மஞ்சள் பொடி போட்டு வதக்கிடலாமேன்னான். சரி பண்ணுடான்னேன். இவனுக்குத் தங்கறதுக்கு வேற இடம் இல்லை போலருக்கு. நாய்க்கு மட்டன் பண்ணிப் போட்டாவது ஒட்டிப்பமேன்னு உட்கார்ந்துட்டான்."

காரியஸ்தர் பதிலுக்கு மீனாவின் அப்பா சிரிக்க, காரியஸ்தர் இன்னும் பெரியதாய் சிரித்தார். எஜமான் என்ன செய்தாலும் அதையே செய்கிற இன்னொரு நாய் என்பதான அபிப்ராயம் மாதவனுக்கு

ஏற்பட்டது.

"அந்த துண்டெல்லாம் கூட நறுக்கிடு." பெரியவர் அந்த மாமிசத் துண்டுகளைக் காட்ட, மாதவன் குத்திட்டு உட்கார்ந்து நறுக்கத் துவங்கினான். அவன் தலைக்குப் பின்னே மணியும் காரியஸ்தரும் சிரிப்பதை உணர முடிந்தது.

"இன்னும் மெல்லிசு மெல்லிசா நறுக்கலாம். இங்க கொண்டா கத்தியை." பெரியவர் அவன் அருகே குத்திட்டு உட்கார்ந்து கொண்டார். ஒரு பெரிய துண்டை நறுக்கிக் காட்டினார். மணியும் காரியஸ்தரும் பெரியவர் அப்படி உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டு அதிர்ந்து நாற்காலி, டேபிள், ஸ்டூல் என்று அலைந்தார்கள்.

"எப்படி மீனுவைத் தெரியும் உனக்கு?" பெரியவர் கேட்டார்.

"என்னோட ஃப்ரெண்டுக்கு, ஃப்ரெண்ட் சார்."

"யாரு உன்னோட ஃப்ரெண்ட்?"

"விஜயலட்சுமி சார்."

"என்ன பன்றா அந்தப் பொண்ணு?"

"எம்.எஸ்ஸி. மேதமாட்டிக்ஸ் சார்."

"நீ கிராஜுவேட்டா?"

"ஆமா சார், ஃபர்ஸ்ட் கிளாஸ்."

"உங்கப்பாவுக்கு என்ன தொழில்?"

"வைதீகம் சார்."

"என்ன?"

"வைதீகம் சார்!"

"இதுக்கு முன்னாடி மட்டன் நறுக்கியிருக்கியா?"

"இல்லை சார்."

"இப்ப ஏன் நறுக்கினே?"

மாதவன் மௌனமாய் இருந்தான்.

"தலையெழுத்தா உனக்கு, மாமிசம் நறுக்கணும்னு?"

"நான் அப்படி நினைக்கல சார். மாமிசம் சாப்பிடறதுதான் தப்பு.

நறுக்கறதுல எனக்கு ஒண்ணும் ஆட்சேபணையில்லை. நாய் ரொம்ப பசியாயிருக்குன்னு வேற சொன்னா."

"உனக்குத் தங்கறதுக்கு மெட்ராஸ்லே வேற இடம் கிடையாதா?"

"எனக்கு யாரையும் தெரியாது சார். இருநூற்று எழுபத்தஞ்சு ரூபாகையில் இருக்கு. ஹோட்டல்தான் தேடினேன்."

"எதுக்கு?"

"தங்க, சாப்பிட!"

"சாப்பிட்டியா?"

"இல்லை சார்."

"ஏன் இல்லை. சாப்பிட்டுட்டுக் கிளம்பியிருக்க வேண்டியது தானே, மதுரையிலேர்ந்து..."

"ரொம்ப அர்ஜெண்ட். ரொம்ப முக்கியம்னு சொன்னா இந்த பார்சல். அதனால சாப்பிடாம கிளம்பிட்டேன்."

"உன் பேர் என்ன?"

"மாதவன் சார்."

"என்ன உத்தியோகம் பன்ற மதுரையில்?"

"மதுரையும் எனக்குப் புதுசுதான் சார். எனக்குச் சொந்த ஊர் தஞ்சாவூர். நான் அங்கே, பெரியகோயில் கைய்டா இருக்கேன். உங்க டாட்டர் மீனாட்சியை அப்படித்தான் தெரியும்."

"கையை அலம்பு. இங்க வா. நான் இடம் காட்டறேன் வா."

பெரியவர் அவனை உள்ளே அழைத்துக்கொண்டு போனார். நாய்கள் அவனைப் பின்தொடர்ந்தன. வீட்டிற்குள் போய் ஒரு வாஷ்பேசியை பெரியவர் காட்டினார்.

"அங்கே சோப்பு இருக்கு பார். அதைப் போட்டு கையை அலம்பு. ஓய், இவனை டைனிங் டேபிளுக்குக் கூட்டிட்டு வாரும். என்ன... பேண்ட் கிழிஞ்சிருக்கு."

"நாய் கடிச்ச இழுத்தது சார்."

"அப்படியா, போனா போறது. நான் வேற பேண்ட் வாங்கித்தரேன். கையை அலம்பிண்டு சாப்பிட வா."

மாதவன் கை அலம்ப, அந்தக் காரியஸ்தர் வெள்ளை வெளேரென்று துண்டு கொண்டு வந்து கொடுத்தார்.

"பெரியவர் ரொம்ப முன்கோபி. தாக்கரே முக்கரேன்னு பேசாத, ஜாக்கிரதையா நடந்துக்கோ" என்று காதோரம் கிசுகிசுத்தார்.

பெரிய கோயில் நந்தி மண்டபம் அளவுக்கு டைனிங் ஹால் இருந்தது. ஒரு மேஜையின் நேர்கோடியில் பெரியவர் உட்கார், இருபதடி தள்ளி எதிர்ப்பக்கம் மாதவன் உட்கார்ந் தான். இரண்டு பேர் எதிரிலும் வெள்ளித் தட்டுகள் வைக்கப்பட்டன. வெள்ளித் தட்டின் நடுவில் வட்டமாய் ஒரு தங்கவில்லை ஒட்டப்பட்டிருந்தது. சப்பாத்தியும் டாலும் பரிமாறப்பட்டன. வேறேதோ கூட்டு வகைகள் வைக்கப்பட்டன. மூன்று சப்பாத்திகள் சாப்பிடும் வரை மௌனமாய் பெரியவரும் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

"மட்டன்லாம் நான் தொடமாட்டேன்னு சொல்ல வேண்டியதுதானே நீ. உனக்குத் தெரியாத வேலையை நீ ஏன் செய்யணும்?"

"மட்டன் தொடமாட்டேன்னு எனக்கும் ஒண்ணும் சங்கல்பம் இல்லை சார். சாப்பிடறது தப்புன்னு கேள்விப் பட்டிருக்கேன். அது தவிர, எனக்குத் தெரியாதுன்னு சொல்லாம, தெரிஞ்சுக்க ட்ரை பண்ணினேன். கத்தரிக்காய், பீட்டுட் மாதிரி தானேன்னு வதக்கிப் பண்ணினேன். சரியா வந்துடுத்து."

"சமைப்பியா?"

"அவசரத்துக்குச் செய்வேன்."

"கோயில் கைடுன்னா எவ்வளவு வரும்?"

"அஞ்சு, பத்து, அம்பது நூறுன்னு ஒரு நாள் போல வரும்."

"கஷ்ட ஜீவனமா?"

"ரொம்ப"

"வைதீகத்ல காசு வராதா?"

"வரும். அப்பா அதிகமா வாங்கமாட்டார்."

"ஏன்?"

"காசு நாம் புடிச்சு வச்சுக்கணுமே தவிர, நம்மைக் காசு பிடிக்கக்கூடாதுன்னு சொல்லுவார்."

"பெரியகோயில் பத்தி எப்படித் தெரியும்?"

"அப்பா கல்வெட்டு படிப்பார். எனக்கும் சொல்லிக் கொடுப்பார். என்னால கல்வெட்டுப் படிக்க முடியும். நான் பொய் சொல்லாத கைடுன்றதாலதான் கொஞ்சம் கூடவே வரும்."

"பார்சலைக் கொடுத்துட்டு மீனா, உன்னை என்ன செய்யச் சொன்னா?"

"உங்க கெஸ்ட் ஹவுஸிலேயே தங்கிக்கச் சொன்னாங்க சார்."

"ஏன்?"

"தெரியலை சார்."

"உனக்குக் கால் ஊனமா?"

"இல்லை சார்."

"ஏன் விந்தி நடக்கற?"

மாதவன் மௌனமாக இருந்தான்.

"ஏதாவது அடிபட்டுதா. ஏன் விந்தி நடக்கற?"

"நேற்று போலீஸ்ல அடிச்சா சார்."

"என்ன?"

இந்த முறை பெரியவரின் குரல் பெரிதாய் இருந்தது. மாதவன் பயந்தான்.

'போலீஸ்ல அடிச்சாளா...?' அந்த பெரியவரின் கண்கள், புருவம், இமைகள், உதடு ஓரம், கன்னத்து தசை, முகவாய், நெற்றிச் சுருக்கம் எல்லாம் நின்று மாதவனைக் கேள்வி கேட்டன.

'எழுந்திரு... எழுந்திரு... வேண்டாம். உட்கார். என்ன சாப்பிடற குழம்பு சாதமா. மடமடன்னு முடி. கையலம் பிண்டு வாசல் பக்கம் போய் நில்லு. இந்தா அந்த செக்யூரிட்டியைக் கூப்பிட்டு இவன் பக்கத்துலேயே நிக்கச் சொல்லு. லெட் ஹிம் கோ பேக் டு ஹிஸ் ஒன் வில்லேஜ்.'

வேகமாய் மிக வேகமாய் கட்டளைகள் பிறப்பிக்கப் பட்டு, இப்படி உண்ணுகிற உணவு செரிமானமாகாமல் கவளமாய் இரைப்பையில் அநாதையாய் நிற்கும் என்று தோன்றியது. உள்ளே அவர் வார்த்தைகளாய் மாதவனுக்குக் கற்பனை ஓடிற்று. பெரியவர் அசையாது பார்க்க, மாதவனும் அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

'நான் ஏதாவது பொய் சொல்லியிருக்கலாம் சார். எனக்கு இஷ்டமில்லை. நான் போலீஸ்ல உதை வாங்கினது ஊர் முழுக்கத் தெரியும். நாளைக்கு எவனாவது வந்து, 'மாதவனா, போலீஸ்ல லாடம் கட்டினானே அந்தப் பையனா'ன்னு உங்கக்கிட்ட சொல்லி, நீங்க தப்பா என்னைப் புரிஞ்சுக்கறத விட நான் சொல்லிடறது பெட்டர். ஏன் போலீஸ்ல அடிச் சாங்கன்னு என்னையே கேட்டு அதுக்கு நானே பதில் சொல்றது நல்லது சார். நான் சாப்பிட்டா? இல்லை, ஏன் போலீஸ்ல அடிச்சாங்கன்னு சொல்லா?'

இதையும் வெளியே சொல்லாது மாதவன் பெரியவரையே பார்த்துக்கொண்டு, தன் மனத்தோடு பேசிக் கொண்டிருந்தான்.

பெரியவர், மாதவனிடமிருந்து பார்வையை தட்டு நோக்கித் திருப்பினார். கிண்ணத்திலிருந்து கீரையை தட்டில் போட்டு சோறோடு கலந்து கொண்டார்.

"நெய் விட்டா?" சமையல்காரன் பணிவோடு கேட்க, வேண்டாம் என்றார். அவனுக்குப் போடு என்று கை காட்டினார். மாதவனுக்கு நெய்யூற்றப்பட்டது.

சாப்பிட்டு முடித்து அவருக்குப் பின்னே நடந்து வாஷ் பேஸினில் கையலம்பி அவர் ஹாலுக்கு போய் உட்கார்ந்து. கொள்ள, அவன் டைனிங் ரூமுக்கும் ஹாலுக்கும் நடுவே உள்ள நடைபாதையில் தயங்கி நின்றான்.

"மாதவன், வா" பெரியவர் குரல் கேட்டது.

"பாக்கு போடறியா?" தட்டு நகர்த்தப்பட்டது.

"வேண்டாம் சார்."

"கால் காட்டு!"

மாதவன் அவருக்கு அருகே நடந்து வலது கால் மடித்து பாதம் காட்டினான்.

"உள்ளங்கால்ல அடிச்சாளா?"

"ஆமாம்."

"ஏன்?"

"ஒரு சண்டை. தேவையில்லாத என்னை ஏமாத்தி காசு புடுங்க ஏற்பாடு பண்ணினவனை அடிச்சேன்."

"எவ்வளவு காசு?"

"நானாறு. மீனாட்சி கொடுத்தது."

"நானாறா? எதுக்கு?"

"கோயில் சுத்திக் காட்டி, எங்க வீட்டு பின்வாய்க்கால்ல குளிக்க ஏற்பாடு செய்தேன். அதுக்குக் கொடுத்திருக்கலாம்."

"காவிரில ஜலம் போறதா?"

"சுழலா போறது."

"நிலம் நீச்ச இருக்கோ. கிராமத்துல?"

"இல்லை. அக்கா கல்யாணத்துக்கு வித்துட்டோம்."

"எத்தனை பேர் குளிச்சா வாய்க்கால்ல?"

"எல்லா லேடீஸும்?"

"கால்வாய்லே ஜலம் வேகமா போகுமே."

"அப்பா காவலா இருந்தார்."

"உங்கப்பாவா?"

"இழுப்பு அதிகம் அன்னிக்கு. வாழைய வெட்டி குறுக்கப் போட்டு அவங்களைக் குளிக்கச் சொல்லிட்டு என்னை வாசலுக்கு அனுப்பிட்டார்."

"சண்டை அதுக்குப் பிறகா?"

"முன்னையே ஆரம்பிச்சது. மீனா இறங்கி நாலு சாத்து சாத்தினாங்க. அதுல கோபம். நான் தனியா இருந்தபோது என்னைதலைதட்டச் சொல்லி ஆள் அனுப்பிட்டான்."

"முழுக்கச் சொல்லு."

மாதவன் விவரித்தான். அவர் மெல்ல பல் குத்தியபடியே அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். நடுநடுவே சிரித்தார். விமானம் ஏறியது வரை மாதவன் சொல்லிவிட்டு, அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

"எதுக்கு மீனாட்சிய தேடிண்டு மதுரை போனே?"

"வேலை கேட்கறதுக்கு."

"என்ன வேலை. நாய்க்குக் கறி சமைச்சப் போடறதா?"

"இல்லை சார். இது எனக்குத் தெரியாது."

"இப்பதான் தெரிஞ்சு போச்சே. இதையே செய்தா என்ன?"

"வேண்டாம் சார். நாய்கள் இரண்டும் பசியா இருக்குன்னு காரியஸ்தர் சொன்னார். அதனாலதான் எனக்குத் தெரிஞ்சு வகையா செய்தேன்."

"தொடர்ந்து செய்தா என்ன?"

"எங்கப்பாவுக்கு வேதனையா இருக்கும் சார். இது நீ செய்யக்கூடாதே. இது நல்லதில்லையேன்னு வருத்தப் படுவார்."

"தடுக்க மாட்டார்னு சொல்றியா?"

"அப்பா வேதனைப்பட்டாலே அது செய்ய வேண்டாம்னு தடுத்த மாதிரிதான். வேண்டாம். இதைச் செய்யா தேன்னு அப்பா வார்த்தையா சொல்ல மாட்டார்."

"சரி, வேண்டாம். வேற என்ன வேலை தெரியும்?"

"கிளார்க் வேலை மாதிரி."

"வீட்ல எதுக்கு கிளார்க்... அதான் ஒருத்தன் நாற்பது வருஷமா இந்த வீடே கதின்னு இருக்கானே."

"வீட்ல இல்லை, கம்பெனில... எங்கியாவது..."

"பெரியவர் முகத்திலே கோணலான சிரிப்பு ஓடியது.

"கிளார்க் வேலை என் கம்பெனிலே நான் தரமுடியாது. யூனியன் ப்ராப்ளம் வரும். அப்படியே வச்சாலும் உன்னை யூனியன்ல சேர்த்து, என் பேர் சொல்லி ஒழிகன்னு உன்னைக் கத்தவச்சு, கிளார்க் வேலை உனக்குக் கிடைக்காது. டெக் கினிக்கல் க்வாலிபிகேஷன் ஏதாவது உண்டா?"

"இல்லை "

"பர்ஸனல் டைப்பிஸ்டா வச்சுக்கலாம். ஷார்ட் ஹேண்ட் தெரியுமா?"

"கத்துக்கலை"

"வெறும்ம டிகிரி படிச்சுட்டு வேலை கேட்டா எப்படி? வேற ஏதாவது கத்துண்டிருக்க வேண்டியதுதானே?"

"வசதியில்லை."

"எட்டும் பத்தும் பதனெட்டு ரூபா கட்டமுடியலையா மாசம்?"

"பதினெட்டு எக்ஸ்ட்ரா செலவு..."

"அப்ப லீவு நாள்லே என்ன செய்வே?"

"சும்மா வீட்ல இருப்பேன்."

"அதான், அதான் தப்பு. கிராமத்துல இருக்கிற அத்தனை பேரும் இந்தத் தப்புதான் செய்யறீங்க. சும்மா உட்கார்ந்திருக்க எப்படி முடியும்? லீவு நாள்லே ஏன் வேலைக்குப் போகக்கூடாது.?"

"தஞ்சாவூர் பக்கம் என்ன வேலை கிடைக்கும் சார்?"

"ஹோட்டல்ல தட்டு அலம்பறது..."

"செய்யறது."

"பிறகு காலேஜ் போக முடியாது சார்."

"ஏன்?"

"ரெண்டு மசால் தோசை போடேன்னு பின்னால் கத்துவான் சார்."

"கத்திட்டுப் போறான். ஆமா நான் மசால் தோசைதட்டுல அலம்பறவன்னு சொல்லு."

"மதிப்பு இருக்காது சார்"

"நாய்க்குக் கறி நறுக்கினது மதிப்போ?"

"யாருக்கும் தெரியாது சார்"

"எந்த யாருக்கும்?"

"என்னை தெரிஞ்ச யாருக்கும் சார்!"

"நான்சென்ஸ். வெட்கமாயில்லை. மீசை முளைக்கறதுக்கு முன்னாலேயே இரட்டை வாழ்க்கையா. திருட்டுத்தனமா. கிளார்க் வேலை செய்யத்தான் பிறந்துருக்கியா. கிளார்க்கா ஆரம்பிச்சு கிளார்க்கா சாகணுமா. வேற ஒண்ணும் செய்ய மாட்டியா. தொழிலே கத்துக்கமாட்டியா. என்ன புத்தி இது?"

"மரியாதைன்னு ஒண்ணு இருக்கு சார்."

"என்ன மரியாதை, எது மரியாதை. கிளார்க் வேலை மரியாதைன்னு யார் சொன்னா? உடனே துணிஞ்சு கறி சமைக்கறேன்னு மனசுல உன்னை பாராட்டிண்டு இருக்கேன். நீயும் கிளார்க் வேலைன்னு கேட்கறியே. நான் யார் தெரியுமா உனக்கு?"

"பெரிய ஃபேக்டரி ஓனர்!"

"இது இன்னிக்கு. உன் வயசுல நான் சைக்கிள் கடை ஓனர். பதினாறு வயசுல நான் சைக்கிள் ரிப்பேரர், ஒரு நாளைக்கு இருபது முப்பது பஞ்சர் ஒட்டுவேன். இரண்டு சைக்கிள் கழட்டி ஒவர்ஹால் செய்வேன். இது ஸ்பானர் புடிச்ச கை. நீ இல்லாட்டி நாய் பட்டினியா இருந்துடுமா. நான் கறிவெட்டுவேன். ஒரு எலும்பு இல்லாத சுத்தம் பண்ணித் தருவேன். ஹார்ட் லேபருக்கு எப்படி வெட்கப்படலாம்?"

"நான் வெட்கப்படல சார்"

"அப்பக் கத்துக்கோ!"

"என்ன கத்துக்கறதுனு தெரியலையே?"

"ஆட்டோ ஓட்ட கத்துக்கோ மேன்!"

"ஆட்டோவா?"

"யெஸ் ஆட்டோ. நான் தரேன் காசு. ஐந்நுறு ஆகுமா, ஆயிரம்

ஆகுமா. போய் கத்துண்டு வா. லைசென்ஸ் எடுக்க நான் ஏற்பாடு பண்ணேன். என்னிக்கு என் வீட்டு வாசல்லே ஒரு ஆட்டோ ஓட்டிக்கிட்டு வந்து நிக்கறியோ அன்னிக்கு லைசென்ஸ் ஏற்பாடு பண்ணேன்."

"மெட்ராஸ் மிடில் நடந்து போறதே..."

"முட்டாள். உழைக்கப் பயப்படற சோம்பேறி."

"இல்லை சார்..."

"யெஸ். நீ சோம்பேறி. சோத்து முழுங்கி. வறுமைக்கு வெட்கப்படாதவன். ரோசம் கெட்டவன்."

"நியாயமா வாழணும்னு ஆசை சார்."

"உன்னை யார் அநியாயம் செய்யச் சொன்னது? நியாயமா வாழறதுக்கு அர்த்தம் கோயில் பட்டைச்சாதமா?"

"எங்கப்பா அப்படிச் சொல்லி..."

"உங்கப்பா காலம் வேற. அவர் வளர்ந்த சூழ்நிலை வேற. அவருக்குப் பட்டைச்சாதம் போதும். உனக்குப் போதுமா?"

"போறாது சார்..."

"தென்...?"

"நான் கிளார்க் வேலைக்கு லாயக்கில்லையா சார்?"

"மாதவன்..." அவர் கோபக் குரல் அடங்கியது. வேலை பேச்சு பட்டென்று நின்றது. உற்றுப் பார்த்தார்.

"மாதவன். உன்னைப் பார்த்த ஒரு நிமிஷம் என் இருபது வயசு ஞாபகம் வந்தது. நாமும் இப்படி வெட்கமில்லாம சைக்கிள் துடைச்சோம். சட்டையெல்லாம் அழுக்கா நின்னோம். பிராமணப் பையன் குடுமிவச்சுக்கோ. தினம் யாராவது சோறு போடுவான்னு சொன்னதை மீறி, கிராப்பு வச்ச சைக்கிள் கடைக்கு நுழைஞ்சோம். கடுக்கனை அடகு வச்ச இரண்டு சைக்கிள் வாங்கினோம்னு பழைய நினைப்பு வந்தது. அதனால் பேசினேன். கிளார்க்தான் வாழ்க்கைன்னா எனக்கு உன்னை எங்கியாவது சேர்க்கறதுல கஷ்டமில்லை. இப்படிசைட் பண்ணு கிளார்க்கா, ஆட்டோவா?"

"தெரியலை சார்"

"ஏன்?"

"எதுல நல்ல எதிர்காலம்னு தெரியலை சார்!"

"ஆட்டோ ஓட்டு."

மாதவன் தயங்கினான்!

"போ, போய் ஆட்டோ ஓட்டக்கத்துக்கோ."

"சரி சார்."

"பிடிச்சுச் செய்"

"பிடிக்கும்னு நினைக்கிறேன் சார்."

"ஓய்... இவனுக்கு ஐந்நூறு கொடும்." காரியஸ்தருக்கு பெரியவர் உத்தரவிட்டார். வளைந்த மர மாடிப்படியேறிப் போனார்.

ஐந்நூறு தரப்பட்டது.

மாதவன் புல்வெளிக்கு நடுவே நடந்தான். நாய்கள் ஓடிவந்தன. இவனைச் சுற்றிச்சுற்றி முகர்ந்தன.

"நான் வரட்டுமா?" அவற்றைத் தடவினான். அவை எகிறி அவன் கழுத்து வளைவை முகர்ந்தன.

மாதவன் வாஞ்சையோடு சிரித்தான். சட்டென்று உள்ளே ஒரு பொறி தட்டியது. இப்போது நாய்களிடம் பயமே இல்லை ஏன்?

"பழக்கம்... பழக்கம்... பழக்கம்..." மனசு மறுபடி மறுபடி சொல்லியது. அப்படியானால் ஆட்டோ. அதுவும் பழக்கமாகும். பயம் விலகும்.

எல்லாவற்றையும் பற்றிய பயம் விலகும் என்று தோன்றியது.

"ஆட்டோ ஓட்டத்தான் பட்டணத்துக்கே வந்தியா. இங்கன வண்டி ஓட்டக் கத்துக்குனு அங்கனயே புழைக்கிற மாதிரியா... இல்லை தஞ்சாவூர் போய்டுவினா? தஞ்சாவூர்லே எவன் ஆட்டோல போறான். எல்லாம் தொடைக்கு மேல துணிய கட்டிக்குனு படக்கு படக்குன்னு நடந்துருவானுங்க. இரண்டு மாசம் வண்டில சும்மா உட்கார்ந்துட்டு பட்டணம் பார்க்க வந்துருவே!"

"உன்னையே மாதிரி படிச்ச புள்ளைங்கெல்லாம் ஆட்டோ ஓட்ட வந்துட்டா என்னை மாதிரி படிக்காதவன் கதி என்னவாறது. நாங்க எங்கனா கொள்ளை அடிக்கப் போகவேண்டியதுதான்."

"ஆட்டோ ஓட்டக் கத்துக்காதே. இத ஒரு தடவ படிச்சவன் வேற எந்தத் தொழிலுக்கும் போக முடியாது. உன் தலையெழுத்து ஆட்டோதான்னா யார் என்ன பண்ண முடியும்? எனக்குத் தெரிஞ்சத சொல்லிட்டேன்."

"ஆட்டோ ஓட்ட எங்கே கத்துக் கொடுப்பார்கள்?" என்று ஒரு ஸ்டாண்டில் விசாரிக்க, பல் குத்திக் கொண்டும், பேப்பர் படித்துக் கொண்டும் இருந்த ஆட்டோ டிரைவர்கள் விதம் விதமாய் மாதவனுடன் பேசினார்கள்.

"இந்த மாதிரி மொட்டப் பசங்க ஆட்டோ கத்துக்குவானுங்க. ஆட்டோ ஓட்டறதுக்கு அம்புடாது. நைட்டீட்டி பண்ணேன்னு வண்டி எடுப்பானுங்க. சவாரி அம்புடாது. சவாரி அம்புடலைன்னாதுட்டுப் போறாது. துட்டுப் பார்க்க மொள்ளமாறி முடிச்ச அவுக்கி ஆளுங்களோட கூட்டு சேருவானுங்க. கொள்ளை, கொலை, செயின் அறுப்பு, பொம்பளை கடத்தல்னு போவானுங்க. அவ்வளவுதான். ஊர்ல இருக்கிற எல்லா ஆட்டோ டிரைவர்களையும் கெட்டுப் போன குடும்பத்துலேர்ந்து வந்தவன் மாதிரிஜனம் பேச ஆரம்பிச்சுடும். வீட்ல குடிக்கத் தண்ணி கேட்டா கொடுக்கமாட்டேன்றாங்கப்பா. தெரியுமா. இரண்டு ரூவா மீட்டருக்கு மேல் கொடுத்தேனே. போய் சோடா குடிக்க வேண்டியது தானேன்றா ஒரு பொம்பளை. வெறுத்துப் போச்சு எனக்கு. இனி உயிரே போனாலும் ஒரு வீட்டுப் படியேறி தண்ணி கேட்கமாட்டேனே. இது

மானங்கெட்ட தொழிலு தம்பி. உனக்கு வேணாம். ஊர நாட்டப் பார்க்கப் போ."

மாதவன் விதவிதமாய் அறிவுறுத்தப்பட்டான். இதுவும் கஷ்டமான தொழில்தானா என்று வியந்தான். யாரோ ஏதோ விலாசம் சொன்னார்கள். போய் நிற்க அது கார் ஓட்டக் கற்றுக் கொடுக்கும் இடம் என்று தெரிந்தது. நாலு நாட்கள் எட்டு மணி நேரம் கற்றுக்கொடுக்க ஏழுநூறு ரூபாய் என்றார்கள்.

"கொஞ்சம் குறைச்சுக்க முடியாதா சார்?"

"ஏன் குறைச்சுக்கணும்?" ஐம்பது வயசு ஆள் கேட்டார்.

"எங்கிட்ட ஐநூறுதான் இருக்கு..."

"அப்பப்ரேக் போட, சொல்லித் தரமாட்டேன். சரியா?" பெரிய மீசையை உருவியபடியே பேசினார்.

"சரி சார்."

"என்ன சரி சார்?"

"ப்ரேக் போட நானே கத்துக்கறேன். சார்"

"ப்ரேக் எங்கே இருக்கு கார்ல?"

"கால் பக்கம்தான் சார்."

"அட்ட கால் பக்கம்தான் ப்ரேக்கா. அப்ப இது என்னான்னு நினைக்கிறே?"

"அது சடன் ப்ரேக் போடறது சார்?"

"கெட்டிக்காரன். கால் பக்கம் மூணு பெடல் இருக்குது கண்ணா, எது ப்ரேக்கு?"

"மிச்ச ரெண்டு சொல்லி கொடுத்திட்டிங்கன்னா மூணாவது ப்ரேக்தானே சார்?"

"எந்த ஊர் உனக்கு?"

"தஞ்சாவூர்"

"அறிவு கொழுந்து. வண்டில உட்கார். ஐநூறு எடு. மீதி இருநூற்றுக்கு வேலை செய்யறியா?"

"செய்யறேன் ஐயா."

"என்ன ஐயான்றே திடீர்னு?"

"மரியாதைப் பட்டவங்களை ஐயான்னு கூப்புடறது எங்க பக்கத்து வழக்கம்."

"அப்ப கொஞ்சம் முன்னாடி என்னை சார்னு சொன்னியே, அது கெட்ட வார்த்தையா?"

"இல்லீங்க. சார்ன்னா மரியாதை கொஞ்சம் தொலைவா இருக்கும். ஐயான்னு அன்போட பாசத்தோட..."

"பேசக்கத்துக்கினீங்கடா எல்லோரும். ஊர்ல என்ன வேலை செய்திட்டிருந்தே?"

"ஒண்ணுமில்லைய்யா!"

"உங்கப்பனுக்கு என்ன வேலை?"

"அது மரியாதை இல்லீங்கய்யா."

"மரியாதை இல்லாத வேலையா?"

"அது இல்லை. அப்பன்னு சொல்றது..."

"அப்பனை அப்பன்னு கூப்புடாத வேற எப்படிக் கூப்புடறது?"

"ஐயான்னு கூப்புடனுங்க."

"அட்ட! நீ அப்படி வரையா. உங்கய்யனுக்கு என்ன வேலை"

"புரோகிதம்."

"நீ பாப்பானா?"

"ஆமாங்க."

"உன்னைய பார்த்தா தெரியலையே..."

"உங்களைப்பார்த்தாலும் தெரியலிங்கய்யா."

"என்னா தெரியலை?"

"நீங்க என்ன ஜாதி, என்ன மதம், எதுவும் தெரியலை!"

"இறங்குடா.. இறங்குடா... கீழே!"

"ஐயா!"

"நக்கலா பண்ணே. நான் தேவன்டா!"

"தேவரய்யா, எதுக்குக் கோச்சுக்கறிங்கன்னு தெரியலையே?"
மாதவன் வண்டியை விட்டு இறங்கினான்.

அந்த ஆள் மாதவன் பவ்யத்திற்கு வாய்விட்டுச் சிரித்தார். மறுபடி
மாதவன் வண்டிக்குள் உட்கார வண்டி நகர்ந்தது.

"எனக்குத் தெரியலை. ஏன் ஜாதி கேட்டேன்னு தெரியலை..."

"பழக்கமாயிடுச்சங்கய்யா..."

"என்ன பழக்கம்?"

"பேர் கேட்கறதுக்கு முன்னாடி ஜாதி கேட்கறம்."

"உம் பேர் என்னா?"

"மாதவன்!"

"மாதவன் ஐயர்....அப்படித்தானே?"

"இல்லீங்க மாதவன். எம்பேர் மாதவன்!"

"ஜாதி வித்தியாசம் இல்லைங்கறியா?"

"இல்லைங்கய்யா..."

"என்னோட டீ சாப்பிடுவியா?"

"நான் வாங்கித்தரேங்க டீ."

"தோடா... நாங்க வாங்கினா சாப்பிட மாட்டிங்களோ?"

"குருவுக்கு ஒரு டீ வாங்கிக் கொடுத்து வண்டி கத்துக்கலாம்னு
சொன்னேங்கய்யா."

"இந்த உலகத்துலியே எடுபட்ட குரு நான்தான்னு நினைக்கிறேன்.
இருபத்து எட்டாயிரம் ரூபாய் பியட் வண்டியை உன்னை நம்பிக்
கொடுக்கிறேன். எனக்கு டீ காணிக்கைத் தேவைதானா?"

"வசதி வந்தா பாயசம் வச்சு..."

"ஒரு படையல் வச்சுடறேன்றே... ஒரு புல் பாட்டில் பிராந்தின்னு
வாய் குளிரச் சொல்லேன்."

மாதவன் பேசாதிருந்தான்.

"என்ன வாயே திறக்கலை? குடிக்கறது தவறுன்னு சொல்லப்
போறிங்களா?"

"தவறே இல்லை?"

"அப்புறம் என்ன தயக்கம்?"

"இப்படி எல்லார்கிட்டேயும் புல்பாட்டில் காணிக்கை கேட்டீங்கன்னா?"

"பரலோகம் போய்டுவேன்றியா?"

"எல்லோரும் ஒரு நாள் போகவேண்டியதுதான் நோய் நொடியில்லாத... தப்பு தகராறு இல்லாத..."

"சபாஷ்... உன் வயசுக்கு மீறின பேச்சு இது... நான் குடிக்கறதில்லை கண்ணு. வண்டி ஓட்டறவன் குடிக்கக் கூடாது. இது எம் பாலிஸி. ஆனா இது பேஜார் வேலை. குஷன் ஸீட்ல உட்கார்ந்து குளுகுளுன்னு ஓட்டறதா வெளிப்பார்வைக்கு தோணும். ஆனா உடம்பும் புத்தியும் நொந்து போற வேலையிது. கண்ணை மூட ரோடு ரோடா வரும். மரமா வரும். தூக்கம் வராது. வண்டி ஓட்டறவன் கனவு காணாத தூங்க முடியாது. தூங்க மருந்துன்னு குடி. குடிச்சுட்டு இதுல மாட்டிக்கிறவன் அதிகம். உள்ளே வா, உட்கார். இன்னிக்கு இரண்டு லேட்சுக்கு வண்டி சொல்லித் தரப் போறேன். அவங்க கிளாஸ் முடிஞ்ச பிறகு உனக்குப் பாடம் ஆரம்பம்!"

"ஐயா, இது ஐந்நூறுங்க..."

"சந்தோஷம். பாக்கெட்ல வை."

மாதவன் அவர் காலைத் தொட்டான்.

"அட்ட எதுக்கு தம்பி! புரோகிதம் செய்யறவர் புள்ளை என் கால் தொட்டுக்கிட்டு."

"தொழில்ல உயர்வு தாழ்வு இல்லீங்கய்யா. நேர்மையா செய்யறவங்க உயர்ந்தவங்க."

"போய் டீ வாங்கிக் கொடு மேன்."

வண்டி டிக்கடையோரம் நிற்க, மாதவன் டீ வாங்கிக் கொண்டு வந்தான்.

காலி கிளாஸ் கொண்டு போய் கொடுத்தான். வண்டிதார் சாலையில் வேகமாய் பறந்தது. மாதவன் பட்டணத்தை வியப்பாக பார்த்துக் கொண்டு வந்தான்.

சரேலென்று வண்டி இடது பக்கம் குலுங்கப்ப்ரேக்குடன் நின்றது.

"சாமர்த்தியமா பேசிட்டா போதுமா. பட்டணத்துல புடுங்கிடலாம்னு நினைக்கிறியாடா?"

"ஐயா..."

"உடம்புல பயம் இருக்கா உனக்கு?"

"நான் ஒண்ணும் செய்யலீங்களே..."

"ஒண்ணும் செய்யாதவன் என் வண்டில எதுக்குடா வர?"

"ஐந்நாறு கொடுத்துட்டேனே..."

"எதுக்குக் கொடுத்தே... சாஞ்சுட்டுப் பராக்குப் பார்க்கவா. நான் வண்டி ஓட்டறத கவனிச்சியாடா நீ?"

"தப்புதாங்க!"

"இன்னொரு தடவை பராக்குப் பார்த்தே முஞ்சிலே குத்துவேன்."

"சரிங்கய்யா."

"இது கிளட்ச். இது ஆக்ஸிலேட்டர். இது ப்ரேக்."

"அது என்னங்க?"

"செருப்பால் அடிப்பேன் உன்னை. எதுக்கு கிளட்சன்னு கேட்டியா?"

"கேட்கலை!"

"அப்புறம் என்னா அது என்னன்னு கேள்வி. சொல்றத மனசுல வாங்குடா. இது கிளட்ச். இது ஆக்ஸிலேட்டர். இது ப்ரேக்."

பாடம் துவங்கியது. வண்டி ஓட்டுவதன் அடிப்படை புரிந்தது. ஆனால், அவன் குருவைத்தான் அவனுக்குப் புரியவேயில்லை.

நாற்பது வயசு பெண்மணிகள் இருவரின் வீட்டிற்குப் போய் அவர்களை ஏற்றிக் கொண்டு வண்டி வேளச்சேரி சாலையில் ஓடியது, தேவர் பெண்களிடம் மிக மரியாதையாகப் பேசினார். பல நூறு முறை கியர் போடுவது பற்றி விளக்கினார்.

"தாயே, கார் ரோட்லதான் போவணும், பிளாட்ல பாரத்துல ஜனங்க போவணும். நீங்க இரண்டையும் குழம்பிக்கிறிங்க." கோபமில்லாது பேசினார். வண்டியை நடைபாதையை விட்டு இறக்கினார். வேகமாய் வந்த தாம்பரம் பஸ் ஒரு அடி தொலைவில் ப்ரேக் போட்டு கார் எதிரே நின்ற போது, ஸ்டியரிங் விட்டு, கார் ஓட்டியவன் முகம் பொத்தி கொண்டாள்.

"சொர்க்கம் வந்துடுச்சு... இறங்கும்மா!" தேவர் சிரிக்காது சொன்னார்.

"என்னா சொல்றீங்க?" பெண்மணி வியந்தாள்.

"வண்டில இருந்தவங்க எல்லாரும் செத்துட்டோம். கண் சிமிட்டற நேரத்துல சொர்க்கம் வந்துட்டோம்."

"மிஸ்டேக் ஆயிடுச்சா"

"ஒரு மிஸ்டேக்கும் இல்லை. இது உலகத்துல நடக்கறது தான்..."

"புரியலையே?"

"பஸ் மோதி கார்பயணிகள் மரணம். புதுசா? யம்மா நீங்க வாங்க."

அடுத்த பெண்மணி அதைவிட மோசம். வண்டி வேகமாய் போனால் தானே ஆக்ஸிடுண்ட் ஆகும். மெல்ல போனால் உயிர் சேதம் ஆகாது என்று நம்பினாள்.

"இதுக்கு முன்னாடி ராக்கெட் ஓட்டக் கத்துக்கிட்டிங்களாம்மா?" தேவர் சிரிப்பதேயில்லை போலும்.

"ஏங்க?"

"அதுலதான் செவ்வாய் கிரகம் போக ரெண்டு வருஷம் மூணு வருஷம்னு பயணம் பண்ணுவாங்களாம். எனக்கு என்னவோ செவ்வாய் தாண்டி வந்துட்டோம்னு ஒரு அச்சம்."

மாதவன் வாய்விட்டு சிரிக்க, திரும்பி கோபமாய் முறைத்தார்.

"சிரிக்கிறீங்களா சிரிங்க. நீங்க ஸ்டியரிங்கல உட்கார போது சிரிப்பா சிரிக்கப் போறீங்க. அது கவனத்துல இருக் கட்டும்."

ஆனால் அது இவ்விதம் இல்லை. மாதவனுக்கு அந்த இரண்டு பெண்மணிகளின் தவறுகள் பேருதவியாய் இருந்தன. தேவரின் அதட்டலில் மனசு ஒருமுகப்பட்டு அவர்கள் வண்டி ஓட்டுவதையேப் பார்த்து கொண்டிருந்தது நல்லதாயிற்று. அவன் உட்கார கையும் காலும் அளவோடு இயங்கின.

வளைவுகள் திரும்புவதில் அளவு தெரிவதற்கு அவன் சிரமப்பட்டான். ஆயினும் தவறு செய்யாது ஓட்டினான்.

"நல்லா ஓட்டறேன்னாய்யா?"

"இது கேட்காத வரைக்கும் நல்லா ஓட்டினீங்க. கேட்டுட்டிங்க

இல்லே... இனிமே சந்தேகம்தான்..."

"ஏங்க?"

"எனக்குத் தெரியும்னு நினைக்கிறவன்தான் தப்பு பன்றான். அகம்பாவம்தான் அழிவுக்கு ஆரம்பம். அதனால் அலட்டாத ஓட்டுங்க."

பெண்மணிகள் வழியில் இறங்கிக் கொண்டனர். வண்டி ஷெட்டுக்கு வந்தது.

"ஐயா, நாளைக்கு எப்ப வரது?"

"மீதி இருநுறுக்கு எவன் வேலை செய்வான்? கந்தை தரேன்... கார் துடைக்க ஆரம்பியுங்க."

மாதவன் வண்டி துடைத்தான். நாலு நாட்களும் ஷெட்டில் அவரோடயே இருந்தான். காருக்குள்ளேயே படுத்துக் கொண்டான். பொதுக்கழிப்பிடத்தில் காசு கொடுத்து குளித்தான். நாலாவது நாள் அண்ணா சாலையில் லிருந்து அறுபது கிலோமீட்டர் வேகத்தில் பயமின்றி பஸ் ஓவர் டேக் செய்தான்.

மோட்டார் கார் ஓட்டுதல் அவனுள் நெஞ்சு ஆழத்தில் மூச்சு விடுதல் போல் இயல்பாய் படிந்து போயிற்று.

"உன்னைத்தான் வெளியே போடா... வராதேன்னு துரத்தினாங்களே? ஏன் மறுபடியும் வந்து தொந்தரவு பண்ணே? பெரியவர பார்க்கணுமா? அவரு ஊர்லே இல்லே. வரதுக்கு ஒரு வாரம் ஆகும், போ, நிக்காத, போயிரு."

ஆறு நாட்கள் கழித்து போனபோது. திருவான்மியூர் பங்களா வாசலில் உள்ளே விட மறுத்தார்கள்.

"இல்லீங்க... என்னைய ஒரு வேலையா வெளில அனுப்பினாரு. அது முடிச்சுட்டு வரேன். அவரண்ட சொல்லணும்!" மாதவன் கெஞ்சினான்.

"எனக்குத் தெரியாது. வெளிய அனுப்புன்னு என்னாண்ட சொல்லி நான் உன்ன தரதரன்னு இழுத்து வெளியே போட்டேன்."

"அப்புறம் உள்ள வந்துடலியா. நாய்க்குச் சாப்பாடு போடலியா. பெரியவரோடு உட்கார்ந்து சாப்பிடலியா?"

"த்தோடா பெரியவரோட ஒரே பந்தில சாப்பிட்டியா? என்னாகதை இது!"

"ஆமா, அவரோட சாப்பிட்டேன். அவரு ஒரு வேலையா..."

"எனக்குத் தெரியாது. உன்னைய உள்ளே விடமாட்டேன்."

அந்த வீட்டில் எப்போது போய் நின்றாலும் ஒரு அவமானம் வந்து ஏன் வழிமறிக்கிறதென்று மாதவனுக்குப் புரியவில்லை.

"டிரைவர் மணிய கேளுங்க... அவருக்குத் தெரியும் என்னைய பத்தி!"

"அவர் வரசொல்லக் கேட்டுக்கறேன். இப்ப நகர்ந்துரு."

"உள்ளே மணி இருக்காரா?"

"எனக்குத் தெரியாது."

"போய் பாரேன்."

"என் வேலை அது இல்லை."

"என்னய்யா, என்னையும் விடமாட்டேன்ற. நீயும் கேட்க மாட்டேன்ற!"

"நீ மரியாதையா போறியா இல்லையா?"

"சரியான பைத்தியக்காரனா இருப்ப போலிருக்கே?"

சட்டென்று அந்த செக்யூரிட்டி பாய்ந்து மாதவன் சட்டை காலரைப் பிடித்தான். இழுத்தான். இருபதடி இழுத்துக் கொண்டுபோய் வாசற்கதவுக்கு அப்பால் தள்ளினான். எதிரே கடல் குழறிக் கொண்டிருந்தது. காக்கைகள் கடற்காற்றுக்கு எதிரே பறந்து பறந்து அமர்ந்தன. காற்றோடு சில சமயம் பறந்தன. மாதவனுக்கு மேற்கொண்டு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை.

பெரியவர் காசு கொடுத்து ஆட்டோ கற்றுக்கொள்ளச் சொன்னார். கார் கற்றுக்கொண்டு விட்டோம். இதைச் சொல்ல வேண்டாமா, லைசென்ஸ் வாங்க உதவுகிறேன் என்றார். உதவி கேட்க வேண்டாமா. இங்கு நின்று மன்றாடுவதற்குப் பதில், பேசாமல் தேவர் கார் டிரைவிங் சென்டர் போய்விடலாமா. அங்கு வேலை செய்து லைசென்ஸ் வாங்க முயற்சிக்கலாமா?

ஆறு நாட்களாய் தினம் காலையில் கார் ஓட்டிவிட்டு, இன்று ஓட்டாதது என்னவோ போல் இருக்கிறது. கையும் காலும் கார் ஓட்டும் செயலுக்கு ஏங்குகின்றன. திருவான்மியூருக்கு பஸ்ஸில் வந்த போது ஓட்டுனர் இருக்கைக்கு அருகே அமர்ந்து அவர் ஓட்டுவதையே பரவசத்துடன் பார்த்து வந்தான். இந்த வீடு நெருங்கியதும் கலவரம் உணர்ந்தான். எதற்கு இங்கு வருகிறோம். தேவைதானா? இங்கு வேலை செய்ய முடியுமா. பேசாமல் தஞ்சாவூர் போய் அங்கே லைசென்ஸ் எடுத்து, அங்கே யார் வண்டியாவது ஓட்டினால் என்ன, பட்டணத்தில் உள்ள வாய்ப்பு போல தஞ்சையில் உண்டா. என்ன செய்வது இப்போது? தேவர் இடம் சொர்க்கமாய் இருந்தது. ரெக்ஸின் வீட்டில் படுத்து நாயர் கடையில் சோறு சாப்பிட்டு, பொதுக் கழிப்பிடத்தில் குளித்து நாட்கள் நகர்ந்தன. கார் ஓட்டப் போகிறோம் என்று மனசு குதித்ததில் மற்ற கஷ்டங்கள் தெரியவில்லை.

"மணி இருக்காரா பாரேன்." மாதவன் மறுபடி கெஞ்சினான்.

"நீ உதைபடப் போற எங்கிட்ட!"

தொலைவில் கார் சப்தம் கேட்டது. செக்யூரிட்டி எட்டிப் பார்த்தான்.

"நவுறு நவுறு!" என்று அதட்டினான்.

கார் தெருமுனை திரும்பியது. முழு வேகத்தில் எதிரே வந்தது. மணி ஓடிக்கொண்டு வந்தான். கதவருகே நிறுத்தினான். கதவுகள் திறக்கப்பட்டன.

"மணி உள்ளே விடமாட்டேங்கிறாரு இவரு."

மாதவன் குரலை மணி கேட்கவேயில்லை. கியர் மாற்றி உள்ளே போனான். நேர்பக்கச் சுவர் அருகே நிறுத்தினான். இறங்கி போர்டிகோ நோக்கி போனான். வெளியே காரியஸ்தர் வருவது தெரிந்தது. அவர் ஏதோ கேட்க, மணி உரக்க பதில் சொல்வது கேட்டது.

"வண்டி வந்து இரண்டு மணிநேரமாஸ்டேஷன் முழுக்கத் தேடிட்டேன். காணோம்."

"முட்டாஸ்டா நீ. ஒரு வேலைக்கு லாயக்கில்லை."

"அவ வரலைன்னா நான் என்ன பண்ணட்டும்?"

"வரலைன்னா புழைச்சே, வந்து எங்கியாவது நின்னு அவ அப்பாக்கு ஃபோன் பண்ணினா, பெரியவர் உன்னை உண்டு இல்லைன்னு ஆக்கிடுவார்."

மீனாட்சி வருகிறாளா... மாதவன் முகம் சந்தோஷ மாயிற்று. ஸ்டேஷனில் கண்டுபிடிக்கவில்லையா? அப்படியெனில் எவ்விதம் வீடு வருவாள். ஆட்டோவா, பஸ்ஸா இருக்காது. வேறு யாரும் தோழிகளின் காரில் வரலாம். மீனாட்சி வருவது உறுதியெனில் இங்கேயே இருப்பது நல்லது. காரியஸ்தர் உள்ளே மறைந்தார்.

"மணி... மணி" வாசலிலிருந்து கத்தினான்.

அவன் திரும்பி முறைத்துவிட்டு இவனைப் பார்த்து தலையில் அடித்துக் கொண்டான்.

"மணி ப்ளீஸ். இங்கே வாயேன்."

"என்னடா?" மணி வெகு தொலைவிலிருந்து கேட்டான்.

"ப்ளீஸ்... வாயேன்!"

நிதானமாய் மணி வந்து எதிரே நின்று என்ன என்பது போல பார்த்தான்.

"மீனாட்சி வராங்களா?"

"ஏன், உனக்கென்ன?"

"அவங்களைப் பார்க்கணும்."

"ஓட்டாதே, இங்க ஓட்டினா உருப்பட மாட்டே. பேசாம ஊர்ப் பார்க்கப் போய் சேரு... ராத்திரி இரண்டு மணி வரைக்கும் வண்டி ஓட்டியிருக்கேன், கார்த்தால் நாலு மணிக்கு எழுப்பி ஸ்டேஷன் போகச் சொன்னான் கிழவன், டிரைவர் மனுஷன்தானே. தூத்தெறி... எங்கியாவது சிரைக்கப்போலாம்." கடைசி வரியை செக்யூரிட்டியைப்

பார்த்துப் பேசினான்.

"நான் கார்கத்துண்டேன் மணி."

மணி கோணலாய் சிரித்தான். எதுவும் சொல்லாது வீட்டின் பக்க வாசல் வழியே மறைந்து போனான்.

இவனுக்கு என்ன கெடுதல் செய்தேன். ஏன் இத்தனை அலட்சியம் செய்கிறான்? இவன் அலட்சியம் செய்யும் அளவுக்கு தன் தவறென்ன. மாதவன் குழம்பினான்.

"கத்திப் பார்த்துட்டே... உள்ளே உன்னை யாரும் கூப்புடல. நான் உன்னைய வீட்டுக்குள்ள விடாதது எவ்வளவு நல்லதாப் போச்சு பார்த்தியா. வுட்டிருந்தா என் கதி என்ன?"

மாதவன் அந்த வாசல் காவலாளியைக் கூர்ந்து பார்த்தான். அவனுக்குக் கோபம் வரவில்லை. இவன் முட்டாள் வேலைக்காரன். 'திற' என்றால் திறந்து, 'மூடு' என்றால் மூடும் புத்தி கொண்டவன். இவனால் இதற்குமேல் யோசித்துச் செயல்பட முடியாது. ஆனால், மணி கர்வி. கட்டுமரத்தின் மீது நின்று கடலில் தத்தளிக்கிறவனை அலட்சியமாய்ப் பார்க்கிறவன். கட்டுமரம் கவிழும் வரைக்கும் கம்பீரனாய்க் காட்டிக் கொள்வான். அந்தக் காரியஸ்தருக்குச் சொந்தப் புத்தியில்லை. எஜமான் முகம் எங்கு போகிறதோ, அங்கு பார்க்கும் நாய் புத்தி. 'என்னய்யா செடில் புவா இருக்கு' என்றால். 'தப்புதான். ஒரு பூக்கூட புக்காத செடி வளர்க்கிறேன்' என்கிற அடிமை ஜாதி.

இதுதான் வேலைக்காரன் லட்சியமோ, இப்படித்தான் வேலையாட்கள் இருக்க வேண்டுமோ, பொய்யாய் பதறி, பொய்யாய் வியந்து, எஜமான் புன்சிரிப்புக்கு மகிழ்ந்து, வேறு விதமாய் செய்பவர் இருக்கலாகாதோ? இங்கு இந்த வீட்டில் வேலை செய்ய முடியுமா. இங்கு வேலை செய்தால் இவர்களைப் போல் மாறுவேனா. வேலையாளுக்கு என்ன வேண்டும். உண்மை. அது காரியஸ்தரிடம் இல்லை. மணியிடம்

இல்லை. காவலாளியிடம் இல்லை. இந்த வேலையின் மீது மணிக்கு மரியாதையில்லை. மற்றவரை இழிவுபடுத்தி தன்னை உயர்த்திக்கொள்கிறான். அந்தக் காரியஸ்தருக்கு எப்படியாவது ஒட்டிக் கொள்ளவேண்டும் என்கிற நிலை. தான் கெட்ட பெயரே வாங்கக் கூடாது என்கிற தன்மை.

ஒருவேளை பெரியவர் பொய்யோ, வேலையாளை நடுங்க வைத்துப் பார்க்கும் விதமோ, உன்னைப் பதற அடிக்கிறேன் பார் என்கிற புத்தியோ. வாழ்வின் தாழ்ந்த நிலையில் லிருந்து வந்ததால் அடிமனதில் அவருக்கும் தெரியாமல் வதைப்படுத்தும் வக்கிரம் ஒளிந்திருக்குமோ.

என்ன இந்த வீட்டின் விசேஷம். இந்த வீட்டின் மற்ற நபர்கள் யார். எங்கிருக்கிறார்கள். இங்கே மீனாட்சிக்கு என்ன உரிமை. எவ்வளவு செல்வம். என்னவித அதிகாரம். சரி, நான் ஏன் இந்த வீடு குறித்து இத்தனை விதம் யோசிக்கிறேன். உலகம் பெரியது. என் வேலை உண்மையாய் இருப்பின் எங்கும் செல்லுபடியாகும். தேவரிடம் வண்டி கற்பது கடினம் என்று நினைத்தோம். அது எளிதாய் மாறவில்லையா. மற்றவர்களைவிட திறமையாய் செய்யவில்லையா!

"ஊரு சுத்திப் பார்க்கறியா. இல்லை ஷெட்டுலியே இருந்து கார் பத்தி தெரிஞ்சுக்கறியா?"

"கார்தான் தேவரய்யா முக்கியம்." யோசிக்காமலேயே பதில் வந்து விட்டது. கற்பதில் சுவை வந்து விட்டது. செய்வதில் சுகம் தெரிந்து விட்டது. ஈடுபாட்டுடன் செய்த போது நல்ல பெயர் கிடைக்கிறது. இங்கும், இந்த வீட்டிலும் இப்படிச் செய்ய முடியாதா?"

"எதுக்கு கிளார்க் வேலை. ஏதாவது கத்துக்கோ."

கார் கற்றுக் கொண்டாகி விட்டது. ஆயிரம் ரூபா சம்பளம் எப்பவும் உண்டு. வாடகை வண்டி ஓட்ட இன்னும் வரும். எனக்கென்று ஒரு வண்டி வாங்கி, ஊர் ஊராப் போகிறவர் களுக்கு வண்டி ஓட்ட, உபகாரமாய் இருந்து, சம்பாதிக்க முடியாதா. கார் ஓட்டுவதைக் கனிவோடு செய்ய இயலாதா. இங்குதான் வேலை செய்ய வேண்டும் என்று என்ன தலையெழுத்து. துரத்தத் துரத்த ஏன் இங்கே ஒட்டிக் கொள்ள வேண்டும்.

தேவரிடம் போகலாம். தேவர் யாரிடமாவது சேர்த்து விட்டால், அங்கு மாடாய், உண்மையாய், உவப்போடு வேலை செய்யலாம். மெல்ல மெல்ல காசு சேர்த்து லைசென்ஸ் வாங்கலாம். அப்படி வாடகை வண்டி ஓட்டுகிற போது, தஞ்சாவூர் போய் ஒரு நிமிடம் வீட்டு வாசலில்

நின்று, அப்பாவை நமஸ்கரித்து விட்டு வரலாம்.

அப்பா மனசோடு பேசு என்றார். மனசோடு பேசுவது தான் சரி. இப்போது என்ன செய்கிறேன். மனசோடு பேசுவது தானே இது. பிறரை, என்னை என்னுள்ளே எந்தக் கோபமும் இன்றி எடைபோட்டுப் பார்க்கும் வித்தைதானே இப்போது நான் செய்வது. இனி என்ன என்று ஆழமாய் யோசிப்பது தானே மனசோடு பேசுவது. நொந்து கொள்ளாமல், புலம்பாமல் சூழ்நிலையை மௌனமாய் பார்ப்பது தானே (மனசோடு பேசுவது).

அட்டா, அப்பா, இதுதானா சொல்லிக் கொடுத்தாய்... சபாஷ். புரிந்துவிட்டது. உள்ளே தெளிவு மாதிரி ஒன்று வருகிறது. வெரிகுட். உள்ளே பதறாமல் யோசிப்பது என்ன வென்று புரிந்து விட்டது. அப்பா தேங்கியு.

திடுமென்று எல்லாம் தெரிந்த மாதிரி ஒரு புன்னகை ஓடியது.

"அப்ப வரேன்." காவல்காரனிடம் கைகூப்பினான். "என்னிய கோச்சுக்காத தம்பி. நான் அதிகாரமில்லாதவன்."

'அட்டா! ஒரு கோவமும் இல்லை.'

"நான்கூட பலநாள் இங்கு நின்னு விரட்ட விரட்ட பலமுறை வந்த அப்புறம்தான் வேலை கிடைச்சது. உனக்கும் வேலை கிடைக்கணும்."

"அதனால் பரவாயில்லை... உங்க வேலைதுரத்துறது; என் வேலை நின்னு பார்க்கிறது."

"செக்யூரிட்டி வேலைக்குப் போறியா. மவுண்ட் ரோட்ல எனக்குத் தெரிஞ்ச இடம் இருக்கு. அங்க பதிவு பண்ணா எங்கியாவது வேலைக்கு அனுப்புவாங்க. போறீங்களா?"

"நன்றி. எனக்கு கார் ஓட்டற வேலை எங்காவது கிடைக்கும்."

"இப்பதான் கத்தக்கிட்டிங்களா?"

"ஆமாம்."

"லைசென்ஸ்?"

"எடுக்கணும்."

"எடுத்துடுங்க. இங்கியே வேலை கிடைச்சாலும் கிடைக்கும். மணி ரொம்ப நாள் தங்க மாட்டான்?"

"ஏன்?"

"திருடன், அரிசி, பருப்பு திருடன். தினம் பொட்டலம் போட்டு எடுத்துக்கிட்டு போறான். கேட்டா எதுனா பொய் சொல்றான். சார், அம்மா வராங்க. அம்மா வராங்க."

ஒரு பழைய ஆட்டோவில் மிகப் பெரிய சூட்கேஸுடன் மீனாட்சி இறங்கினாள். மாதவன் வணக்கம் சொன்னான்.

"ஏன் யாரும் ஸ்டேஷனுக்கு வரலை?" சீறலாய் கேட்டாள்.

மாதவன் பேசாது நின்றான். செக்யூரிட்டி பெட்டி இறக்கினான். வந்த பெட்டி தானாய் வரும் என்கிற மாதிரி ஆட்டோக்காரனுக்கு நூறு ரூபாய் நோட்டை உருவிக் கொடுத்துவிட்டு, மீனாட்சி உள்ளே போனாள். திரும்பி மாதவனைப்பார்த்து, "வாங்க" என்றாள்.

"பெட்டி எடுத்துண்டு வரவேண்டாமா?"

அவ்வளவு அழகான பெட்டியை அதிலுள்ள உடைமைகளை, சாதாரணமாய் வீட்டு வாசலில் விட்டுட்டுப் போவது மாதவனுக்குப்பொறுக்கவில்லை. என்னதான் காவல்காரன் இருந்தாலும் நிமிட நேரத்தில் யாராவது அபகரித்துக் கொண்டு போய் விடலாம். உடைமையில் இத்தனை அலட்சியம் காட்டி, போகிறவளை வியப்போடு பார்த்தான்.

"வேணா... பெட்டிய நான் எடுத்துண்டு வந்துரட்டுமா?"

"வேண்டாம்... அது இருக்கட்டும். மெட்ராஸ் சுத்தி பார்த்தேளா? என் அப்பாவோட பேசமுடிஞ்சுதா?"

"ஹாங்- சுத்திப் பார்த்தேன். உங்கப்பாவோட பேசினேன்."

"எங்க வீட்டுச் சாப்பாடு எப்படி இருந்தது.?"

அட, அவள் நான் இங்கு தங்கியுள்ளதாய் நினைக்கிறாளா? விருந்தாளியாய் இருந்தேன் இத்தனை நாள் என்று அப்படி பேசுகிறாளா? இல்லையென்பதை எப்படிச் சொல்லுவது?

"ரொம்ப காரமா?"

"இல்லை, நல்லா இருந்தது."

"எப்ப ஊருக்குப் போகணும்? இன்னும் இரண்டு நாள் இருக்கலாமில்லையா?"

'கடவுளே ஊருக்கு அனுப்புறதப் பத்தி பேசறாளே. இங்க வேலை தேடி வந்ததைப் பற்றி நான் இன்னமும் இவகிட்ட சொல்லலையே. எங்கயாவது தனியா உட்கார்ந்து பேச வாய்ப்பு கிடைச்சா ஆதியோட அந்தமா சொல்லலாம். சருக்கருக்கு நடந்து போயிண்டே எத்தனை பேச முடியும்?'

மாதவன் உள்ளே புழுங்கி அவளைப் பின்தொடர்ந்த போது வராண்டாவில் நாய்கள் உறுமத்துவங்கின. மாதவன் ஒரு வினாடி

மறுபடி பயந்தான். அவை எகிறின் போது சங்கிலியால் கட்டப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்தான்.

மீனாட்சி படியேறினாள். உள்ளே நுழைந்தாள். மாதவன் வராண்டாவுக்கு வர, நாய்கள் அவனைப் புரிந்துகொண்டு வால் குழைத்தன.

பெரியவர் மாடியிலிருந்து இறங்கிக் கொண்டே மகள் நோக்கிக் குரல் கொடுப்பது தெரிந்தது. மகள், அப்பாவை நோக்கி ஓடும் சப்தம் கேட்டது. மாதவன் ஹாலுக்குள் தயங்கித் தயங்கி நுழைந்தான்.

"என்ன, எப்படி இருந்தது டிரிப்?"

"க்ளாஸ். ஒரு பிரச்சனைகூட இல்லை."

"அப்பா நடுவுல பூந்து சிரமப்படுத்திட்டேனா?"

"இல்லையே. நீங்க சொன்ன மாதிரியே சர்ப்ரைஸ் செக் பண்ணினேன். நீங்க யாரு இப்படி செக் பண்ணன்னு அந்த ஜெனரல் மேனேஜர் கேட்கறாம்பா."

"இனி கேட்க மாட்டான்."

"ஏன்?"

"நேத்திக்கு ரிஷன் பண்ணிட்டான். எல்லாஸ்டாக்கும் மறுபடி எடுக்கச் சொல்லியிருக்கேன், ரிஷன் பண்ணா முடிஞ்சுராது. தப்புக்குப் பதில் எங்கிருந்தாலும் சொல்லணும்னு சொல்லியிருக்கேன். நான் போயிருந்தா மறைச்சுருப் பாங்க. நீ போனதுனால கண்டுபிடிக்க முடிஞ்சது."

"கண்டுபிடிச்சது கஷ்டமாயில்லையப்பா. கண்டுபிடிச்ச தப்பு பேரிங்கை எப்படி அனுப்பறதுன்னு புரியவேயில்லை. நல்லவேளை, மாதவன் ஹெல்ப் பண்ணினார்."

"யெஸ். நான் அவரைச் சந்திச்சேன்."

"சந்திச்சேன்னா... நேத்தி, இன்னிக்கு பார்க்கலையா?"

"இல்லை. ஆட்டோ ஓட்ட கத்துக்கச் சொன்னேன்."

"ஆட்டோவா. ஆட்டோ ரிஷாவா? எதுக்கு?"

"கம்பெனில வேலை கேட்டான். வெறும் பி.எஸ்ஸி. மேல ஏதாவது படிக்கக்கூடாதா? சுயமா முன்னேறக் கூடா தான்னேன். ஆட்டோ ஓட்டறது பெட்டர்ன்னேன். சரின்னு போனான்."

"போனாரா. இங்க இல்லையா அவர்?"

"இங்க எப்படிம்மா?"

"இங்கதானே தங்கச் சொன்னேன்."

"அவன் அப்படிச் சொல்லலையே?"

"ஏன், உன் கூட சாப்டேன்னார்."

"அது போனவாரம். நாய்களுக்குச் சாப்பாடு போடறவன் வரலை. மாதவன் கறிகொத்தி வதக்கிப் போட்டான்."

"நோ, அவர் பிராமின்பா. அவங்க அப்பா வைதீகம்."

"சரி, இப்ப என்ன?"

"நான் உனக்கு போன்ல அவரை இங்க தங்க வைன்னு சொன்னேன்."

"சொல்லலையே."

"சொன்னேம்பா."

"சொல்லலையம்மா."

"அப்ப எங்க தங்கினார்?"

"தெரியலையே..."

"மாதவன்!"

"அவர் இங்கில்லையம்மா."

"வாசல்ல இருக்கார். மாதவன்!"

ஒரு செடி நட இரண்டு பேர் முயற்சி செய்கிறார்கள். செடி நடுவதில் அந்த இரண்டு ஆட்களுக்கும் சண்டை வருகிறது. செடியை எங்கே நட வேண்டும் என்று அபிப்ராய பேதம் வருகிறது. அந்தச் சண்டையில் செடி உருவி உடைத்துப் போடப்பட்டது போன்ற நிலைக்கு வந்தால் எப்படியிருக்கும்? செடி மீது உண்மையான அன்பு, இரண்டு பேரில் எவரேனும் ஒருவருக்கு வந்தால், அந்த யுத்தம் உடனே நிறுத்தப்படும். இங்கே இந்தப் பேச்சு தன்னை என்ன செய்யும்? எங்கே கொண்டுபோய்த் தள்ளும். மாதவன் பயந்தான். மீனாட்சியின் விளிப்புக்கு உள்ளே நகர்ந்து போனான்.

"நீங்க இங்க தங்கலையா?" அவள் பேச்சில் ஒரு கோபம் இருந்தது.

"இல்லை மீனாட்சி."

"ஏன்?"

"ரொம்ப நாளா கார்கத்துக்கணும்னு ஒரே ஆசை. அப்பா உட்கார்ந்து பேசும் போது இதே மாதிரி சொன்னா. ஐந்நாறு ரூபா கொடுத்தா. சரின்னு போய் ஜாயின் பண்ணினேன். கத்துக் கொடுத்தவர் கூடவே இரேன்... சீக்கிரம் கத்துக்கலாம்னார். நாலு நாள் அங்கே இருந்தேன்."

"இங்க யாரும் உங்களைத் துரத்தலியே?"

"ச்சே ச்சே, அப்பாவோட சாப்பிட்டேனே."

"அது என்ன நாய்க்குச் சாப்பாடு? மட்டன் வெட்டினீங்களா?"

"அப்படியில்லை. காரியஸ்தர் ஆள் இல்லாத அவஸ்தை பட்டுக்கிட்டு இருந்தார். நான் ஹெல்ப் பண்ணினேன்."

"அவ்வளவுதானே. யாரும் உன்னைப் போன்னு சொல்லையே?"

"ச்சே, ச்சே..." அவன் மறுக்க, பெரியவர் அவன் சமாளிப் பைக் கவனித்துக் கொண்டார்.

"ஸ்டேஷனுக்கு கார் வரலை. உங்களுக்குத் தெரியுமா அப்பா?"

"காரியஸ்தர் அனுப்பினாரே. மணி போனது பார்த் தேனே."

"வரலை.."

"ஓய்." பெரியவரின் குரல் அதட்டலாயிற்று.

"மணிய இப்ப கேட்டேன். 'ஸ்டேஷன் முழுக்கத் தேடிப் பார்த்தேன். காணம். வரலையோன்னு நினைச்சுத் திரும்பிட்டேன். பெரியவர் ஆபீசுக்குப் போகணுமேன்னு கவலையா இருந்தது'ன்னான்."

"வண்டி லேட் இருந்து கூட்டிக்கிட்டு வரவேண்டாமா? எல்லாருக்கும் கார் வந்தது. நான் ஆட்டோல வந்தேன்."

"யார் கார்லியாவது வரவேண்டியதுதானே மீனாட்சி?"

"ஏன் வரணும்? ஏன் வீட்ல எழுபத்தியெட்டு கார் இருக்கிறபோது இன்னொருத்தர் கார்ல ஏன் வரணும்? எனக்கு கார் வரும் போங்கடின்னு காத்திருந்து எல்லோரும் போன பிறகு ஆட்டோல வந்தேன்."

"மன்னிச்சுக்கணும். மணி தப்பு பண்ணிட்டான்." காரியஸ்தர்கை கூப்பினார்.

"இங்க வேலைக்கு ஆள் இருக்காங்கப்பா. யாரும் சின்ஸியரா இல்லை. மதுரையில் ஆயிரத்து நானூறு பேர் வேலை செய்யறாங்க. யாரும் சின்ஸியரா இல்லை. மதுரையைத் தாண்டிப் போய்விடுவியாங்கற மாதிரி பார்க்கறான். ஏமாத்தறாங்கப்பா. எல்லோரும் உன்னை ஏமாத்தறாங்க."

"இது பெரிய வார்த்தை தாயே. எல்லார் மாதிரி என்னையும் நினைச்சுடாதே. நான் அலாரம் வச்ச எழுந்து மணியை அஞ்சு மணிக்கு உனக்காக அனுப்பினேன்."

"என்ன பிரயோஜனம்? வண்டி கரெக்ட் டைமா, லேட்டான்னு தெரியாத ட்ரைவர் நமக்கு எதுக்கு? போனேன். காணம், வந்துட்டேன்றவன் எதுக்கு உபயோகம்?"

"அந்த மணி சரியில்லை ஓய்..." பெரியவர் கத்தினார்.

"இரண்டு வருஷமா இருக்கான். கம்பெனி பேரொல்ல சேர்ந்துட்டான். அனுப்ப முடியாது. யூனியன் ப்ராப்ளம் வரும்."

"ட்ரைவர் யூனியன்ல சேர்ந்தா இப்படித்தான் அலட்சியமா இருப்பான். வீடு நிறைய மாடு. ஒரு குவளை பால் கூடக் கிடையாதுங்கற மாதிரி ஆகும்."

"இனிமே நானே வரேன் தாயே. உள்ள போய் ரெஸ்ட் எடுத்துக்கோ."

"என் பொட்டி வாசல்ல இருக்கு."

"எடுத்துண்டு வரேன்."

"நீங்க ஏன் எடுக்கணும். காரியஸ்தர், வேற ஆள் கிடையாதா?"

"மணி, அந்தப் பொட்டி எடுத்துண்டு வா." காரியஸ்தர் கத்தினார்.

"அப்பா, மாதவன் வீட்ல எனக்கு ரொம்ப மரியாதை. அவர் அப்பா எங்களுக்குக் கால்வாய்ல குளிக்க ஏற்பாடெல்லாம் பண்ணினார்."

"சொன்னான்."

"மாதவன் ரொம்ப நல்ல டைப்."

"வேலை கேட்டான். கம்பெனில வேலை உடனே கிடைக்கறது கஷ்டம்தான்."

"பேரிங் கேஸ் என்னாச்சுப்பா?"

"என்கொய்ரிக்கு மெட்ராஸ் ஹெட் ஆபீஸ்லேர்ந்து ஆறு பேர் அனுப்பியிருக்கேன்."

"ஏமாத்து வேலைதானே."

"அறுபது எழுபது லட்சம் ஏமாத்து வேலை."

"ரொம்ப சீப் ஆக இல்லை. இதெல்லாம் பார்க்கற போது இத்தனை சம்பளம், அவ்வளவு வசதி கொடுத்தும் ஏமாத்தறாங்கன்னா... கஷ்டமாயில்லை?"

"ஆல் இன் த கேம், தேனை நக்கினவன்..."

"புறங்கையை வெட்டிடணும்பா. கடுமையா இருக்கணும்."

"அதை என்கிட்ட விடு தாயி."

"உனக்கு ஒரு வலம்புரி சங்கு வாங்கிட்டு வந்தேன். பொட்டி வரலையா?"

"மணி, பொட்டி எங்கே?" மறுபடி காரியஸ்தர் குரல் கொடுத்தார்."

எதிரே ஏதோ முணுமுணுப்பு கேட்டது.

"என்னடா சொல்றே?"

"இது என் வேலை இல்லை சார். பொட்டியெல்லாம் நான் தூக்க முடியாது." மணி பதிலுக்குக் குரல் கொடுத்தான்.

"ராஸ்கல்... என்ன சொல்றே நீ?"

"யோவ், நிதானமா பேசு. வயசுக்குண்டான மரியாதை யைக் கெடுத்துக்காதே..."

"பொட்டி எடுக்கப் போறியா, இல்லையா?"

"நான் ட்ரைவர். எடுக்க மாட்டேன்."

காரியஸ்தர் வெளியே ஓடினார். பொட்டியத் தூக்க முடியாது தூக்கி வந்தார். மீனாட்சி திரும்பி அப்பாவைப் பார்த்தாள். பெரியவர் முகம் சிவந்திருந்தது.

"வீட்ல இருக்கிற ஆளே, உன் எதிர்க்க வேலை செய்யறவனே, சரியா நடக்கலை. எங்கியோ மதுரையில் நடக்குமா? தப்புதான் நடக்கும்!"

மீனாட்சி நிதானமாய் பேசினாள்.

"ஓய், மணிய பர்ச்சேஸ் ட்ரக் ஓட்டி இடத்துக்கு ட்ரான்ஸ்பர் பண்ணுங்கோ."

"அதுக்குத்தான் அவன் காத்திண்டிருக்கான்."

"ஏன்?"

"இங்க வீட்ல இருபத்து நாலு மணி நேர வேலை. ஆபீஸ் போயிட்டா எட்டு மணி நேர வேலை. மாத்தனும்னுதான் இப்படி முரண்டு பன்றான்."

"மதுரையில் உள்ள கம்பெனி பர்ச்சேஸுக்கு ட்ரக் ஓட்ட மாத்திருங்கோ."

"நமக்கு ஆள் வேணும்."

"வேண்டாம். என் வண்டிய நான் ஓட்டிப்பேன்."

"வீட்டுக்கு ட்ரைவர் வேணும்."

"வேற ஆள் போட்டுக்கலாம்."

மாதவனுக்கு எல்லாம் நாடகமாய் தெரிந்தது. மாறி மாறி எதிரே உள்ளவர்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

"எனக்கு ட்ரைவிங் தெரியும் சார்."

"ட்ரைவிங் தெரிஞ்சா போறுமா. உனக்கு லைசென்ஸ் இருக்கா. எக்ஸ்பீரியன்ஸ் இருக்கா, சும்மா குறுக்கப் பேசாதே" காரியஸ்தர் கத்தினார்.

மீனாட்சி அவர் கத்தலுக்கு வெகுண்டாள்.

"எனக்கு ட்ரைவர் வேணும். நான் மாதவனை அப்பாயிண்ட் பண்ணிக்கறேன். மாதவன் பொட்டிய எடுத்துண்டு மேல வாங்கோ."

மாதவன் கனமான சுமையோடு படியேறினான்.

எதனால் வாழ்க்கையில் மனிதருக்குச் சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்படுகின்றன என்று சொல்ல முடியவில்லை. வெற்றிக்கோ, முன்னேற்றத்திற்கோ சந்தர்ப்பங்கள் எவருக்கும் ஏற்படாமல் இராது! அவை ஏற்படும்போது இது வெற்றிக்கான விஷயம் என்று தெரிவதேயில்லை. நல்ல வாய்ப்பு என்று ஒரு வேலையின் ஆரம்பம் காட்டுவதேயில்லை. பலனை எதிர் பார்க்காதே - கடமையைச் செய் என்பதற்கு அர்த்தம், மாதவனுக்கு மெதுவாகப் புரிந்தது. எதிர்பார்த்துச் செய்கிற போது வேலையில் கரிசனம் போய் விடுகிறது. தடுமாற்றம் வந்து விடுகிறது.

தஞ்சாவூர்லேர்ந்து மீனாட்சியத் தேடி வேலைக்காக வந்து, இங்கே மாமிசம் நறுக்குகிறேனே என்று தோன்றவேயில்லை. இதுவா என் வேலை என்று வெட்கப்படவேயில்லை. அன்று அங்கு ஆள் இல்லை. தடால் என்று வேலை வந்தது. கொண்டா என்று செய்தோம். நாய்களுக்குப் பசிக்குமே என்று மாமிசம் நறுக்கினோம். அதுதான் டர்னிங் பாயிண்ட் வீட்டுக்குள் நுழைய எனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட சந்தர்ப்பம். என் ஜாதி, மதம், குலத்தொழில். அனுபவமின்மை, கௌரவம் எதுவும் தோன்றவில்லை. கத்தரிக்காய், பீட்ரூட் என்று வதக்கினோம். ஏன் அப்படி நேர்ந்தது. எதனால் கூச்சமின்றி மாமிசம் நறுக்கினேன். இதுவரை தொட்டே அறியாத பொருளை எப்படி எந்தக் கூச்சமும் இன்றி, உண்ணும் உணவாகத் தீர்மானித்தேன். இந்த வேலை கிடைக்குமென்றோ...? மாமிசம் வெட்டினால் கார்டிரைவர் ஆகலாம் என்று யார் சொன்னார்கள் அப்போது?

மாதவன் யோசித்தான். என்னால் வேலை செய்யாது இருக்க முடியவில்லை. கறிவெட்டுபவன் வரவில்லை என்பதால் நான் அதை எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. கக்கூஸ் கழுவுபவன் வராது அந்த வேலை கிடைத்திருந்தாலும் செய்திருப்பேன். வேலை ஒரு சந்தோஷம். எந்த வேலையாய் இருப்பினும் அது சந்தோஷம். யாருக்கான வேலையாய் இருப்பினும் செய்வதில் ஒரு நிறைவு.

அதுதான் ஏன், தஞ்சையில் வேலை எதுவுமின்றி வெறுமே மணிக்கணக்கில் திண்ணையில் அமர்ந்து பார்த்த இடத்தையே

பார்த்துக்கொண்டு, பார்த்த மனிதர்களையே பார்த்துக்கொண்டு, பேசினதையே பேசிக்கொண்டு, கடவுளே எத்தனை கொடுமை அது. திடீரென்று பரக்கப் பரக்க ஏதோ செய்ய வேண்டும் என்றதும் சந்தோஷமாகி விட்டது. போ, போய் ஆட்டோ ஓட்டக் கத்துக்கோ என்று பெரியவர் விரட்டியதும் வெரிகுட் என்ற ஆவலுடன் இடம் தேடி ஓடும்படி ஆயிற்று. ஆட்டோவை விட கார் கற்றுக் கொண்டது ஒரு சந்தோஷம். அதிர்ஷ்டம். தேவர் ஐயா... நட்பு ஒரு கொடுப்பினை. அங்கும் வேலை சந்தோஷமாய் இருந்தது. நாலு வண்டிக்கும் ரேடியேட்டர் தண்ணீர் பாரு என்றதும் 'பக்கெட்' ஜலத்தோடு கார் காராய் ஊற்றுவது உவப்பாய் இருந்தது.

ஒருவேளை நீ புதுத்துடைப்பமோ, மாதவா. பெருக்குவதில் ஒரு சுகம், புதுத் துடைப்பத்தில் கிட்டும். புது மாதிரி துடைப்பம் நகரும். உனக்கும் வேலை போர் அடிக்கும் நாள் வருமா. வராது. வரக்கூடாது.

வெறுமே உட்கார்ந்திருப்பது வேதனை. ரவா தோசையை, ஏதாவது ஒரு பெண்ணை, ஏதாவது ஒரு சினிமா ஹீரோவை நினைத்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருப்பது கொடுமை. இல்லாததை இருப்பதாய் கொள்ளும் கனவு. கனவு பழக்கமாக நனவு மனிதர்களை மறக்கும்படி நேரிடும். உண்மை புரியாது போகும். முதல் நாள் வெள்ளித்தட்டில் தங்கம் மாதிரி ஏதோ பதித்த தட்டில் சாப்பாடு. மறுநாள் தேவர் ஷெட்டில் மந்தாரை இலையில் இட்லி, சட்னி. தடேல்தடேல் என்று மாறிற்று. வசதி ஏறி, இறங்கி மிரட்டிற்று. ஆனால் மனசு, உணவில் செல்லவேயில்லை. கறி கொத்தும்போது கறி, கார் ஓட்டும்போது கார். கூடவே ஓட்டக் கத்துக் கொண்ட பெண்கள் மீது கூட மனசு போகவில்லை. கூட இருந்த போது அவர்கள் செய்கைகள் வியப்பாய் இருந்தன. இறங்கியதும் பறந்து விட்டது. மீனாட்சிகூட கிறக்கமாய் இல்லை. வியப்புதான். இது பெரிய விடுதலை. நிறைய பையன்களுக்கு பெண் உண்மைக் கலவரமாய் போய் விடுகிறது. கல்லெறிந்த இரண்டு பையன்களுக்கும் உப்புப்பட்ட கலவரம்தான். பெண்கள் அவர்களுடைய புத்தியில் முக்கியமாய் போய்விட்டார்கள். அவர்களை நாடுவதும் அதில் சந்தோஷமும் பெரிய வேலையாய் போய்விட்டது.

எனக்கு ஏன் இல்லை? அக்கா இரண்டு பேர் இருந்தது காரணமா. டைப்ரைட்டிங் இன்ஸ்டிடியூட் போக அவள் பவுடர் பூசிக்கொள்ளும் போது, தனக்குத் தோன்றிய பயம் காரணமா. எதுக்கு இத்தனை சிங்காரம் என்று அவளை மனசுக்குள் திட்டியது காரணமா. பெண் சிங்காரித்துக் கொள்ளாது என்ன செய்வாள். எதற்கு ஆண் அவள் பின்னே போகவேண்டும் என்று பொருமிய நாட்கள் காரணமா, 'லவ்...

லவ்...' என்று அக்காவைச் சுற்றியவனைக் கண்டு வெறுப்படைந்தது காரணமா. நான் மற்ற இளைஞர்கள் போல் இல்லையே. காதல் காமம் எனக்கு ஏன் முக்கியமாகப் படவில்லை. வேலை வேலை என்று ஏன் அலைகிறேன்?

வறுமை. வறுமைதான் காரணம். பெண்கள் பின்னால் அலையாது இருந்ததற்கும் வறுமைதான் காரணம். வறுமை தந்த கூச்சம் காரணம். உணவே கேள்விக்குறியாகப் போய் விட்ட நேரத்தில் உல்லாசம் செய்ய எப்படி மனசு போகும்? கல்லெறிந்தவர்களுக்குச் சோறும், உடையும், வசதியும் இருந்தன. அதனால் அடுத்தபடி பெண் சிநேகிதம் தேவைப் பட்டது. எனக்கு உணவு, உடை இருந்திருப்பின் நானும் எவளையாவது பார்த்து 'ஐ லவ் யூ' என்று மனசுக்குள்ளாவது சொல்லியிருப்பேன்.

அப்படியானால் வறுமை வசதியாய் போய்விட்டதா. கார் கற்றுக்கொள்கிறவரை அந்த வறுமை வேலை கொண்டு வந்து விட்டதா. கார் கற்றுக்கொண்ட மூன்றே நாளில், ஒரு பெண்ணுக்கு டிரைவராய் வேலை கிடைத்துவிட்டதா?

"லைசென்ஸ்தானே வேணும், போன் பண்ணி வரவழைக்கிறேன். உன் பெயர், உன் அப்பா பெயர், டேட் ஆப் பர்த், பெர்மனன்ட் அட்ரஸ் எல்லாம் எழுதிக்கொடு!" மீனாட்சி கூறினாள்.

"ஏங்க, ட்ராபிக் ஆபீசுக்குப் போகணுமே?"

"வேண்டாம்."

"கேள்வி கேட்பாங்க. ஓட்டச் சொல்லி பக்கத்துல உட்கார்ந்து பார்ப்பாங்கன்னு கேள்விப்பட்டேனே."

"நான் பார்த்தேனே, போதும்."

"நான் நல்லா ஓட்டறேனா?"

"ஓகே. நெர்வஸா இருக்கே. போகப்போக பிடிபட்டுப் போயிடும்."

"ஒரு கேள்வி, மீனாட்சி"

"என்ன?"

"எனக்கு யார் பாஸ்?"

"ஏன்?"

"காரியஸ்தரா, உங்கப்பாவா, உங்க அண்ணாவா, மன்னியா, வீட்ல நிறையப் பேர் இருக்காளே...?"

"நான்தான் பாஸ். நான் சொன்னா அவாளுக்கு ஓட்டலாம்."

"தேங்க் யூ."

"அப்பாவுக்கு லெட்டர் எழுதிட்டியா மாதவன்."

"இன்னும் இல்லை!"

"ஏன்?"

"அப்பாவுக்கு நான் டிரைவரா இருக்கிறது பிடிக்குமா பிடிக்காதோ தெரியலை."

"உனக்குப் பிடிச்சிருக்கா?"

"ரொம்ப."

"கிளார்க் வேலைக்குப் போகணும்னு தோணலையா?"

"ஐயோ... வேண்டாம்!"

"ஏன் அத்தனை வெறுப்பு திடீர்னு?"

"உன் கூட சுத்தற்போது நாலு இடம் நாலு மனுஷா தெரியறது. யாரோ ஒருத்தருக்கு நம்பிக்கையா இருக்கோம்கறது சந்தோஷமா இருக்கு. யாருடைய நம்பிக்கையும் சம்பாதிக்காம இருக்கிறது பிடிக்கலை. கூட்டத்தோட கூட்டமா இருக்கறது பிடிக்கலை."

"யூ லவ் திஸ் ஜாப்?"

"வெரி மச். இன்னும் ஏதாவது வேலை கூட எனக்குத் தரலாம்."

"என்ன வேலை?"

"உன் வேலை எதுவா இருந்தாலும்."

"நான் மதுரை ஆபீஸுக்கு ஜாயிண்ட் டைரக்டராகப் போறேன்."

"வெரி குட். கங்கராஜுலேஷன்."

"தேங்க் யூ."

"எனக்கு செக்யூரிட்டி மாதிரியும் நீ தேவைப் படலாம்."

"கொன்னுடுவேன்."

"என்னது?"

"யாராவது உன்கிட்ட வந்தா கொலை பண்ணிடுவேன். ஐ மீன் தப்பா..."

மீனாட்சி சிரித்தாள்.

"அப்புறம் ஒரு விஷயம் மாதவன்."

"நான் கூட ஒண்ணு கேட்கணும் மீனாட்சி."

"என்ன?"

"உன்னை எப்படிக் கூப்புடறது. நாலு பேர் முன்னாடி மேடம்ன்னா...?" மாதவன் கேள்விக்கு மீனாட்சி யோசித்தாள்.

"எதுவுமே கூப்பிட வேண்டாமே... அட்ரஸ் பண்ணாத பேசலாமே."

"அதுகூடச் சரியா வருமானனு தெரியலை."

"ட்ரை பண்ணு."

"மதுரைல எப்ப ஜாயின் பண்றாப்பல."

"நாளை மறுநாள்."

"அப்பா வருவாரோ."

"ஆமாம். டெஃபனட்!"

"அப்பட்ரஸ். வானிடி பாக்ஸ் நான் எடுத்துண்டு நாளை நைட்டே கிளம்பட்டுமா?"

"சரி. பிஸ்லெரி பாட்டில் எப்பவும் வேணும்."

"சரி."

"இப்ப நாம் அட்ரஸ் பண்ணாதியே பேசினோம்."

"புரிஞ்சுது. அப்படியே பேசுறேன்."

"மறுபடி கேட்கறேன் படிச்சுட்டு... கார் டிரைவரா?"

"மறந்துடலாம். எனக்குப் பிடிச்சிருக்கு."

"தஞ்சாவூர் போய் அப்பாவைப் பார்த்துட்டு, மதுரைவர மாதிரியா?"

"இல்லை. அப்பாவுக்கு லெட்டர் போட்டுடறேன். மெட்ராஸ் - மதுரை எட்டு மணிநேரம். கார்த்தால் ஏர் போர்ட்ல வண்டி நிற்கும். எத்தனை மணிக்கு ஃப்ளைட் வருது?"

"ஒன்பதரை."

"சரி, வண்டிய ஒரு தடவ செக் பண்ணிட்டு வந்துடட்டுமா? தேவர்

ஆட்டோமொபைல்ன்னு ஒரு இடம் எனக்குத் தெரிஞ்ச இடம். சர்வீஸ் நல்லா இருக்கும்."

"செய்."

அவர்கள் பரஸ்பரம் எந்த அழைப்பும் இன்றி பேசிக் கொண்டார்கள். அவரவர் வேலையைச் செய்தார்கள். ஆனால் உலகம் ஒழுங்காக வேலை செய்பவனைச் சந்தேகிக்கும். ஏன் நீ மட்டும் உண்மையா இருக்கே. இது நடிப்பா, நிஜமா என்று கேள்வி கேட்கும்.

"அண்ணா..." காரியஸ்தர் பெரியவரிடம் பேசினார்.

"என்னய்யா?"

"பஞ்சம் நெருப்பும் பக்கத்துப் பக்கத்துல இருக்கலாமா?"

"கூடாது."

"அந்த ட்ரைவர் பையன் சின்னவன். நம்ம குழந்தையும் சிறிசு."

"ம்ம?" சீறலாய் பெரியவர் திரும்பினார்.

"அவனை எனக்கு டிரைவரா போட்டுண்டு வயசாளிய மீனாவுக்குப் போட்டா தப்பா?"

"வேண்டாம்."

"பஞ்சம் நெருப்பும்."

"மீனா நெருப்பு. உனக்குத் தெரியாது."

இந்தப் பேச்சுத் தெரியாது மாதவன் மதுரை ஏர் போர்ட்டில் மீனாவுக்குக் காத்திருந்தான். காத்திருந்த நேரத்தில் தன்னைப் பற்றி யோசித்தான்.

விமானம் தரை இறங்கியது.

பிஸ்லரி பாட்டில் தயாராய் கையில் வைத்துக் கொண்டான். மீனா இறங்கியதும் தண்ணீர் கேட்பாள் என்று மாதவனுக்குத் தெரியும்.

"என்னம்மா இவனை இங்கே கூட்டிண்டு வந்திருக்கே...?" பெரியவர் பாட்டிலோடு நிற்கும் மாதவனைப் பார்த்தவுடன் ஒருகணம் கோபப்பட்டு மறுகணம் கோபம் அடக்கி, மீனாட்சியைக் கேட்டார்.

"எனக்கு வண்டி வேண்டாமா?"

"கம்பெனில இல்லாத வண்டியா?"

"நான் அந்த கம்பெனிய நம்பமாட்டேம்பா. முழுக்க முழுக்க டாப் டு பாட்டம் ரௌடிக் கும்பல்."

"நோ, நோ. காசுக்கு ஆசைப்பட்டு திருடியிருக்கான். அவ்வளவுதான்."

"திருடறவன் எந்த எல்லைக்கு வேணா போவான், திருட்டு வெளிய வரக்கூடாதுங்கறதுக்கு எது வேணா செய்வான்."

"இவன் வண்டியைக் கொண்டுவந்துட்டா, எல்லா ஆபத்தும் போயிடுமா?"

"மினிமம் ஒரு பாதுகாப்பு."

"யார் இந்த நோஞ்சானா?"

"நோஞ்சான்தான். நம்பிக்கையானவன்."

"நானும் இப்படித்தான் பார்த்துப் பார்த்து வேலைல சேர்த்தேன். நாலு வருஷம் பொறுத்து அவனுக்கு வேறழுஞ்சி, வேற பேச்சு."

"அதுசரி, திருடறவன்னு தெரிஞ்சா சேர்த்திருப்பேளா? இந்தக் கம்பெனில இவ்வளவு தெளிவா, தைரியமா திருடறதுக்கு வேற ஏதோ காரணம் இருக்கும்."

"நாம் அடிக்கடி செக் பண்ணாத குறைதான்."

"இல்லப்பா. இது கேங் ஆபரேஷன். அறுவது பேராவது இதுல இன்வால்வ் ஆயிருக்கணும். யாரோ ஒரு ஆள் முன்னே நின்னு நடத்தியிருக்கணும். ஒரு ஜெனரல் மேனேஜருக்கு இத்தனை தைரியம்

எப்படி வந்ததுன்னு எனக்கு ஆச்சரியம். மட்டமான பேரிங் வெளிய பண்ணி, கம்பெனிக்குள்ள வந்து கம்பெனிஸில் போட்டு, கம்பெனி பாக்ஸ்ல சுத்தி, கம்பெனியே அதை விக்கிறது என்ன அயோக்கியத்தனம்!"

"இன்னிக்கு ஒழிச்சுடறேன்."

"அது சுலபமாப்பா?"

"நான் வெச்ச ஆட்கள், நான் துரத்த முடியலைன்னா அப்புறம் எனக்கு எதுக்கு கம்பெனி? இழுத்து மூடிடுவேன்."

"மூட முடியாது. லேபர் ப்ராப்ளம் வரும். மூட முடியாத படி கோர்ட் ஆர்டர் வரும்."

"அதையும் பார்ப்போம்."

"ஜெனரல் மேனேஜரை யாரோ சப்போர்ட் பண்ணறாங்க."

"யார்?"

"அண்ணாவா இருக்குமோ?"

"சுப்ரமணியனா. தெரிஞ்சா கொன்னுடுவான். அதுவும் தவிர அவன் டெல்லிலலயசனா இருக்கிறவன். இங்கே அவனுக்கு இன்ட்ரஸ்ட் இல்லை."

"இதுக்கு நேரா வரணும், நிக்கணும்னு அவஸ்யம் இல்லப்பா. டெல்லிலேர்ந்து நூல்கட்டி மதுரை கம்பெனிய ஆட வைக்கலாம். ஜெனரல் மேனேஜர் என்ன பண்ணார்னு ரகஸ்யமா ஆள் போடலாம்."

"இது என் கம்பெனி. என் புள்ளையே அழிப்பானா?"

"இந்த ஒரு கேள்வி எனக்கும் வந்தது. அதனால்தான் ஒரு முடிவுக்கு வரமுடியாம தவிக்கிறேன்."

"சரி. நீ பேசறது புரியறது. ஆனா இந்தப் பையனை ஏதோ பாதுகாப்புன்னு வண்டிய மதுரை வரைக்கும் கொண்டு வரச் சொல்லியிருக்கியே. அதான் சிரிப்பா இருக்கு. நான் இருக்கேன் உங்கூடங்கறது மறந்துட்டே."

"உனக்கு மாதவன் மேல சந்தேகம் ஏதாவது உண்டா..."

"நோ... நோ... சந்தேகம் வரக்கூடிய அளவுக்கு அவன் பெரிய ஆள் இல்லை."

"ஒரு ஹானஸ்டி இருக்குப்பா. கெட்டது பத்தி பயம் இருக்கு."

"ஆரம்பத்துல இருக்கும். ஒரு தடவ பழகிடுத்துன்னா பயம் போய் பேராசை துளிர்ந்திடும்."

"சில பேரால கோடுதாண்ட முடியாதுப்பா."

அப்பாவும் பொண்ணும் கம்பெனிக் காரில் பேசிக் கொண்டு போக, மாதவன் அந்தக் காரின் பின்னே தன் காரில் தொடர்ந்தான். மதுரை ஜனம் எந்த சாலை விதிகளுக்கும் கட்டுப்படாத கூட்டமாய் இருந்தது. நெருப்பு மாதிரி ஸ்டிரிங்கில் கவனம் செலுத்த வேண்டியிருந்தது. கம்பெனி வருவதற்குள் வண்டி ஓட்டுவது அலுப்பாய் மாறிற்று.

"மாதவன். உன்கிட்டே காசு இருக்கா? இங்கேயே, கேன்டீன்ல சாப்ட்டுக்கோ. நான் எங்கே போனாலும் என் பின்னால வண்டில வா. பெட்ரோல் இருக்கில்லையா? மறுபடி டாங்க் முழுக்கப் போட்டுக்கலாம். எது வேணும்னாலும் என் பேர் சொல்."

மீனாட்சி உத்தரவிட்டு விட்டு உள்ளே போனாள்.

அங்கே ஜெனரல் மேனேஜர் அறையில் அண்ணா உட்கார்ந்திருந்தான். அப்பாவைத் தரையில் விழுந்து நமஸ்காரம் பண்ணி அப்போதுதான் எழுந்து நின்றிருந்தான்.

"மீனு" என்று வாஞ்சையாய் கூப்பிட்டான். மீனாவுக்குப் பயம் வந்தது. தன் ஊகம் சரியோ என்கிற கவலை வந்தது. அப்பா முகத்திலும் கவலை தெரிந்தது.

"என்னடா நீ இந்தப் பக்கம் வரேன்னு சொல்லவேயில்லியே?"

"நீ வரப்போறேன்னு கேள்விப்பட்டேன். நான் மெட்ராஸ் வரதா ஒரு ஐடியா இருந்தது. சரி, நேரா இங்க வந்து உன்னைப் பார்த்துட்டு மெட்ராஸ் போகலாம்னு எண்ணம். வாஷிங்மெஷின் மேன்யூஃபேக்சரிங் லைசென்ஸ் வாங்கி வச்சுருக்கேன். அது பத்தியும் பேசணும். அப்படியே மதுரை மீனாட்சி கோயில்ல ஒரு வேண்டுதல். அது காரணம்."

எல்லாம் பொய் என்று மீனாட்சிக்குப் பட்டது.

"என்னடா இது. இங்கே ஒரே களேபரமா இருக்கு?"

"சொன்னா..."

"நான் ரொம்ப நல்லவன்னு நினைச்சேன் இந்த ஜெனரல் மேனேஜரை."

"நல்லவந்தான்."

"என்ன பண்ணலாம்?"

"எங்கிட்ட விட்டுறு."

"ஏன்?"

"இந்தப் பக்கத்து ஆட்கள் முரடு. உனக்குச் சமாளிக்கறது கஷ்டம்."

"நீ என்ன பண்ணப்போறே?"

"விசாரிச்ச உனக்கு ரிப்போர்ட் அனுப்பறேன்."

"வந்தாச்சு. நானே விசாரிக்கிறேன்."

"வேணாம்ப்பா."

"ஏன்?"

"விட்டுறு. மீனாவ இதுல எல்லாம் நுழைய விடாதே."

"ஏன்?" மீனா கேட்டாள்.

"உனக்கு வயசு பத்தாது."

"என்ன வயசு வேணும் இது புரிஞ்சுக்க?"

"மீனா உனக்கேன் இது? காலேஜ் போனமா, டூர் போனமான்னு இரு. இது ஆம்பளைங்க பிரச்னை. உனக்கு மன்னி ஆர்ட்டிஃபிஷியல் நெக்லஸ் அனுப்பியிருக்கா, ராஜஸ்தான். ஊஞ்சல் வேற தனியா மெட்ராஸ் அனுப்பியிருக்கா."

"எனக்கு எதுக்கு ஊஞ்சல்?"

"அப்படித் தூக்கியெறியாதே மீனா."

"அப்பா, இதுல ஒரு டைரக்டரா என்னை அப்பாயின்ட் பண்ணியிருக்கா."

"அது இம்கம்டாக்ஸ் டபாய்க்க."

"நோ. ஐ வாண்ட் டு பி பார்ட் அண்ட் பார்ஸல் ஆஃப் திஸ் கம்பெனி."

"தேவையில்லை."

"ஏன்?"

"இது என் கீழ வரச் சொத்து. அனாவஸ்யமாமத்தவாளை விட

மாட்டேன்."

"அப்படி ஒண்ணும் இல்லை சுப்பிரமணி, மீனாவுக்கும் இதுல ரைட் உண்டு. நம்பக்ருப்ல நல்ல கம்பெனி இது."

"அதுக்கு நான் காரணம்."

"சரி... மீனா வேண்டாம்னு சொல்ல முடியாது."

"இரண்டு பேரையும் ஒரே இடத்துல வைக்காதேப்பா."

"என்கிட்ட உனக்குப் பயம்... என்ன அண்ணா?"

"முட்டாள் மாதிரி நூத்து நாப்பது பேரிங் எடுத்துண்டு போயிருக்கியே. எக்ஸைஸ் ட்யூட்டி எவன் கட்டுவான்? என்ன கணக்கு?"

"அது ரிஜெக்டட். லேப் டெஸ்டுக்கு அனுப்பறோம்னு டெலிவரி சலான் போட்டது."

"அதுக்கும் எக்ஸைஸ் ட்யூட்டி கட்டணும்."

"கட்டு."

தேவையில்லாத பேரிங் வெளியே போகக்கூடாது. எக்ஸைஸ் டிபார்ட்மெண்ட் சந்தேகப்படும்."

"அதுனால திருட்டை அப்படியே விட்டுடனுமா?"

"என்ன திருட்டு?"

"மட்ட பேரிங் வெளிய பண்ணி நம்ம கம்பெனி மீல் போட்டு, நம்ம கம்பெனி பேக்கிங்கில நம்ம கம்பெனியே விக்கறாங்க."

"யெஸ். என்ன அதுக்கு?"

"எப்படிச் செய்யலாம்?"

"நான் செய்யச் சொன்னேன்."

"மைகாட்..."

"உனக்குப் புரியாது. மீனா, நீ வெளியே போ."

"எனக்குப் புரியணும்."

"என்னடா இது. என்ன சொல்றே?" அப்பா இடையில் புகுந்து கத்தினார்.

"எல்லா ப்ராடெக்ட்டுக்கும் ரூப்ளிகேட் வர காலம் இது. குறிப்பா

பேரிங் எல்லாத்திலியும் டூப்ளிகேட் உண்டு."

"அதுனால?"

"வேற எவனோ நம்ம பேரிங் ஸீல் போட்டு டூப்ளிகேட் விக்கறதுக்குப் பதிலா, நாமே ஸைகன்ட் ரேட்டட் பேரிங் வித்தா. அந்த டூப்ளிக்டே மேக் சரியும். மத்தவன் பன்றது குறையும்."

"நியாயமாடா இது?"

"அநியாயத்தை ஒடுக்க இது தவிர வழியில்லை."

"நீயே இதைச் செய்தியா?"

"நான் சொல்லித்தான் இது செய்யப்பட்டது."

"ஏன் என்கிட்ட சொல்லலை?"

"சொன்னா ஒத்துக்கமாட்டே. இது தப்பும்பே. நஷ்டம் வரும். இப்போ நல்ல பேரிங்கலயும் லாபம், மட்ட பேரிங்கலயும் லாபம்."

"பேர் கெட்டுப் போகாதா?"

"எவனோ பண்ணி நம்ம ஸல் போட்டாலும் பேர் கெட்டுப் போகும்."

"இது சரியில்லை."

"அதனாலதான் உன்கிட்ட சொல்லலை."

"இது தப்பு."

"இதுதான் சரிப்பா. இது ஒரு தந்திரம். இல்லேன்னா இன்னி தேதிக்கு டூப்ளிகேட் மார்க்கெட் நம்மை ஒழிச்சுடும். ஒரு ஒரிஜினல் பேரிங் நானாறு ரூபாய். டூப்ளிகேட் முன்னூறுக்கு விக்கிறோம். நானாறுல ப்ராஃபிட் நூறு. முன்னூறுல பிராஃபிட் எவ்வளவு தெரியுமா? இருநூறு."

"நாளாவட்டத்துல பேர் போகாதா?"

"டூப்ளிகேட் வாங்காதீங்க. ஒரிஜினல் நல்லதுன்னு சொல்வோம். அப்பவும் நமக்குத்தான் ப்ராஃபிட்."

"இது வழியில்லை அண்ணா. டூப்ளிகேட் பன்றவனை வழக்குப் போட்டு உக்காரவைக்கணும்."

"அது இப்போதைக்கு முடியாத காரியம். நான் விக்க லைன்னு சொல்லுவான்."

"ஓரிஜினல் பத்தி அவேர்னஸ் கொண்டுவரணும்."

"ஜனங்ககிட்ட காசு கம்மி. நானாறு ரூபா பேரிங் முன்னாறுக்கு கிடைக்கறதுன்னா, அதுக்குத்தான் போவான்."

"வண்டி உடைஞ்சு குப்புற சாஞ்சா போடமாட்டான். நூறு ரூபாய்க்குக் கணக்குப் பார்த்து ஆயிரத்துல நஷ்டமாக மாட்டான்."

"இது முட்டாள்தனம்." மீனா சீறினாள்.

"நீயே இது பண்ணுவேன்னு நினைக்கலைடா. என்கிட்ட மறைச்சது எனக்குப் புரியலை."

"நீ ஒதுங்கிக்கோப்பா. உனக்கு வயசாகலையா? நான் பார்த்துக்க மாட்டேனா?"

"என்கிட்ட கேட்காதது தப்பு."

"கேட்டா ஒத்துக்க மாட்டே. நஷ்டம் எனக்குத்தான்."

"என்ன பேச்சு இது? கம்பெனி உன்கிட்ட இல்லை. இது என் கம்பெனி" அப்பா கத்தினார்.

"உனக்குப் பிறகு? நஷ்டத்துல ஓடறதை என் தலைல கட்டப் போறியா?"

"இதுல மீனாவுக்குப் பங்கு உண்டு."

"தரேன். வருஷா வருஷம் கணக்குக் காட்டி லாபம் தரேன்."

"நான் டம்மியா இருக்க முடியாது."

"சும்மா இருடி."

"டி போட்டுப் பேசாதே."

"ஏய் மீனா."

"அப்பா, நான் இங்க டைரக்டரா இல்லையா?"

"நீ இல்லை. நீ இருந்தா நான் இல்லை."

"சுப்பிரமணி. நீ அதிகமாக போற."

"இனி இது என் கம்பெனிப்பா. இதை நான் எங்க இருந்தாலும் க்ளோசா வாட்ச் பண்ணேன். இதை என்கிட்ட விட்டுருங்கோ. யாரையும் எதுவும் கேட்க வேண்டாம்."

"இது சரியில்லை."

"இதை என்கிட்ட விடுங்கோ."

"இது தப்பு."

"உங்க காலம் வேற, என் காலம் வேற. இது என் வழி, டூப்ளிகேட் மார்க்கெட்டை நானே உருவாக்கி நானே அழிப்பேன். லீவ் இட்டு மி."

"இதுல என் இடம் என்ன அண்ணா?"

"நத்திங், அப்படி உனக்குன்னு ஒண்ணு வேணும்னா மெட்ராஸ் கம்பெனி பார்த்துக்கோ."

"அவளை டைரக்டரா போடறதுல என்ன உனக்கு இடைஞ்சல்?"

"அப்பா, என் வொய்ஃப், என் பொண், என் மச்சினி டைரக்டர். ஒண்ணுங் கீழே பத்துதான் இவ பங்கு."

"நான் வரலை."

"போ."

"அப்பா நான் போறேன்."

"மீனா இரு."

"உனக்கே மரியாதையில்லை. நான் எப்படி இருக்கிறது?"

"மீனா எங்க போறே?"

"தெரியலை அப்பா."

"மெட்ராஸ் போ."

"நான் ஐம்பது பர்சென்ட் ஷேர் ஹோல்டரா, இல்லையா?"

"இல்லை. நெவர்."

"நீ சொல்லாத அண்ணா."

"யோசிக்கலாம்மா."

"யோசிச்சு சொல்லுப்பா. அப்ப வர்றேன்."

"எங்க போற?"

"தெரியலை."

மீனா வெளியே வந்தாள். ஜெனரல் மேனேஜர் பின் தொடர்ந்து

வந்தார்.

"மேடம், இதைத்தான் நான் சொல்லணும்னு நினைச்சேன். 'இது என் வேலையில்லை. உங்க ப்ரதர் காரியம்'ன்னு சொல்றதுக்குள்ள பேரிங் அனுப்பிட்டேன். நான் உங்க ப்ரதர்கிட்ட பேசறேன். நீங்களே டைரக்டராக இருங்க."

"மிஸ்டர். உங்களதப்பா எங்கண்ணா வளர்த்திருக்கான். அதனால் திமிரா பேசறேள், இதோட போறும்."

"மீனா, நான் உங்களுக்குத் துணையா இருந்தா?"

"ஷட்டப். இரண்டு பேர்க்கு நடுவே மூட்டிவிட்டு குளிர் காயலாம்னு பாருங்க. நான் உள்ள வந்தா உங்களுக்கு வேலை இருக்காது."

"அப்ப நீங்க உள்ள வர முடியாது, மீனா. நான் என் கம்பெனியா நினைச்சு வளர்த்துருக்கேன் மீனா."

"நீ திருடன்."

"எல்லா வியாபாரியும் திருடன்தான். இது என் வீட்டு நெம்பர். எனக்கு ஃபோன் பண்ணுங்க."

"போடா ராஸ்கல்."

அந்தக் கார்டை அவள் தூக்கிப் போட்டாள்.

வண்டிக் கதவு மாதவன் திறக்க, உள்ளே உட்கார்ந்தாள்.

"எங்க போகணும்?"

"முதல்ல வெளியே போலாம். இந்த இடம் நாத்தமா இருக்கு."

வெளியே வண்டி வந்தது.

"எங்க போகணும்?"

"உங்க ஊருக்குப் போ மாதவா. உங்க வீட்டுக்குப் போ. எனக்குக் கொஞ்சம் நிம்மதியா யோசிக்கணும்."

வண்டி மதுரையிலிருந்து தஞ்சைக்குத் திரும்பியது. மாதவன் சந்தோஷமாய் வண்டி ஓட்டினான்.

விசுவாமித்திரரோடு ராமலட்சுமணரைக் காட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டுக் கவலையோடு காத்துக் கொண்டிருந்த தசரதன், ராமர் மிதிலை போனதும், அங்கே வில் ஒடித்ததும், ஜானகி மாலையிட்டதும் கேட்டு மகிழ்ந்து போனார்.

மிதிலையில் வெற்றி பெற்ற வீரனாய் ராமர் நிற்பதைப் பார்த்து, மறுபடி மகனைப் பார்த்த சந்தோஷத்தில் கை கடலோரக் குருவிகள் விரித்து ராமரை அருகே அழைத்து ஆரத்தமூவிக் கொண்டாராம்.

அப்பா, மாதவனை அப்படித்தான் வரவேற்றார்.

"கண்ணு துடிக்கறதுடி. மாதவன் கிட்டேர்ந்து அப்புறம் லெட்டர் காணமே."

"வரும். எந்தக் கண் துடிக்கறது? இடதா... வலதா...?"

"சுபமாத்தான் துடிக்கறது. நிறுத்தி நிறுத்தி நல்லது நல்லதுங்கற மாதிரிதான் வலது கண் துடிக்கறது. இருந்தாலும் லெட்டர் காணமேன்னு ஒரு கவலை."

"போ போய் புழைச்சுக்கோன்னு குழந்தைய வெளிய துரத்திட்டு புலம்புவானேன்."

"இங்க உட்கார்ந்து பட்டை சோறு திங்கறதுக்கு வெளிய போலாமேன்னுதான்."

"வெளிய அதுவும் கிடைக்கிறதோ இல்லையோ?"

"அவன் கெட்டிக்காரன். கிடைக்கும்."

"அப்படியில்லை. அவனை ரெண்டும் கெட்டானா வளர்த்துருக்கோம். இது சரி, இது தப்புன்னு ஏகமாச் சொல்லி குழப்பியிருக்கோம்."

"உட்கார வச்ச சொல்லிக்கொடுக்கறதுல ஒண்ணும் புரிஞ்சுக்க முடியாது இவளே. உலகம் நிறைய சொல்லித் தரும்."

"ஆனா லெட்டரே வரலை."

"அதுதான் எனக்கும் கவலை."

கார் நின்றது. வாசலுக்கு நேரே தெருவை, எதிர் வீட்டை, மறைத்து வெள்ளையாய் நின்று வீட்டுக்குள் விநோதமாய் காரின் உடம்பு வெளிச்சம் பிரதிபலித்தது.

மாதவன் தெருவுக்குள் நுழையும்போது படபடப்பாய் இருந்தான். 'வேணாம் துள்ளாதே. நீ ட்ரைவர். உன் முதலாளி துக்கத்துல இருக்கா. அது புரியாத அலட்டாதே. மீனாட்சி முக்கியம். அவள் உன் வீட்ல என்ன சாப்பிட முடியும். எங்க தூங்க முடியும்? யோசி.'

சட்டென்று மனம் அடங்கிற்று.

"யாருது கார்?" அம்மா எழுந்தாள். அப்பா எட்டிப் பார்த்தார்.

"அந்தப் பொண்ணு மீனாட்சியில்லையோ... மாதவன், மாதவன் வந்துருக்காண்டி" சாய்வு நாற்காலியிலிருந்து எழும்பினார்.

"இருக்கட்டும். எதுக்குக் கூச்சல்? என்ன காரியமா வராளோ... பெரிய இடத்துப் பொண். தடதடன்னு போய் நிக்க வேண்டாம்" மனசு அடக்கினார்.

"வாங்கோ. வாப்பா."

அந்தப் பொண் மெல்லிய புன்சிரிப்புடன் கூடத்துக்கு வந்தது. சாய்வு நாற்காலியை வாசலுக்கும் கொல்லைப் புறத்துக்கும் இடையே காற்றுகடக்கும் இடமாய் பார்த்து போட்டார்.

"உட்காரம்மா."

"அப்பா, நான் நமஸ்காரம் பண்ணேன். இவாகிட்ட எனக்கு டிரைவர் வேலை கிடைச்சுடுத்து. நானே மெட்ராஸ்லேர்ந்து கார் ஓட்டிண்டு வந்தேன். ரொம்ப சீக்கிரம் கார் கத்துண்டேனப்பா. நமஸ்காரம் பண்ணேன். அம்மா நில்லுங்கோ."

தகப்பனும் தாயும் அருகருகே நிற்க பிள்ளை தரையில் நீண்ட கொம்புபோல் விழுந்து பாதம் தொட்டான். சிரசை நகர்த்தி அவர்கள் பாதங்களில் பதிய வைத்தான். எழுந்தான்.

தகப்பனும் தாயும் கைகூப்பி சிவனை தியானம் செய்தார்கள். மறுபடி பார்க்க முடிந்ததே என்று ஈஸ்வரனுக்கு வந்தனம் சொன்னார்கள்.

"எப்படி மாதவா இருக்கே?"

"சௌக்கியமா, சந்தோஷமா இருக்கேம்பா. எத்தனை கஷ்டம் வந்தாலும் உங்க பேச்சு மனசுல நினச்சுண்டா எல்லாம் சுலபமாதீர்ந்து போறது."

தகப்பன் கைவிரித்து நிற்க, பிள்ளை அருகே வர பிள்ளையை தகப்பன் ஆரத்தழுவிக் கொண்டான். அம்மா அவன் முதுகு தடவினாள்.

"நல்லவனா இருக்கியா?"

"இருக்கேம்பா."

தகப்பன் பிள்ளையின் தலையைத் தடவினார் உச்சி முகர்ந்தார்.

மீனாட்சியின் அடிவயிற்றில் ஒரு சந்தோஷமும் வேதனையும் படர்ந்தன. இப்படி யாரும் அவளை அணைத்துக் கொண்டதேயில்லை. இப்படி யாரும் அவள் தலையை வருடியதில்லை. 'எப்படியிருக்கே? நல்லவனா இருக்கியா!' என்று அக்கறைப்பட்டதில்லை.

உன் நீரை மாற்றி, என் கம்பெனிக்கு போய் இதைக் கண்டுபிடி என்று அவசரப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். நீயும் டைரக்டராயிடு என்று உள்ளே இழுத்திருக்கிறார்கள். டைரக்டர் நீயா, இது என் கம்பெனி என்று மிரட்டல் வர - எதுவும் பேசாது இருந்திருக்கிறார்கள்.

இங்கே பிரியம் பொங்கி வழிகிறது. வயசுப் பிள்ளையை இறுக்கித் தழுவி உச்சி முகர்வதில் அன்பு தெரிகிறது. ஒரு வேளை இதுதான் வீடோ, இப்போது இங்கே வந்தது சரியில்லையோ, இவர்கள் இன்னும் பொங்கி அன்புகாட்ட முடியாது நான் இடைஞ்சலாய் உட்கார்ந்திருக்கிறேனோ.

"அப்பா, இவாதான் நம்மவீட்டுக்கு போகலாம்ன்னு சொன்னா. மெட்ராஸ்லேர்ந்து மதுரை. மதுரையிலேர்ந்து இங்க வரோம். இவாளுக்கு ரெஸ்ட் வேணும். நம்மாத்துல வசதியா தெரியலை."

"தாராளமா தங்கலாம். என்னால முடிஞ்ச வசதி பண்ணித்தரேன். காபி சாப்பிடுவாளா?"

"பசிக்கிறது. சாதம் இருக்குமா?" மீனாட்சி கேட்டாள். மாதவன் பயந்தான். என்ன இருக்கும் இந்த நேரத்தில். கவலைப்பட்டான்.

"ஈஸ்வரா. இருக்கு. குழம்பு பண்ணியிருக்கா. குழம்பு சாதம் பிசைஞ்சு கைல போடச் சொல்லட்டுமா. தோட்டத்துக் கீரை கடைஞ்சு வச்சுருக்கு."

"நீங்க சாப்பிட்டேளா?"

"இனிமேதான். கார்த்தால ஒருத்தர் வீட்டுக்கு ருத்ரம் சொல்லப் போனேன். ஒருபடி அரிசியும் அஞ்ச ரூபாயும் கொடுத்தா. சாப்பிடலாம்னு நினைச்சுண்டே இருந்தோம். கார் சத்தம் கேட்டது."

"எனக்குப் போதும். சாப்பிட்ட பிறகு கொஞ்சம் தூங்கணும்."

"கொல்லைல கயித்துக் கட்டில் போடறேன். வாய்க்கால் தண்ணில காத்துப்பட்டு சிலுசிலுன்னு வீசும்."

"வீடு பரபரத்தது. சிலீர் சிலீர் என்று முகத்தில் தொட்டி நீர்பட, பாதி களைப்பு போயிற்று.

எல்லாம் கிடக்க இங்கே தன் வீட்டுக்கு வந்து குழம்பு சோறு போடும்படி ஏன் கேட்கிறாள்? அப்படி என்ன காயம். முகம் ஏன் வாடிக் கிடக்கிறது மீனாட்சிக்கு. எதனால் ஒரு சோர்வு, நடையில். யார் என்ன சொன்னார்கள். என்ன ஆயிற்று அங்கே? தெரியவில்லை. ஒரு டிரைவருக்கு எல்லாம் தெரியவேண்டிய அவசியமும் இல்லை. அம்மா உருட்டி உருட்டி போட, தரையில் உட்கார்ந்து மீனாட்சி பல்வேறு விதமாய் கால்களை மடக்கி மடக்கி, சாதம் சாப்பிட்டதும் வேடிக்கையாய் இருந்தது.

"ரொம்ப நன்னாருக்கு மாமி. கடைசி வண்டல் எனக்கு மாதவா" கை நீட்டிக் கேட்டு சாப்பிட்டது ஆச்சர்யமாய் இருந்தது.

கொல்லையில் கட்டிலில் அமர்ந்து ஓடும் வாய்க்காலைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். துண்டு சுற்றிய உறையில்லாத தலையணையில் மெல்ல, சாய்ந்து தூங்கிப் போனாள்.

அப்பா கொல்லைக் கதவை ஒருக்களித்துச் சாத்திவிட்டு கூடத்துக்கு வந்தார்.

"பெரிய்ய இடத்துப் பொண்ணுன்னு சொன்னியே?"

"ரொம்ப பெரிய இடம்பா. வீடே மிரட்சியா இருக்கு. நம்ம அக்ரஹாரத்து எட்டு வீடு சேர்ந்தா அவா ஒரு வீடு."

"அதான் கஷ்டம். மூலைக்கொர்த்தரா இருக்கும்படி ஆயிடும்."

"அப்படித்தான் இருக்கா."

"என்ன ஆச்சு, எப்படி இவாளை மறுபடி பார்த்தே?"

மாதவன் விவரம் முழுவதும் சொன்னான். மதுரையிலிருந்து கோபமாய் திரும்பியது சொன்னான்.

"என்னமோ காயம்பட்டிருக்கும் மனசுல. சொல்ல முடியாதபடி வேதனை இருக்கலாம் மீனாட்சி நெஞ்சுல."

"நான் கேட்கலை."

"கேட்க வேண்டாம். மனசு மாறுதலுக்கு வந்திருப்பா. அடுத்தது என்ன பண்ணலாம்னு யோசனை செய்ய வசதியா இங்க வந்திருக்கலாம். இங்க இருக்கற வரைக்கும் சௌக்கியமா வச்சப்போம்."

"நாளைக்குச் சமையலுக்கு ஏதாவது பண்ண வேண்டாமா?"

"அஞ்ச ருவா இருக்கு."

"என்கிட்ட காசு இருக்குப்பா. என் செலவுக்குச் கொடுத்தது" இருநூறு எண்ணி அப்பாவிடம் கொடுத்தான்.

அப்பா காசு வாங்கி வெளியே போனார். அம்மா அரிவாளால் சவுக்குக் கட்டை பிளக்க ஆரம்பித்தாள். கார் ஓட்டிய களைப்பில் மாதவன் ஹாலில் உடம்பு சரிக்க, கண் விழித்தபோது மாலையாகியிருந்தது. அப்பா காபி டம்ளருடன் கொல்லைப்புறம் போவது தெரிந்தது.

"நான் வரட்டுமாப்பா?"

"வேண்டாம். நீ எழுப்பினா வெட்கப்படுவா." மாதவன் வாசலுக்கு வந்து கார் துடைக்க ஆரம்பித்தான். பிளாஸ்டிக் வாளியில் முற்றத்து தொட்டியிலிருந்து நீர் எடுத்து வந்து வண்டியின் மீது வீசி அடித்தான்.

"வணக்கம் ப்ரதர்" குரல் கேட்டது. அவனோடு சண்டை போட்ட இருவரும் நின்றிருந்தார்கள்.

மாதவன் வணக்கம் சொன்னான். ஆனால், உள்ளே ஏனோ பயம் வந்தது.

எங்கே உட்கார்ந்திருக்கிறோம் என்று ஒரு கணம் மீனாட்சிக்குப் புரியாமல் போயிற்று.

இது மாதவன் வீட்டுக் கொல்லைப்புறம் என்று மெல்லத் தெளிவு வந்தபோது தன் வீடு பற்றிய எண்ணம் வந்தது. எங்கே இருந்தால் நிம்மதியாக இருக்குமோ, எங்கே உட்கார்ந்திருந்தால் குறுக்கீடின்றி யோசிக்க முடியுமோ, எங்கே தன்னைப் பற்றித்தான் தடங்கலின்றி கேள்வி கேள்வியாய் கேட்டுக் கொள்ள முடியுமோ, அங்கே போவோம் என்று இங்கே வந்தது நினைவில் ஓடிற்று.

இது அந்த இடமா என்று கேள்வி வந்தது.

"காபி சாப்பிடறேளா" மாதவனின் அப்பா டம்ளரை நீட்டினார்.

"ஐயோ... நீங்க எதுக்கு...?" மீனாட்சி துள்ளி எழுந்தாள்.

"அட, எதுக்குப் பதற்றம். எங்க வீட்டுக்கு வந்துருக்கேள். நான்தானே காபி தரணும்."

"பெரியவா இல்லையா நீங்க."

"உபசாரத்துல பெரியவா சின்னவா உண்டா. நீங்க கெஸ்ட், நான் ஹோஸ்ட். உங்களை நான் உபசரிக்கறது மரியாதை. உட்காரம்மா. காபிக்கு சக்கரை போறுமா பார்."

"மூஞ்சி அலம்பிண்டு வந்துடட்டுமா?" மீனாட்சி கால்வாய் நோக்கி நகர்ந்தாள். படியிறங்கினாள்.

"தடதடன்னு போகப்படாது. ஜலம் வேகமாக போற இடம். இரும்மா இரு!" மாதவன் அப்பா பதறினார். டபரா டம்பளரை தரையில் வைத்துவிட்டு சொம்போடு அவள் அருகே போய் கால்வாய் காவிரி நீர் மொண்டு கொடுத்தார்.

"என்ன மாமா இது. ஜலம் மொண்டு கொடுத்துண்டு... நான் எடுத்துப்பேன்."

"கால் வச்சா வழுக்கும் தாயே. பழைய வீடு. படியெல்லாம் சிதிலமா

இருக்கு. காரை வச்சு கட்டின படிதானே. இரண்டு வெள்ளத்துல படி மொத்தம் அரிச்சி நொடிக்கிறது. கால்வாய்தான். காணாத போய்ட மாட்டே. இருந்தாலும் வேகமா இறங்க வேண்டாம்."

"ரொம்ப நாளா இங்கே இருக்கீங்களா?"

"எங்கப்பா காலத்துல கட்டின வீடு."

"உங்கப்பா...?"

"புரோகிதம்தான். கனபாடிகள், சாமவேதம், அப்பியாசம் பண்ணுவார்."

"என்ன தொழில்?"

"வேதம் சொல்றதுதான்."

"காசு வருமா."

"வந்த காசுல குடித்தனம் பண்ணினார்."

"வீடு கட்டற அளவு காசு வந்திருக்கில்லையா?"

"வீடு அவர் கட்டலை. பக்கத்துல பாபநாசம்ன்னு ஒரு ஊர். அதுல ஒரு மிராசுதாரர். அவர் வீட்ல போய் தினம் பூஜை பண்ணிட்டு வருவார் அப்பா. அந்த மிராசுதார் கட்டிக் கொடுத்த வீடு."

"வேண்டுதல் மாதிரியா."

"இல்லை. ஒரு சிநேகம். எந்தக் காரியம் ஆரம்பிச்சாலும் அப்பாவைக் கேட்காத ஆரம்பிக்க மாட்டார். திடீர்ன்னு தான் நன்னாயிருக்க காரணம் அப்பான்னு பட்டுதாம். இதே கிராமத்துல அவர் பொண் வாழ்க்கைப்பட்டார். பொண்ணைக் கவனிச்சுக்கோங்கன்னு இங்கேயே அப்பாவுக்கு வீடு."

"கல்யாணம் பண்ணிக் கொடுத்துட்டு பொண்ணுக்கும் துணையா உங்க தகப்பனாரா!"

"ஒரு வகைல ஆமாம். அப்பா மட்டமில்லை, நூறு மாடு. அதுக்கு ரெண்டு ஆள். நாலு வேலி நிலம். அதுக்கு ஆறு ஆள். இது தவிர வந்த பொண்கிட்ட வேலையை செய்ய இரண்டு முதிர்ந்த பெண்கள். இது அந்தக் கால வழக்கம்."

"பொண் சௌவுக்கியமா இருந்தாளா?"

"ரொம்ப. மாமனாருக்குப் பொறந்தநாள்ளு ஆள் விட்டு அப்பாகிட்ட

சொல்லி அனுப்பிய போது அப்பா பாபநாசம் போய் மிராசுவுக்கு ஞாபகப்படுத்தி தோடாவோ முத்து மாலையோ வாங்கிண்டு வருவார். பிறந்தநாள் அன்னிக்குப் பொண் மாமனாருக்கு சம்பந்தி பரிசுன்னு தருவாள்."

"பொண்ணுக்கு மதிப்பு."

"இல்லையா பின்னே. அவள் உண்டாயிருக்கற சேதி முதல்ல பெத்தவனுக்குத்தான் தெரியும். அப்புறம்தான் மாமனாருக்குத் தெரியும். பொண்ணுக்கு நேரடியா சொல்ல வெட்கம். பொம்பளையாட்களைவிட்டு சொல்லச் சொல்லி, மாமனார் சம்பந்திக்கு எங்கப்பா மூலமா சேதி சொல்லி, அப்பா பொண்ணோட நாடி புடிச்ச பார்த்து பையன்தான் பிறப்பான்னு சொல்ல, இரண்டு குடும்பத்துக்கும் ரொம்ப சந்தோஷம். பிள்ளை பொறந்தது. அப்பாவுக்கு ஆறு பசு கொடுத்தார். இரண்டு காணி நஞ்சை கொடுத்தார்."

"இப்படிச் கொடுக்கறவங்க கோபிக்கவும் செய்வாங்க இல்லை."

"அப்பா கோபப்படறமாதிரி நடந்துக்க மாட்டார், மீனாட்சி. அந்தப் பொண் வாழ்க்கைப்பட்ட இடத்துல சொத்துப் பிரிக்கற தகராறு வந்தது. அப்பாவ மத்தியஸ் தத்துக்குக் கூப்பிட்டார். அப்பா போகலை. நான் உங்க குடும்பங்களுக்குத் துணையா இருக்க வந்திருக்கிறவன். நான் மத்யஸ்தம் பண்ணா தப்பாபடும்னுட்டார். மத்யஸ்தம் பண்ணா மதிப்பு... வருமானம் வரும். முடியாதுன்னுட்டார் அப்பா. அப்படிச் சொன்னது கேள்விப்பட்டு பொண்ணைப் பெத்தவர் நூறு ரூபா அனுப்பினார். அன்னிக்கு நூறு ரூபா இன்னிக்கு பத்தாயிரத்துக்குச் சமம்."

"மந்திரி மாதிரி இருந்தார். இல்லையா."

"கிட்டத்தட்ட அப்படித்தான்."

"நீங்க யாருக்கும் மந்திரியா இல்லையா?"

மாதவன் அப்பா சிரித்தார்.

"காலம் தடேர்ன்னு மாறிப்போச்சுதாயே. நல்லவா பேச்சு எடுபடாத காலம் இது. இந்த வருஷம் மழை அதிகம். கரும்பு அதிகம் போட்டு, நெல்லு குறைவா போடலாம்னு யோசனை சொன்னோம். எப்படி? ஏன்? போட்டா என்னா... எல்லாரண்டையும் இதுதானே சொல்றீங்க. எல்லோரும் கரும்பு போட்டா விலை குறையும். நான் நெல்லு போடப் போறேம்பான். அதனால் சொல்றதில்லை. உட்கார்ந்து மந்திரம் சொல்றாரு, அவ்வளவுதானே. இதுக்கு ஏன் நூறு ரூபாய்ன்னு கேட்பான்,

போறதேயில்லை."

"மதியாதார் தலைவாசல் மிதிக்க வேண்டாம்ங்கற மாதிரியா."

"வாஸ்தவம்."

"மதிச்சுக் கேட்டா சொல்வேளா?"

"கேட்கறதில்லை யாரும்."

"நான் கேட்டா?"

"எனக்குத் தெரிஞ்சது சொல்றேன் தாயே. பேரிங் பத்தி எனக்கு ஒண்ணும் தெரியாது."

"எனக்கு என் வீடு பிடிக்கலை."

"காபி சாப்பிடு."

"நீங்க?"

"நான் சாப்பிடறதில்லை. நெல்லி முள்ளிய முதல்நாள் ஜலத்துல போட்டு அத ரெண்டு டம்ளர் குடிப்பேன். ஏன் உனக்கு உன் வீடு பிடிக்கலை?"

"ஏமாத்தறாங்க. என்னை வளரவிடக்கூடாதுன்னு நினைக்கறாங்க."

"யார்?"

"எங்கண்ணா!"

"ஏன்?"

"நான் போட்டியா வருவேன்னு பயம். திருட்டுத்தனம் பண்ண உதவியா இருக்க மாட்டேன்னு பயம்."

"உன் அப்பாவோட நிலை என்ன?"

"அவர் அண்ணாவைப் பகைச்சுக்க பயப்படறார்."

"காரணம்?"

"அண்ணா வளர்ந்துட்டான். அவன் செல்வாக்கு அப்பாவுத விட பெரிசாயிடுத்து. சரியான திருட்டு குரூப்பை கம்பெனில சேர்த்துட்டான்."

"நீ என்ன பண்ணப்போறம்மா?"

"வெளிய வரப்போறேன்."

"கம்பெனிய விட்டா?"

"வீட்டைவிட்டு!"

"எதுக்கு வரணும் வீட்டை விட்டு? அழகா போகணும். அப்பத்தான் உனக்கு எங்க போனாலும் மதிப்பு இருக்கும். தன்னிச்சையா இருக்கணுங்கறியா?"

"அடங்கியிருக்க முடியாது மாமா. இதை அலட்டலா சொல்லலை. இத்தனை காசோட நான் அடங்கியிருந்தா அது கிட்டத்தட்ட தற்கொலை. யாருக்கு அடங்கறதுன்னு தெரியாத அடங்க வேண்டியிருக்கும்."

"அந்தப் பொண்ணுக்கும் அப்படி நிலைமை வந்தது."

"என்ன நிலைமை?"

"இதே கரும்பு நெல்லு விவகாரம்தான். அவளுக்குன்னு அவங்க வீடு கொடுத்த நிலத்துல என் அப்பா வாழை போடச் சொன்னார். அவளுக்குன்னு அனுப்பினவா வாழை போட்டா. வராது வராதுன்னு ஊர்ல சிரிச்சது. ஆனா குலை குலையா பழம் பார்த்ததும் எல்லாரும் திகைச்சப் போயிட்டாங்க. நெல்லு அப்படி வரலை. ஒண்ணுக்கு முக்காதான் தேறித்து. பழம் எங்க விலை போகும்னு பயந்தாங்க. அப்ப ரெயில் போட்ட நேரம். அப்பா மெட்ராஸுக்கு ஆள் போட்டு ஆயிரம்தார் அனுப்பினார். ஏக காசு. பொண்ணுக்கு மதிப்பாயிடுத்து. மச்சினர்களுக்கு வருத்தம். தொந்தரவு - பண்ணினான். சொத்துப் பிரிக்கும்படியா ஆயிடுச்சு."

"பிரிச்ச பிறகு?"

"ராணி மாதிரி ஆயிட்டா, நீ சொன்ன மாதிரி அப்பாதான் மந்திரி."

"நான் பிரிஞ்சு வந்துட்டோமாமமா?"

"கல்யாணம் செய்துண்டு புருஷனை வீட்டோட இருக்க வைக்கலாமா?"

"புருஷன் வீடு கம்பெனிக்குள்ள வரும்."

"வரட்டும்."

"அண்ணா வர விட மாட்டான். அது எனக்கு அங்கே தலை குனியைத் தரும்."

"உன் புருஷனுக்குன்னு தொழில் இருக்குமே."

"இருக்கும். இருந்தாலும் இதுல என்ன பங்கு, இதுல என்ன பதவின்னு கேட்கத் தோணும். உள்ள விட மறுத்தா வீம்புக்கு அதே தொழில் போட்டியா ஆரம்பிப்பா."

"அதனால...?"

"நான் புருஷன்னு ஒருத்தன்கிட்ட போறதுக்கு முன்னே, மதிப்போட போகணும். பணக்கார வீட்டுப் பொண். நிறைய சொத்து இருக்கிற பொம்பளைன்னு போகக்கூடாது. இது என் கம்பெனி. நான் டைரக்டர்ன்னு."

"எனக்கு உன் வீடு பத்தி தெரியாதே."

"என் வீட்டுக்கு வரேளா?"

"என்னை மந்திரியாக்கறியா?"

"எனக்கு உங்களை மாதிரி ஒருத்தர் வேணும் மாமா."

"இரண்டு நாள் இரு. என்னைப் புரிஞ்சுக்கோ. நானும் உன்னைத் தெரிஞ்சுக்க முயற்சி பண்ணேன். மாதவன் நல்லபடி வேலை செய்யறானா?"

"ஜெம்."

"கெட்ட பழக்கம் எதுவும் இல்லை அவனுக்கு."

"அதுமட்டுமில்லை. இங்கிதம் தெரியறது. எப்பப் பேசணும்னு தெரியறது, எப்ப பேசக்கூடாதுன்னு புரியறது."

"உனக்கு இதை என்னால சொல்லித் தரமுடியும்?"

"இது சொல்லிக் கொடுத்து வருமா மாமா?"

"உலகத்துல எல்லாமே சொல்லித் தெரிஞ்சுக்கிற விஷயம் தான் மீனாட்சி. தெரிஞ்சுக்கிற ஆர்வம் பொறுத்து தெளிவு வரும். ஆர்வம் வரணும்னா எண்ணத்துல தர்மம் வேணும். எது தர்மம்?"

"தெரியலை மாமா..."

"யோசனை பண்ணு. தெரிஞ்சுது சொல்லு. என்ன சமையல் உனக்குப் பிடிக்கும்?"

"எதுவானாலும்."

"எதுன்னு சொல்லும்மா."

"சாப்பாடு முக்கியம் இல்லை. மாமா உங்களோட பேசணும்."

"சபாஷ். இதுதான் ஆர்வம்!"

அவர் அவளைக் கூர்ந்து நோக்க, மீனாட்சி மலர்ச்சியுடன் அவரைப் பார்த்துச் சிரித்தாள். பாடம் அங்கே துவங்கியது.

சிலருக்கு சில நேரம் மிக நல்ல வழிகாட்டி கிடைத்து விடும். எந்த முயற்சியும் செய்யாமல் எந்தத் தேடலும் நடத்தாமல் தானாய் எதிரே உதவி செய்ய ஆள் கிடைத்துவிடும். அப்படி கிடைத்த உதவியை இழிவாக்காமல் தக்க வைத்துக் கொள்ள சாமர்த்தியம் வேண்டும். உதவியா இது என்று சந்தேகம் கொள்ளாமல், உவப்பாய் உறவாட வேண்டும்.

முற்றி முதிர்ந்து வாழ்க்கையை சந்தோஷமாய் அனுபவித்து அனுபவத் தெளிவோடு அடங்கி அமைதியாய் இருக்கிற அறுபது வயது பெரியவரை இருபது வயது இளைஞனோ, யுவதியோ நெருங்கிப் பேச விரும்புவதில்லை. அப்படிப் பேசினால் அவர்கள் பேச்சு அங்கே எடுபடுவதில்லை. ஹீரோவாய் அந்த அறுபது வயது முன்பு உட்கார முடிவதில்லை. உடனே கோபம் வந்து விடுகிறது. கிழம் கேலி செய்கிறதே என்கிற புறக்கணிப்பு வந்துவிடுகிறது. அந்தப் புறக்கணிப்பால் கிழம் ஒரு முட்டாள் என்கிற விமர்சனம் வந்து விடுகிறது. கண்டிப்பு கசப்பதால் காழ்ப்பு ஏற்பட்டு விடுகிறது.

ஏன் இடக்குப் பேசுகிறது கிழம்... ஏன் கண்டிக்கிறது இது என்று சில கணங்கள் யோசித்தால் புரிபட்டுவிடும்.

இதமாகவே எல்லாம் சொல்லித்தர முடியாது. சில சமயம் கடுமையான வார்த்தைகள் உதவி செய்வோர் உபயோகிக்க, அது பொருட்படுத்தாது இருக்கப் பக்குவம் வேண்டும்.

"குளிச்சு தலை துவட்டிண்டு வா மீனாட்சி. வேற உடுப்பு இருக்கா? அரைமணில தயாராயிடுவியா?"

மீனாட்சி தலையசைத்தாள். பெட்டியை எடுத்துக் கொண்டு கொல்லைக் கதவு சாத்திக் கொண்டாள்.

மாதவன் அப்பா சமையல்கட்டை எட்டிப் பார்த்து விட்டு மாதவனைத் தேடி வெளியே வந்தார்.

கதவு திறக்க மாதவன் யாரோ இரண்டு இளைஞர்களுடன் பேசிக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. சண்டை போட்ட ஆட்கள் அல்லவா

இவர்கள்... கொஞ்சம் மனசுள் கலவரம் வந்தது. முழுமையாய் கதவு திறக்காமல் என்ன பேசுகிறார்கள் என்று கவனித்தார்.

"ஒரு பொறாமைலதாங்க அப்படி ஆயிடுச்சு. என்னடா நாம கூடத்தான் வேலையில்லாத இருக்கம்... நாம கூடத்தான் அஞ்சு ரூவாக்கு வழியில்லாத இருக்கம். நமக்குச் சம்பாதிக்க வக்கில்ல. நீங்க சம்பாதிக்கிறதான்றதுதான் கோபம்."

"கம்யூனிஸ்ட் மன்றத்துல ஜாமீன் எடுத்தாங்க. போலீஸ்ல பேசி நன்னடத்தை கேரண்டி சொன்னாங்க. ரொம்ப வெக்கமா போச்சு. அப்பா வரலை. அண்ணன் வரலை. கம் யூனிஸ்ட் மன்றம் எடுக்கறாங்களேன்னு வெக்கமாயிடுச்சு."

"மன்றத்துல உங்களெப் பத்தி உயர்வா பேசறாங்க."

"அவருக்குத் தெரிஞ்சது உனக்குத் தெரியுமா? அவரு பெரியகோயில்பத்தி எத்தினி தகவல் சொல்றாரு... தஞ்சாவூர் பத்தி சரித்திர பூர்வமா எத்தினி தகவல் சொல்றாரு. அந்த மாதிரி உன்கிட்ட எதுனா இருக்கா. இது தெரியும் எனக்குன்னு ஏதாவது சொல்லு."

"இவன் மூளையில்லாத சினிமா பத்தி கேளுங்க, சொல்றோம்னான். சிரிச்சுட்டாங்க."

"சினிமா தெரிஞ்சுகிட்டு என்ன செய்யப்போற... வயித்துப்பாட்டுக்கு எப்படி உதவும் அதுன்னு கேட்டாங்க... பதில் சொல்ல முடியலை."

"சினிமா தெரிஞ்சுக்கறது தப்பு. தேவையில்லைன்னு சொல்லலை. அது ஒரு கலை. சாதனம். தெரிஞ்சுக்க விருப்பம் இருக்கறதுன்னா நுழைஞ்சுரு. மெட்ராஸ் போ. சினிமால சேருன்னாங்க. இவன் வர வாரம் மெட்ராஸ் போறான். இவன் மட்டும் போறான். எங்க வீட்ல விட மாட்டேனுட்டாங்க. இவன் போய் செட்டில் ஆயிட்டா நானும் சினிமாவுக்குப் போயிடுவேன், அதுவரைக்கும் மன்றத்துல லைப்ரரி பார்த்துக்கப் போறேன். மன்றம் தாண்டிதான் கார் போச்சு."

"பாருங்கடா தம்பிகளா, நம்ம ஊர்ல மாடுகூட பிடிக்கத் தெரியாதவரு... காரு ஓட்டிக்கிட்டு போறாருன்னாங்க. எட்டிப் பார்த்தோம். போய் ராசி பண்ணிக்க, தப்புன்னு மன்னிப்பு கேட்டுக்க. மெட்ராஸ்ல அவரு உனக்குத் துணையா இருக்கலாம். தேவைப்பட்டபோது அஞ்சு பத்து அவருகிட்ட கேட்டுக்கலாம். வெட்கப்படாத மன்னிப்பு கேளுன்னாங்க. அதான் வந்தோம்."

முரட்டுத்தனம் தாண்டி வெளிவந்த வெகுளித்தனம் அழகாய்

இருந்தது. உபயோகப்படுத்தப்படாத அரிவாள் போல் இருந்தவர்களை கம்யூனிஸ்ட் மன்றம் துடைத்து தூசு தட்டியிருக்கிறது.

மாதவன் தலைகுனிந்து சிரித்தான்.

"நம்மூர் ஆளு மெட்ராஸ்ல தவிச்சா சும்மா பார்த்துண்டு இருக்க முடியாதுதான். அதேசமயம் அதிகமா என்னாலயும் ஒண்ணும் செய்து முடியாது. நானே இன்னும் கால் ஊனாத இருக்கேன். எப்ப கணல நான் தென்பட்டாலும் கூப்பிடுங்க... என்னால முடிஞ்சது செய்யறேன். நானும் ஒரு ஆத்திரத்துல சண்டை போட்டுட்டேன். மன்னிச்சுக்கணும்."

"அட்ட... என்னாங்க நீங்க... தப்பு செஞ்சது நாங்கதான்... நீங்க என்னாத்துக்கு மன்னிப்பு கேக்கணும்."

"மாதவா."

கதவு திறக்காமல் அவன் அப்பாகுரல் கொடுத்தார். மாதவன் வணக்கம் சொல்லிவிட்டு உள்ளே வந்தான். அப்பா அவர்களைக் கவனிப்பது பார்த்துச் சிரித்தான்.

"என்ன மாதவா?"

"ஒரு விதத்துல இவங்களுக்கு நன்றி சொல்லணும் அப்பா... இவங்களோட சண்டை போட்டு போலீஸ் ஸ்டேஷன் போகாத இருந்தா எனக்கு ஊர்விட்டே போகணும்னு தோணியிருக்காது."

"எதிரிகள்தான் நம்மை வலுப்படுத்துகிறவர்கள்னு ஒரு பழமொழி உண்டு. இருக்கட்டும் வா. உன்கிட்ட கொஞ்சம் பேசணும்."

மாதவன் உள்ளேவர, ஹாலில் தகப்பனும் பிள்ளையும் உட்கார்ந்து கொண்டார்கள்.

"மதுரைல என்ன நடந்தது? ஏன் அந்தப் பெண் இத்தனை வேதனைல இருக்கா...? அவ வீட்ல வேற மனுஷா யார்?"

"அந்த வீடே கொஞ்சம் ஆச்சர்யம்ப்பா. அப்பா எங்க இருக்கா. இப்ப பேசலாமான்னு மேனேஜர்கிட்டதான் கேட்கணும். மகள், மேனேஜர் சொன்னாதான் அப்பாவைப் பார்க்கணும்."

"வீடு பெரிசோ...?"

"கடல்."

"பொண்ணுக்கு அம்மா இல்லையா?"

"இருக்கா. மூத்த பொண்ணுக்குத் துணையா ஜெர்மன்

போயிருக்கா."

"மத்த உறவுகள்?"

"மாமா மாமின்று சில ஆட்கள் பேர் காதுல விழுந்தது. எல்லாம் பெரிய இடம். பணம் உள்ள இடம்."

"இவ தனியாதான் இருக்கணுமா வீட்ல?"

"தனி என்ன? நிறைய வேலைக்காரா இருக்கா."

"இவ அண்ணாவுக்கு இவ பெரிய ஆளா வர்றது பிடிக்கலையா?"

"தனக்குக் கீழே இருக்கணும்னு பார்க்கறார் போல இருக்கு."

"பெரியவருக்குப் பெண்ணைப் பிடிக்கறதோ....?"

"பிடிக்கும். மூஞ்சில ஒரு மலர்ச்சி மீனாட்சியைப் பார்த்ததும் வரும். எனக்குத் தெரிஞ்சு அஞ்சு நிமிஷம் சேர்ந்தாப்பல பெரியவர் பேசறது இவாகிட்டதான்..."

"மேனேஜர் எப்படி?"

"பெரியவர்மேல் ரொம்ப விஸ்வாசம். பெரியவருக்கு அப்புறம்தான் மத்தவா."

"ராஜாங்கம்னு சொல்லு."

"அப்படித்தான்."

"இது ஏங்கறதே..."

"இவாளும் பத்து பதினஞ்சு வருஷத்துல அப்படி வந்துருவாப்பா."

"சிலருக்கு முடியாது."

"எது?"

"ரொம்ப விலகி இருக்கா."

"ஒட்டி இருக்க டைம் இல்லை. அதான் பிரச்சனையாயிடும்..."

"அப்படி ஒட்ட நேரம் இல்லைன்னா அந்த வேலைக்குப் போமாட்டா... விட்டுருவா..."

"உன்கிட்ட மீனாட்சி என்ன சொன்னாப்பா?"

"சொல்லித் தரணுமாம்."

"எது?"

"வாழ்க்கை."

"நிறைய காசு... வாழ்க்கை எந்தக் குறையும் இல்லை."

"அப்படியில்லை மாதவா... காசு மட்டும் வாழ்க்கை இல்லை."

"என்னப்பா இது... நாம எப்படிச் சாப்பாட்டுக்குத் தவிச்சுருக்கோம். ஏன் நமக்கு மட்டும் இத்தனை காசு கஷ்டம்னு வேதனைப்பட்டிருக்கோம்."

"வேதனைப்பட்டது நீ. நானில்லை. எது நமக்கு இல்லையோ... அதுக்கு மனசு ஏங்கும்... இந்தப் பொண் நட்புக்கு ஏங்கற ஜாதி."

"ஏழ்மை தெரியலைப்பா... தெரிஞ்சா காசு ஆசை வந்துரும்."

"அப்படிச் சொல்றதுக்கில்லை. இது போதும்னு சின்ன இடமாகிடைச்சா அது உட்கார்ந்துடும்."

"என்ன சொல்லித்தரப் போற...?"

"அவளை அவளுக்குப் புரிய வைக்கணும்."

"எப்படி?"

"என்ன உனக்குத் தேவென்னு அவளையே அவள் கேட்டுத் தெரிஞ்சுக்க வைக்கணும்."

"வெறும் பேச்சுல தெரிஞ்சுருமா?"

"யோசிப்புதான் செயலுக்கு ஆரம்பம். சரியா யோசனை பண்ணத் தெரிஞ்சுட்டா செய்யற காரியத்துல தடுமாட்டம் இருக்காது."

"காசு முக்கியமில்லைன்னு சொல்லித்தரப் போறியா?"

"காசு எதுக்கு முக்கியம்... எப்ப முக்கியம்... எப்ப முக்கியமில்லைன்னு சொல்லித்தரப் போறேன்."

"காசு முக்கியமில்லாத நேரம் உண்டா?"

"உண்டு."

"என்னைச் சம்பாதின்னு வெளியுரத்தினே..."

"அப்ப உனக்கும் சேர்த்தே சொல்லித்தரேன்."

"என்னது?"

"காசு எப்ப முக்கியமில்லைன்னு."

"எனக்குப் பிடிக்கலை."

"ஏன்?"

"அவாளைக் குழப்பிடுவியோன்னு பயம்மா இருக்கு."

"காசு ஏன் முக்கியம் மாதவா?"

"கார் வாங்கலாம்."

"ருசி கண்டு போச்சு உனக்கு."

"தப்பா?"

"கார் வாங்க பெத்தவனைக் கொலை பண்ண முடியுமோ?"

"என்ன கேள்வியப்பா இது?"

"அப்படி ஆயிடும். ருசி அதிகமானா அப்படி நேரும்."

"இதுக்கு என்ன செய்யணும்கற?"

"அப்பாவைக் கொலை பண்ணிட்டு கார் வாங்கிப் பார். அப்ப கார் எத்தனை வேதனையா இருக்கும்னு தெரியும்"

"நான் அப்படித்தான் வாங்கணும்னு சொல்லலையே."

"கார் கார்னு மனசு பறக்கறபோதே, ஒரு லட்சியம் நோக்கிப் போறபோதே, இழப்பு என்னன்னு தெரியணும்."

"இழப்பு இல்லாம லட்சியம் போக என்ன வழி?"

"மீனாட்சி வரட்டும்."

"நான் போய் கூட்டிண்டு வரேன்."

"உட்கார்."

"ஏம்பப்பா?"

"யாரையும் விரட்டாதே. அதுல வெறுப்பு வரும்."

"சீக்கிரமா வரச் சொல்லத்தான் ட்ரை பண்ணேன்."

"உனக்குச் சீக்கிரமானது அவளுக்கு முக்கியம் இல்லாமல் இருக்கலாம்."

மாதவன் குழம்பினான்.

பாடம் கேட்க இரண்டு பேர் இருப்பது அவருக்குச்

சௌகரியமாயிற்று.

சொல்லிக் கொடுப்பதில் எந்தச் சிரமமில்லை. ஆனால், சொல்லிக் கொடுத்ததை, சொல்லிக் கொடுத்த விதத்தில் புரிந்து கொள்ளத்தான் சிரமப்பட வேண்டியிருக்கிறது. சொல்லிக் கொடுப்பவன் மீது முழுக்கவனமாக கற்றுக் கொள்பவன் இருக்க வேண்டியிருக்கிறது. அப்படி ஒரு கவனம் வர, ஆர்வம் தேவையாய் இருக்கிறது. இந்த ஆர்வத்திற்கு அப்பால், சொல்லிக்குடுப்பவனுக்கு விஷயம் தெரியும் என்ற நம்பிக்கை, கற்றுக்கொள்பவனுக்குத் தேவைப்படுகிறது. கற்றுக்கொள்ள ஒரு நல்ல சூழ்நிலை தேவையாய் இருக்கிறது. கற்றுக்கொள்ள நல்ல நேரம் தேவைப்படுகிறது. எனவே நான் இந்த காவேரிக்கரை வாய்க்கால் ஓரம், நீரும் பசுமையும் சூழ்ந்த சூழ்நிலையில், கதிரவன் மரங்களுக்குப் பின்னே மறைந்து கொண்ட மாலையில் பேச ஆரம்பித்தேன்.

"நீங்கள் இருவரும் நான் சொல்வதை மிகக் கவனமாக கேளுங்கள். உங்கள் கவனம் குறைந்தால் நஷ்டம் எனக்கில்லை. எல்லாப்படிப்பும் ஒன்றின் தொடர்ச்சியாய் ஒன்று என்று போவது. ஒரு இடத்தில் கவனம் குறைய, ஒரு பள்ளம் விழுந்துவிடும். மற்ற விஷயங்கள் தொடர்ந்து புரியாமல் போகும். எனவே மனசு சிதறாமல் நான் சொல்வதையே கேளுங்கள்" மாதவனும் மீனாட்சியும் எதிரே உட்கார்ந்து கொண்டிருக்க, மாதவனின் அப்பா கன கம்பீரமாய் பேச ஆரம்பித்தார். மீனாட்சி அவரை ஆச்சரியத்தோடு உற்றுப் பார்த்தாள். அவர் கண்களில் கீழ் இரப்பைக்கடியே மெல்லிய கோடுகளாய் சுருக்கங்கள் விழுந்திருந்தன. கண் விளிம்பு சிவந்திருந்தது. அவர் பார்வையில் ஒட்டுதல் இல்லாது, ஒரு விலகல் தெரிந்தது. சகலமும் தெரிந்த சாந்தம் மின்னிற்று. மீனாட்சி தன்னையும் மீறி அவரை நோக்கிக் கைகூப்பினாள். விலகலாய் இருந்த அவர் பார்வை சட்டென்று மாறி கனிவோடு பார்த்தது. உதடுகளில் புன்னகை அரும்பிற்று. அந்தக் கைகூப்பலை ஏற்றுக்கொண்டு அவளை நோக்கி தலை அசைந்தார். சில கணங்கள் ஊடுருவிப் பார்த்தார். தலைதூக்கி வானம் பார்த்து பிறகு கீழிறங்கி நீண்ட பெருமூச்சு விட்டார். கண்களை மூடிக் கொண்டார். பேசத் துவங்கினார்.

"எவனொருவன் என்னையே நினைத்துக்கொண்டு இருக்கிறானோ,

அவன் தினசரி யோக சேஷமத்தை நான் கவனித்துக் கொள்கிறேன்.

இது கீதை.

இது கீதையில் உள்ள முக்கியமான ஸ்லோகம். மனிதர்களுக்குக் கடவுள் நம்பிக்கை அவசியம் தேவை என்கிற ஸ்லோகம். உன்னைப் பற்றிய அக்கறையை என்னிடம் கொடுத்துவிடு என்று உறுதியாகச் சொல்லுகிற ஸ்லோகம். இந்த வாக்கியத்தை வேறுவிதமாகப் பார்க்கலாம்.

உன்னை, உன்னைப்பற்றிய கர்வத்தைக் கடவுளிடம் கொடுத்துவிடு. அப்படிக் கொடுத்துவிட கடவுள் உண்டு என்று நம்பு. கடவுள் நம்பிக்கை இல்லாதபோதுதான் பல சிக்கல்கள் வந்து சேருகின்றன. அகங்காரத்தின் உச்சகட்டம் தான் கடவுளை மறுப்பது.

இன்னொரு விதமாய் சொல்கிறேன். கடவுள் நம்பிக்கை ஒரு வசதி என்று தெரியாதபோது சிரமம் அதிகமாகிறது. நமது எண்ணங்களை உற்றுப் பார்க்க, அது போடுகிற கோடுகள் நமக்குத் தெளிவாய் தெரியும். 'நான் வலிமையுள்ளவன். நான் திறமையுள்ளவன், நான் காசு உள்ளவன், நான் கவிதையில் சிறந்தவன்' என்று ஏதேதோவாய் நம்மை நினைத்துக் கொள்ள நம் பலத்தின் கனபரிமாணங்கள் பற்றிய அக்கறையே நம்மை ஆக்கிரமித்துக் கொள்கிறது.

ஒரு உதாரணத்தோடு சொல்கிறேன்... என்னை நான் கவிஞன் என்று நினைத்துக் கொள்ள, என்னை நீங்கள் கவிஞர் என்ற அடைமொழியோடு கூப்பிட வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன்.

அப்படிச் கூப்பிட வேண்டும் என்பதற்காகவே தினம் பத்து, பதினைந்து கவிதைகள் எழுதுகிறேன். அந்தக் கவிதைகள் நன்றாக இருக்கின்றனவா என்று கவலைப்படுகிறேன். உங்களைக் கேட்கிறேன். நீங்கள் இதை விட நல்ல கவிதை அவர் எழுதுகிறார் என்று எவரையோ குறிப்பிடுவீர்கள். உடனே பதறிவிடுகிறேன். அவர் தன்னை 'கவியரசு' என்று சொல்லிக்கொள்வதை அறிகிறேன். உடனே என்னை 'கவிச்சக்கரவர்த்தி' என்று பிரகடனப்படுத்துகிறேன். நீ எப்படி அவரைவிட பெரிய ஆள் என்று எவரோ கேட்டார்கள். இப்படி எவரோ கேட்டதற்கு வேறு எங்கோ, வேறு எவரிடமோ பதில் சொல்கிறேன், பதில் சொல்வதோடு நிற்காது கவிச்சக்கரவர்த்தி என்று காட்டுவதற்காக கவிதைகள் எழுதுகிறேன். அந்தக் கவிதைகள் மற்ற எல்லா கவிதைகளைவிட உயர்வானவை என்று கூறி விற்கிறேன். வாங்கும்படி வற்புறுத்துகிறேன். கவிதை எழுதுகிற ஒரு மனோநிலையைவிட,

கவிதைகளை உற்பத்தி செய்து, விற்கிற தந்திரமே முன்னே நிற்கிறது. விற்பனையில் புத்தி போக, வாழ்வில் கவித்துவம் குறைகிறது. வாழ்வில் கவித்துவம் குறைய, கவிதையின் பலமும் குறைகிறது. பிரகடனப் படுத்திக் கொண்டதால் கீழிறங்கவும் முடியவில்லை. மேலே போகவும் முடியவில்லை. அகங்காரப்பட்டதால் ஆளுமை செய்ய முடியவில்லை.

உங்கள் இருவருக்கும் வாலிபம் வந்துவிட்டது. அதனால் சொல்கிறேன். வெட்கப்பட்டது கேளுங்கள். வாஸ்த்யாயனரின் காமசூத்திரத்தில் ஒரு ஸ்லோகம் உண்டு.

எவனொருவன் எப்போதும் காம நினைப்பாக இருக்கிறானோ, அவனால் போகத்தைப் பூரணமாக அனுபவிக்க இயலாது. மிகவும் சூட்சுமமான ஸ்லோகம் அது. ஒன்றில் ஆளுமை வேண்டுமெனில் என்னேரமும் அதைக் குறித்தே எண்ணிக்கொண்டிருப்பதில் அர்த்தமில்லை. கவிதையைப் பற்றியே நினைத்துக் கொண்டிருப்பவன் நல்ல கவிஞனாவதில்லை. வெறும் வார்த்தைகளைப் பிரசவிக்கிறவனாகிறான். உலகத்தின் பல்வேறு விஷயங்களில் ஈடுபட்டு மிதந்திருக்கும் போது, ஏதேனும் ஒரு இடம் வேகமாய் தாக்கி உங்களிடம் கவிதையைக் கொண்டு வந்துவிடும். அதாவது நீங்கள் இன்னார், இந்த விதம் என்று முடிவுசெய்து கொள்ளாமல் எந்த கிரீடமும் சூட்டிக் கொள்ளாமல், வாழ்கிறபோது சாதாரணமாக இருக்கக் கற்றுக் கொள்ளுங்கள்.

அதாவது கர்வமற்று இருக்கக் கற்றுக்கொள்ளுங்கள். அகங்காரப்படுவதால் மற்ற விஷயங்களைப் பார்ப்பது, மற்ற மனிதர்களை அறிவது குறைபாடாய் போய்விடும். அறிய வேண்டியதை அறியாமல், தவறாய் புரிந்து கொள்ள நேரிடும். எனவேதான், இந்தக் கர்வம் வராதிருக்கும் பொருட்டுத்தான். கடவுள் நம்பிக்கை என்ற சுமைதாங்கியை ஏற்படுத்திக் கொள்வது. இந்த நம்பிக்கை உள்ளே இருக்க, என் வெற்றிக்கு நான் மட்டுமே காரணமல்ல என்ற எண்ணம் வர, நம் வெற்றியைக் குறித்து ஓர் அதிசயமும் வெட்கமும் தோன்றும். என்னை மாதிரி எத்தனையோ பேர் ஜெயித்திருக்கிறார்கள் என்கிற அடக்கம், அந்த வெட்கத்தினால் ஏற்படும். அப்போது இன்னும் கடுமையாக உழைக்க வேண்டும் என்கிற எண்ணம் ஏற்படும். வெற்றியின் மமதையில் மனிதர்களிடம் இருந்து விலகாது, மனிதர்கள் மீது இன்னும் பிரியம் ஏற்படும். மமதை இல்லாதபோது நிர்ப்பந்தங்களும் இல்லை. கவிஞன் என்கிற பட்டம் இல்லாதபோது கவிதை எழுத வேண்டிய நிர்ப்பந்தமும் இல்லை. ஆனால் கவிதை தன் பாட்டிற்கு இயல்பாய் வந்து கொண்டிருக்கும்.

தான் கவிதை எழுதுவது புத்தியின் முயற்சியால் என்று தோன்றும்போதே, அந்தப் புத்தியின் முயற்சிக்குத் தூண்டுவது யார் என்ற கேள்வியும் வரும்.

தன் முயற்சியைத் தூண்டும் சக்திக்குத் தலை வணங்கத் தோன்றும். அதைக் கடவுள் என்று மனசு குறித்துக் கொள்ளும். வெற்றி கொள்ளவே பிறந்திருக்கிறோம் என்ற மமதையில் இருந்து விடுபடும். மமதை இல்லாத இடம் அமைதியான இடம். அமைதியான இடம்தான் கவிதைகளின் ஊற்று. செயல்களின் ஆரம்பம்.

இந்த அமைதி கொடுக்கும் நேசிப்பு, நம்பிக்கை அலாதியானது. சக மனிதர்கள் மீது அன்பும் ஆர்வமும் ஏற்பட்டு விட்டால் வாழ்க்கை உவப்பானதாகும்.

மிக அற்புதமான கவிதை என்று பிறர் பாராட்டும் போதே அப்படியா என்று கேட்கத் தோன்றும். கவிதை அற்புதமாக இருந்தால் போதுமா? படிப்பவர்களும் அற்புதமாக இருந்தால் தானே, கவிதைக்கு மதிப்பு என்று சொல்லத் தோன்றும். பாராட்டியவரைப் பாராட்ட ஆர்வம் வரும்.

அந்த நிலையில் கவிஞனும் கவிதையும் வாசிப்பவனும் ஒரே சமதளத்தில் இருக்கிறார்கள். இந்த மூன்றின் தொடர்பும் இறுக்கமானதாகிறது.

இதை மறந்துபோய், ஒரு கவிஞன் கர்வப்பட்டானேயானால் அவன் கர்வத்தால், வாசிப்பவர்களை இழந்து கீழே போக, அந்த வாசிப்பவனுக்கும் கீழே கவிதை போய் விடுகிறது.

இன்னொரு விஷயம் முக்கியம். கர்வமற்று இருத்தலை போலியாகச் செய்துவிடுதல் ஆகாது. இதைவிடகர்வப்பட்டு கிடப்பது உத்தமம்.

தன் முயற்சிகளுக்கு ஆதாரமாக இருக்கிற, தன் நெஞ்சின் அடி ஆழத்தில் இருக்கிற, ஒரு மகோன்னத சக்தியை உணர்ந்து நின்றலே கடவுள் நம்பிக்கை. மற்றபடி கோயில், குளம், மூலவர், உற்சவர், திருவிழா, தீமிதி, பண்டிகை, உயிர்பலி, கட்டடங்கள், மதச்சின்னங்கள் எல்லாம் வெறும் கடவுள் நம்பிக்கையின் ஆரவாரம். குழந்தைத்தனம்.

பெரிய நிலவு உதயமாகிக் கொண்டிருக்க, ஐந்து வயசு குழந்தை 'அதோ நிலா அதோ நிலா' என்று கத்துகிற குழந்தைத்தனம். எல்லோருக்கும் நிலவு தெரிகிறது. ஆனாலும் குழந்தை கத்துகிறது.

எல்லோர் நெஞ்சிலும் கடவுள் உண்டு. அது பற்றி தனக்குத்தான்

அதிகம் தெரியும் என்கிற குழந்தைத்தனம்தான் மதவெறி. தன் மனோசக்தியைச் சரியாக உணராது, உணர்கிற அமைதியை வளர்க்காது, மனோசக்தியை உணர்ந்தவர்கள் சொன்னதைக் கேட்டு உணராது கத்துவது மதவெறி.

எல்லா மனிதர்களும் அந்த மனோசக்தியை உணர்வது மிகமுக்கியம். இப்படி செய்ய, செய்கிற வேலையின் மீது முழு ஈடுபாட்டுடன் இருக்கலாம். கர்வத்தால் கலைக்கப்படாமல் இருக்கலாம். ஒருவன் இளம் வயதில் கடவுள் நம்பிக்கையைச் சரியாக புரிந்து கொண்டு விட்டால் வாழ்க்கை அவனுக்கு மிக எளிதாக இருக்கும். இந்தக் காசு பணம், கை, கால், மூக்கு, காது, வாழ்க்கை எல்லாமுமே கடவுள் கொடுத்தது என்று தோன்றும். கொடுக்கப்பட்டதை வைத்து முன்னேறத் தோன்றும். உடனடியான ஜெயங்களுக்கு உற்சாகம் கொள்ளாமல், அந்த ஜெயத்தை அர்ப்பணிக்கத் தோன்றும். வேலையில் முழுக் கவனம் இருக்கும். பல நேரங்களில் கவனம் சிதறுவதற்குக் கனாவும் கர்வமும் தான் காரணம். கனவு ஏன் வருகிறது? கர்வப்படுகிறவனைப் பார்த்து காப்பி அடிக்கிறவனுக்குக் கனவு வரும்.

மதியாதார் தலைவாசல் மிதிக்க வேண்டாம் என்பதற்கு நீங்கள் வேறு அர்த்தம் செய்துகொண்டு இருப்பீர்கள். கர்வப் படுகிறவனின் மூச்சுக்கு அருகே, அதாவது மண்டையின் வாசலுக்கு அருகே போய் விடாதே. மதியாதார் என்பது உன்னை மதிக்காதவன் அல்ல. தன் மனோசக்தியை மதிக்காதவன். கடவுளை மதிக்காதவன். அவன் மூச்சு தலைவாசல் வெப்பமாய் இருக்கும். இடைவிடாத பொறாமையாய் சூடாய் இருக்கும். மூச்சு சூடானவர்கள் கண்கள் சிவந்து அடிக்கடி மேலே சொருகியும் உதடுகள் கீழ்நோக்கி இழிந்தும் காணப்படும். கோணலான சிரிப்பு ஏற்படும். அந்த மனிதன் தன் நடையழகை கவனித்துக்கொண்டே இருப்பான். தன் அசைவுகளைப் பிறர் எப்படிப் பார்க்கிறார்கள் என்பதற்காகவே அசைந்து கொண்டிருப்பான்.

மிதிக்காதே என்று சொன்னதன் அர்த்தம் என்ன தெரியுமா? இந்த மாதிரி கர்வமான மனிதர்கள் மலத்தைப் போன்றவர்கள். மலத்தைத் தெரியாது மிதித்துவிட்டதைப் போல எந்த முயற்சியும் இல்லாது இவர்கள் அருகே அரைமணி இருந்துவிட்டால் போதும், இந்தக் கர்வம் நமக்கு ஒட்டிக்கொள்ளும். இந்த நடை, உடை, பாவனைகளை நம்மை அறியாது நாம் காப்பியடிப்போம்.

நாம் கர்வப்படாதது மட்டுமல்லாமல் கர்விகளின் தொடர்பும் இல்லாமல் இருப்பது உத்தமம்.

தன் வெற்றிக்குத் தானே காரணம் என்று நினைப்பவன் கர்வி. தன்னுள் பொங்கிப் பூத்திருக்கும் கடவுள் என்கிற மனோசக்தி என்று நினைப்பவன் ஞானி. கர்விகளோடு கூட்டு வேண்டாமெனில், யாரோடு வேண்டும். கடவுள் நம்பிக்கை உள்ளவர்களோடு வேண்டும். கடவுள் நம்பிக்கை என்று நான் சொல்வது பூசாரிகளை அல்ல. வெறும் கர்விகளை அல்ல. தன்னுள் தன்னைக் கண்டு வணங்குபவன். அப்படிப்பட்டவன் உறவுக்கு பெயர்ஸ்த்சங்கம்.

'ஸத் சங்கத்வே நித்சங்கத்தவம்
நித்சங்கத்வே நிர்மோஹத்தவம்
நிர்மோஹத்வே நித்சலத்வம்
நித்சலதத்வே ஜீவன முக்திஹி'

நல்ல சகவாசத்தால் நல்ல குணங்கள் உறுதிப்படுகின்றன. நல்ல குணங்கள் உறுதிப்பட்டால் ஆசையில் இருந்து விலகி வர முடிகிறது. ஆசைகள் விலக மனது மிகுந்த அமைதி உடையதாகிறது. மிகுந்த அமைதியே வீடுபேறு.

வீடுபேறு என்கிற உயர்வான எண்ணமே எல்லா மனிதனுடைய ஆசை... அடி மனதில் இருக்கும் ஆசை.

எந்தக் கடவுள் நம்பிக்கை என்று நான் சொன்னேன் என்பதை மிகச்சரியாக புரிந்து கொள்ளுங்கள். பொம்மைகள் கடவுள்கள் அல்ல. பொம்மைகள் அல்லாத வெட்ட வெளியும் கடவுள் அல்ல.

உருவம் கடவுள் அல்ல. உருவமில்லாத சிந்தனையும் கடவுள் அல்ல. உன்னை நீ உருவமாகக் கொண்டுள்ள வரையில் உன்னால் உருவமற்றதை வழிபட முடியாது. தன்னை உருவமாக கொண்டுள்ளவனுக்கு உருவம் தேவைப்படுகிறது. உடம்பில் பொதிந்திருக்கும் இந்தச் சக்தியை புரிந்துகொள்ள தனிமை தேவை. தனியாக நின்று கொண்டிருப்பது பெயர் தனிமையில்ல. தன்னையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பதற்குப் பெயர் தனிமை.

என்னுள் இருப்பதை நான் பார்த்து, அதன் மூலமாய் உன்னைப் பார்க்கிறேன். நான் என்று கற்பிதம் செய்து கொண்ட உடம்பு மூலம் பார்க்காது, என் உயரம், என் அகலம், என் நிறம், என் உடை மூலமாக பார்க்காது, என்னுள் பூத்திருக்கும் சக்தி மூலமாய் உன்னைப் பார்க்கிறேன். என்னுள் இருக்கும் சக்தியும் உன்னுள் இருக்கும் சக்தியும் ஒன்றே. இந்தக் குடத்தில் இருக்கிற காற்றும் அந்தக் குடத்தில் இருக்கிற காற்றும் ஒன்றே. இரண்டு பாணையும் உடைந்து போனால் எது எந்தப்

பானை காற்று? பிறப்பால் பிரிந்து நின்றோமே தவிர, இறப்பால் ஒன்றாகப் போகிறோம். நாம் ஒன்றாக இருந்தவர்கள், இப்படிப் பிரிந்திருப்பது தற்காலிக மானது. நான் வேறு நீ வேறு அல்ல. என்னுள் இருப்பதே, உன்னுள் இருக்கையில் உன்னை நீ என்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்? நீயும் நான்தான். நானும் நீதான். நாம் இரண்டாய் இல்லாதவர்கள். எங்கும் எதிலும் எப்போதும் பிரியாத வர்கள். இங்குள்ள எல்லா உயிர்களும் நானே, ஆமெனில் யாரோடு சண்டை? இது தெரிந்துவிட்டால் வன்மமில்லை.

இது தெரிந்துவிட்டால் என் காசை, நீ திருடும் போது கோபம் வரவேயில்லை. மாறாய் பரிதாபம் வருகிறது. அந்தப் பரிதாபத்தால் ஏற்படும் சிநேகம், உடம்பால் இரண்டுபட்ட மனிதனை சரியானபடி திருத்தத் தோன்றுகிறது. உனக்குப் புரியும்படியாய் சொல்வதற்கு ஆசைப்படுகிறது. அந்த ஆசையில் அன்பு இருக்கிறது.

அன்போடு, அன்புமயமாய் இருக்கிற ஜீவிதத்தில் ஆவேசமில்லை. ஆவேசமில்லாத போது துக்கமும் இல்லை

இதை இன்னொரு உதாரணத்தின் மூலம் சொல்கிறேன்.

ஜெயிக்கிற எல்லோரும் கர்ப்பிணியாக இருக்கக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். நிறைமாதக் கர்ப்பிணியாய் இருக்க வேண்டும்.

நிறைமாதக் கர்ப்பிணிக்குத் தன் கருவின் மீது அபார நம்பிக்கையும் அதனால் அதன் மீது ஒரு அன்பும் ஏற்படும். தான் சுமக்கிற கரு மீது ஏற்பட்ட அன்பு, தன் மீதும் பரவ, தன்னைத்தானே நேசிக்கிற ஒரு ஆத்மாவாக அந்த கர்ப்பிணி இருப்பாள். அதேசமயம் தான் சுகப்பிரசவம் அடைய வேண்டுமே என்ற கவலையும் அவளுக்கு இருக்கும்.

கருவின் மீது கொண்ட அன்பால், கவலையால் கர்ப்பிணி அதிர்ந்து நடக்கமாட்டாள். ஆவேசம் கொள்ள மாட்டாள். அப்படிச் செய்ய நஷ்டம் அவளுக்கே. மாறாய் கர்ப்பிணி ஒவ்வொரு அடியும் கவனத்துடன் எடுத்து வைப்பாள்.

அதுபோல,

நீ செய்து முடிக்க வேண்டிய காரியத்தை, ஏதோ ஒரு விதமாக ஆளாக வேண்டிய விருப்பத்தை, ஏதோ, கர்ப்பிணிப் பெண்தாங்குவதைப் போல் தாங்கு. எல்லா நேரமும் எதைச் செய்தாலும் கர்ப்பிணியின் சிந்தனை கருவிலே இருப்பதைப் போல உன் உயர்வு குறித்த சிந்தனை உன்னிடம் இடையறாது இருக்கவேண்டும். ஒரு கவலைபோல இருக்க வேண்டும்.

வீண்வம்பிலோ, வழக்கிலோ ஈடுபட விரும்பாது, எங்கேனும் சிக்கினாலும் நகர்ந்து கொள்கிற கர்ப்பிணியாய் நீ இருக்கவேண்டும். கர்ப்பிணி ஆவேசமுற்றால் பிரச்னை கருவுக்குத்தான். நீ ஆவேசமுற்றால் பிரச்னை உன் உயர்வுக்குத்தான்.

இப்போது நான் சொல்வதை நன்றாய் உற்றுக் கேள். உள்வாங்கு.

கர்ப்பிணி தன் கருவினை நேசித்து, அதைத் தாங்கும் தன்னை நேசிப்பது போல, உன் இலட்சியத்தையும் உன்னையும் நேசிக்கக் கற்றுக்கொள். உன்னை நேசிப்பது எப்படி வெளியே வரும்? உன் உடையழகில், உன் நடையழகில், உன் பேச்சழகில், உன் செயலழகில் வரும்.

குளித்துச் சுத்தமாய் உடுத்திக்கொள். அழுக்காய், நாற்றமாய், அருவருப்பாய் இருக்காதே. நிற்பதும் நடப்பதும் எழுவதும் அமர்வதும் ஆரவாரமில்லாமல் இருக்கட்டும். அதாவது நீ கர்ப்பிணி இலட்சியமுள்ளவள். ஒருபோதும் துள்ளாதே. மக்கு ஆடுகள்தான் காரணமின்றி துள்ளும், எகிறிதங்களுக்குள்ளே முட்டிக் கொள்ளும். ஆடுகள் முட்டிக் கொள்வதை போல தமாஷ் உலகத்தில் எதுவுமில்லை.

இதற்குப் பிறகு பேச்சு. மிகப் பணிவாகவும் தெளிவாகவும் பேசு. சின்ன வாக்கியங்களாய் நிதானமாய் பேசு. இன்றைக்குள்ள இளைஞர்கள் நிறையப் பேருக்கு பேசத் தெரியாது. காரணம் உச்சரிப்பு சரியில்லை. இதற்குக் காரணம் மொழியோடு பரிச்சயமில்லை. இதற்குக் காரணம் புத்தகங்களோடு தொடர்பின்மை. தினம் நாற்பது திருக்குறள்களை சத்தம் போட்டுச் சொல். அந்த திருக்குறளின் அர்த்தத்தை உள் வாங்கு. உன்னால் தெளிவாகப் பேசமுடியும். அந்த திருக்குறளில் சொல்லி இருப்பதைப் போல நடக்க முற்படு. நிதானமாகப் பேசமுடியும். உன் மொழியில் உள்ள நல்ல நூல்களோடு உனக்குப் பரிச்சயம் உண்டெனில், உன் வாழ்க்கை சுகமாக ஆரம்பிக்கும். நீ தெளிவாகப் பேச, எதிராளிக்கும் உன்னைத் தெளிவாகப் புரிய, ஆரம்பத்தொடர்பு நல்லமுறையில் இருக்கும்.

இப்போது செயலைப் பற்றிச் சொல்கிறேன் கேள். நீ குளிக்கிற இடம், உடை வைத்திருக்கும் பெட்டி, புத்தக அலமாரி, இந்தச் சூழ்நிலைகளை மிக சுத்தமாய் வைத்திருப்பது உன் செயலில் நேர்த்தி வர ஆரம்பித்து விட்டது என்று அர்த்தம்.

Perfection மிக மிக முக்கியம். செருப்புக்கு பாலீஷ் போடுவதை, ஓவியத்திற்கு வர்ணம் தீட்டுவதுபோல் செய். உன் வேலைகளுக்கு இன்னொருவரைக் கட்டளையிடாதே. நீயே செய். மிக முக்கியமான உதாரணம் ஒன்று தருகிறேன். தரையில் சாய்ந்துவிட்டு தலைகாணி இருக்குமோ என்று கேட்காதே. நீயே எழுந்து போய் உன் தலைகாணியை கொண்டு வா. உட்கார்ந்து சாப்பிடும்போது உப்புக் கேட்காதே. நீயே கொண்டு வா. முழுமையாய் வேலை செய். விருப்பமாய் வேலை செய், திருத்தமான வேலைசெய். விருப்பமாய் வேலை செய்கிறபோது, வேலைகள் நிறையச் சேரும். வேலைகள் நிறையச் சேர்ந்தால் வீண் பேச்சுக் குறையும். வீண் பேச்சு குறைவான இடத்தில் சச்சரவே எழாது.

ஆனால் மாதவா, மீனாட்சி, வாழ்க்கை என்பது அத்தனை சுலபமில்லை. நீ சரியாக இருந்து விட்டால் எல்லாம் சரியாகி விடாது. நீ

சரியாக இருக்கிறாய், அல்லது சரியாக இருக்க முயற்சி செய்கிறாய் என்பது தெரிந்தால் போதும், உன்னைக் கலைக்க பல மிருகங்கள் வரும்.

தன் வாழ்க்கையைச் சரியாக அமைக்காத தான் தோன்றிகள், திருடர்கள், பொய்யர்கள், சூதாடிகள் உன்னைக் கவிழ்க்க வருவார்கள். இப்படிப்பட்டவர்கள் உறவு என்கிற பெயரிலோ, நட்பு என்கிற பெயரிலோ நெருக்கமாய் இருப்பார்கள். அவர்களிடமிருந்து அப்பால் போகமுடியாத சூழ்நிலை இருக்கும்.

தன் தேவையையும் தன் பலத்தையும் முற்றும் உணர்ந்தவன் இவர்களை அமைதியாகச் சமாளிப்பான். இவர்கள் பக்கமிருந்தும் இவர்களிடமிருந்தும் விலகி இருப்பான். இவர்களோடு பேசிச் சிரித்தாலும் இவர்களோடு ஒட்டாது இருப்பான். சமயம் வரும்போது முழுமுச்சாய் எதிர்ப்பான்.

மறுபடியும் சொல்கிறேன் கேள். திருடன், கோள் சொல்லி, வஞ்சனை செய்பவன் வாழ்ந்ததாய் சரித்திரமே இல்லை. இது சத்தியம். தயவுசெய்து புரிந்துகொள். ஆரம்ப வெற்றியும் பளபளப்பும் இருப்பினும் அவன் வெற்றிகளே அவனைப் படுகுழியில் தள்ளும். அவன் பளபளப்பு அவனுக்குக் குஷ்டம் என்பதைக் காட்டும். திருடர்களின் ஆரம்ப வெற்றியைக் கண்டு திகைத்துவிடாதே. நாமும் திருடினால் என்ன என்று கணக்குப் போடாதே!

திருடர்கள் தூங்குவதேயில்லை. தொழில் காரணமாய் அல்ல, பயம் காரணமாய், ஒரு திருடன்தான் ஜெயித்து விட்டதாய், பெரிய பணக்காரனாய் ஆகிவிட்டதாய், உயர் பதவி வகிப்பதாய், சீரும் செல்வாக்குடன் இருப்பதாய் காட்டுவான். திரும்பத் திரும்பக் காட்டுவான். பறையறி விப்பான். நிறைய அரசியல்வாதிகள் படாடோபமாய் இருப்பதற்குக் காரணம் திருட்டுத்தனத்தின் வெளிப்பாடு தான். உனக்கு உள்ளது உன்னுடனே இருக்கும். அழியாது.

சண்டை போடுகிற தகப்பன், ஏமாற்றுகிற தமையன், கட்டிப்போடுகிற தாய், சுமக்கச் சொல்கிற தங்கை, ஏளனம் செய்கிற காதலி, இங்கிதம் இல்லாத நண்பன் என்று உலகத்தில் பல வேதனைகள் உண்டு. மறுக்காதே. ஏற்றுக்கொள்.

இவர்களை விட்டு எங்கும் விலகமுடியாது. நீ எங்கு போயினும் இதுபோல் எவரோடும் வாழத்தான் வேண்டும். இந்த நாய் இல்லையெனில், வேறு எந்த நாயாவது உன்னை முகர்ந்து பார்த்து விட்டுத்தான் போகும். முகரும் நாய்களில் எந்த நாய் உத்தமம் என்று நீ

தேர்ந்தெடுக்கத்தான் வேண்டும். நாய்கள் குலைக்கும். கவ்வும். பயப்படாதே.

உன்னைப்போல் உண்டா என்று அவர்களுக்குத் தீனி தூக்கிப்போடு. திணறும் அளவுக்குப் பாராட்டு. ஆனால், மனதிற்குள்ளே விலகியிரு. உன் வேலைகளைக் கவனித்தபடி இரு.

உலகம் மூன்றுவிதமாய் உன்னைத் தாக்க துவங்கும். புதிதாய் ஒரு முயற்சியில் இறங்க உன்னைக் கேலிசெய்யும். உதாரணமாய் நீ நாவல் எழுதத் துவங்குகிறாய் என்று வைத்துக்கொள். நீ பெரிய கதாசிரியனா, நாலுவரி கடுதாசி எழுதத் தெரியாது. நாவல் எழுதத் தெரியுமா என்று இளக் காரம் செய்யும்!

இந்த இளக்காரம் தாண்டி கடும்பயிற்சி செய்து இரண்டு சிறுகதைகள், அல்லது ஒரு குற்றாவல் எங்கேனும் நல்ல பத்திரிகையில் வெளிவந்து விட்டால்...

'சரி, என்னமோ செய்யறே. இதையே தொழிலா வெச்சுக்காதே' என்று அங்கீகரித்து அறிவுரை சொல்லும். உன் எழுத்து மிகச் சிறந்தது என்று தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு அதற்கு இரண்டு லட்ச ரூபாய் பரிசு கிடைத்தாலோ, அல்லது பிற்பாடு ஒரு காலகட்டத்தில் ஊர் உலகம் உன்னை நாவலாசிரியன் என்று ஏற்றுக் கொண்டாலோ உன்னை எதிர்த்துக் குரைத்த நாய்கள் வாலாட்டி வரும்.

அவனைச் சின்ன வயசிலிருந்து எனக்குத் தெரியும். அவன் வளர்ந்ததே என்னாலேதான் என்று நைச்சியம் பேசும். நாய்களை நாய்களாகவே நடத்து. நகர்ந்தே நில்.

மாதவா, மீனாட்சி, அதேசமயத்தில் நல்லவர்களும் உண்டு இந்த உலகத்தில். அவர்களைத் தாங்குவதும் தாக்கப்படாமல் தடுப்பதும் நம் வேலை. யார், நல்லவன்? ஒரே ஒரு வரியில் பதில் சொல்லலாம். எவன் தன்னைப் போல் பிறரை நினைக்கிறானோ, அவனே நல்லவன். இப்படிப்பட்டவர்களால் மழை பெய்கிறது. இது விஞ்ஞானத்திற்குப் பொருத்தமாய் இல்லை என்று நினைக்கிறாயா. உன் விஞ்ஞானம் கையளவு. அது பூமியின் இரகசியங்களைக்கூட கண்டறியவில்லை. அதற்குள் தன்னைத்தானே பாராட்டிக் கொண்டு பிரபஞ் சத்திற்குப் போய்விட்டது. இது வெறும் அதிகப்பிரசங்கித் தனம். எல்லா அதிகப்பிரசங்கித்தனமும் அழிவில் முடியும். தன் தலையில் தானே மண்ணைப் போட்டுக் கொள்ளும் பஸ்மாசுரம்தான் விஞ்ஞானம்.

தன்னைப்போல் பிறரை நினைக்கும் ஒரு மனிதன் இருப்பின்,

அவன் தன்னைச் சுற்றியுள்ள சூழ்நிலையை மாற்றுவான். பிறர் மீது அக்கறை கொள்ளும் மனோ நிலையை மனிதர்களிடம் வளர்ப்பான். ஒரு பகுதி மக்களின் மனோநிலை மாற அந்தப் பகுதியில் தட்பவெப்பநிலை மாறும். இனிமையும் ஈகைக் குணமும் வளரும். இனிமையும் ஈகைக்குணமும் வளர பூமியில் அந்த பகுதியில் சுகமான ரீங்காரம் அதிகரிக்கும். மழை பொழிதலும் மண்வளம் பெருகுதலும் தாவரங்கள் குதூகலம் ஆதலும் கறவைகளும் பறவைகளும் பலம் பெறுவதும் நடக்கும்.

இங்கு எல்லாம் ஏதேச்சையாக நடப்பதாக நினைக்காதே. அப்படி நினைப்பவன் நிர்மூடன். இங்கு எல்லாம் மிகத் துல்லியமான கணக்கில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது 'Wherever there is an action there is an equal reaction' என்கிற நிரூபிக்கப்பட்ட வாசகத்தை நம்பினால், இதையும் நம்பித் தான் ஆகவேண்டும்.

நீ நல்லது நினைத்தால் நல்லதும் நீ கெட்டது நினைத்தால் கெட்டதும் நடக்கும் என்பதை நீ நம்பித்தான் ஆகவேண்டும். அதனால்தான் சொல்கிறேன் விஞ்ஞானத்தைச் சரியாகப் புரிந்து கொண்டவன் கடவுள் நம்பிக்கை உள்ளவனாக இருப்பான். இன்னும் தன்னால் உணர வேண்டியது, இன்னும் தன்னால் கண்டுபிடிக்க வேண்டியது எத்தனையோ இருக்கின்றன என்கிற வியப்பே அவனை இந்தப் பணிவான இடத்திற்கு அனுப்பும். அரைகுறைகள்தான் கடவுள் என்கிற மனோசக்தியை மறுக்கின்றன. தன் நெஞ்சின் வெகு ஆழத்தில் இயங்குகிற சக்தியை உணராத தற்குறிகள்தான், நம்புகிறவனைக் காட்டுமிராண்டி என்று சொல்கின்றன.

மாதவா, மீனாட்சி, தன்னுள் பொதிந்து கிடக்கிற சக்தியை உணருகிற போது, ஏற்படுகிற பணிவிற்குப் பெயரே இறை வணக்கம். அந்த மனிதர்கள் செயல் துவங்கி விடுவார்கள்.

குழந்தைகளே, கடைசியாக ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். இத்தனை பேச்சுக்கும் பேச்சினால் வரும் தெளிவிற்கும் அப்பால் ஒரு விஷயம் இருக்கிறது. அதற்குப் பெயர் மரணம்.

எந்த நொடியிலும் ஒருவருக்கு மரணம் ஏற்படலாம். அதற்காக நீங்கள் எப்பொழுதும் தயாராய் இருக்க வேண்டும். இதுதான் இந்தப் பூமியின் மிகப் பெரிய விநோதம். எவனுக்கும் எப்போது என்று தெரியாத விநோதம். இது தெரிந்து ஆகப்போகிறது ஒன்றுமில்லை. ஆனால், வாழும் நாட்களில் தானும் சந்தோஷமாக இருந்து, பிறரை சந்தோஷப்படுத்தினால் மரணம் சந்தோஷமாக இருக்கிறது.

சந்தோஷமாக சாவது எத்தனை சுகம். எல்லோரும் சாகப் பயந்து கொண்டே சாகிறார்கள். மரணத்தைக் கைகூப்பி வரவேற்பவன்தான், மகிழ்வோடு ஏற்றுக் கொள்பவன்தான், மாமேதை, அறிஞன். ஆனால் இங்கே அறிஞன் என்று பாராட்டப்பட்டவர்கள் எல்லாம் அழுதழுது செத்துப் போயிருக்கிறார்கள். மிகப் பெரிய பண்டிதன், அறிவாளி என்று பட்டம் பெற்றவர்கள் எல்லாம் 'ஐயோ போகிறோமே...' என்று அழுது போயிருக்கிறார்கள்.

ஒருவனுக்கு மரண பயம் ஏன் வருகிறது? இடையறாது அவனை ஏன் ஆட்டிப் படைக்கிறது? பற்று. தன் பட்டத்தின் மீதும், பதவியின் மீதும், சொத்தின் மீதும், சுகபோகம் தரும் பொருட்கள் மீதும், சொந்த பந்தங்கள் மீதும், நாடு நகரத்தின் மீதும், மொழியின் மீதும், துப்பிய புத்தகங்கள் மீதும், கலைகள் மீதும் பற்று. இவையெல்லாம் நிரந்தரமென்று மனிதன் நினைத்துக்கொள்கிறான். தன் கவிதைகளை விட்டுப் போகிறோமே என்று ஒரு கவிஞன் அழுது கொண்டே இருக்கிறான்.

மொழி, மதம், கலாசாரம், பண்பாடு, நாகரிகம் எல்லாம் அழியும். வளர வளர அழியும். அழித்து அழித்துத் தன்னைப் புதுப்பித்துக் கொள்ளும். அடையாளமே தெரியாமல் போகும். பிறகு நீ எதைப் பற்றிக்கொள்ளப் போகிறாய். பற்றிக்கொள்ள இங்கே என்ன இருக்கிறது? நீ அறுபது வயதில் செத்தால், உன்மொழி அறுநூறு வயதில் சாகும். உன் மதம் ஆறாயிரம் வயதில் சாகும். எனவே இங்கே நிரந்தரமானது எதுவுமேயில்லை. இந்தப் புவி உட்பட. உன் வேலை இந்த நிரந்தரமின்மையைப் புரிந்து கொள்வதே. ஈடுபடும் போதே விலகியிருப்பதே.

இப்படி இருப்பின் மொழிப்போர், மதப்போர், இனப் போர் எதுவுமில்லை. இந்தியன், பர்மாக்காரன், மலேசியாக்காரன் என்ற எல்லைகளே இல்லை. எல்லா எல்லைகளையுமே உடைத்துவிடலாம். ஏனெனில் எல்லோரும் சாகப் போகிற ஜந்துக்கள்தான். சாகப் போகிறவன் பெரிய கார் வைத்துக் கொண்டிருந்தாலென்ன? கட்டை வண்டியில் போனாலென்ன? நாமே எல்லைகள் போட்டுக்கொண்டு, நாமே பிரிவினைகள் வளர்த்துக் கொண்டு, நாமே பரஸ்பரம் நம்மைக் கொன்றுகொண்டு இருக்கிறோம். ஆப்பிரிக்காவில் வறுமையால் சாவு, ஐரோப்பாவில் அணுகுண்டால் சாவு, அமெரிக்காவில் நிறுவெறிக் கொலைகள். இந்தியாவில் மதவெறிக் கொலைகள்.

மறுபடி சொல்கிறேன். மதம், மொழி, நிறம், இனம், மிகவும்

உன்னதம் என்று நினைக்கிறவன் நிர்மூடன். இவை எல்லாம் அழியும் தன்மை உள்ளவை. இவற்றைக் காப்பாற்ற நினைப்பது நீர்க்குமிழிக்கு இரும்புப்பூண் பூட்டுகிற முட்டாள் வேலை.

தன்னுள் பொங்கும் மகத்தான சக்தியைப் புரிந்தவனுக்கு இவை எதுவும் முக்கியமில்லை. இடையறாது அன்பு, கொஞ்சம் போதும், கோபித்துக் கொள்கிற போதும், கூடல் கொண்டாலும், ஊடல் கொண்டாலும், அடித்து நின்றாலும், விலகிப் போனாலும், கூட்டமாய் வாழ்ந்தாலும், தனித்துக் கிடந்தாலும் அன்பு, இடையறாது அன்பு பொங்கும்படி பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

மாதவா, மீனாட்சி, இங்குதான் இதைச் சொல்கிற போது தான் எனக்கு வார்த்தைகள் கிடைக்காமல் போகின்றன. இடையறாது அன்பு பொங்குவதை, அந்த ஆனந்தத்தை எப்படிச் சொல்வது என்றே தெரியவில்லை. அப்படிப் பொங்குகிற வழி எது என்று கற்றுக்கொடுக்க முடியவில்லை. தேடித்தேடி நீங்களே கற்றுக்கொள்ள வேண்டிய வழி அது. இதைக் கற்றுக்கொள்ளாமல் வேறு எதைக் கற்றுக்கொண்டாலும் வியர்த்தம், நீங்கள் கற்றுக்கொண்ட எல்லாமும் இந்த நிலையை அடைவதற்குத்தான் என்பதைப் புரிந்துகொள்ளுங்கள்!

வாழ்க்கையில் மனிதர்கள் பெறுகிற அனுபவங்கள் எல்லாம் இந்த அன்பை அறிந்துகொள்வதற்குத்தான் என்று தெரிந்துகொள்ளுங்கள்,

உங்கள் ஒவ்வொருவர் பிரச்னையை எடுத்து ஆராய்வதை விட, ஒட்டுமொத்தமாய் வாழ்க்கையைப் பற்றி சொல்லியிருக்கிறேன். இதற்குள் எல்லோர் பிரச்னையும் அடக்கி விடும். உங்கள் பிரச்னைகளுக்குத் தீர்வைப் பிறரிடம் கேட்காதீர்கள். நீங்களே தேடுங்கள். இன்று தீர முடியாத பிரச்னை நாளை சுலபமாய் தீர்ந்து போய் விடும். நாளைக்கு வேறு பிரச்னை தீர்க்கச் சொல்லி முளைக்கும். இந்த உடம் பால் ஏற்படுகிற சுகங்களும் துக்கங்களும் தற்காலிகமானவை. நிரந்தரமாய் சந்தோஷப்பட்டவனுமில்லை. நிரந்தரமாய் துக்கப்பட்டவனுமில்லை. ஆபத்தும் சம்பத்தும் இணை பிரியாதவை. நாணயத்தின் இருபக்கங்களைப் போல்.

நிறைய காசு சம்பத்து எனில், கூடவே ஆபத்தும் இருக்கிறது. காசே இல்லாதது ஆபத்து எனில் உன்னை யாரும் எதற்கும் தொந்தரவு செய்ய மாட்டார்கள் என்கிற சம்பத்தும் இருக்கிறது.

எனக்குத் தெரிந்ததைச் சொல்லிவிட்டேன். சொல்லித் தருவதில் விசேஷம் எதுவுமில்லை. சுற்றுக்கொள்வதில்தான் இருக்கிறது. நான்

இப்போது பேசியதெல்லாம் வார்த்தைகளாகவே இருக்கும்.

அனவரதமும் என்னையே எவன் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறானோ, அவன் தினசரி யோகசேஷமத்தை தான் கவனித்து கொள்கிறேன் என்பது வார்த்தைகளாகவே இருக்கும். இதை உள்வாங்கி யோசிக்க உண்மை புரியும். வார்த்தைகள் அர்த்தமாவதற்கு அனுபவம் தேவை. அந்த அனுபவத்தில் இருந்து உண்மையைக் கிரகித்துக் கொள்ளும் நடுநிலைமையான புத்தி தேவை.

நான் சொன்னவையெல்லாம் புரிந்துகொள்ளும், புத்தியும் அனுபவமும் கிடைத்துக்கொள்ள பிரார்த்திக்கிறேன்.

இந்த மாதிரி பேச்சு எப்போதாவதுதான் பேசக் கிடைக்கும். எப்போதாவதுதான் கேட்கக் கிடைக்கும். விட்டால் போயிற்று. மறுபடியும் கிடைக்காது. பிடித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

இது போதும். சௌக்கியமாக இருங்கள்." மாதவனின் அப்பா கைதூக்கினார். மெல்ல புன்னகை செய்து கொண்டு தலை குனிந்து கொண்டார்.

சுடேரென்று காதடைத்துப் பிரபஞ்சம் முழுவதும் அமைதியாகி விட்டதுபோல் மாதவன் உணர்ந்தான். மீனாட்சி தலைசுற்றி விழுகிற ஒரு மயக்கநிலையில் இருந்தாள், சொன்னது எதுவுமே புரியாத நிலையில் புரிய வேண்டாத கதியில் இருந்தாள்.

சொல்லப்படுகிற விஷயங்கள் கனமாகிற போது புத்திக்கு ஒரு திணறல் ஒரு ஏற்பட்டு விடுகிறது. எல்லாவற்றையும் எப்படிப் புரிந்துகொள்ளப் போகிறோம் என்கிற பயம் ஏற்பட்டு விடுகிறது. வாழ்க்கை பற்றி இன்னும் சுருக்கமாக யாராவது சொல்லித்தரக்கூடாதா என்ற ஏக்கம் ஏற்பட்டு விடுகிறது.

மீனாட்சி, மாதவன் அப்பாவையே உற்றுப்பார்த்தாள். அறிவும் கருணையும் அந்தக் கண்களிலிருந்து வழிந்து கொண்டிருந்தன. அவர் தலைமுடி அடர்த்தியாகவும் மிருதுவாய் படிந்தும் இருந்தன. மெல்லிய புருவம் பொறாமையற்ற மனதைக் காட்டியது. விழிகளின் கோடியில் மெல்லிய கோடு விழுந்து தியானம் செய்வதன் பலத்தைக் காட்டியது. நெற்றி மேடாகவும் நான்கு சுருக்கங்கள் விழுந்தும் கன்னப்பகுதிகள் பளபளப்பாகவும் காதுமடல் அகலமாகவும் இருந்து அவர் ஞானத்தைக் காட்டியது.

மனதில் கருமையே இல்லை என்பதால் உடம்பு மென்மையாகவும் உள்ளங்கை சிவப்பாகவும் இருந்தன. மீனாட்சி கைகூப்பினாள்.

"நீங்கள் சொன்னதெல்லாம் எனக்கு விளங்கவில்லை. இன்னும் சுருக்கமாகச் சொன்னால் ஒருவேளை புரிந்து கொள்வேன். என்னை நான் புரிந்து கொள்வதற்கு பதிலாய், என்னை நீங்கள் புரிந்துகொண்டு, எனக்கு என்ன தேவையோ அந்தச் சுருக்கமாகச் சொல்லுங்கள். என் அறியாமையை புரிந்துகொண்டு, என் மீது கருணை காட்டுங்கள்."

சொல்லிவிட்டு முகம் பொத்தி மீனாட்சி விக்கி விக்கி அழுதாள். இதுவே சரணாகதி.

மாதவனின் அப்பா தன் மனோசக்தியை ஒன்றுபடுத்தி அவளைப் உற்றுப்பார்த்தார். தன்னை அவளாக மாற்றிப் பார்த்தார். உள்ளே அன்பு பூத்தது. நெஞ்சிலிருந்து உடம்பெங்கும் ஒரு அமைதி வழிந்தது. உடம்பிலிருந்து வெளிப் பட்ட அந்த அமைதி சூழ்நிலையெங்கும் ஆக்கிரமித்து அமைதியாய் அமர்ந்து கொண்டது. மனம் அவளைத் தலையில் வருடியது. அவள் நெற்றிக்கு நடுவே அவர் பார்வை நின்றது. தோல் தாண்டி, மண்டையோடு தாண்டி, உள்ளும் புறமும் இணைக்கப் பட்டன. அவள் நெஞ்சுக்குழியில் தன் சக்தியை வைத்து அவளை அவளுக்குள்ளே தள்ளினார். அவள் பெரும் இருட்டில் தலைக்குப்புற விழுந்தாள். தனக்குள் மைல்கணக்கான ஆழமுள்ள மிகப் பெரிய பாதாளம் இருப்பதை உணர்ந்தாள். பயத்தில் ஐய்யோ என்று கத்தினாள். அவர் அவள் புறங்கையைத் தொட திடுக்கிட்டு விழித்துக் கொண்டாள். திகைப்போடு அவரைப் பார்த்தாள்.

"உனக்கொரு கதை சொல்கிறேன் கேள் மீனாட்சி. தத்துவத்தின் கடுமையைக் கதைகளின் எளிமை குறைக்கும். உனக்கு நான் ஒரு கதை சொல்லட்டுமா..."

மீனாட்சி சரியென்று தலையசைத்தாள். மாதவனும் கேட்கத் துவங்கினான்.

"கடலோரத்துப் புதர் ஒன்றில் இரண்டு குருவிகள் கூடு அமைத்து, குடித்தனம் செய்தன. இரண்டு முட்டைகள் இட்டன. கருத்தோடு பேணி வந்தன.

ஒருநாள் கடல் பொங்கி ஆடியதில், இரண்டு முட்டைகளும் நீருக்குள் போய்விட்டன. குருவிகள் பதறித் தவித்தன. ஒரு குருவி விசம்பி அழ, மறுகுருவி சொல்லிற்று.

'எதற்கு அழுகிறாய்? உனக்கு அந்த முட்டைகள் வேண்டும். அவ்வளவுதானே. நான் எடுத்துத் தருகிறேன்' என்று வீரம் பேசியது.

'எப்படி முடியும்?' மறுகுருவி கேட்டது.

'உழைத்தால் முடியும். முட்டைகள் கடலுக்குள்ளானே இருக்க வேண்டும். கடல் நீரை மறுபக்கம் இறைத்துவிட்டால் முட்டைகள் தெரியும் அல்லவா! அப்போது அவற்றை நாம் எடுத்துக்கொள்ளலாம் அல்லவா!' உறுதியாய் பேசியது.

'முடியுமா?' மறுகுருவி சந்தேகம் எழுப்பியது.

'முயற்சித்தால் முடியும்!' இறுமாப்போடு அந்தக் குருவி பேசியது. இரண்டு குருவிகளும் உயரக் கிளம்பின. தங்கள் அலகால் கடல்நீரை முகர்ந்து மறுபுறம் கொட்டின. இரவு பகல் பாராமல் அலைந்தன. முட்டைகள் கிடைத்தே ஆக வேண்டுமென்றே வெறியில் உழைத்தன. பசி, தூக்கம், நோவு எல்லாம் மறந்து நீரை அலகால் முகர்ந்து மறுகரையில் ஊற்றிக் கொண்டிருந்தன.

அந்தக் கடற்கரை வழியே ஒரு முனிவன் நடந்து வந்தான். இடதும் வலதுமாய் இந்தக் குருவிகள் அலைவதைப் பார்த்தான். தன் மனோசக்தியை அவற்றுக்குள் செலுத்தி, அவற்றின் நோக்கம் அறிந்துகொண்டான். சிரித்தான்.

அதே மனோசக்தியால் அந்த முட்டைகளைக் கண்டு பிடித்து நீரிலிருந்து அவற்றை மிருதுவாய் எடுத்து கரையில் வைத்தான். தன் வழியே நடந்து போனான். குருவிகள் முட்டையைப் பார்த்துத் திகைத்தன. துள்ளிப் பறந்தன.

'நான் சொன்னது நடந்து விட்டது பார். உழைத்தால் உயரலாம். முயற்சித்தால் முடியலாம். நாம் நீர் முகர்ந்து அந்த கரை சேர்த்ததில் கடல்வற்றி முட்டைகள் வெளியே வந்து விட்டன பார்.'

என்று முதல் குருவி கூவிற்று.

மறுகுருவி 'ஆமாம், ஆமாம்' என்றது.

"மீனாட்சி, அந்தக் குருவிகள் முயற்சி செய்திருக்காவிடில் முட்டைகள் கிடைத்திருக்காது. முட்டைகள் கிடைத்ததற்கு முயற்சி மட்டுமே காரணமில்லை.

இது ரொம்ப சூட்சுமமான கதை மீனாட்சி. யோசிக்க யோசிக்க எத்தனையோ விஷயங்கள் இதிலிருந்து புரியும். கண்மூடி இந்தக் கதைக்குள்ளேயே இரு."

மாதவனின் அப்பா மீனாட்சியின் தலையில் கை வைத்து அழுத்தினார். நெற்றியில் புறங்கையால் வருடினார். மூக்கில் கன்னங்களில், விரல்களால் வருடினார்.

மீனாட்சி இப்போது பயமில்லாமல் தன்னுள் ஆழ்ந்தாள்.

எதிரே எவரோ ஒருவர் உட்கார்ந்து சொல்லித்தருவதும், அப்படிச் சொல்லித் தருபவர் எதிரே உட்கார்ந்து கற்றுக் கொள்வதும் எளிதான விஷயங்கள். ஆனால் வாழ்க்கை கடினமானது. கற்றுக்கொண்டதெல்லாம் மறந்து போகிற சந்தர்ப்பங்களை வாழ்க்கை அடிக்கடி ஏற்படுத்தித் தரும்.

நன்மை இது என்று தெரிந்திருந்தும் மிகச் சரியாய் தீதான விஷயத்தைச் சுவீகரித்துக் கொள்ளும். மனசு மிகத் தெளிவாய் இருக்கிறது என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கும்போதே, மிக மக்குத்தனமாய் ஒரு முடிவு எடுக்கும். கற்றுக்கொள்வதற்கு ஒரு திறமை வருவது போல, கற்றுக்கொண்டதை வாழ்க்கை யில் அப்பியாசம் செய்வதற்கு ஒரு திறமை வேண்டியிருக்கிறது. அதாவது எந்நேரமும் கற்றுக்கொண்ட பாடத்தோ டேயே இருக்க வேண்டியிருக்கிறது. அப்போதுதான், பூதா காரமான பிரச்னைகள் முளைக்கிறபோது எதிர்கொள்ள முடிகிறது.

மூன்று நாட்கள் மீனாட்சி சொல்லிக் கொடுத்ததோடேயே இருந்தாள், கடலோரத்தில் வசித்த, குருவிகளின் கதையைச் சிக்கென்று பிடித்துக்கொண்டாள். அவள் மனசு இடைவிடாது பல்வேறு கோணங்களில் அந்தக் கதையை அலசி்கொண்டிருந்தது. எந்த வேலை செய்தாலும் அந்தக் கதையின் மீதே மனசு இருந்தது. வேறு எந்த சிந்தனைகள் வந்தாலும் அதை ஒதுக்கிவிட்டு அந்தக் கதை மீதே கவனம் வைத்தாள்.

குருவிகள் முயற்சியால் முட்டை கிடைக்கவில்லை. அதாவது கடல்நீரை அப்புறப்படுத்தி முட்டையை குருவிகள் எடுத்துவிடவில்லை. முட்டைகள் போனது போனதுதான் என்றும் குருவிகள் இருந்துவிடவில்லை. இரவும் பகலும் உண்ணாமல், ஓய்வு எடுக்காமல் முட்டையை எடுத்து விடுவோம் என்ற மிகப்பெரிய நம்பிக்கையோடு குருவிகள் அயராது பாடுபட்டு இருக்கின்றன. அவை முயற்சி செய்த வேகத்தில் இறந்தும் போயிருக்கக்கூடும். அவ்வளவு வெறியோடு செயல் பட்டிருக்கின்றன. ஆனால், முட்டைகள் வந்தது அவற்றின் முயற்சியால் அல்ல. மிகச் சூட்சுமமான கதையிது. முயற்சி செய்வதை

இழிவுபடுத்தாமல், என் முயற்சியால்தான் எல்லாம் நடக்கிறது என்கிற கர்வத்தையும் வரவழைக்காத மிக அற்புதமான கதையிது.

கர்வம் தேவையற்ற விஷயம். கர்வம் உள்ளவனால் வெற்றியை அனுபவிக்க முடியாமல் போய்விடும். வெற்றியை அனுபவித்தல் என்பது என்ன? மற்றவரால் பாராட்டப்படல். கர்வப்பட்டால், மற்றவர்கள் அருகேயிருப்பார்களா? ஓடிப்போய் விடுவார்கள். வெற்றி வந்து வெற்றி பெற்றவன் வாய்விட்டுச் சீறி, அந்தச் சீற்றத்தால் எல்லோரும் விலக, தனிமைதான் எஞ்சும். வெற்றிக்குக் கர்வப்படாதே என்றுதான் கதை சொல்கிறது. உன் முயற்சி என்று ஆடிவிடாதே என்றுதான் கதை சொல்கிறது. அதே நேரம் இரவு பகலாய் பசி, தூக்கம், மறந்தவராய் உழைக்கவும் வேண்டும். என்ன வேடிக்கையிது? நீ உன் கடமையைச் செய் என்கிற கீதைதான் இந்தக் கதை.

கர்வமில்லாத முயற்சி எப்படி வரும்? எல்லாம் கடவுள் செயல் என்று தன்னை ஒப்புக் கொடுத்து வேலை செய்கிறவனுக்கு வரும். அதாவது வேலை செய்வதையே இறைப் பணியாய் எவன் கொண்டிருக்கிறானோ அவனுக்குக் கர்வம் வராது. வேலை செய்கிற நேரமெல்லாம் வேலை. அதாவது அனவரதமும் இறைச்சிந்தனை. இப்போது புரிகிறது. எவனொருவன் அனவரதமும் என்னையே நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறானோ அவனது தினசரி யோக சேஷமத்தை நான் கவனித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆக கடவுள் என்பது கோயிலில் இல்லை. தன்னுள் இருக்கிறது, தான் செய்யும் வேலையில் இருக்கிறது. மீனாட்சி எந்நேரமும் தன்னை உற்றுப்பார்க்கத் தெரிந்து கொண்டாள். மூன்று நாட்கள் எல்லாம் மறந்து தன் யோசிப்போடேயே இருந்தாள்.

மாதவன் கர்ப்பிணி போல் இரு என்ற அப்பாவின் வாக்கியத்தைப் பிடித்துக் கொண்டான். நீ ஆவேசப்பட்டால், முன்னேறிக் கொண்டிருக்கும்போது கோபப்பட்டால், நம்முடைய முயற்சிதான் கெடும். தன் முயற்சியையும் நேசித்து, தன்னையும் நேசித்து தனக்கு இணக்கமாக இருப்பவர்களோடு நெருங்கியும், இல்லாதவர்களோடு கொஞ்சம் இடைவெளி கொடுத்தும் வாழ்ந்தாக வேண்டிய அவசியத்தைப் புரிந்து கொண்டான். இதற்கு எந்நேரமும் விழிப்போடு இருக்கவேண்டும் என்பதைப் புரிந்துகொண்டான். எந்த உணர்வுகளிலும் மாட்டாது அப்படி உணர்வுகள் பொங்குகிற போதெல்லாம் தன்னையையே உற்றுப்பார்த்து தன் யோக்கியதைகளை எடைபோட்டுக் கொண்டிருந்தான். நீங்கள் அமைதியானவராகவும்

கெட்டிக்காரராகவும் இருக்க வாழ்க்கை விடாது என்று அப்பா சொன்னது உண்மையாயிற்று.

நான்காம் நாள் காலை அண்ணா வந்திறங்கினான். "என்னடி நினைச்சுட்டிருக்கே?" என்று கையை ஓங்கினான். "அவுங்க மேல உங்க விரல் பட்டர் நான் சும்மாயிருக்க மாட்டேன். நீங்க யாராயிருந்தாலும் கவலையில்லை" மாதவன் விறகுக்கட்டையை உருவ, அண்ணா அவன் பக்கம் திரும்பி முறைத்தான்.

"டேய், நான் பொறுக்கிடா. டெல்லி பொறுக்கி. உன்னை மாதிரி வுட்டன்ஸ்டிக் எடுக்க மாட்டேன்டா. பொட்டுன்னு நெத்தியில் சுட்டுடுவேன். ஏக் கோலிகா ஏக் துஷ்மன். சுட்டுட்டுப் போய்கிட்டே இருப்போம்."

"நீ சுடுவேன்னா உடனே பயந்திடுவாங்களா? முதல்ல வெளியே போ."

"அவ என் தங்கச்சிடா."

"இது என் வீடு" மாதவன் சொன்னான்.

"என்ன பெரியவரே, பேசாம இருக்கீங்க?"

அண்ணா திசை திரும்பினான். "இது பேசித் தீத்துக்க வேண்டிய விஷயம். ஆனா இப்படி பேசக்கூடாது!" அப்பா நிதானமாகப் பதில் சொன்னார்.

"நான் போலீஸ்காரனை விட்டுப் பேசச் சொல்றேன். காசு கொடுத்தா போலீஸ்காரன் லத்தியால பேசுவான்!" மீனாட்சியின் அண்ணா விருட்டென்று வெளியே போனான்.

மாதவனின் அம்மாவையும் சேர்த்து அவர்கள் நால்வரும் காத்திருந்தார்கள். காத்திருக்கும்போதே எல்லாம் வல்ல அந்த சக்தியிடம் தங்கள் பிரச்னைகளை ஒப்படைத்தார்கள். உள்ளுக்குள்ளேயும் நிதானமாய் இருந்தார்கள்.

"ஐயா வணக்கம்" வாசல் திண்ணையில் உட்கார்ந்து ஷூக்களைச் சடக்கென்று கழற்றிவிட்டு இன்ஸ்பெக்டர் உள்ளே வந்தார். மாதவனை உள்ளங்காலில் அடித்து லாடம் கட்டிய இன்ஸ்பெக்டர் வீட்டுக்குள் நுழைந்து கைகூப்பினார்.

"பொண்ணக் கடத்திட்டு வந்துட்டேன்னு புகார் குடுத்தாங்க. உங்க பேரும் உங்க புள்ள பேரும் சொன்னாங்க. நமக்கு நல்லா தெரிஞ்ச

குடும்பமாச்சே. எவனோ உள்ள புகுந்து தப்பா சொல்றானேன்னு உக்காரச் சொன்னேன். யாரு பொண்ணு? என்ன ஊருன்னு கேட்டேன். இவரு தமிழ் நாட்டிலேயே பெரிய பேமிலின்னு சொல்றாரு. அவரு பொண்ணுக்கு அண்ணானு சொல்றாரு. என்னங்க இது? யாரு இந்த அம்மா?"

"நான் மீனாட்சி. எனக்கு வயசு இருபத்திரண்டு வருஷம் நாலுமாதம். நான் இங்கே விருப்பப்பட்டுத்தான் தங்கியிருக்கேன். இவங்க எனக்குத் தெரிஞ்சு பேமிலி. இந்த வீடு எனக்குப் புடிச்ச இடம். எங்கண்ணனுக்கும் எனக்கும் சொத்துத் தகராறு. என்னைத் தனியா கூட்டிட்டு போய் மிரட்டி கையெழுத்து வாங்கலாம்ன்னு பார்க்கறார்."

"ஐயோ... அது தப்பாச்சிங்களே. நீங்க கைப்பட புகார் ஒண்ணு எழுதிக் கொடுத்தா உங்கண்ணாரையே உள்ள தள்ளிடலாமே. மாதவன் தம்பி நீங்க எதுனா இதுல மாட்டியிருக்கீங்களா?"

இன்ஸ்பெக்டர் கேட்க, மாதவன் வாய் திறக்குமுன் மீனாட்சி இடைமறித்தாள்.

"இவர் என்னோட பி.ஏ. இவரால எனக்கு எந்தக் கெடுதலும் இல்லை."

"தோழரே" இன்ஸ்பெக்டர் மீனாட்சியின் அண்ணனைப் பார்த்தார்.

"உங்க தங்கச்சி சட்டம் தெரிந்து, சமயம் தெரிஞ்சு பேசுது. அதுவும் தவிர இந்த பேமிலிய நல்லா தெரியும். இவருக்கு ஊர்ல மதிப்புண்டு. இப்பல்லாம் நாங்க லேடிஸ் மேட்டர்ல ரொம்ப ஜாக்கிரதையா இருக்கோம். தப்பான பொம்பள கிட்டகூட மரியாதையா நடந்துக்கறோம். உங்க பேமிலியும் பெரிய பேமிலி. உங்கய்யாவைக் கூட்டிவந்து நல்ல வார்த்தை சொல்லி இட்டுகினு போ. இந்தப் பெரியவர் எல்லாம் பழி பாவத்துக்கு அஞ்சனவரு. நீங்க சொல்றாப்போல ஒண்ணும் ஆகாது."

"என்ன சொன்னார்?" மீனாட்சி ஆவலாகக் கேட்டாள்.

"உங்கண்ணா... என் தங்கச்சியை அந்த டிரைவர் காதல் பண்ணான். ஆசைவார்த்தை சொல்லி கூட்டிட்டு வந்துட்டான்னு சொன்னாரு. மாதவனை எனக்குத் தெரியும். ஒண்ணும் நம்பல."

மீனாட்சி அண்ணாவை உறுத்துப் பார்த்தாள்.

இந்த அண்ணா எல்லா லெவலுக்கும் போகக் கூடியவன். எல்லாவித அயோக்கியத்தனங்களும் உள்ளடங்கியவன். இவனை லேசாய்

கையாளக்கூடாது. அதிரடித்தனமான விஷயங்கள்தான் இவர் போன்றவர்களை பின்னடைய வைக்கும்.

"எங்கண்ணன் சொன்னது உண்மை இன்ஸ்பெக்டர். இது காதல் விவகாரம்தான். நானும் மாதவனும் காதலிக்கிறோம். கல்யாணம் பண்ண பெர்மிஷன் வாங்கத்தான் மாதவனின் அப்பாவிடம் வந்தோம். எங்கப்பாவிடம் இதைச் சொல்லிட்டேன். அவர் சரின்னுட்டார்."

"எங்கப்பா சரின்னு சொல்லியும் மாதவன் அப்பா ஒத்துக்கவில்லை. அவசரப்படாதே... யோசனை பண்ணுன்னு புத்தி சொல்கிறார். என்னுடைய காசு பணம் தெரிஞ்சும் என்னை மருமகளா ஏத்துக்கத் தயங்குகிறார்."

"இந்த வீட்டிற்குள்ளே நுழைகிறபோதே ஒரு கல்யாண வாசனை அடிக்கிறதேன்னு நெனைச்சேன். இப்படிப் போகுதா மேட்டர்? நீங்க மேஜரா இருந்தாலும் நீங்க இஷ்டப்பட்ட இடத்துல இருக்க உரிமையிருந்தாலும் உங்கப்பாவை இங்க வரவழைச்சிட்டிங்கன்னா நல்லாயிருக்கும். வெளியே வந்து STD போட்டு பேசிட்டிங்கன்னா ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்கும்." இன்ஸ்பெக்டர் உற்சாகத்தோடு பேசினார்.

"நான் வெளியே வந்தா எங்கண்ணா தொந்தரவு பண்ணுவான். எனக்குப் பதிலா மாதவன் எங்கப்பாவுக்கு போன் பண்ணுவார்."

மாதவன் திகைத்துப் போய் நின்றான். மீனாட்சியோடு காதல் என்ற விஷயம் பேசப்பட்டவுடனேயே திடுக்கிட்டான். ஆனால் பரவசப்படவில்லை. மீனாட்சி எதன் பொருட்டோ விரைவாய் செயல்படுகிறாள் என்று நினைத்துக் கொண்டான். மிகச் சாதாரணமாய் மீனாட்சியைப் பார்த்து,

"என்ன சொல்லணும் மீனாட்சி... உங்கப்பாகிட்ட?" என்று கேட்டான்.

"அப்பாட்ட நான் இங்க பத்ரமா இருக்கிறதா சொல். அண்ணா தொந்தரவு பண்ணாணு சொல்."

"ஸாரி இன்ஸ்பெக்டர். நான் யாரையும் தொந்தரவு பண்ணவில்லை. இந்த விஷயத்தை இவளை டெல்லிக்கு வரவழைச்சு பேசிக்கிறேன்!" அண்ணா கோபமாக வெளியேறினான்.

"பிரச்னை முடியலே. புகார் கொடுத்த உங்கண்ணன் போயிட்டாகூட உங்க வீட்டுக்கு போன் பண்ணித்தான் ஆகணும்."

உங்கப்பாட்ட பேசிடுறதுதான் நல்லது."

இன்ஸ்பெக்டர் சொல்ல, எல்லோருமே STD பூத்துக்குப் போய் நின்றார்கள்.

"அப்பா!" கண்ணாடிக் கூண்டுக்குள் இருந்து மீனாட்சி உரக்கக் கத்தினாள். "என்ன குழந்தை, ஏன் இப்படித் திடீர்னு காணாமப் போயிட்டே? வெளியே போனவ எங்கிருந்தாவது எனக்கு போன் பண்ணக்கூடாதா. போலீஸுக்குப் போலாம்னு நெனச்சிட்டேயிருந்தேன். நல்லவேளை... போன் பண்ணே."

"அண்ணா கண்டுபிடிச்ச போலீஸுக்குப் போயிட்டாம்பா. பக்கத்துல போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரை வெச்சுட்டு தான் பேசறேன்."

"அந்த மடையன் அங்க இருக்கானா?"

"உனக்கு போன் பண்ணேன்னவுடனே இந்த ஊரவிட்டுப் போய்ட்டான்."

"எந்த ஊர் மீனாட்சி?"

"மாதவனுடைய ஊருப்பா. மாதவன் வீட்டுலதான் இருக்கேன். மாதவன் வீட்டுல அவுங்க அப்பா அம்மா இருக்காங்க. அப்பப்ப அந்த இன்ஸ்பெக்டர் வந்து பார்க்கச் சொல்லிட்டிங்கன்னா நல்லாயிருக்கும்."

"மாதவன் உன்கூடயிருக்கான் என்கிற ஒரே நம்பிக்கைலதாம்மா நான் அதிகம் பதறாம இருந்தேன். பேரிங் கம்பெனி உனக்கு வேண்டாம். எடுத்தவுடனே இத்தனை குழப்பத்தோட இந்த கம்பெனிக்குள்ள நுழைஞ்சா வேலைகத்துக்க முடியாது. நீயா ஒரு யூனிட், உனக்குப் புடிச்ச தொழில் ஒண்ணு ஆரம்பி. அப்பா இருக்கேன். காசு தர்றேன். ஒரு மூணு கோடி பிராஜக்ட் போட்டுக் கொண்டார். அந்த பிராஜக்ட் பத்தி நல்லா தெரிஞ்சுட்டு வா. சிட்டில இருந்தாலும் சரி. வெளியூர்ல இருந்தாலும் சரி. உன்னுடைய ரசனைக்கு எது ஒத்துவரும்ன்னு பார்த்து அந்த பிராஜக்ட்ல இறங்கு. உன் பக்கத்துல யாரு இருக்கா?" அப்பா கேட்டார்.

"இந்த ஏரியா போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர், மாதவன், மாதவனுடைய அப்பா, கொஞ்சம் தள்ளி மாதவனுடைய அம்மா, இந்த ஊர் ஜனங்கள் நாலஞ்சபேர் எல்லோரும் இருக்கா... ஏம்பா?"

எதிர்முனை சற்று நேரம் மௌனமாய் இருந்தது.

"மாதவனோட அப்பாகிட்ட குடு."

"ஹலோ" காதில் போனை வைத்துக் கொள்ளும் முன்பே அந்த புரோகிதர்குரல் கொடுத்தார்.

"நான் மீனாட்சியோட அப்பா. உங்களப்பத்தி உங்க புள்ள சொன்னான். உங்களுக்குப் பொண் குழந்தை இருக்கான்னு எனக்குத் தெரியாது. ஆனால், பொண் கொழந்தை பெத்தவா இந்நேரம் எத்தனை பதற்றமா இருப்பான்னு உங்களுக்குத் தெரியும். பொண் குழந்தைகளைப் பாராட்டியும் வளர்க்கணும். அதே சமயம் ஜாக்கிரதையாகவும் பார்த்துக்கணும். ஆட்களை அனுப்பி என் பொண்ணைத் தூக்கிட்டு வரச் செய்யலாம். ஆனா என் பொண்ணு ஓடிப் போகலையே. எங்க கம்பெனி நடவடிக்கை பிடிக்காம் பிரிஞ்சு போயிருக்கா. எங்கே, எப்படி கால் ஊனப்போறான்னு தெரியலே? உங்கள புடிச்சிருக்கிறதனாலதான் உங்ககிட்டே வர்றா. அந்தக் குழந்தையை கவனமா நீங்க பார்த்துக்கணும். அவளுக்குக் கூட நின்னு உதவி செய்யணும். இது என் வேண்டுகோள். வாழ்க்கையில் எல்லாத்தையும் காசால வாங்க முடியாது. குறிப்பா ஹானஸ்டி வாங்க முடியாது. அன்பாலதான் ஹானஸ்டி வாங்க முடியும். என்னுடைய அன்பை பணிவோடு உங்களுக்குத் தெரிவிச்சுக்கிறேன். அவ உங்களுக்கும் குழந்தை. ஒரு நிமிஷம் மாதவன் கிட்ட போன குடுங்க."

போன் கை மாறியது.

"சார்" மாதவன் கேட்கத் துவங்கினான்.

"மாதவா. நான் சொல்றவரைக்கும் மீனாட்சியவிட்டு நீ பிரியவே கூடாது. இராத்திரியோ, பகலோ, கிராமமோ, பட்டணமோ, காரோ, ரெயிலோ, ஏரோபிளேனோ அவளவிட்டுப் பிரியவே கூடாது. இது என் கட்டளை."

"எஸ் சார்."

மாதவன் பதில் சொன்னான். மீனாட்சியிடம் போன் நீட்டினான்.

"மாதவா" மீனாட்சியிடம் போன் வந்தது தெரியாமல் மீனாட்சியின் அப்பா தொடர்ந்து பேசினார்.

"மாதவா, உன்னைப்பார்த்தவுடனே எதனாலேயோ என் சின்னவயசு ஞாபகம் வந்தது. என் இருபது வயசு நெலமையை உன் மூஞ்சியில் பார்த்தேன். கடுமையா வெள்க் பண்ணு. மீனாட்சியோட ப்ராஜக்ட்ஸ் முழுசா ஈடுபடு. வெற்றிக்குப் பரிசு எதுவேணாலும் இருக்கலாம். இன்னொரு ப்ராஜக்ட்டா இருக்கலாம். ஏன் மீனாட்சியாகூட இருக்கலாம். அதனால ஜெயிக்கிறதுதான் முக்கியம்னு

தெளிவோட இரு. மாதவா, நான் சொல்றது கேக்கறதா." மீனாட்சி மெல்ல சிரித்தாள். போனைக் கீழே வைத்தாள்.

இன்ஸ்பெக்டர் மாதவனின் அப்பாவிடம் விவரம் கேட்டுக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. இன்ஸ்பெக்டரிடம் எதிரே மௌனமாய் கைகூப்பிவிட்டு மீனாட்சி மெதுவாய் நடந்தாள். மாதவன் பின்தொடர்ந்தான்.

"முணு கோடில அப்பா ஒரு பிராஜக்ட் ஆரம்பிக்கச் சொல்லி இருக்கா. என்ன ஆரம்பிக்கலாம்?"

"தெரியலை."

"டிரீஸம் அண்ட் டெவலப்மெண்ட்" மீனாட்சி கைதட்டிப் பேசினாள்.

"சுற்றுலாவுக்கு ஏற்பாடு பன்ற கம்பெனி. இதுக்கு ஸவுத் இண்டியாப் பெரிய மரியாதை இருக்கு. வட இந்தியர்கள் எல்லார்க்கும் தெரிஞ்ச ஒரு நல்ல டிரீஸ்ட் கம்பெனி ஆரம்பிக்க போறோம். ஒரு டிரீஸ்ட் கம்பெனி ஆரம்பிக்க என்ன வேணும்?"

"டூர் போறதுன்னா என்னன்னு தெரிஞ்சுக்கணும்."

"கரெக்ட். இத எப்படித் தெரிஞ்சுக்கறது?"

"நாம டூர் போகணும்."

"கரெக்ட். கைல எவ்வளவு காசிருக்கு?"

"இருபத்திரண்டாயிரத்து முன்னூத்து நாற்பது ரூபா"

"வெரிசூட்! நம்ம டூர் தஞ்சாவூர்ல இருந்து ஆரம்பிப்போம். தஞ்சை மாவட்டம் முழுக்க இண்டு இடுக்கு விடாம சுத்துவோம். ஸவுத் இண்டியா முழுக்க கவர் பண்ணுவோம். காரூலமுதல்ல போவோம். ட்ரெய்ன்ல அப்புறம் போவோம். ஏர்ல கடைசியா போவோம். அப்பாட்ட முதத்தவணையா ஒரு லட்ச ரூபாகேக்கறேன். நம்ம கூட உங்க அப்பா வருவாரான்னு கேளு. அம்மாவையும் வரச் சொல்லு. நாம் ஒரு குடும்பம். ஒரு குடும்பம் ட்ராவெல் பன்றது எப்படின்னு நாம் சோதனை பண்ணிப் பாக்கணும். நம்ம டிரீஸ்ட் கம்பெனிக்கு என்ன பேர் மாதவா?"

"ஸீ பேர்ட்ஸ்" மாதவன் பதில் சொன்னான்.

"அடிசக்கை. கடல் குருவிகளா. இல்லை கடலோரக் குருவிகளா?"

"ஸீ ஸைட் பேர்ட்ஸ்!"

"கரெக்ட். கடலோரக் குருவிகள். எஸ்.எஸ்.பி. டூரிஸ்ட் கம்பெனி. மாதவா, எங்கப்பா என்ன சொல்றாரு தெரியுமா? நீ எங்கிட்ட போன் குடுத்தியே. அப்ப நீதான் கேக்கறேன்னு எங்கிட்ட பேசறார். இந்த மூணு கோடி ப்ராஜக்ட் ஜெயிச்சா இன்னொரு ப்ராஜக்ட் கிடைக்குமாம். மீனாட்சியே கூட கிடைச்சாலும் கிடைப்பாளாம். நான் நினைக்கிறதையே நம்ம அப்பாவும் சொல்றாரேன்னு ஒரு செகண்ட் ஆடிப் போயிட்டேன்."

"நீ என்ன நினைச்சே மீனாட்சி?"

"உன்னைக் கல்யாணம் பண்ணிட்டா என்னன்னு நினைச்சேன்? உனக்கு ஏதாவது ஆட்சேபனை உண்டா மாதவா?"

"ஜெயிக்கணும். நம்ம முயற்சி ஜெயிக்கணும். ஆனா முயற்சி ஜெயிச்சது எப்ப தெரியும்?"

"ஒரு வருஷ டர்ன் ஓவர் ஒன்பது கோடின்னா நாம் ஜெயிச்சதா அர்த்தம். அப்ப கல்யாணம் பண்ணிப்பியா என்னை?"

"முதல்ல ஜெயிக்கணும் மீனாட்சி. கடல் தண்ணிய வாரி மறுகரையில் கொட்டுவோம். அலகு அலகாகொட்டுவோம். ராத்திரியும் பகலுமா உழைப்போம். மிச்சத்தைக் கடவுள் கிட்ட விட்டுடுவோம்... எனக்குக் கொஞ்சம் வேஷ்டி சட்டை!"

"நோ. பேண்ட் போடு. ஷூ போடு. முழுக்கை சட்டை போட்டு, டை கட்டு. விசிட்டிங் கார்டு அடிச்சுக்கோ. ஏகப்பட்ட வேலையிருக்கு மாதவா."

"ஆமாம். வேலை ஆரம்பிக்கிறதுக்கு முன்னாடி ரெண்டு பேரும் காவேரி வாய்க்காலுக்குப் பக்கத்துல உக்காந்து ஒரு இருபது நிமிஷம் தியானம் பண்ணலாம்."

வீட்டுக்குள் நுழையும்போது மாதவனும் மீனாட்சியும் எதிரும் புதிருமாய் அமர்ந்து தியானம் செய்வதைப் பார்த்து மாதவன் அப்பா மெல்ல புன்னகை செய்தார்.

"இறையே, இந்தக் குழந்தைகளை ஆசீர்வதியும். இவர் களுக்கு வேண்டியது எதுவோ, அதை வேண்டிய நேரத்தில் அவர்கள் வேண்டிய விதமாய் வழங்கும்" இரண்டு கைகளையும் தூக்கி ஆசீர்வதித்தார். அவர்களையே கருணை பொங்கப் பார்த்தார்.

மாதவனும் மீனாட்சியும் இன்னும் ஆழ்ந்து ஒரு அமைதிக்குள் இறங்கினார்கள். அந்த அமைதி அவர்களுக்கு ஒரு புதிய பலம்

கொடுத்தது. உள்ளே தோன்றும் அமைதிக்குப் பெயர்தான் அன்பு. எந்த எதிர்பார்ப்பும் இல்லாத அன்பு. இந்த அன்பு எதையும் சாதிக்கும் பலம் உள்ளது!

முற்றும்

